

Pavel "Hirax" Baričák

sekundu pred zbláznením

(všetko je, ako je)

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve
Martinus.sk

Meno a priezvisko kupujúceho: **Evka Remová**

E-mail: **remova.eva@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese eknihy@martinus.sk

Sekundu pred zbláznením (Všetko je, ako je)

Pavel „Hirax“ Baričák

Text © Pavel „Hirax“ Baričák, 2009
© HLADOHLAS Group, s.r.o.
Martin 2009
hirax@hiraxrecords.sk

ISBN 978-80-970013-4-6

Venované Láske

Ďakujem za jeden nočný rozhovor požehnaný silou splnu,
bez ktorého by táto kniha nikdy nevyšla.

Hirax

NEDA MÍ

KÝM TY SPÍŠ, JA SNÍM.
O TEBE, ZA NÁS...

SNĚH PADÁ DO PERŮV,
V KTORÝCH RAZ UVERÍM,
ŽE LÁSKA NEBOH,
KED' V TEBE
JA PREBUJÍM.

KÝM TY SNÍŠ, JA NEPPÍM.
NEDA MÍ...

49. sekunda

Ked' otec hrýzol do mňa i do bratov

Koče sa zvyknú občas predbiehať. Niekedy sa stane, že sa aj rozbijú. Rútia sa závratnými rýchlosťami ulicami z kamenných kociek. Skala voľne ležiaca na ceste si však vždy na to svoje koleso počká. Koč ladne nadvihne a v tento okamih by stávkou posadnutí ľudia dali do hry celý majetok, že koč opäť dosadne na zem a upokojí sa. Ale mýlili by sa. Škrípajúce drevo-železné monštrum stráca balans, robí piruety, po ktorých by ne jeden krasokorčuliar vrelo zatlieskal. Rachotu je zrazu viacej ako vzduchu, triesky sa náhlia do kúdolov zobudeného prachu, začala sa pouličná apokalypsa.

Občas koče aj zhoria. Nieкто bez rozmyslu škrtne zápalkou a koč sa vyparí cez oheň do oblakov. Tak je to aj s ľudským životom. Dvadsať či osemdesiat odžitých rokov nie je o nič viac ako vyhorenie jednej vonnej tyčinky. Po človeku zostane zopár následkov jeho činov – deti, dom, firma, kus práce, fotky, knihy, obrazy, hudobné nahrávky, básne, zbierka nejakých somarín, športové rekordy a niekedy dokonca aj čestne prežitý život... Ale aj toto všetko nakoniec dokonale zapatroší nezbedník čas tak, že už to nikto nenájde, nik si na to ani len nespomenie. Nestane sa to dôvodom na rozhovor, tak isto ako po čase nebudú nikoho motivovať k debate obhorené kovania.

Bola sobota a ja som sa zobudil niečo pred obedom. Včera som hral s mojou kapelou koncert a svoj pád do postele okolo druhej ráno som si nepamätal. Taký som bol unavený. Nevedel som si dokonca ani spomenúť, v akom meste sme hrali. Až pri druhom položení otázky mi prišla správna odpoveď.

Chýbala mi energia. Nieкто by povedal, že mi ju zobrali včerajší ľudia, ale to by bola kravina. Nikto nikomu energiu nekradol. Duše si ju brali, či odovzdávali automaticky samy. Nemusel som čítať žiadne ezoterické seno, aby som tieto princípy vycítil sám.

Valili sa na mňa prúdy fanúšikov a väčšina z nich mala vypité. Kládli mi jednoduché otázky ako: „Kedy ste prišli? Čo budete hrať? Dáš si s nami niečo? Musíš!“

A po koncerte prichádzali pod náporom ďalších pív a panákov, ktoré boli spúšťačmi pre nekontrolovateľné chvály á la: „Super koncert! Dík, že ste mi venovali ten song! Marko, poď sem, zoznámim ťa s mojou frajerkou...“

Pristupoval som k týmto našim obdivovateľom s úctou, ale pri osobnom stretnutí mi nič nedávali. Samé tupé ožranské vety bez náznaku tolerance a snahy pochopiť, že ledva stojím na nohách. Po chrbte a cez oči mi stekal pot. Bola mi z toho zima na tele a z ich rečí i na duši. Nikto z nich ani len netušil, že sa chcem prezliecť, objednať si vesmírny koráb a odletieť na planétu, kde bude len slnko, teplo, úsmev a láska. Lenže tu všetci riešili, prečo si nechcem vypíť a moje stotridsiate ospravedlnenie, že šoférujem a asi ťažko si s niekým štrngnem, nikto nevnímaval. Nik totiž nepočúval druhých. Všetci videli a vnímali hlavne seba.

Áno, samozrejme, že som si ich vážil. Bez nich by sme ako kapela nikdy neboli tam, kde sme sa nachádzali. Na hranici väčších sál, pri výstupe z bahna undergroundu do svetla komerčnejšieho úspechu. No mne to bolo jedno. Aj keby sme mali hrať pre päť bytostí v klube. Išlo mi o jediná vec – aby som tam cítil ľudskosť a schopnosť vnímať rozpoloženie inej duše. Ale namiesto toho padali triviálne opilecké myšlienky, ktoré som si vedel domyslieť skôr, než boli alkoholom zmätoženým jazykom vyslovené a navyše aj trikrát pre istotu zopakované.

Tie vety padali ako ťažké balvany do noše pevne prichytenej koženými popruhmi o moje telo. A fanúšikovia len sypali a hádzali. Ani jednému nedochádzalo, že nosičovi sa už podlamujú nohy, mozog mu vytláča z lebky a nežiada sa mu nič iné, len nájsť nejakú spriaznenú dušu, najlepšie opačného pohlavia, s ktorou by sa zašiel niekde do rohu pubu nachádzajúceho sa na druhom konci mesta. Keby sa takáto bytosť nenašla, tak hotelová posteľ by bola určite hneď na druhom mieste, ako sedieť s priozratými deťmi.

Už dlho som nestretol nikoho, kto by ma rozhovorom naplnil, potešil či prekvapil. Buď sa zo mňa stal namyslený buran, alebo som bol skutočne tak na úrovni, že som sa musel k ostatku sveta iba skláňať a už mi prosto dochádzala chuť pretvarovať sa a ničť si chrbtový skelet. Nepripúšťal som si následky, že o mne bude okolie rozprávať negatívne komentáre. Aj tak som bol pre mnohých debil, i keď ma nikdy osobne nestretli. Iba zobrali obchytaný štafetový kolík vymyslených klamstiev od iných, ktorí ma takisto nepoznali, dopísali naň svoj výmysel a podali ho ďalej. „No čo, tak bude tých falošných pochodní, vlajok, správ, mailov a klebiet kolovať o mne viacej. Rozhodujúce je, že ja budem sám sebou, nebudem sa na nič hrať a keď budem túžiť odísť po koncerte spať, pre mňa za mňa nech si aj celý

klub rozpráva, že som namyslený,“ povedal som si v duchu. Už dávno som sa totiž prestal klamať myšlienkami, že len iní ľudia mi môžu ukázať moje nedostatky. Životná prax mi totiž potvrdila, že vlastné sebazpozorovanie mi dalo oveľa viac ako hrabanie sa vo falošnej kritike okolia vyprodukovanej ľudskou nedokonalosťou.

Vypadol som z postele. Našťastie na nohy. Potúlal som sa po kuchyni monotónne otvárajúc všetky dverka na kuchynskej linke. Hodil som skúšobný *kuk* aj do chladničky, aby som sa nadobro presvedčil, že nemám doma nijaké jedlo. Nenašiel by sa na svete taký pár koní, ktorý by ma vytiahol ísť si niečo kúpiť do obchodu. Nechcel som počuť, ako ľudia nadávajú, že chlieb znova zdražel, či hovoriť dve babky, ktoré hatili chodbičku k jogurtom, že pani Mládková z osmičky už zomrela. „Skutočne zomrela?“ – „Naozaj. Mala dnu a vodnatielku.“ – „Tá si teda v živote toho zlého užila až-až.“ – „No, už to má aspoň za sebou.“ Nevydržal by som to a určite by som sa im zastaral do rozhovoru: „Aj vy to už máte za sebou. Ste mŕtve, i keď si nahovárate, že žijete.“

Otočil som sa k smetnému košu, okolo ktorého sa váľali chumáče špiny a prachu. Býval som sám, frajerku som momentálne nemal a upratovať sa mi chcelo asi tak, ako sa mladému chalanovi chcelo ísť v sobotu večer na omšu, kým jeho kamaráti sa veselo hrali na ulici. Otvoril som nádobu na odpad, vybral z nej chlieb, ktorý začínal plesnivieť, a závidel neznámej pani Mládkovej, že už je tam. Dal som plesnivú polovičku bochníka na dres a vybavil si obraz otca, ktorý vždy poodkrajoval plesnivé časti pečiva, potom ich ako keby sa nič nedialo natrel akýmsi pokrmom a s úsmevom na tvári položil jedlo na tanieri pred o mňa a mojich dvoch malých bracháčov.

Snažil som sa mu ako najstarší zo synov vysvetliť, že stačí náznak okom viditeľnej plesne a je to dôkaz, že celý chlieb je bezpečne v rukách škodlivých a zhubných mikroorganizmov. Deklaroval som to odborným článkom, ktorý túto tému podrobne rozoberal a osud mi ho doprial čítať. Elektrónový mikroskop zaznamenal miliónovú armádu buniek, ktorých hlavným cieľom bolo plieniť a zabíjať. Len aby sa oni nažrali! Lenže otec na súhlas mojej agitácie za zdravšie stravovanie len prikývol, chytil si jeden natretý krajec do rúk, otočil hlavu k telke a spokojne zahryzol. Do mňa a do bratov. Zachrapčalo to vo mne, ale nič sa nezmenilo. Keď chlieb zatiahol zelenkastý či belasý povlak, jedli sme ho po hrubom a zavádzajúcom očistení aj naďalej a plesniveli z toho zvnútra. Tušil som, že keď niekto bude dlhý čas jesť zhnité banány, začne po čase hniť aj jeho telo. A tak som sa zapovedal, že keď sa konečne osamostatním, hocikákú kaziacu sa potravinu okamžite vyhodím.

Ale všetko sa dialo naopak. Deti skutočne kopírujú chyby rodičov.

Očistil som chlieb od plesnivej kôrky, nakrájal si štyri krajce, vybral z príborníka čajovú lyžičku a začal ňou dolovať scukornatený med s pevne stanoveným zámerom nakrímiť sa. Rozmaznaní ľudia by povedali, že sa mi to nepodarí, ale kto niečo chce, ten taktiež disponuje silou to uskutočniť. Najedol som sa a pritom som zničil iba jednu lyžičku. Odrobinky som zmietol na zem, nech si aj baktérie žijúce na dlážke majú do čoho zobnúť. V mojom byte vládla harmónia, i keď mestský hygienik by ho vyhlásil za dom hrôzy.

Keď som sa nasýtil, vošiel som do kúpeľne a vycikal sa do umývadla. Robil to samozrejme aj môj otec, mal som sa teda aspoň na koho vyhovoriť. Záchod som mal v byte ďalej ako umývadlo, nehľadajte v tom teda úchylku, ale iba čistú ľudskú lenivosť. Vykonával som to čo najšikovnejšie, aby si susedia s extrémne dobre vyvinutým sluchom nedomysleli, čo robím. Asi márne, pretože v našom paneláku bolo počuť všetko. Obzvlášť v noci. Stačilo, aby sused na sedmičke začal vyškrabávať z hrnca zaschnutú večeru a mne na prízemí nabehli zimomriavky.

Potom som si zapol kompik a pozrel maily. Zmazal som milión spamov, ktoré mi ponúkali zväčšenie penisu, kúpu Viagry, Cialisu a iných liekov, ktoré som nepoznal, a v tichosti sa modlil, aby som ich účinky nebol nútený vyhľadávať ani v starobe. Potešil som sa, kolkokrát a v ktorom štáte som sa stal šťastným miliónovým výhercom a kam poletím zadarmo. Odmietol som sa lúškať ázijsko-slovenskými mailami, ktoré mi ponúkali stať sa spoločníkom v novovznikajúcej perspektívnej firme či vetami presvedčajúcimi ma, že zbohatnem, keď budem klikať staby ďateľ do stromu na odporučené linky.

Odpovedal som kolegovi z práce, ktorý sa ma vypytoval, či môže žena pri erotickom sne dôjsť až k orgazmu. „Môže, keď ju dorobíš ty. Ale musíš byť veľmi jemný, aby sa nezobudila.“ U chlapov je to bežná a známa vec – teda mať polúciu s koncom. Žiaľ, v tomto sú ženy oproti chlapom v ďalšej nevýhode. Keď som to spojil s čerstvými spomienkami na dokumentárny film o pôrode, mal som sto chutí nakopať Evu za to jablko do riti. Stále som síce nechápal, ako sa mohla rozprávať s hadom, lebo vedecké informácie z ríše plazov jednoznačne dokazovali, že hady sú hluché. Logicky mi z toho vyšlo, že nemôžu teda ani rozprávať, a tak Biblia je potom rozprávka. Jednoznačne najkrvavejšia, akú som kedy čítal.

„Marko, som v Istanbule. Ženy sú tu škaredé ako noc. Chýbajú mi tie naše krásne Slovenky. A chýba mi tvoj smiech. Keď sa dogúľam svetom, si prvý, koho si nájdem a všetko mu vyrozprávam. Čo ty? Stále nemáš priateľku? Nezabúdaj, že ani pohyb na zdravom vzduchu nenahradí pohyb na zdravom tele. Tak čau. Tomáš PS: A odpíš mi čo najskôr. Nie

ako minule, keď som čakal na tvoje riadky mesiac,“ písal mi môj najlepší priateľ zo sveta. Vyparil sa túlať a mňa nechal kysnúť na Slovensku.

„Nazdar-bazár, Tomáš. Istanbul? Kde to je? Za Dubnicou? Keď pôjdem okolo, brnknem ti. Áno, Slovenky sú najkrajšie víly sveta. No ženská krása je bremeno, s ktorým sa musí dotyčná vyrovnáť a zvyknúť si s ním žiť. Veľmi rýchlo totiž zistí, že ak sa s ňou nenaučí pracovať, bude pykať a trpieť. Žiť s krásou je umenie tak pre konkrétnu bytosť, ako aj pre jej partnera. Frajárku nemám. A prestaň sa ma na to už pýtať! Vždy si pripadáam ako na rodinnej oslave presvetľovaný očami tiet a ujoy, ktorých nezaujímá nič iné, iba moja svadba. Čau, Marko PS: Už sa vráť. Nikto mi tu nerozumie a mňa už bolí chrbát z toho zohýbania :-). Chcem na iných pozeráť zhora iba vtedy, ak im budem pomáhať postaviť sa opäť na nohy,“ odpísal som mu.

Zazvonil mi mobil. Volal mi náš gitarista a spevák v jednej osobe Filip.

– Prídeš teda? – pýtal sa ma plný očakávania.

– Kam?

– Do Apola. Večer, – odvetil mi.

– Snobskejší podnik si si vybrať nemohol, – bránil som sa.

– Príde aj Miriam. Chcem ňu s ňou zoznámiť, – cítil som netrpezlivosť aj radosť v jeho hlase.

– Uvidím, nesľubujem. O kolkej tam budete? – zámerne som udržiaval oheň nádeje v jeho duši.

– Okolo siedmej, – odvetil natešene.

– Uvidím, nesľubujem, – skákala mi platňa, no myseľ nie.

– Je krásna, čistá jebačka, uvidíš. Som z nej vedľa, – oznamoval mi, – sám sebe si ju závidím.

– Nenič si zbytočne sebavedomie, – odvetil som mu fádne. – Chceš mi povedať, že týmto krokom sa ideš zbaviť všetkých tých tvojich koncertných trtkáčiek?

– Kvôli nej som ochotný sa zmeniť. Toto dievča mi stojí za to, – začal sľubovať nesplniteľné Filip.

– Nechceš to skrátiť? Povedz, že ti iba stojí, – stále som mu neveril.

– Debil, – pokúšal sa do mňa hodiť nôž, no úplne ma minul.

– Ľudia sa nemenia a ty to vieš, – sfahoval som jeho idylický balón znova na zem.

– Tak o siedmej, čau, – ukončil Filip hovor.

„Koče sa zvyknú predbiehať a niekedy aj rozbiť. A občas aj zhoria. Ako ľudský život,“ znel klavír nocou. Klavirista ešte vôbec netušil, že mu v hrudi vyrastie živý plot, všetci muzikanti duše jednoglasne zavesia harfy na vŕby a odmietnu spievať.

48. sekunda

Som prasa, viem to

Vošiel som do podniku. Po dvoch krokoch ma zastavila milá slečna, ktorej vystrčené lopatky obťahnuté kožou strážiľa gorila navlečená v kvádre. Povedal som si, že ak tá opica do minúty neprehovorí, volám ZOO.

– Máte rezerváciu? – usmiala sa na mňa umelo-preumelo krásavica.

– Mala by tu byť naša partia. Máme rezervovaný stôl, – povedal som pokojne, aj keď som netušil, či hovorím pravdu.

– Kde? – odvrkol vypatlaný hranol, ktorý keby sa rozhodol, tak ma do minúty vykostí ľavou rukou. Každým svojím prejavom mi dával najavo, že sa mu nechce robiť nič. Nechcelo sa mu stáť, dýchanie mu bolo príťažou a aj otvorenie úst bolo tyranským utrpením, gestom slúžiacim na to, aby demonštroval, že mu nestojím ani len za mrknutie viečkom. Jeho vzťah k cene života bol horší ako môj k forintom.

– Prosím? Nerozumel som vám. Bolia vás zuby? Ak máte problémy s chrupom, môžem vám dať číslo na kamaráta. Je výborný zubár, – pokúsil som sa o replay jeho odpovede s väčším obsahom slušnosti, pretože som ho síce počul zle, ale vo finále rozumel.

Gorilu naplo. Asi jej v žalúdku praskol vred. Blondínka ju nežne a upokojujúco chytila za rameno. Určite nechcela, aby sa vo vnútri zvieratka niečo poškodilo. Nebolo pochyb, že Godzillu, kinematografickú perlu, videla so záujmom filmového znalca už aspoň sedemkrát.

– Kde sedíte?! – zaburácala opica navlečená v saku.

– Ešte neviem. Pozval nás Milan, majiteľ, – zasadil som konečný mat, lebo zhustenie slovnej premávky s rozprávajúcou opicou ma prestávalo baviť.

Milan skutočne existoval. Na tak tenkom ľade by som sa s takým ťažkým zvieratom prechádzať neodvážil. Mal rád našu kapelu. Občas si nás zavolať zahrať do jeho druhého, sídliskového podniku.

– Dobre, choď, – odsekol urazene kríženec svalov a kostí. Mozog mu chýbal.

– Nech sa páči, príjemne sa zabavte, – belila na mňa zubáky slečna

sfaby z výkladnej skrine umelého sveta prázdnoty a víťala ma zdvihnutou pravickou v smere jazdy. Automaticky sa mi vystrel prostredník ľavej ruky. Našťastie len vo vrecku nohavíc, ináč by si gorila asi zacvičila.

Kráčal som okolo dlhočizného baru, ktorý mal imitovať reálny kubánsky pajzel. Rodený Kubáнец, ktorý by sa iba veľkou náhodou vyskytol v tomto podniku, by pritakal aj na fajku od transsexuála, len nie na to, že tento priestor má právo niesť názov Havana bar.

Zbadal som Filipov fejs na pravej strane od pultu. Sedel s dávkami, mne neznámymi ľuďmi hneď vedľa pódia, kde sa excelentne nacvičená trojica černochoch chystala spustiť nejaký cover od Boba Marleyho. Vydal som sa ľavou stranou na toalety. Nielenže som sa potreboval vnútorne naladiť na blízke duševné hrbenie, ale túžil som byť ešte chvíľku sám. Na konci sály som zahol doprava, dlhou uličkou dokráčal k záchodom, otvoril dvere a pristúpil k jedinému voľnému pisoáru. Vedľa mňa mali akési dve baby spustené kratučké rifľové sukne a snažili sa triafať moč do keramiky. Kým som zaparkoval do boxu, preletel som ich rýchlym pohľadom a potom už nadobro odvrátil zrak.

– Keby boli v stene výrezy pre vaše kolená, šlo by vám to možno lepšie, – povedal som s pohľadom upriameným priamo pred seba na prevádzkarom vkusne vybraté kachličky.

– Sa nestaraj, áno? – odsekla povýšenecky susediaca čiernovláska obštiavajúca raz stenu, inokedy pisoár. Občas hodila *cik* aj tam, kam mal moč zo slušne vychovanej mužskej močovej trubice za normálnych okolností prúdiť. Mierny problém som videl v tom, že tieto dve baby penis nemali.

– Aké ste pekné, také ste sprosté, – vyslovil som pokojne verejný sumár situácie, pričom som sa stále pozeral pred seba.

– Kokot! – odvetila mi vzdialenejšia prefarbená blondínka. – Všet je kokot? – bola znenazdajky na vážkach, a tak si to chcela preveriť u kamošky.

– Jasné, že je to kokot! Nevšímaj si ho, hehe, – rozosmiala sa susedka a hádzala posledné kvapky na zem. Dostrel jej so zníženým tlakom v mechúri totiž výrazne poklesol. – A nečum stále! – osopila sa zrazu cez rehot na mňa.

Otočil som sa na ňu a do očí jej povedal:

– Už len na tie vaše vyholené buchtičky som zvedavý.

– Ááá, zasa čumiš! Úchylák! – povedala čiernovláska, kým sa snažila čo najrýchlejšie si navliecť sukňu. Jej kačičkovský tanček mi okamžite prezradil, že tieto dievčence dnes určite neabstinovali, ale skôr absintovali.

– Úchylácky kokot, hehe, – dodala pripito blončka a obe sa opäť hlasno rozosmiali na môj účet.

– Počúvajte ma, dievčatá, ja som kokot, preto stojím pred pisoárom.

A vy ste piče, tak ste mali byť o miestnosť vedľa. Čo je na tom také nepochopiteľné?

Zabuchli arogantne dvere, ale aj cez ne som počul, ako do mňa dávajú a hlasno sa smejú. Umyl som si pokojne ruky a osušil ich pod fénom. Áno, toto som mohol zažiť v hocijakej cigánskej krčme, na nejakom punkovom koncerte, ale práve teraz sa mi to stalo v tomto nablýskanom pseudo-snobskom bare. Prvé dve vyslovené skupiny ľudí by sa však na nič nehrali. Na rozdiel od tejto „elity“ spoločnosti, ktorá verila, že drahé oblečenie robí človeka čistejším.

– To kto dorobil? – spýtal sa ma nejaký elegán, ktorý vošiel dnu a zrak mu padol na mláčky lesknúce sa pred pisoármi.

– Čo hľadáte na ženskej toalete? Nevšimli ste si kam vchádzate? – odpovedal som mu čo najpresvedčivejšie s hraným výrazom prekvapenia.

– Ste prasa, viete to? – domyslel si celú situáciu po svojom.

– Viem, ale ináč to nejde, – pokojne som mu odvetil a odišiel.

Dokráčal som k Filipovmu stolu. Ako ma zbadal, celý sa vyškeril:

– Páni a dámy, toto je Marko, môj druhý gitarista, – povedal dosť silno nahlas, aby upútal na seba pozornosť celej spoločnosti.

„Ááá, tak už som tvoj druhý gitarista. Pred dvomi rokmi som bol jediný, ktorý sa v kapele prikláňal k tomu, aby sme ťa, Filip, zobrali medzi nás. Ostatní ma varovali, že si namyslený egoista a nebude to pre skupinu dobré. Vedel si však vynikajúco spievať, a tak kapela nakoniec povedala áno. A teraz som už tvoj druhý gitarista. Hm, časy sa menia, zajtra dovidenia,“ premietal som si celú situáciu v hlave.

– Miriam, toto je Marko, o ktorom som ti hovoril, – otočil sa Filip na čiernovlasú kočku, s ktorou som mal práve príležitosť zoznámiť sa na mužských záchodoch. Peroxidová kamarátka sedela po jej druhej strane. Ani jedna z nich na mňa však nepozrela. Buď som nebol na výzor až taký atraktívny a nestál im ani za pozretie, alebo sa hanbili. Bé bolo správne a ja som len čakal, ako z tej háklivej situácie vykorčuľujú.

– My sa už poznáme, – odsekla Miriam držiac pohľad na pohári. Žuvačka sa jej zabelela medzi prednými rezákmi, tak ju fala a sekala.

– Vy ste spolu niekedy spali? – ochladol Filip neprestajne pokukujúc raz na Miriam, raz na mňa. Svojou otázkou ma ubezpečil, že ľudia berú celý život podľa sveta, ktorý žijú vo svojom vnútri. – Ako si mi to mohol urobiť? – vyšlo beznádejne z Filipa. Dorobil sa skutočne rýchlejšie, ako keď prvýkrát súložil.

– Ty si fakt zaľúbený, – usmial som sa na neho.

Nevedel, čo mi má odvetiť, lebo nič viac som nevyslovil. A ani Miriam veľmi do reči nebolo.

– Mám ti vždy, keď idem s niekým do postele, zavolať o povolenie? – zažartoval som, ale vzápätí mi došlo, že smiať sa asi nikto nebude.

– Poď, ideme preč, – zavelila Miriam Filipovi so zvädnutými ušami. – Po ceste ti to vysvetlím.

Jej priateľka, blondínka, sa zdvihla ako hlavná plachta jachty. Kamarátkine slová boli tým správnym vetrom, na ktorý tak dlho čakala. Lopatka rakúskej veternej elektrárne bola oproti nej nič. Omámený Filip počúval svoju novú modlu na slovo. Obliekol sa ako nafetovaný a odkráčal s dvomi slečinkami preč. Nevedel som, či si bude pamätať, že len tak mimochodom vyslovil slová: „Potom si zavoláme,“ a či nebude za túto vetu mučený, lynčovaný a týraný na hranici, nech ju odvolá.

Pri stole zostali traja chalani, Filipovi priatelia, ktorí podnik zmeniť nechceli. Nepoznal som z nich nikoho, ale to mi nevadilo. Prihovoril som sa im:

– Tak čo, páni, dáme pívko?

Nič. Ani pohľad. Po krátkej, pred chvíľkou prebiehajúcej vzrušujúcej scéne sa vrátili k náruživšej debate a mňa profesionálne odstavili. Tie baby mi aspoň povedali, že som úchylácky kokot, elegán ma nazval prasaťom, no títo mladíci sa nezmohli ani len na vyslovenie svojho názoru. Už som sa nemal kam duševne zohnúť, dokonale som sa plazil.

Do minúty som zatváral dvere na kubánskom bare. Kapela akurát dohrávala *Three little birds* od Boba Marleyho. „Chudák Bob. Keby tak vedel odhadnúť, kam sa jeho skladby o voľnosti a slobode dostanú, nikdy by sa do skladania piesní nepustil. V tomto pseudomafiánskom prostredí by sa asi skôr chytil text jeho piesne *I shot the sheriff*,“ pomyslel som si.

Odkráčal som peši k staničnej krčme. Tá polhodinka mi dala veľa. Ticho a čas na rozmýšľanie som potreboval viac ako černocho tanec. Keď som prišiel k rozbitým dverám staničného pajzlu, pred vchodom práve vracal nejaký bezdomovec. Asi niečo po dvoch dňoch konečne zjedol. Alebo mu niekto kúpil decák vodky a jeho žalúdok to od radosti nezvládol. Prekročil som modrastý minibalaton a hneď mi bolo jasné, že tvorca pil modranské modré. „Okena celkovo zle trávi väčšine ľudí a nemusia to byť ani fyzicky schátrané bytosti,“ napadlo ma.

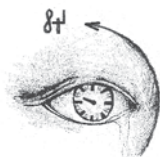
Vošiel som do nalievárne, prekrojil svojou postavou hustý dym, kúpil si pivo, vypýtal od nejakého zarasteného muža v šušťákoch marsku, zapálil ju a zahľadel sa do vravy pivárne. Tu bola realita života. Tu aj ten moč na špinavých hajzloch skutočne zapáchal. Lietali tu dokonca i živé muchy a za dreveným rozpadávajúcim sa krytom radiátora bezstarostne liezla naivná chrobač priamo do pavučiny, na ktorej lenivý pavúk odmietol vykonávať údržbu. Bol taký daromný, že sa mu nechcelo ani len zahryznúť do uväzne-

ného drzého nájomníka a stráviť ho šťavami. Čas tam proste zomrel a nikomu to neprekážalo.

Žilo to tu svorne ako jedna veľká rodina, ktorá o sebe dokopy nič nevedela a ani nemusela. A takto som sa od piva pozeral na to divadlo prirodzenosti ešte hodinu. Nemyslel som a nič neriešil. Nevšímali si ma nijaké oči. Žiaden jazyk sa ma neprišiel spýtať, prečo som taký poblednutý a čo dnes budeme hrať. Nikto nestvárňoval predpísanú rolu, nik sa nepretvaroval.

Dýchal som ten škodlivý vzduch, vlastným fajčením ako na just ešte aj zhoršoval jeho kvalitu, usrkával si z chmeľovej polievky, no prosto na hodinu som tam umrel. Nebol som tam, nežil som tam, nevyskytoval som sa tam napriek tomu, že moje telo tam sedelo. Myšlienok vo mne nebolo a rozum bol čau na výlete niekde na Galapágach. Stal som sa v tej krčme neviditeľným, pretože žiaden domáci ožratý štamgast si odo mňa neprišiel pýtať posledných chýbajúcich šesťdesiat centov na jeho skutočne kapurkový panák.

Po dlhom čase som bol vrcholne šťastný a dosiahol som to paradoxne v bahne špinavcov, primitívov a ožranov. „Všetko je naopak,“ bola prvá myšlienka, ktorá sa mi vynorila v hlave po prežitej hodine tranzu absencie všetkého, čo pripomínalo rozmýšľanie. Až keď som po tom fujáku ticha a mieru precitol, uvedomil som si, že žijem.

47 sekunda

Spravil som si gul'ôčku

Bol som o týždeň starší, znova bol piatok a ja som pred odchodom na koncert opäť vyhodil chlieb začínajúci plesnivieť do odpadkového koša. „Už ňu nevyberiem, slubujem ti to. V pokoji skonaj v hryzadlách mikroorganizmových potvoriek,“ lúčil som sa s umierajúcou necelou polovičkou bochníka, bral do ruky kufor s gitarou a letel do auta.

Na koncert sa mi chcelo ísť asi tak, ako radikálnemu futbalovému fanúškovi na operu. Hrali sme totiž v Bratislave. To mi ani tak nevadilo, už som si na vákuový svet pretvárinky a citového chladu väčších miest zvykol. Ved sami sme ako kapela pochádzali z dosť veľkého mesta. Po koncerte však bolo dohodnuté stretnutie s predstaviteľmi známej vydavateľskej firmy, čo mňa osobne netešilo. Chceli nás nabaláchať na podpis zmluvy a vydať nám nový, chystaný album.

Bety, ktorá vydala naše prvé tri cédečka pod jej maličkým, ale slušne sa vyvíjajúcim labelíkom, som poznal veľa rokov. Vedel som, že vydavateľstvu sa venuje s láskou a naše spojenie s ňou patrilo medzi tie lepšie veci, ktoré kapelu zatiaľ stretli. Ale chlapci chceli ísť k obrovskej firme. Čo na tom, že jej finanční riaditelia si na názov kapely nebudú vedieť spomenúť ani o päť rokov, keď nás za slabú predajnosť podojených vyhodia.

– Musíš tam ísť, – povedal mi basák Slavo v šatni, keď sme dohrali náš set a balili si veci.

– Nikto nič nemusí. Poviem *nie* a jednoducho tam nepôjdem, – odvetil som. – Aj tak si spravíte po svojom.

– Chcú, aby sme tam boli všetci, – pokračoval Slavo.

– Slavo, kto to chce? Poznáš ich mená? Je to Karol či Jozef? Alebo si myslíš, že kvôli nám niekto priletí z londýnskej centrály? Teraz nás vydáva Bety, sme ako rodina. Má pod svojím vydavateľstvom sedem kapiel. Poznáme sa, robí, čo môže. Všetko sa naruší, – povedal som.

– Robí toho málo, – pridral sa do debaty Filip. – Nemá poriadnu distribúciu, promo žiadne.

– Nehráme to, čo teraz leť, teda punk či hip-hop, ale alternatívny rock.

Nebudeme sa predávať v takých množstvách, o akých ste snívali v aute po ceste sem. Bety predala tisícpäťsto cédéčiek z každého nášho albumu. Veď to je v tejto dobe napalovania a sfahovania muziky z webov priam zázrak, – oponoval som.

– Ak nedolisovala načierno... – podpichol ma Slavo.

– Môžeme zavolať na Sozu, tam sa musí nahlasovať každé lisovanie, – navrhol Filip. Bubeník Peter, ktorý sa zatiaľ do našej debaty nezapájal, sa počas skladania činel zo stojanov prudko otočil na mňa. Tušil moju reakciu.

– Nikam sa volať nebude! Čo to tu trieskate za výmysly?! Bety by také niečo nikdy neurobila! – chránil som ju.

– Keď nás potlačí veľký major label, môžeme prediť dvakrát toľko, – povedal vždy kalkulujujúci Slavo.

– Céδέčka skončili. Tento formát nemá s mladými ľuďmi žiadnu väzbu. Nepotrebuju držať v rukách booklet a onanovať nad ním ako my, keď sme boli tínedžeri. Stiahnu si muziku cez internet, nakopírujú do prehrávača, hodia slúchadlá na uši a hopsa do mesta za kamošmi. Tie predané kusy sú skutočne slušné číslo, – vyslovil konečne niečo aj Peťo a chytil mi stranu.

– To nie je pravda, ľudia chcú ešte céδέčka. Tí mladí vyrastú a začnú si ctiť originál kotúčik s potlačou a profi vytlačeným obalom, – vyslovil Slavo skôr svoj sen ako reálny pohľad na vec.

– Slavo, koľko máš rokov? – spýtal som sa ho.

– Dvadsaťdeväť, – odvetil.

– Kedy si si naposledy kúpil originálne céδέčko? – spýtal som sa ho priamo.

Možno listoval v pamäti, alebo sa bál odpovedať pravdivo. Jedno však bolo isté, mlčal.

– Ja takisto ako aj vy, som starý pes. A čo robím? Sfahujem piesne z webu. Veď ja už doma ani nezapnem CD player, stále si púšťam hudbu z kompu. A keď niekam cestujem, mám MP3 prehrávač. Hádam sa nebudem tárať s objemným a skákajúcim CD prehrávačom? – vyslovil som.

– Marko má pravdu, lisované disky idú do čava, – pritakal Peter.

– Ale oni to potlačia cez médiá. Posunú to do rádií, tlačovín, televízií... zaplatia bannerové kampane po najnavštevovanejších slovenských serveroch. Vyrobia plagáty a možno zaplatia aj billboardy, – teoretizoval Filip.

– A potom príde najsamvyšší anglický šéf a vyfajčí nás, nie? – tresol Peter.

Všetci sme sa zasmiali.

– No dobre, tak predáme dvakrát toľko a čo potom? Začneme brať za koncert štyristo či deväťsto eur a budeme presne tam, kde sú kapely, na

ktoré sme na začiatku nadávali. Potom sa pohádame a rozpadneme. To chcete? Veď vy ste schopní spraviť rozhovor aj do Nového času! – povedal som.

– Tak to zasa nie, to preháňaš, – ustupoval nečakane Filip.

– Nadávate na ten strašný denník a prvé, čo pri nastupovaní do auta na koncert spravíte je, že si ho kúpite v trafike a začnete čítať: „Zaspal na ceste. Trebišov, Silvester (23) z Malých Trakán prešiel autom Štefana (38) z Veľkých Trakán, ktorý ležal na ceste. Zraneniam na mieste podľahol. Alkohol u vodiča nezistili,“ – parodoval som náhodnú správu z tohto „úchvatného“ plátku. – Ľudia sú schopní celý život čítať, pozeráť a strácať čas činnosťami, ktoré ich nikam neposunú. Máme pieseň proti chorej terapii bulváru, ktorá ľudí pripravuje o zdravý úsudok a šikovne im podvedome vymieňa hodnotové rebríčky za ligotavé, ale prázdne pozlátko. Mali sme na to rovnaký názor a teraz ideme nastúpiť do kolotoča, na ktorý sme roky pluli, – pripomínal som im nedávnu minulosť.

– Marko, pod tam. Aspoň si ich vypočujeme, – zaprosíkal Peter.

Šiel som.

Poslali po nás taxík, chlapcom sa to páčilo. Usadili nás do peknej reštaurácie s mäkučkými sedačkami, kúpili drahú večeru a chlapcom sa popačovalo stále viac. Vysypali na nás dlhočizný promo zoznam, kam našu nahrávku dostanú. Vraj naše cédéčka bude dostať všade, dokonca aj v susedných Čechách. Chlapci od údivu onemeli. Sľúbili, že zaplatia klip k pilotnému singlu. A aby nás nepripravili o „nezávislosť“, vyberieme si ho vraj sami. Oni ho potom nasadia do všetkých rádií a televíznych hitparád. Majú ich pevne pod palcom, takže nebude problém pieseň aj pár mesiacov podržať, nech nevypadne. Chlapci spravili hlasné „fíííí“. Ako čerešničku na torte napísali na konci večera z druhej strany podpivníka sumu badžetu, ktorú nám dajú k dispozícii na štúdio, producenta, klip a ostatné serepetičky. Bolo to v slovenských korunách trochu menej ako štvrt milióna. Filip heroicky vstal a za všetkých unáhle a ako v tranze povedal, že do toho ideme.

Krútila sa mi hlava, ako človek dokáže zaprieť seba samého. Dobrovoľne si nasrať do vlastných gátí, vyzliecť sa z nich a vysypať si všetok ten humus na hlavu. A pritom sa ešte aj spokojne usmievať. Ako poprie za jednu hodinu všetko, čomu roky veril. Stál si za tým, budoval to, dával do toho čas, energiu i lásku, až kým sa tá vec narodila, začala sama dýchať a dokonca jej začali veriť aj fanúšikovia. No neskôr stvoriteľom tohto žijúceho organizmu napadla myšlienka, že ho zabalia do zamastených špinavých novín a hodia zaslepené do latríny medzi výkaly. Našťastie, ten orga-

nizmus bol dosť silný. Žil a plával by aj v tom kale. No ja som sa pýtal, dokedy bude vládaf hýbať končatinami, kým odpadne od vysilenia a poslednýkrát sa za ním zavrie hladina.

Keď sa Slavo spýtal, či sa bude dať vybaviť aj rozhovor do Nového času, zdvihol som sa k odchodu.

– Čo je, Marko, kam ideš? – spýtal sa ma s falošným úsmevom Filip. Rukou, ktorú predstavitelia ťahajúci nám medové motúžiky popod fúz nemohli vidieť, mi ukazoval nahnevanú zafatú päšť. Nepriamo ňou prikazoval, aby som sa poslušne posadil nazad a nepokazil odchodom „náš spoločný kontrakt života“.

– Spravil som si gulôčku a idem sa s ňou hrať von, – odpovedal som a ďalej sa obliekal.

– Akú gulôčku? – spýtal sa usmiato jeden zo zástupcov hudobnej megafirmy. Ostatok stola pozeral na môj vzpriamený obrys postavy proti svetlu barovej žiarovky, pričom zdvihnutými dlaňami si kryli sietnice pred prudkou žiarou svetelného toku.

– Zo sopla. Vopchal som si prst do nosa, vybral matroš a spravil si z neho gulku. Čo je na tom také nepochopiteľné? – dopovedal som a odišiel.

Na ulici ma dobehol Filip. Bol nahnevaný.

– Marko, chceš to všetko dojsť?! Stojíme pred dôležitým bodom kariéry! Navrážali sme do pódiovky pol melóna a ty chceš týmto detinským gestom zastaviť celú kapelu?!

– Spravím pre kapelu všetko. Nebudem sa ani teraz stavať na zadné, ale vedz, že si stále budem stáť za svojim a myslieť si, že robíme chybu. Peniaze, úspech a sláva nie sú všetko. Ako sa pozrieme Bety do očí? Hovoria ti niečo slová ako charakter, férovosť, priateľstvo či dodržanie dohody? Veď máme ešte jednu dosku vydať u nej, zabudol si? Dobrovoľne ste si vymazali pamäť. Ste šašovia, – povedal som pozerajúc mu pevne do očí.

– Vysvetlíme jej to. Nemôže nám stáť v ceste. Pustíme jej výberovku alebo lajfko, – mal pripravené pohotovité riešenie Filip.

– Môžeš sa tam vrátiť a odkázať Karolovi a Jozefovi nech zavolajú človeku do Londýna, ktorý zabudol kvôli vám priletieť, že som čudák, ale že súhlasím. Som ustatý a vycicaný ako handra, už ma len hodiť do kúta. Idem spať. Ahoj, – dopovedal som. Ale Filip ma nechcel pustiť.

– Marko, niečo sa s tebou deje. Ani Miriam a Janke si sa neospravedlnil.

– Kto je Janka? – nedochádzalo mi.

– Tá blond priateľka Miriam, – odpovedal Filip.

– Za čo som sa im mal ospravedlniť?! – stále som nevedel, o čom točí.

– Veď si im vošiel na ženský záchod a otravoval ich! Zdá sa ti to normálne? – spýtal sa ma prekvapene Filip.

– To ti povedali? – položil som vyjavene otázku a začal sa modliť, nech si nevšimne, že som od prekvapenia vypúlił oči do veľkosti tenisových loptičiek.

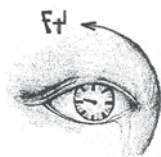
– Áno, – odpovedal.

– Nie, nezdá sa mi normálne už vôbec nič. Vravím ti, som čudák, – povedal som a začal definitívne odchádzať.

– Mal by si si nájsť babu, – počul som za sebou ešte dozvuk Filipových slov.

„Aj ty by si si mal nájsť babu, lebo to, čo máš teraz vedľa seba, je falošná pičovina. Ale to už je tvoja vec, ak si ty spokojný, musím byť aj ja, lebo ja ňa stále, Filip, beriem ako priateľa,“ odpovedal som mu iba v duchu, lebo občas som nedokázal ľuďom hovoriť všetko tak, ako som si myslel. Po prvé: niektoré pravdy sa mi vyslovovali veľmi ťažko, a po druhé: aj keď by sa mi ich po nájdení odvahy nejako podarilo vyjadriť a vysloviť, nikdy by tie slová nezasiahli driemajúceho človeka, ktorý žije len vo svojej hmle. Spiaci človek bravúrne klame sám seba a lož je jediný jazyk, ktorému rozumie. Pravdu odmieta prijať, lebo vie, že jej spracovanie by bolo veľmi bolestivé. A tak sa klame. To ide rýchlo, dobre a nič nemusí riešiť. Hlavne v sebe.

Koče sa zvyknú predbiehať a niekedy aj rozbiť. Dokonca niektoré koče vedia do hodiny zmeniť farbu. Z čiernej na mysticky temnú, falošnú, negatívnu extreme black, čo v preklade znamená z čiernej na čiernočiernu.

46. sekunda

Mohla byť radšej staršia a nemať prsia

Na druhý deň sme hrali v klube v jednom malom mestečku pri Bratislave. Mal som rád malé sály. Energia sršiaca z kapely preskakovala na ľudí natlačených na odposluchy a vracala sa k hudobníkom úžasne znásobená. Niekedy mnou prebehli zimomriavky a tvár mi sťahovali neovládateľné tiky, lebo telo už nevedelo prijať tolku vlnu energie, takže ju muselo nemi-losrdne vylúčiť cez grimasu von.

Celú cestu v aute som mlčal. Nie z trucu. Prosto som sa nechcel dať zatiahnuť do pavučiny snov, ktorú splietal Filip so Slavom. Nakoniec sa nechal strhnúť aj Peťo. Nemal som im to za zlé, božechráň. Chápal som ich oslnenie známym logom megafirmy, no ja som videl budúcnosť ináč. Naša kapela by šla hore aj tak a pre náš štýl čistejšou cestou. Bez zadupania pôvodných vyhlásení do zeme. Opakoval som im, že čím dlhšie sa na kopec kráča, tým dlhšie na jeho vrchole interpret aj zostane. A o to dlhšie z neho aj zostupuje. Rýchly vzostup, rýchly pád.

Prirovnával som to k bleskovým vzletom niektorých slovenských pseudohviezdičiek z mediálne preferovanej súťaže Superstar. Talent musí kvasiť, zažiť prázdne sály aj špinavé kluby bez šatní. Autor musí sám skladať, aranžovať a písať muziku i texty, aby desiatka prvých songov skončila v koši, či upadla do zabudnutia. Až po nich prídu hodnotnejšie veci. Umelo našité „hity“ od rôznych domácich „producentov a hitmake-rov“ mi pri počúvaní singlov trhali uši. Speváci spievajúci v štýle skladateľov skrývajúcich sa za oponou a tešiacich sa, že platba od vydavateľstva už konečne prišla na účet. Speváčky frázujúce texty do lacno vymyslených refrénov – hneď som si vedel predstaviť tú atmosféru v štúdiu pri záverečnej finalizácii piesne, aký to bude megahit a ako sa projekt vydaril. Talent musí byť pod tlakom, fackovaný zlými recenziami, kritikou fanúšikov, urážaný a kopaný do priepasti, aby sa vyvíjal a bol donútený dozrieť do svojej maximálnej formy s potenciálom, na aký má.

Bolo mi ľúto všetkých tých dvojročných rýchlokvasiek, ktoré po chvíľke zažitia papierovej slávy upadli v smútku do zabudnutia. Vedel som sa živo

prevteliť do ich stavu zmierovania sa s pocitom neaktuálnosti, nežiadanej, odmietania nasadenia singla a klipov v rádiách či televíziách a bolestivého prijatia straty popularity. Dostali veľkú lekciu od života a stalo sa im vlastne iba to, čo sa im stať malo. Bolo už len na nich, čo si z tej prehry zoberú. Niektorí alkoholizmus, iní priberanie a niektorí radosť z duševného rastu. Veď nenadarmo sa vo svete ezoterikov šepká, že dosiahnuť v živote bohatstvo a slávu sú tie najväčšie životné skúšky. Mnohí ľudia spolu so životnou prehrdou prehrávajú nakoniec aj ponaučenie z pádu, čo je obyčajná strata času, pretože si danú situáciu budú musieť prežiť ešte raz, kým z nej nevyjdú ako víťazi ovenčení prijatou skúsenosťou.

Pred koncertom som si nachystal aparát a naladil gitary. Nosil som si dve. Druhú som mal do zálohy, keby mi praskla struna na tej prvej. A tak tiež som si ich menil počas koncertu podľa charakteru piesne. Keď som mal všetko pripravené, dokráčal som k baru. Prišli tam ku mne nejaké dve mladé dievčatá.

– Ty si Marko, však? – spýtala sa ma tá krajšia z nich. Mala očarujúce modré oči, pri ktorých aj nebesá padali k zemi. Keď sa usmiala, tvorili sa jej v líkach jamky. Boli také sexi, že by primáli k erekcii aj roztomilého starčeka žijúceho už roky v celibáte na samote pod horou.

– Áno, to som ja, – odvetil som.

– Môžeš sa so mnou odfotiť? – pokračovala dozrievajúca kvetinka.

– Samozrejme, veľmi rád, – usmial som sa do jej čarovných dúhoviek.

Jej kamoška mala v sekunde prichystaný foťák, no ne jeden paparazzi by sa mal od nej čo učiť. Jamkolíci dievčatokvet pristúpil celý natešený ku mne, jednou rukou ma objal okolo pásu, druhú si položil zvodne na moju hrud a hlavou zamilovane spočinul na mojom ramene, ako keby sme spolu chodili prinajmenšom desať rokov. Spustil som ruku na jej zadok a jemne pritlačil. V Indii by ma za toto zavreli do basy, lenže tu na Slovensku som si za takýto hmat vyslúžil kúzelný pohľad – zdvihla ku mne kukadlá a práve jej nižšia postava dopomohla vytvoriť medzi našimi pohľadmi ideálnu vzdialenosť na zhmotnenie neviditeľnej pozitívnej energie a vznik príťažlivých vibrácií.

Foťák cvakol. Druhýkrát... tretíkrát... Prestal som počítať. Vnikol som do jej očí a bežal cez vnútorné chodbičky do jej srdca. Dychčal som ako vnímavý a inteligentný labrador ťahajúci batola zo zadymeného ohňového labyrintu. Už som nevládal, ale nechcel som sa vzdať. Keď som zastal udychčaný pred jej dverami s nápisom Duša, držal som sa v predklone rukami za stehná, keďže ma od toho behu bolestivo pichalo v boku. Času bolo málo, mohla ma pustiť každú chvíľu. V strachu som sa chytil kľučky a s obavami tú komnatu otvoril.

Zalialo ma svetlo. Ostré lúče prefali moju sieťnicu a vlny tepla dopadali na celé moje telo. Žilo tam čisté dobro a láska. Musel som si tieniť rukou, aby som utlmil ten božský jas sálajúci z jej nepoškvrnenej duše. Obzeral som sa, či niekde v kúte nezbadám nejakú špinu alebo kal. Nič, všade bolo upratané. Dokonalá tabula rasa. Akurát vypratá, vyžehlená, čerstvo narodená a ešte k tomu aj bez jediného zápisu negatívnej vrásky života či stopy po hriechu.

Objal som ju a fofák začal opäť cvakať.

– Prepáč, ja sa pri zoznamovaní nerád bozkávam. Je to len uslintaný zvyk našich starých rodičov. Ja sa objímam. Objatie je súznenie a láska medzi dvomi dušami, ktoré sa vôbec nemusia poznať. Nie je v tom sex ani chlípnosť, iba dobro, – šepol som jej do ucha.

– Všetci sme anjeli s jedným krídlom. Musíme sa objímať, aby sme mohli lietañ, – odšepkala mi odpoveď prekrásna víla a až potom mi naplno opätovala objatie. Silne sa ku mne pritlačila a nadýchla sa ma. Jej prsty sa vryli do mojej postavy, prešli mi pod kožu a vnorili sa do môjho tela. Skameneli sme. Ak nás niekto pozoroval, určite nemal žiadne pochybnosti o tom, že sme milenci, že sa frajeríme minimálne tri životy a že medzi nami je viac ako len obyčajné priateľstvo.

Neviem, za aký čas sme sa roztopili, ale uvedomil som si, že naše dlane sa zrazu navzájom jemne hladkajú a vpájajú do tiel ako dve duše patriace od narodenia len a len sebe. Túlili sme sa ako dva nezbedné mladé hrošíky, ktoré sa túžia spolu hrať a spoznávať seba i svet navôkol. Hryzkali sme sa v zajatí hry zoznámenia ako dve malé šelmičky, bili sa z lásky labkami, padali na chrbát a s úsmevom sa bránili útoku toho druhého. Naše vlasy sa zaplietli do harmonickej spleti. Vône tiel sa začali milovať, nečakajúc na naše zvolenie. Líca sa o seba obtierali ako mačiatko o kožuch svojej matky. Srdcia si bahnili v bazéniku nehy a pohodlia a naše duše sa bozkávali. Túžobne a s vášňou tinedžerov, veď tak dlho sa nevideli. Sto rokov? Tristo? Desatťtisíc? Od starého Ríma či od Atlantídy? A bolo to vlastne jedno. Pri takomto stretnutí čas a priestor stratil hodnotu.

– Dáme si spolu niečo? – spýtal som sa mojej historickej protiduše.

– Môžeme. Lívia, zostanem chvíľku s Markom. Nebude ti to vadiť? – spýtala sa ruža stojaca vedľa mňa svojej kamarátky.

– Nie, nie... Budem vonku pri chalanoch, – milo odvetila Lívia a fičúrsky sa usmiala. Všetci traja sme vedeli, čo tým myslí.

– Ako sa voláš? – spýtal som sa, keď sme zostali konečne sami.

– Natália, – odpovedala. – Strašné meno, nepáči sa mi, – dodala a usmiala sa na mňa. Jej jamky ma znova zmiatli a ukrižovali.

– Máš krásne jamky v lícach, – vyslovil som.

– To mi stále vrel aj môj bývalý, – povedala.
– Vrel ti aj, že kto má jamky v lícach, ten sa pri narodení pokakal?
– Hehe, tak to počujem prvýkrát, – zasmiala sa, – aj ty ich máš, chichi,
– ukázala smejúc sa prstom na svoju od úsmevu rozšklabenú tvár.
– Áno, mám, ale ja som sa nepokakal. Pýtal som sa otca.
– Teba porodil otec? – smiala sa stále.
– Nie, ale bol pri tom. Porodila ma mamina. Keď som mal sedem, zomrela, – povedal som.

– Prepáč, to som nechcela, – vyslovila zarazene Natália.
– To je v poriadku, tak to malo byť. Som s tým už dávno zmierený. Našťastie som bol vtedy ešte malinký, – povedal som pokojne, snažiac sa zamaskovať všetky smutné emócie, nech v Natálii neprovokujem súcit.

Mlčali sme. Chcel som, aby sa ma niečo spýtala. Hocičo, aj trápne. Čo by som teraz dal za tie prázdne vety, ktoré som už tisíckrát počul? „Prosím, Natália, spýtaj sa, kde sme včera hrali, aké piesne dnes budeme hrať, či jej nevenujeme nejaký song pre jej kamarátku či frajera...“ začal sa mi dialóg v hlave. „Nie pre frajera, nie, toho určite nemá!“ ozval sa vo mne vzťahový advokát. „Čo by nemala? Veď je mladá a krásna. Čo si myslíš, že tu čaká sedemnášť rokov na tento bezvýznamný koncert, aby sa ti hodila okolo krku a bola pri tebe do konca života? A čo ty od nej vlastne chceš? Veď je medzi vami minimálne desať rokov rozdiel. Zabudol si, že budeš mať dvadsaťsedem? Delí vás skoro 100-kilometrová vzdialenosť a ty dobre vieš, že vzťah na dialku je bičovaný ťažkými skúškami – nejedna láska dotlela vďaka odlúčeniu a absencii osobného kontaktu. Prestaň sa na ňu teda pozeráť tak zahľadene! Je to obyčajná fanúšička a za dva týždne si na ňu už ani nespomenieš,“ vracala ma moja rozmýšľajúca časť mysle do reality.

– Čo nič nehovoríš? – spýtal som sa po chvíľke.
– A čo mám hovoriť? Mám strach, že všetko, čo vyslovím, bude znieť trápne a nudne, – povedala.

„Bože, ešte je aj vnímavá a múdra. Čo má byť toto za skúšku?“ Po včerajšej Filipovej výčitke, že by som si mal niekoho nájsť, som si pred zaspávaním do svojho podvedomia zadal žiadosť stretnúť dievča s veľkým Dé. „Aké by malo byť?“ spýtal sa môj vykonávateľ prianí. Prezýval som ho Štraus. „Mala by byť dobrá,“ odvetil som pohotovo. „Ako dobrá?“ nechápal. „To je široký pojem,“ dodal, držiak pero tesne nad notesom. „Mala by z nej sálať dobrota a láska k celému svetu. Taká duša, čo ma posunie svojou čistotou ďalej a vyššie,“ odvetil som zasnene. „A výzor?“ pýtal sa zhmotňovač želaní a písal si niečo do bloku. „Výzor? Čo sa ma pýtaš na takéto veci? Štraus, veď to dobre vieš,“ odpovedal som mu, hrajúc sa na nahnevaného.

No pravda bola taká, že som sa to hanbil vysloviť. „Aha, takže vysoká – ale zas nie ako ty, hehe,“ chechtal sa Štraus a popri písaní pokračoval: „Štíhla, dlhé krásne vlasy, najlepšie plavé či do blond, môžu byť aj jemne zvlnené, čisté oči, na farbe nezáleží, ale keď budú na sklade azúrovo modré, tak prednostne tie. Hmhm, pekná v tvári... ale hlavne, nech je dobro samé. Nech miluje prírodu, zvieratá, ľudí, seba... nech sa nerozčuľuje nad maličernosťami, problémy rieši s úsmevom a pokorou. Čo prsia? Aké veľké?“ spýtal sa ma, keď dopísal. „Ach, ty magor. No dobre, tak aspoň dvojky-trojky,“ odvetil som zapýrene. „Dobre, píšem si... dvojky alebo trojky,“ opakoval po mne pomaličky Štraus.

A teraz sedela predou mnou. Presne taká, akú som si ju želal. Len ten vek ma prekvapil. „Štraus, ty hnusák, ty si robíš zo mňa vtípky? Naťahuješ ma?! Veď má šesťnásť, maximálne osemnásť! Prečo si mi to spravil?!“ posielal som výčitky môjmu strážcovi šťastia a životného naplnenia. „Chcel som sa ťa na to spýtať, ale bol si veľmi netrpelivý. Nechcel si počúvať moje otázky. A potom si zaspal,“ znova sa vo mne zjavil Štraus a s pokojom zvárača mi odpovedal na otázku.

- Si vnímavá... – zahabkal som, lebo mi nenapadlo nič lepšie.
- Veľa čítam. Vraj na svoj vek až príliš.
- Čo? Upírske ságy? – povedal som s ironickým úsmevom na tvári.
- To určite nie. Milujem napríklad Kerouaca. Poznáš ho?
- Jasné... Kto by nepoznal jeho revolučný román Na ceste. Napísal ho za tri týždne na rolku papiera. Odmietol v ňom prepísať čo i len jednu čiarku.
- Nie, prepísal posledný meter strojopisu. Zožral mu ho totiž pes.
- Hehe, to som nevedel, – zasmial som sa a na chvíľu sme stíchli.
- Už pôjdem. Čakajú tu na teba mnohí ľudia. Určite musíš pred koncertom vyriešiť veľa vecí. Pošlem ti fotky na mail, ktorý máte na stránke. Ahoj, rada som ťa spoznala, – povedala príjemne Natália. Pozdravil som ju a zahmleným pohľadom sledoval krivky jej prekrásneho tela, keď vychádzala z baru.

Vyspelé duše cítia, keď stretnú bytosť, s ktorou niečo mali v minulých životoch. A je jedno, či je medzi nimi ešte nevyrovnaný dlh alebo zostala len príjemná harmónia. Nikdy som tak intenzívne niekoho nespoznal, ako teraz Natáliu. Chcel som za ňou zakričať, či si ma z minulých životov pamätá tak ako ja ju, ale nakoniec som to nespravil. Bola ešte mladúňka, pár rokov pred mojím druhým, duševným narodením. Nechal som to teda tak. Cítila sa so mnou príjemne, tušil som to a aspoň to ma tešilo.

Celý koncert stála na mojej strane pódia. Nevedel som sa sústrediť na hru. Mal som sto chutí chytiť ju za ruky a vytiahnuť z toho tancujúceho a baviaceho sa davu hore k sebe. Princezná by mala stáť predsa najvyššie, nie?

45. sekunda

Pripravovaná vražda nevinného hava

Nahráli sme singel. Major label nás totiž vyhnal do štúdia nahráť tri piesne, ktoré podľa nás mali mať najväčší potenciál stať sa hitom. Keď sme ich zvečnili na mechanický nosič a ľudia z nahrávacej spoločnosti si vybrali jednu z nich, nasadili ju ako pilotný singel do všetkých rádii. Pieseň sa neskutočne chytila, a tak sme k nej rýchlo natočili videoklip, ktorý ju mal podporiť.

Spomínaný song som zložil ja a napísal i text – raz o tretej ráno, keď mi spiace sídlisko konečne zverilo vlny tvorivosti do krátkodobého prenájmu a múzy mali v mojej mysli voľnú pristávaciu dráhu. Slavo s Filipom boli mierne prekvapení, keď si šéf labelu vybral práve tú moju najjednoduchšiu, ľahko spievateľnú pesničku a ich skladby zostali ohrdnuté. V aute sa potom nadúvali ako skladateľskí kulturisti, že takých pesničiek, ako je tá moja, by oni vedeli vymyslieť za vlečku. Ale ja som im tajomne oponoval, že zložiť jednoduchú trojakordovú pieseň je pre muzikanta tá najzložitejšia vec na svete. A ak to má byť hitovka, tak bez návštevy slečien múz to jednoducho nejde. Skladateľ nesmie myslieť na úspešnosť, ale tešiť sa z tvorenia. Ide o záležitosť plachtenia medzi nebom a zemou. Pritom je jedno, čo sa tvorí. Podstatné je, že niečo sa rodí a vdychuje sa tomu duša. Tvor tvorí, netvor netvorí. Netvor ničí.

Filip ma tesne pred rozoslaním piesne do médií pozval na obed. Vrável som si, že ho asi mrzí, ako sa v poslednom čase ku mne správal, lebo i v štúdiu po mne párkrát bezdôvodne vyštartoval. Reku, chce to odčiniť. Nevedel som, prečo sa tak deje, ale vetril som Miriamin vplyv. Francúzske príslovie za všetkým hľadá ženu sa mi totiž v živote už veľakrát potvrdilo.

– Počúvaj ma, Marko, bola by škoda, keby tých pár peňazí za hranie Studne nádeje (tak sa totiž tá moja pieseň volala) skončili vo vreckách tých starých šedivejúcich pohlavárov a členov Sozy, – načal jadro témy Filip a mne hneď došlo, aký som naivný, keď som si myslel, že dnes sa bude hovoriť o priateľstve, ale bolo to znova iba o obchode.

– Ja sa do Sozy neprihlásim. Do Slovgramu ste ma zapísali bez môjho

vedomia, ale do Sozy ma nedostanete, – povedal som. – Je to banda zlo-dejov, – dodal som.

– Ako to vieš, keď nimi nie si chránený?

– Nepamätáš sa, ako mi dali zaplatiť poplatok i s pokutou za koncert amatérskych kapiel, ktorý som organizoval minulý rok v našom sídlisko-vom kulturáku? Ten inšpektor zo Sozy bol horší ako Čínska hymna. Prečo som musel zaplatiť za niekoho, koho nechránia?

– Dva týždne dopredu im musíš poslať vyhlásenie, že organizuješ koncert, na ktorom nebudú hrať nijaké kapely od nich. Keby si to urobil, neplatil by si nič, – odvetil premúdrelo Filip.

– No pekne mi to tu recituješ. Keby sa mi to nestalo, ani ty to nevieš. Ten ich zástupca sa so mnou bavil, ako keby som nebol ani človek. Nekompromisne, tvrdo a bez náznaku ľudskosti. Vravel som mu, že na to nemajú právo, no on sa len ometal zákonmi a že niektoré kapely sa môžu dodatočne prihlásiť a pýtať si svoje tantiémy za hranie v médiách a živé koncerty späťne tri roky. Od všetkých piatich zúčastnených kapiel som doniesol notársky overené prehlásenie, že nie sú a nikdy ani nebudú chcieť byť zastupované touto organizáciou. A Soza mi namiesto odpovede poslala šek. Nič ich nezaujímalo, žiaden dialóg. Je to mafia, banda lupičov kradnúca cez právnikov. Vieš koľko vyberú na poplatkoch počas roka od všetkých takýchto organizátorov, ako som bol ja? Kde skončia tie prachy? Myslíš si, že v detských domovoch? Filip, hovno makové! Skončia v ich nenažratých žgraniach, v tehlách megadomov, v zlatých príveskoch na hrudiach ich manželiek a mileníek! – dopovedal som polonahnevane.

– A teraz tvoje tantiémy za hit skončia znova tam. Svojím bojkotom ich vlastne podporíš. Prepíš tú pieseň papierovo na mňa a ja ti peniaze pri každoročnom vyúčtovaní vrátim. Potom ich môžeš pre mňa za mňa po-ukázať aj organizácii na záchranu tatranských kôz a svišťov, – nadhodil mi myšlienkovú i finančnú návnadu Filip.

– Ich vyúčtovania stoja tiež za prd. Veď sme sa toho na festákoch napočúvali od iných muzikantov viac než dosť. Čísla im lietajú od buka do buka, ako keby súhrnné štatistiky robili ešte na historickom programe T602 vypisovaním z hĺby papierov a cez diskety, – povedal som.

– Kašli na to. Keď nezaprší, aspoň zakvapká, – upokojoval ma Filip.

– A nebude kvapkať tak, že kým dopadne slzička vody z kohútika, tá predošla už bude dávno vyparená? – nadhodil som.

– Mne môžeš veriť, ja ťa neojebem, – nepochopil Filip a dal mi tým jasne najavo, na čo myslí. Stačí iba dobre počúvať narodené slová a oni vás prevedú vnútro stvoriteľa, i keď ten sa bude snažiť pred svetom dokonale pozatvárať všetky brány svojho rozmýšľania.

– Na to som nenarážal. Filip, napiš si tie moje piesne pokojne na seba. Ak prídu dajaké peniaze, všetky ich dám najbližšiemu detskému domovu, – povedal som.

– Dobre, dohodnuté. Chceš spísať nejakú zmluvu? – spýtal sa Filip.

– Prestaň! Už vám s tými zmluvami načisto šibe. Doteraz sme nemuseli dávať na papier nič. Všetko sa dohadovalo pri pive a nikto nikoho nikdy neoklamal. Čo sa to s vami deje? – pýtal som sa ho už nasrdený a keďže mlčal, pokračoval som: – Som človek ústneho dohovoru. Pravda je len jedna. Lezú mi na nervy tie vaše rozhovory preplnené číslami, peniazmi, sumami a pravidlami. Muzika, radosť z tvorenia a hrania boli zámerne hodené do priepasti, nech nelezú kalkulu do revíru. Stvorili sme hudobnú skupinu, ktorá chcela svojimi odkazmi v textoch primäť ľudí k lepšiemu životu, alebo sme založili firmu na prachy?

– V tejto dobe ide všetko cez peniaze. Všetko je obchod... aj vzťahy, – povedal Filip.

– Možno tvoje, – odvetil som.

Neodpovedal a ja som tiež chvíľku mlčal, ale jeho oči ma pozorovali ostro a pátravo.

– Peniaze sú perfektná vec. Jeden z najlepších vynálezov ľudstva. Nemusím čakať, kým sa nájde niekto, kto bude mať záujem vymeniť gunára za topánky, – povedal Filip.

Neodvetil som mu nič. Nechcelo sa mi začínať prednášku o dôvode pádu americkej ekonomiky, ktorý bol zapríčinený manipuláciou cez tie Filipom tak ospevované peniaze. Vďaka papierikom, ktoré už desaťročia neboli kryté zlatom, ale domami, ktorých hodnotu nevedel odhadnúť nik. O osude miliónov duší rozhodlo pár najbohatších ľudí sveta – držali v rukách zlaté čaše vína a pozerali z hradu na horiaci Rím. Tak ako vždy, rozhodli vo svoj prospech nehladiac na súženia, ktoré nastanú.

– Marko, ty si taký odborník na vzťahy. Skúsiš mi poradiť, dobre? Ale prosím ťa, nepovieš to nikomu, hej? Prisahaj! – nešetril na dôležitosti Filip.

– Nemusíš sa obávať. Zo skúsenosti viem, že samotný vyplakávač to všetkým nakoniec vykecá sám. Samozrejme každému nezabudne prízvukovať vetu, nech to nikomu ďalej nepovie, – usmial som sa na Filipa.

– Povedal som to len Slavovi, ale ten sa mi vysmial. Vôbec mi nepomohol, práve naopak. Debil, išiel sa ušťať od smiechu. No ja neviem, čo s tým, – posmutnela Filipova tvár.

– No čo sa stalo? Miriam ti spáva s poštárom? – strelil som do vetra prvú kravinu, čo mi napadla, neuvedomujúc si, ako som blízko pravdy.

– Ufff, ešte horšie. Ty, – dal Filip vážnu rečnícku pauzu, ako keby bol vo finále Hviezdoslavovho pamätníka, – ona to robí s... – nedopovedal.

– S kým to robí? Už to dokonči! Som len človek, nie vodovodné tesnenie bez možnosti vnímania, – začínal som byť zo zvedavosti napätý, ako keby som prežíval druhú maturitu.

– Ona to robí s mojím Valanom, – dokončil.

Valan bol Filipov pes. Krásny, dobre stavaný a veľký doberman. Trošku som sa pousmial. Nevedel som to v sebe udržať, aj keď som si uvedomoval, že moje gesto môže zraniť. Ale potláčanie smiechu vyvoláva len následné erupcie rehotu, to som mal dostatočne odskúšané zo školy. Neraz som sa krčil pod lavicou, aby som nevyprškol do drzého výbuchu veselosti, lebo učiteľka by si to zrejme ináč nevysvetlila.

– Chcem ho dať utrátiť, – vyslovil nekompromisne Filip.

– Chceš dať zabiť svojho hava, aby ti neliezol do kapusty s tvojím milovaným zajkom?

– Prestaň s tou kokotskou hantýrkou! – povedal nahnevane Filip.

– Ja používam jazyk zamilovaných, ty vyslovuješ vulgarizmy, – bránil som sa pokojne.

– To tie naše nespočetné koncerty. Stále som cez víkendy preč. Nudí sa, tak sa chytá všetkého. Ona je nonstop nadržaná ako mopslík. Robila by to so mnou denne aj desaťkrát. Kúpil som jej už štyri rôzne vibrátory a vidíš, nakoniec si skrotila Valana.

– Líže ju, alebo...? – spýtal som sa ho jemne.

– Prestaň! – zahriakol ma. Neuvedomil si, že som sa ho to nespýtal ako úchyl, ale ako amatérsky psychológ a snažím sa z neho dostať celú ťažobu. Aj tú dobre schovanú a zastrčenú v posledných temných uličkách jeho strápanej duše.

– To je analýza problému, nie zvedavosť. Už sa upokoj, nejde mi o ciberenie vlastnej techniky, hehe, – zasmial som sa ticho dúfajúc, že žartom uvoľním jeho napätie.

– Keď sme minulú nedeľu prišli z Košíc, nechcelo sa mi hneď spať. Osprchoval som sa, už sa brieždilo a ja somár som si namiesto vychutnania tepla periny a dotyku Miriam zapol počítač. Náhodou som v ňom natrafil na súbor Valaník. Boli tam tri videá. Na všetkých ju lízal, – dopovedal Filip biely ako stena. Keby ešte trochu obelel, zmýlim si ho s rámom plastového okna tesne za jeho hlavou. – Iba jazykom. Našťastie... ničím iným jej to nerobil, – dodal s mŕtvolnou tvárou.

– Ako reagovala?

– Vzdychala ako besná... – odvetil Filip ledva započuteľným hlasom.

– Somár. Zaujímá ma, ako reagovala, keď ste sa o tom rozprávali.

– Nič som jej nepovedal... – zahabkal do zeme zahanbene Filip.

– Ja sa z týchto ľudí doseriem. Keď ide o kšeft, sú hrdinovia. Hádať sa

s organizátorom o každý liter, to vieš, ale doma si spravíš poriadok úprimným rozhovorom, na to už odvalu nenájdeš. Prepáč, ale musel som ti to takto povedať. Porozprávaj sa s ňou o tom! Na čo čakáš? Kým sa tvoj penis pre ňu stane smiešnym symbolom zašlej slávy súlože s mužom? Raz prídeš domov, Valan bude spať v tvojej posteli a ty budeš mať ustlané v jeho peľochu. Teda ak nebudeš z bytu vymknutý, – dopovedal som.

– Ja takéto veci neviem riešiť... som manažér, to áno. So ženami viem iba spávať, ale neviem sa s nimi rozprávať, – povedal Filip. – Dám Valana utradiť.

– A ty ju akože ľúbiš, hej? Ak by si k nej cítil čistú lásku, bol by si šťastný, že je šťastná, a neriešil by si, akou formou to dosiahla.

– Marko, prosím ňu, nechod na mňa s týmito pičovinami! Rozprávam ti tu, ako môj vlastný pes líže frajerke kundu a nie o tom, že sa moja milovaná urazila na zle vybratý darček. Prestaň hrať v rockovej kapele, keď strácaš sluch, – snažil sa ma doraziť Filip.

– Chceš ju vlastniť a ovládať. To už nie je láska. Tá nespútava, tá dáva krídla, slobodu, voľnosť, nezávislosť. Naplňa srdce šťastím a robí život radostným. A ešte chceš dať utradiť Valana. Správaš sa ako Kazisvet šiesty – zničíš a vyzabíjaš všetko, čo ti bude stáť v ceste. Čo keď ti s Miriam začne spávať Slavo? Zabiješ ho? Vykiluješ celý svet, aby nikto nemal šancu dotknúť sa niečoho, na čo si ty robíš mylný nárok?

– Čo by si robil ty?! Sedem hodín sa s ňou rozprával? Moja, prestaň s tým, prosím! Veď je to pes, čo nevidíš? Prosím, hav-hav, – imitoval Filip Valana.

– Pýtal by som sa jej, aká veľká chyba je vo mne. Či okrem mojich častých víkendových odchodov nerobím niečo ináč a čo by ona túžila zažiť inak. Pýtal by som sa jej na pocity. Čo jej robí dobre, čo ju vzrušuje, naplňa – v živote i v posteli. Rozprávanie, objavovanie a neklamanie je pre neustále oživovanie vzťahu to najpotrebnejšie.

– Tak ja som poškodený a ešte ju mám začať rozmaznávať? – nechápal.

– Ty si poškodený? A čo tak sa pozrieť na to z druhej strany – že ty si poškodil? Dva dni samoty sú pre nymfomanku ako dva mesiace pre väzňa v base. Keď sa staráš o dobro partnerky, staráš sa aj o svoje dobro, – povedal som.

– Nie, nie... poviem jej to a Valana natvrdo zakážem. Ináč bude musieť z domu. Pes a možno aj ona.

– Aby si sa nečudoval, keď raz na internete po návrate zo šnúry nájdeš pornofotky, ako ju naraz dávajú traja puberťáci z mestskej diskotéky. A ak by si chcel dať Valana zabíť, povedz mi to. Zoberiem si ho k sebe, – dopovedal som.

– Dobre, – pritakal Filip. – Čo ty a tá tvoja mladá láska? Stále si tak vručne píšete?

Chvilku som mlčal a rýchlo si v hlave utriedoval myšlienky podľa pravidiel – hovor pomaly, rozmyšľaj rýchlo, koľko mu toho z mojej začínajúcej zamilovanosti prezradím a pustím tak nejaké pravdy do obehu pre moje zvedavé a nedočkavé okolie.

Vec sa mala totiž tak, že sme si začali s Natáliou písať cez maily. Od úvodných povinných viet plných radosti, smiechu a úsmevu sme čoskoro prešli na hlbšie témy. Poposielali sme si množstvo fotiek a začali sa tak navzájom odkrývať. Ešteže ľudia vymysleli ten chat. Takto sa duše, čo patria k sebe, majú šancu stretávať, aj keď sa narodili ďaleko od seba.

Doba šprintovala vo všetkom. Vo vzťahoch, vo vyrovnávaní kárm, v chorobách, proste v každej oblasti. Táto skutočnosť u mňa začala nabúraváť názor, že jeden muž dokáže prežiť život len s jedinou ženou. „A čo tie stovky iných duší, s ktorými si mám cez vzťahy ešte vyrovnáť minuloživotné dlhy? Kedy to doriešim? Počas nasledujúcich stoviek ďalších životov? Pre kristapána, koľkokrát sa tu ešte musím narodiť, kým dám všetky patálie z mojich minulých narodení na poriadok, keď tento život strávim celý s Nat?“

– Áno. Je neuveriteľne vnímavá, citlivá a pozerá sa na veľa vecí cez rovnaké okuliare ako ja. Mám dojem, že k nej začínam cítiť niečo viac, – povedal som zasnene. – Ale je aj rebelka. Občas si zapáli, či vypije. Berie život ako hru, žiadne spútanie dogmami.

– Koľko má rokov?

– Sedemnásť, – povedal som.

– Daj ju a nechaj to tak. Je pre teba mladučká. Si už starý cap, aj tak z toho nič nebude.

– Ty by si tiež nikdy nepovedal, že medzi Miriam a Valanom niečo bude a vidíš. Čo keď ho miluje? – nahodil som Filipovi do papule šúlok dynamitu, rýchlo mu oblepil ústa lepiacou páskou, škrtol zápalkou a usmial sa na neho.

– Kto? Miriam, hmm... Valana? – blekotal Filip, keď sa mu podarilo nadýchnuť.

– Nie, Valan moju Natáliu. Zapaľuje ti to pomalšie ako večerníčkový deduško rozsvetuje hviezdy na nebi. Samozrejme, že Miriam Valana!

– Si jebnutý, už ti to niekto povedal? – vyslovil so sarkastickým úškrnom Filip.

– Nie. Iba ty, hehe, – smial som sa.

– Tak si to už konečne uvedom.

– Ty si uvedom, že v tejto dobe je všetko naopak. Preto môže byť žena

bez problémov zalúbená aj do psa. Jebnutí sú jediní duševne zdraví jedinci, svet je dole hlavou. Je otázkou času, kedy začne vracaf.

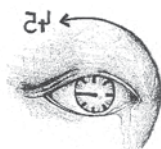
– Už si s ňou spal? – vyzvedal Filip.

– A kedy? Veď som s ňou bol iba raz... na tom koncerte, – povedal som, – možno príde túto nedeľu za mnou.

– Na prvom rande sa nejebe, maximálne olizuje. Zapamätaj si to, ak chceš zostať v jej očiach romantikom, – snažil sa mi radiť Filip. Vyznievalo to však skôr ako poprava lásky.

– Ako ňa tak počúvam, tak si zožal iba to, čo si zasial, – vyslovil som pomaly a dal si záležať na zreteľnosti.

Tak sa skončil večer. Koče som nevidel, klavír mlčal... Každý má právo na oddych.

44. sekunda

Vytrestáte niekoho, keď vám pošle cez net srdce?

Dnešná doba sa ženie rýchlo, ako keď kočiš šialene práska kone bičom. Technika, vzdelanie, dopravné prostriedky, výskum, spoločnosť, médiá, informovanosť, vzťahy, ale i láska sa vyvíjajú oveľa rýchlejšie ako v minulosti. Stačí vám vybehnúť na chat a o týždeň viete o dotyčnej duši toľko, čo by ste sa ešte pred sto rokmi nedozvedeli ani keby ste s vyvolenou komunikovali cez listy celý život. Technický pokrok vytvoril z našej planéty najväčšiu zoznamovaciu kanceláriu vo vesmíre.

Ak vedci tvrdia, že zo svojho mozgu využívame iba nepatrné percentá, je to práve preto, že je fyziologicky pripravený na dobu, ktorá príde o stodvesto rokov. Bude potom konečne frčať minimálne na osemdesiat percent? V hlave nám pôjde tridsať vecí naraz? Budú v nej uložené státisíce kníh, ktoré nejakou formou nalejú mladému človeku počas dospievania rozum do gebene? Veď tí múdrejší určite objavia spôsob, ako sa dá rýchlejšie zapisovať na ľudský mozgový harddisk, namiesto trápenia mladých učením a krivením si chrbtice nad knihami.

Ale vráťme sa k tomu chatu:

– Nat, ak prídeš za mnou, budem najšťastnejší človek na svete. Docesťuješ vlakom? – písal som dievčaťu, z ktorého som začínal byť beznádejne „pať“. Hlavne duševne, i keď cez fotky a počítačové videorozhovory rástol úmerne aj môj fyzický hlad. Bol som do nej zamilovaný až po uši, napriek tomu som jej to v tých desiatkach esemesiek, mailov a množstve telefonátov ešte nepovedal.

– Nie, dovezie ma teta.

– Uff, – vzdychol som si cez klávesnicu.

– Neboj sa, teta Tereza je v poho. Sme kamošky.

– Aká je stará? – spýtal som sa.

– Nepíše sa: Aká je stará, ale: Koľko má rokov. To nevieš? Hehe, – smiala sa zo mňa Nat na dialku.

– To len ženám vadí takto položená otázka, lebo obsahuje ekvivalent slovíčka *staroba*. A vaše mamy vás nepriamo učia, že keď žena zostarne,

môže ju z jej pozície vytlačiť nejaká mladšia a šikovnejšia, – napísal som Nat.

– Nejaká mrcha, hehe, – odpísala Natália.

– Presne tak. Mladšia hľupaňa s peknou postavou, fejsíkom, hebkou pokožkou, pevnými prsiami a prirodzene lesklými vlasmi. Nahovárajú vám, že muži sú slepí hlupáci, ktorým chýba v hlave jedno koliesko, čo by im zabránilo rozmýšľať penisom, a väčšinou vždy skočia na lep ziskuchtivej mladici. No nepovedia, že ak nájdete normálneho muža, ktorý vás bude ľubiť neutíchajúcou a úprimnou láskou, nič také vám nehrozí. Áno, aj takí muži existujú. Ale ženská populácia ich napriek tomu, že po nich túži, svojím negatívnym myslením nevedomky vytláča z povrchu zeme. A tak sa aj oni, poslední samurajovia lásky – i keď nevedia prečo, menia na kurevníkov. Mali byť vzorovými manželmi, ale čoraz mocnejšie sa spájajúce ženské podvedomie ich preprogramováva. Sú bezradní. Vo finále konajú ináč, ako predtým prirodzene cítili.

– 33, – zjavilo sa na obrazovke. Natália zjavne netúžila meniť môj filozofický pohľad na tému, prečo sú muži neverní, lebo k tomu nič nenapísala.

– Čo 33? – nechápal som.

– Teta má tridsať tri rokov, – odpísmenkovala mi moja múza.

– Do riti! To som mal skôr baliť ju ako teba... – strácal som duševnú istotu.

– Miláčik, netras sa, – upokojovala ma.

– Čo bude robiť v našom bezvýznamnom meste v nedeľu doobeda? – bol som zvedavý.

– Ide tam na nejaké preteky koní, či čo... – odpísala Nat.

– Ona robí parkúr?

– Nie, hehe... Tereza je zamilovaná do dákeho pretekára. Ale má popri ňom aj oficiálneho frajera... nie je vydatá. S týmto koniarom iba spáva. No a on sa ide akurát ženiť. Ale ľúbia sa.

– Spájaš viacero príbehov do jedného? Máš vedľa počítača položenú fľašu ražovice? Perička, nepi, nechcem za manželku alkoholičku, – napísal som Nat.

– Hehe, nie... ja pijem málo. Od istých udalostí už skoro vôbec.

Uložil som si túto vetu do pamäti. Ľudia dávajú výkričníky za vetami, aj keď si myslia, že ich nevidno. Nepovažoval som sa za dobrého preklatela nápisov z egyptských hrobiek, ale do ľudských prežitých cestičiek som čo-to dovidel.

– Kde majú byť tie preteky? – spýtal som sa.

– V Dolnom Kalníku, či tak nejak... nepamätám si to presne, – odpísala Nat.

– Viem, kde to je. Ide ho povzbudzovať? Bozkami v zákulisi? Alebo na neho rovno vysadne? Hehe...

– Nie, ide ho tajne sledovať. Či ju nepodvádza, – prišla mi odpoveď.

Chcel som odpísať, ale zbadal som, že Nat opäť niečo fuká.

– Ide o dobre utajenú ženskú misiú, psst... xixi, – dopísala vzápätí.

– Prosím? Ona, ktorá klame, ide šmírovať milenca, ktorý tiež podvádza, či ju ešte neobchádza s nejakou trefou? Skutočne všetci títo ľudia žijú na rovnakej planéte ako ja? Prepáč, nechápem to... – napísal som sklamane.

– Nerieš to... Kocúrik, ani nevieš, ako sa na teba teším. Zjem ňu, priprav sa na to!

– Mačiatko, ak tu niekto niekoho zje, tak to budem ja a zjem teba. Vypľujem len tvoj chvost a potom vojdem samovražedne do lesa, nech ma tam roztrhá medveď, lebo keď teba nebude, neoplatí sa mi tu už zostávať a žiť.

– Mňau, mňau, – odmňaukala mi cez písmenká zmierené Natália.

Zažmúril som oči. Predstavil som si, ako sa objímame, túlime, hladíme a stískame. Bolo to ešte krajšie ako na tom koncerte. Prebehli mnou zimomriavky. Chcel som ju pobožkať, ale niečo ma posmešne oslovilo: „Ale, mladý pánko! Veď vy sa s tou slečnou ani poriadne nepoznáte a už by ste ju bozkávali!“ napomenul ma hlas sarkasticky. Uvedomil som si, že má veľkú pravdu.

– Líčko, uvedomuješ si, že my dvaja sa vlastne ani poriadne nepoznáme? Stretli sme sa len raz. Keby si mi aspoň neušla z toho nášho koncertu...

– Levík, už minimálne tretíkrát ti oznamujem, že po mňa prišiel kamarát na aute. Musela som ísť. Neposluško jeden, vybijem ňu. Keď budeme spolu, daj si na mňa pozor, – písala mi Natália.

– Vytrestáš ma? No dobre, obetujem sa, xixi, – odpísal som jej.

– Akože sa nepoznáme? Mám od teba šesťdesiatsedem mailov a tridsaťštyri správičiek v mobile. Hodiny četov a telefonátov som žiaľ nepočítala. Odpusť mi a poriadne ma za to na oplátku pri najbližšom stretnutí vytrestaj zasa ty. Mám si zobrať staršiu spodnú bielizeň? Roztrháš ma?

Bol som doma sám. Hodiny na počítači ukazovali niečo po deviatej večer, ale napriek tomu som sa podvedome poobzeral po byte, či niekto nečíta Natálieine riadky cez plece. „Ach, už som asi starý kokot,“ preletelo mi myslou, „tieto sedemnásťročné baby by sa bez problémov milovali hneď na začiatku vzťahu. Čo ju mám doviesť do tohto bytu, previesť miestnosťami, ukázať obrazy, uvariť čaj, zoznámiť so všetkými mojimi plyšovými hračkami z detstva, prezradiť mená mojich kvetov, skončiť nená-

padko v spálni a potom z nej strhať bielizeň a pomilovať ju?“ jachtal som sám v sebe. „Na prvom rande sa nejebe, maximálne olizuje. Zapamätaj si to, ak chceš zostať v jej očiach romantikom,“ vrátili sa mi Filipove slová. Aspoň v niečom som s ním bol zajedno.

– Nat, budem mať mesiáčky, nič z toho nebude. Dúfam, že nie si sklamaná, – odpísal som duchapľne.

– To je veľká škoda, pane. Mám na vás nesmiernu chuť, mňau, – odpísala mi Natália.

– Ty mrška jedna! Oki, asi do toho pôjdem. Budem mať posledné dni. Dám si tampón. Môžeš ma dať cezeň. Vraj to príjemne dráždi mužský penis. Neviem, ja som žena, – písal som v otočenom rode a dával si sám v sebe otázku, či to už trochu nepreháňam. Prsty však písali rýchlejšie, ako im to niekto stihol zatrhnuť. Ukazovák pravej ruky všetko entrom hrdinsky odklepol, aby som to náhodou neprepísal nejakými trápnyymi vetami.

– Konečne ste, pane, prestali rozmýšľať. Ako sa má stať, tak sa aj stane. Marko, nedumaj príliš nad vecami... ako s tou mojou tetou... všetko je v tomto svete naopak.

– Hehe, použila si moju obľúbenú vetu: Všetko je naopak, – napísal som.

– A nie je? – spýtala sa ma.

– Je, – odvetil som.

– Marko?

– Áno?

– A ja ti dám pusu! Či budeš chcieť alebo nie.

Nevedel som, čo jej mám odpísať. Že sa obetujem, to som už raz v tomto večernom dialógu aplikoval a opakovať som sa nezvykol. „Vyznaj jej lásku, veď ju ľúbiš! Napíš jej, že ju miluješ! Veď je to pravda, na čo čakáš?“ – „Nie. Nič z toho nebude. Je pre mňa mladunká a ešte aj z ďalekého mesta. Bohvie, ako by si to vysvetlila... má ako mladé dievča mnoho priateľov. Zo mňa sa teší, ale určite to nemyslí tak vážne, ako to začína cítiť moje srdce,“ niečo ma vo vnútri varovalo. „Nerozmýšľaj toľko, Marko,“ šepala mi Nat do ucha.

Nenapísal som nič. Poslal som jej srdiečko. Červené ako moja od lásky rozžeravená krvná pumpa. Jediný znak, nič viac. Rytieri pred stáročiami riskovali svoje životy v krvavých bitkách, aby vyvolenej naznačili, ako silno ju ľúbia. Ak sa konečne po rokoch vrátili živí a zdraví, docválali heroicky k zámku svojej lásky s obrovskou náručou ruží, padli na kolená a vyznali jej lásku. No ja som odklepol len jediný symbol. Nič viacej ma to nestálo. Moje srdce letelo keramickými súčiastkami, plošnými spojmi, ramkami, zdrojmi, kilometrami optického kábla, prevracalo sa v tých šialených tuneloch,

rotovalo v úchvatnej rýchlosti... Nat mohla byť vlastne vďačná, že sa to moje srdce zjavilo na jej notebooku a nič mu nevypadlo z tváre.

Netrvalo dlho a na mojej obrazovke sa rozblikalo Natine srdiečko. Nevracalo ani to jej. Asi ich grafici pred narodením naštopali kinedrylom a až potom ich dovolili používať zamilovaným užívateľom.

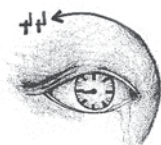
Zalialo ma teplo. Láska bola opätovaná. Dve srdiečka blikali na monitore, nebol dôvod na pochybnosti. Sekundy bežali, ale mne sa nechcelo urobiť nič. Krv mi od šťastia stuhla v žilách, oči zvlhli. Keď som sa spamätal, odoslal som tri srdiečka. Vrátili sa mi znova tri. „Harmónia! To dievča berie vzťah takisto ako ja,“ analyzoval som situáciu. „Neposlala ich desať, ale presne toľko, čo ja. Netúži byť milovaná viac, ako jej dáva partner. Nedá mi viac, ako dám ja. Chce vyrovnaný vzťah bez toho, aby jeden víťazil nad druhým,“ vyšiel mi záverečný verdikt, keď boli do procesora vložené všetky vstupné dáta.

„Nerozmýšľaj toľko, Marko, začínaš s tým byť otravný,“ šepla mi Nat znova nepozorovane do ucha. Zahnal som sa ľavou rukou pred nosom a napísal jej:

– Lúbim ťa, Nat.

– Aj ja ťa ľúbim, ty môj blázonko. Čo to nečítaš cez tie týždne medzi riadkami? Cmuk, – odpísala bleskovo.

V ten večer sme sa s Nat naučili lietať. Objali sme sa na diaľku. Počet anjelských krídiel dosiahol potrebnú vzletovú číslu dva a naše telá sa odlepili od zeme. Boli sme kráľmi hmyzu, dvojplôšnikov, stíhačiek i korábov zipsujúcich atmosféru. Nič vo vesmíre nás nemohlo predbehnúť. Snažilo sa aj mnoho iných zamilovaných duší, ale boli na tom horšie ako my, pretože im na tri srdiečka prišla odpoveď buď s dvomi, alebo s celým poľom srdiec. Stále sa pýtali, ako to robíme, keď nás nenakláňa na jednu stranu ako ich. „Musíte byť v harmónii, to nevietéééé?“ kričali sme im cez rýchlosť, ktorá nám rozťahovala tváre. Trielili sme tak rýchlo, že nám bolo ledva rozumieť. Veď som to na začiatku spomínal – koče i doba leteli neuvěřiteľne rýchlo.

43. sekunda

Ked' mravce čerpajú energiu z obrov

Rozum sa vo mne bil so srdcom. Kým srdce zastávalo lásku, rozum ovládal všetky protiargumenty. Srdce bolo ako pojašený, od radosti si spievajúci vtáčik v korune stromu, ktorého načisto omámil božský cit. Rozum však vystupoval ako autoritatívny profesor. Nasrdene švihal trstenicou po lavičke pod tým stromom, nech s tým srdce okamžite prestane, prileť späť na zem a vráti sa do tela.

– Srdce, vráť sa do hrudného koša a znova búchaj! Správaš sa ako magor! – kričal profesor.

– Veď nám je s Nat krásne. Nevrtaj do toho, – spieval plachtiaci vtáčik.

– Márnosť šedivá! Prečo? Čo na nej vidíš? – reval rozum.

– Vidím v nej čistú hladinu, v ktorej sa môžem zrkadliť, – zatrillkovalo operené srdce.

– Si ako Narcis. Utopíš sa v nej, varujem ťa! – hulákal rozum.

– Nie, ja sa neteším zo svojej krásy. Som bytosť, ktorá túži byť čistejšia a dokonalejšia. A to môžem dosiahnuť jedine cez niekoho, ako je ona. Nekladie mi žiadne vzfahľamajúce otázky. Nechce ma lapiť ako horda báb, ktoré sa z akejsi príčiny zabudli vydať, alebo sú už šťastne rozvedené a čupí v nich strach s nápisom: Nechcem byť sama! Nevidí vo mne dobrú partiu na vydaj, lebo som slobodný, bezdetný, mám vlastný byt, dobre zarábam a neholdujem alkoholu či automatom. Ona nekalkuluje, iba sa smeje a teší zo života. Behá si po svete s pocitom vytešeného dieťaťa tancujúceho na lúke. Nevýčíta, nenadáva na osud, nehľadá zbytočné odpovede. Nefilozofuje ako ja, ona proste ŽIJE! Ani nevieš, ako ma vracia späť k žitiu a tomu najzákladnejšiemu dychu bytia. Je bez komplexov, nič nerieši. Je vyrovnaná a ak to chceš počuť sprostou povedané, nemá dojebaný softvér ako všetky tie ženy, ktoré som posledný čas postretal a mali už niečo odžité. To ma na nej láka! – štebotal vtáčik a ďalej si dobre strážil odletovú dráhu, keby profesorovi náhodou preplo, rozbehol sa a chcel by vykonať niečo násilné.

– Dokedy to bude trvať, čo myslíš? Prejde päť rokov a bude na tom

rovnako ako tie ženy, ktoré si ohrdol. Aj ona ťa raz bude hnať za peniazmi, aby ste mali na dovolenky. I ona začne s otázkami o výchove detí, bude žiarliť, ponosovať sa na tvoj nedostatok času rodine...

– Možno máš pravdu, ale ak by som to mal brať do úvahy vždy, nikdy už nezačnem chodiť so žiadnou ženou, – odspieval veselo vtáčik.

– Ženou! Teraz si to vyslovil! Si dospelý muž, máš dvadsaťšesť. Nájdi si ženu, ktorá má základné otázky života vyriešené, – chytil rozum druhý dych.

– A to sú aké?

– Čo chce od života, aké sú jej sny, čo ju naplňuje a robí šťastnou, ako si predstavuje fungujúci vzťah alebo výchovu detí. Toto máš zistiť a nie sa pýtať, prečo sa ruža v záhrade usmieva na ľudí rovnako krásne za dažďa aj slnečného svitu.

– Nemôžem konať inak. Je to magnetizmus, ktorému sa neviem ubrániť. Stretol som stovku krásnych žien a netrhlo mnou. No prišla ona a celé vnútro zažilo dušotrasenie. Prepáč, musím už končiť, prezvára ma Nat. Idem za ňou na parkovisko.

– Dúfam, že ju nedoviedieš domov a rovno ju...

– Ako keby si ma nepoznal. Celé minúty ti tu rozprávam o niečom vyššom a ty sa prízemne vrátiš k sexu. Rozum, nemáš tých sedemnást náhodou ty?

– Nie, to ty, srdce, máš pätnásť! – zakričal profesor na vtáčika a šľahol trstenicou o lavičku.

– Paráda! Každý je taký starý, za akého sa považuje a ako sa správa.

Vystúpili z auta. Po správnosti som mal ako k prvej pristúpiť k tete Tereze, podať jej ruku a vysloviť nejakých pár obligátnych otázok o tom, aká bola cesta. Prípadne ju pochváliť, ako dobre na svoj vek vyzerá, aby som si ju podvedome získal na svoju stranu. No ja som podišiel k Natálii a objal ju. Keď som po pár sekundách začal znova vnímať svet, pristúpil som k tete. Tá si zatiaľ stihla nasadiť na oči skener ľudí a pozorovala ma ním. Tipoval som priemerný výsledok. Podľa môjho čidla vo mne videla iba ďalšieho samca túžiaceho páriť sa a urobiť si tak ďalší zásek povalenej samickej na svojom chvoste.

Milo sa na mňa usmiala, podali sme si ruky, predstavili sa, prehodili pár povinných viet a už si ma aj šikovala bokom na mnou očakávanú prednášku:

– Poď na chvíľku vedľa, chcem ti niečo povedať, – vyslovila teta Tereza. Odstúpili sme pár metrov, aby nás Natália nemohla počuť.

– Predpokladám, že ti Natália nepovedala pravdu o svojom veku. Nemá ešte pätnásť. Vieš, na čo narážam? – položila mi otázku, či si skutočne

zaslúžim nosiť občianku. Musela tie vety vysloviť, pretože keby sa niečo stalo, všetky výčitky by padli na ňu. Natini rodičia určite nevedeli pravý dôvod ich výletu. Pritom bol taký jednoduchý – muži. Tým, že ma poinformovala o veku môjho duševného majáka, sa očistila. Prehodila na mňa zodpovednosť ako balík sena.

– Rozumiem a nemusíš sa báť, – pritakal som, ako by to urobila každá rozmyšľajúca bytosť.

V duchu som sa začal pýtať, čo to tu teta na mňa hrá. „Chceš ma oklamať nižším vekom Natálie, aby som utíšil svoje možné prasácke chůčky? Ale veď ja ju za tú hodinku-dve nejdem pomilovať tu v krikoch pred reštauráciou. Alebo si myslíš, že ju hneď odvediem do môjho bytu, aby sme mohli v posteli stráviť čo najviac času? Toto dievča má minimálne sedemnásť, i keď vyzerá o dva roky staršie. Mňa týmito lacnými trikmi balamutiť nemusíš,“ rozprával som sa s ňou v duchu.

– Je z teba trochu mimo. Prosím ňu, nesklam ju. Dobré?

– Už sa toľko neboj. Budeme len v tomto neďalekom podniku. Dáme si kofolu a budeme sa rozprávať, – upokojoval som ju.

– Haha, nerozozmievaj ma. Slečna si dá určite pivo, to ju už poznám, – povedala Tereza a otočila sa na Nat: – Maximálne dve piva a žiadne cigarety! Dohodnuté?

„Prosím ňu, teta, vystrel už preč! Len mi hanbu robíš,“ čítal som v Natáliiných očiach. „Tak kde je pravda? Štrnásťročné dievča normálne chlastá pivo a fajčí? Buď sa vy dve máte skutočne veľmi radi, alebo neviem,“ začal som byť vo vnútri zmätený.

– Ako často za tebou chodia tvoje obdivovateľky? – spýtala sa ma Tereza.

„Teta, pletieš si odtrhnutú papierovú visačku z čajového vrecúška so šesťnásťgigovou SD kartou. Hráam v undergroundovej skupine, nie v Desmode. Alebo vyzerám ako spevák z Depeche Mode? Zdá sa ti extrémne feši a taký populárny, že mi chodí stádo novinárov za zadkom?“ pýtal som sa s nádejou, ale vety som nevyslovil.

– Nie, Natália je prvá fanúšička. Slúbila, že keď bude mať cestu okolo, zastaví sa za mnou. Je prvá, ktorá skutočne prišla, – vyriekol som pravdu.

– A ty tu čo robíš? Vraj ideš na nejakú súťaž koní? – spýtal som sa jej, nech jej trochu podkopnem nohy.

– Slúbila som, že do redakcie donesiem fotky z tej akcie. Kolega je chorý, nemohol. Pracujem pre jednu noviny, – odvetila bez zaváhania.

„Aha, tak fotiť ideš? Kolega je chorý? Aj ty si chorá, vieš to? Tvojou diagnózou je klamanie. Už som sa zlakol, že mi nebudaj povieš pravdu, bol by som skutočne prekvapený,“ jemne sa pozdvihli kútiky mojich úst. „A ty

sa neboj, Nat, neprezradím prezradené, aby ti mohlo byť prezradzované aj v budúcnosti,“ vyslal som pár vlín aj prelaknutej Natálii.

– Áno, Natália mi niečo spomínala, – povedal som.

– Ahojte, tak ja už idem, – zasalutovala nám s úsmevom teta Tereza.

– O hodinku som späť.

– Nemusíš sa ponáhľať, – pripomenula Nat to, čo jej v aute už aspoň dvadsaťkrát nepriamo naznačila. Ale nemusela hovoriť nič. Tereza bola žena činu. Energická a elegantná, fyzicky stále in a vyžadujúca za to od mužov adekvátnu odozvu. Dobre vedela, čo má robiť a čo spraví. Najprv sa vydala sledovať svojho vysnívaneého osedlávača kobýl, aby sa potom rýchlo vrátila zabrániť svojou prítomnosťou prípadnému koitu mladunkej netere dorastajúcej v krásny voňavý kvet so starším muzikantom.

S Nat sme osireli a s úsmevom na tvári sme sa na seba navzájom pozerali. Bola čarovná. Presne typ mojej vysnívanej celoživotnej družky. Zjavovala sa mi počas celého dospievania v krátkych zábleskoch, ako robí niečo v kuchyni pri dreze. Videl som ju vždy len na pár sekúnd, pretože cez oblok proti mne prenikalo dráždivé svetlo. No pamätal som si ju dobre. Teraz stála predou mnou. Esencia jej duše a tela sa spojili v jedno a prifiahovali ma silou, voči ktorej som bol načisto bezmocný. Stál som tam ako po presnom zásahu omamujúceho šípu – odzbrojený a oddane čakajúci, čo sa stane.

Bola celá v čiernom – obťahnuté rifle, tričko s nejakým farebným nápisom a na očiach mala imidžové okuliare so sklami cez pol tváre. Celá tá čierna farba mysticky rezonovala s jej dlhými hustými svetloplavými vlasmi, že som dostal odvahu spýtať sa rozumu, čo na ňu hovorí. No ten sa niekam stratil.

– Čo to máš na očiach? Vyzeráš ako James Hetfield z Metallicy, – povedal som.

– Ľudia to volajú okuliare, pán gitarista, – odvetila s úsmevom.

– Poď, ideme si sadnúť do tohto sídliskového pajzla, – vyslovil som ukazujúc na blízku krčmu. – Na terase nám bude dobre. Žiaľ, takto v nedeľu na obed sa u nás nedá sadnúť do ničoho lepšieho.

– Mne je to jedno. Prišla som za tebou a nie za pekným interiérom nejakej kaviarne, – povedala, zavesila sa mi do ramena a už sme aj kráčali do pivárne.

Miloval som ženy, ktoré sa túžili oprieť o muža. Chytiť si ho za rameno a dať sa ním viesť. Prirodzene cítili, že i partnerovi to bude príjemné, lebo vedľa neho bude kráčať pekná žena a tá je vždy najkrajšou ozdobou muža. Lenže, keď sa do mňa oprela Nat, mal som dojem, že nekráčame, ale bravúrne tancujeme, a že ma v skutočnosti vedie ona a nie ja ju.

– Čo si dáš? – spýtal som sa Nat, keď sme si na terase našli voľný stôl.

– Pivo. Máš cigarety?

– Nie. Ale kúpim. Aké chceš? – spýtal som sa. Neprekvapila ma. Už dávno som pochopil, že zoznamovaciu etapu s alkoholom, cigaretami a inými neduhmi sveta si musí omakať každá nová dorastajúca duša. Dôležité bolo dať od toho v pravý čas ruky preč. Nat bola silná, cítil som, že jej nebude robiť problém v živote vífaziť nad negatívnymi vecami.

– Tenké slimky, – odvetila Nat.

Teta ju poznala dokonale. Už zostávalo vyriešiť iba otázku jej skutočného veku. Časníčka mi pri bare rozbalila elegantné cigaretky – jednoznačne ideálny výrobok pre slečny pod osemnásť, ktoré sa hrajú na dospelé, ale stále chodia spávať s plyšovým medvedom. Ťažko som si vedel predstaviť, že by si tieto cigarety s nadšením kúpil päťdesiatročný murár.

– Čo ti vravela teta? – spýtala sa ma Nat, keď som pripaľoval sebe i jej.

– Že máš iba štrnásť a že ťa nemám znásilniť. Ale ani sklamať. Teraz hútam, ako sa to dá sklíbiť a dosiahnuť.

– Hneváš sa na mňa? – povedala skleslo Nat.

„Tak a tu to máš! Ja som ti to vravel, daj od toho ruky preč!“ bil sa rozum vo mne do prs. „Ale ty nie, ty len to svoje – veď ja iba počúvam srdce, ono ma neomylnne vedie po mojej ceste, blá blá blá. Samé podobenstvá, ktoré splasnú ako prasknuté otlaky. Je ešte pod zákonom! Medzi vami je rozdiel dvanásť rokov! V Afrike je to jedna generácia!!!“

Mlčal som. Srdce nevedelo, čo odvetiť rozumu, a rozum odmietal povedať niečo Nat.

– Teraz sa so mnou už nebudeš baviť, čo? – hlesla ticho Nat.

– Nemám rád, keď niekto klame, ale to neznamená, že sa s tebou nebudem baviť, – povedal som sklamaným hlasom.

– Niekedy je lož dovolená, – vyslovila Nat.

– Ak mi túto myšlienku vysvetlíš, odpustím ti, – odvetil som dopredu presvedčený, že sa jej to nemôže podariť.

– Rozpoviem ti jeden príbeh. Raz išiel jeden otec do mesta niečo vybavovať a slúbil deťom darčeky. Nadiktovali mu, čo chcu, a on odišiel. Keď sa vrátil, jeho dom bol v plameňoch. Hasiči boli bezmocní, lebo deti nechceli vyjsť z horiaceho domu. Pokojne sa doma hrali, nepripúšťali si žiadne nebezpečenstvo. Zo zmätku vonku si nerobili hlavu, dokonca sa na ňom bavili. Mysleli si, že je to cvičenie. Otec bol jediný, ktorý mohol deti prehovoriť, aby vyšli. V tom momente si spomenul, že zabudol kúpiť slúbené hračky. Napriek tomu podišiel k dverám a vyslovil: „Deti, doniesol som vám autíčka, bábiky, stavebnice – všetko, čo ste chceli. Poďte si po ne,“ zaklamal. Deti vybehli von a prežili. Potom im otec vysvetlil, prečo

klamal: „Odpustite mi, no nestihol som všetko, ako som si naplánoval. Ale hlavne mi odpustite, že som vás oklamal, ale bola to jediná šanca, ako vás zachrániť,“ – dopovedala Nat.

– Pripadá ti ako dieťa v horiacom dome? Zaklamala si, aby si získala niečo vo svoj prospech, – odvetil som, ale v skutočnosti som bol tým vyrozprávaným príbehom dokonale omráčený. Povedala tú príhodu geniálne trefne. Naopak – tešil som sa, že je duševne taká vyspelá.

– Keď ide o lásku, je dovolené vymýšľať si triky. Ty to dobre vieš, sám si mi o tom v jednom maili písal, – vyslovila Nat.

Rozum si zatiaľ namýšľal, že som sklamaný a snažil sa utešiť svoje spolubývajúce srdce. „No čo si také sklamané, srdienko moje. Niekde v kúštičku poslednej bunky si počítal s tým, že by Nat mohla byť твоjím novým dievčaťom? Ja viem, že sa ti veľmi páči čistota i nebeskosť jej mladej duše... že i jej rebelantstvo a prirodzenosť ňa veľmi priťahuje. Ale proste si spravilo chybu, keď si Štrausovi nenadiktovalo vyhovujúci vek. Musíš sa s tým teraz zmieriť. Život ide ďalej. Po svete kráča ďalšia tisícka твоjich ideálnych protikusov,“ dokončil svoje rozum. „Máš pravdu, rozum. Vychutnám si tieto príjemné minúty s ňou a nechám to tak,“ lišiacky zaklamalo srdce rozumu a ten si veľmi spokojný odišiel s knižkou ľahnúť na diván.

Rozprávali sme sa s Nat ešte asi polhodinu. Ten čas odplával ako lupienok kvetu po rieke. Áno, Shakespeare neklamal – čas skutočne plynie podľa toho, s kým sme. Navrhol som jej, nech si ideme sadnúť na slniečko k fontáne. Už o minútu sme hompálali nohami a podrážkami tenisiek zastavovali vodu z trysiek, ktoré sa hnevali, že im nedáme pokoj. Nespokojné vejáre vody vytvárali vo svetle slnečných lúčov siluety možných aj nemožných patvarov. Vnímal som tie všedné okamihy úplne z iného uhla pohľadu. Dá sa povedať, že priam nebesky.

Smiali sa naše ústa, smiali sa naše oči, smiali sa i naše duše. Boli šťastné ako dve spokojné sa hrajúce bobrie mláďatá v riečnom bazéne, ktorý pre ne vytvorili pracovití rodičia zo zofatých stromov. Držali sme sa za ruky a hladkali sa. Chytil som Natáľkinu ruku aj mojou druhou dlaňou, zdvihol ju do výšky očí a začal ju proti blahodarne dopadajúcim slnečným lúčom nežným hladkaním milovať. Keď jej dlaň striaslo pár orgazmov, objal som ju ľavou rukou okolo ramien a prstami pravej ruky začal nežniť Natine pery. Boli to jedny z najkrajších dievčenských pier, aké som kedy v živote videl. Plné, nabité túžbou, radosťou i hlbokou poklonou životu, že sa môžu smiať. Ďakujúce, že nepadajú bomby a v našej krajine nepanuje hlad a bieda. Dotyk mojich prstov so žijúcou pokorou bol jemný ako kontakt so slimačím rožtekom.

Nat zažmúrila oči a oddane si všetky hladkania slastne vychutnávala.

V tom okamihu som vedel, že svoj orgazmus objaví veľmi rýchlo a bude piť sexuálny život plnými dúškami.

Môj rozum bol obratom znovu prítomný. Chcel niečo bliakať, vysvetľovať, mudrovať, prehovárať, argumentovať, kresliť na tabuľu grafy a štatistiky. Neváhal som ani stotinu, posadil ho do autobusu smerujúceho do Madridu a na rozlúčku mu zakýval. S jemným úškrnkom som ešte periferne pozoroval, ako rozhadzuje z otvoreného okna nahnevane rukami a niečo energicky vykrikuje.

Kým sa vzdával, naše pery sa priblížili kvantovou rýchlosťou. Ale nedotkli sa. Aj ja som zažmúril oči, lebo sám som nedôveroval ženám, ktoré sa pri bozkávaní pozerali. Ruka mi zišla na Natine líce a naše pery sa stretli – iba tak, nasucho. Maznali, obtierali, milovali, láskali, milúbili a starali sa o seba ako starček o starenku. Začali si prejavovať dôveru, nežnosť, začala sa diať láska. Čoraz viac do seba narážali, ako keď loď hravo dráždi gumené prístavné pneumatiky, ktoré ju chránia pred rozbitím o betónový prístav. S prevetkou túžbou byť jemnými, nežnými a nenásilnými na seba tlačili viac a viac – úmerne, ako sa vášeň menila z iskry na ohník. Ešte stále sa nedalo hovoriť o prvom bozku vo svojej plnej kráse, pretože jazyky boli stále uväznené za bránami sebeckých pier zmietajúcich sa v záchvate šialenosti.

Keď oheň prerástol do vaty, zavreté vráta milujúcich úst sa otvorili a vypustili zo seba dvoch tanečníkov naplnených obrovským chcením ukázať všetko to, čo sa za celý čas svojej existencie naučili. Bol to balet dvoch jazykov, valčík lásky cez dva pekelné sa hrajúce hady v nekontrolovateľnom víchre vášne. A do tohto božského spojenia zamilovaných duší spievali vtáky zo stromov oslavné ódy. Mravce nesúce svoje obrovské náklady sa zastavovali, utierali si pot z čela, pozerali zo zeme na tých dvoch bozkávajúcich sa obrov a čerpali z nich energiu. Dlane sa hladkali, slnko hrialo, fontána striekala, vánok pofukoval, tráva rástla, stromy sa chystali kvitnúť. Bol proste prvý máj.

Ani ja či Nat doteraz nevieme, kedy prišla teta Tereza, čo nám vrela a ako sme sa rozlúčili. Rozum som nehľadal. Bolo mi ukradnuté, ako v tej vzdialenej krajine nakoniec skončil a kolkokrát bude musieť presadať, aby sa ku mne celý nahneváný, diktátorsky naladený a otcovsky rozčúlený vrátil.

S Nat sme sa do seba zamilovali. Bezhlavo. Tak je to najlepšie, lebo keď pustíte do začínajúcej lásky realitu, budúcnosť, rozum a názory okolia, prestanete vzťah prežívať a odstrihnete časť koreňov dávajúcich lásku energiu.

Koče sa na čas odtrhli od koní.

42. sekunda

Princezná zo Sáby

Moja predošlá frajerka sa volala Kika. Vzdali sme to po spoločnej dohode. Náš vzťah už po roku stratil iskru dlhodobej existencie. Najprv som jej podaroval kopačky ja, no nejako sme sa dali znova dokopy. Potom sa so mnou pre istotu rozišla ona. To sme už nerozhodili. A dobre sa stalo. Síce sme si ešte dva mesiace vymieňali emaily, kto je aký zlý človek, ale nakoniec sa hladina mora výčitiek ustálila a po pol roku sme si začali opäť telefonovať a občas sa aj stretli. Všetko prebiehalo samozrejme bez sexu, lebo tak by sme to ťahali, až kým by Kika neprešla prechodom.

– Aký máš? – pýtala sa ma Kika na úvod hantýrkou, čo mám nové.

– Priemerne dlhý, ale hrubý. Však vieš, – odvetil som pohotovo.

– Čo kapela, hráte ešte? – vyzvedala a začala si miešať práve donesenú kávu.

– Ale áno. Nový album nám vydala veľká firma.

– Že ťa to ešte baví. Si ako malý chlapec, – snažila sa ma vychovávať už úspešne dospelá Kika.

– Dohováraš mi ako otec, – povedal som. – No áno, som malý chlapec. To mi neber, – dodal som.

– S tou vašou kapelou aj tak nikdy nič nedokážete. Iba rozvrátila náš vzťah. Stále si musel niekde koncertovať, – povedala vyčítavo.

– Studňu nádeje hrajú všetky rádiá, – hrdo som odvetil mávajúc nevyvrátiteľným faktom vo vetre.

– Počula som ju. Text si písal ty, však? Slovíčko milúbiť nepoužíva nik iný.

– Áno, a aj som ju zložil. Som s ňou celkom spokojný.

– Aj tak nič nedokážete, – hundrala si stále svoje Kika.

– My sme ako manželia po zlatej svadbe, no des, – vyslovil som veselo.

– Počúvaj ma, Marko, ako dlho sme rozídení? – spýtala sa ma Kika.

– Ja neviem. Sto rokov? Dvesto? – žartoval som.

– A mne to pripadá, ako keby to bolo včera, – povedala Kika.

– Keby to bolo včera, vyleješ mi kávu za tričko, – usmial som sa na ňu.

- Marko, vieš čo je paradoxné?
- Že tu spolu sedíme a nedal som ti ešte facku? – odvetil som proti otázkou.
- Somár, zlá odpoveď... Ja ňa milujem. Z nášho vzťahu zostala iba láska, iba to čisté. Rozumieš mi?
- Nerozumiem, lebo zatiaľ si do mňa iba rýpala. Ja k tebe skutočne cítim náklonnosť. Áno, svojím spôsobom ňa milujem. Nestačilo by to síce na založenie rodiny, ale beriem ňa ako spriaznenú dušu, – povedal som.
- Myslíš si, že sa už nikdy nedáme dokopy? – usmiala sa na mňa Kika.
- Vy môžete počas pracovného času piť? My nie... závidím vám, – povedal som.
- Máš teraz niekoho?
- Mám, ale nepoviem, mamička, – zahral som sa na dieťa.
- Poznáš ju? – vyzvedala súčasný stav moja minulosť, aby lepšie videla do budúcnosti, namiesto toho, aby plnohodnotne prežívala prítomnosť, teda mlčala a radšej si vychutnávala chuť čerstvej kávy.
- Nie, nepoznáš. Nie je z tejto planéty, – odpovedal som.
- Koľko má rokov?
- Už ti nič neprezradím. Dostala si lano z Mosadu do KGB? – povedal som pevne. – Čo ty, stále spávaš s tým párom do trojky? – obrátil som tému na ňu, lebo som sa preľakol, či mimika tváre omylom niečo nevypustí z mojej pedofilnej kuchyne. Kika ma mala slušne načítaného, stačilo jej pár tikov, zahryzla by sa a nepustila ako pitbul pečené jahňacie stehno.
- Denis sa do mňa zamiloval. Píše mi tajné správy, že nechá Dášu a začne chodiť so mnou, – vyslovila veselo.
- Čo si s ním teda nezačneš? Je to pekný chlap, – povedal som s nádejou v hlase, aby som si bol istý, že budem mať od Kiky do konca života pokoj.
- Nechcem sa zalúbiť, čo si pako? Človek potom len trpí. Keď sa mi zdá, že to prerastá istú hranicu, prestávam sa Denisovi ozývať a čakám, kým to vychladne.
- Čo máš zo života, keď nemáš lásku? – jemne som zaútočil.
- Radšej nič ako bolesť. Už som sa dosť popálila. Na tebe a potom obratom na Milošovi. Denis má zakázané ma aj bozkávať.
- To robia kurvy, – povedal som a odpil si z toniku.
- Počúvaj ma, Matelko, nehovor na mňa mrzko.
- Nehovor mi Matelko, – povedal som jej.
- A ty mi nehovor, že som kurva, – odvetila zvýšeným hlasom Kika.
- Prepáčte, dáte si ešte niečo? – vstúpila do nášho dialógu čašníčka.
- Poprosím minerálku, – odvetila s kyslým úsmevom Kika.

– Ja ešte jeden tonik, – povedal som.

– Si vyzývavý, ba až drzý! – nadhodila Kika herecky, pričom si počkala, kým čašníčka odtancuje za bar.

– Prečo nechceš Denisa? Veď vie variť aj prať, – vrátil som sa k téme.

– Lebo som sa zamilovala do Dášky. Tak a už to vieš, Matelko. Si spokojný? – dievčensky sa ofúkla Kika.

– Stretávaš sa s ňou aj bez Denisa? Veď oni spolu chodia. Ty si len cicuška do trojky, nie? – vyzvedal som, lebo mi to celé znelo bizarne.

– Áno, stretávam. Páči sa mi to s ňou, – vyslovila.

– Ona ňa môže aj bozkávať, však?

– Ona ma musí bozkávať! Bez toho by to nešlo. Len žena vie, čo žena chce, – povedala zasnene Kika.

– Ahojte. Čau, Kika, – pristúpila k nášmu stolu nejaká blondínka.

– Čau, Radka. Toto je Marko. Ten môj bývalý, však vieš, – povedala Kika a sterilne pobozkala blondatú hlavu s čiernymi značkovými okuliarmi, za ktoré by jedna základná škola vo Vietname jedla týždeň.

Potom čo padla veta: „Ten môj bývalý, však vieš,“ začali sa obidve synchronizovane chichotať. Predstavil som si, ako jej Kika kreslila počas mestského jarmoku na tácku od párkov tvar a veľkosť môjho penisu. Dobré priateľky si vyšepkajú všetko. I náhodnú súlož so sprievodcom v nočnom rýchliku. A keď sa pohádajú, začnú sa strachovať, ako tá druhá s poskytnutými informáciami naloží.

– Marko, toto je Radka, moja nová kolegyňa z práce, – otočila sa na mňa Kika, keď sa s Radkou dočervenali. Radka mi nastavila líce. Čakala olizovací rituál, ale ten som ja neznášal.

– Ja sa nebozkávam, ja sa objímam, – povedal som a poriadne ju stisol.

Z hornej časti tela mi poskytla iba ramená. Prsia si šanovala. Možno jej niekto povedal, že v tej oblasti sa slušné ženy neodovzdávajú neznámemu chlapovi len tak pri prvom zoznamovaní. Vraví sa, že človeka poznať podľa toho, ako sa oblieka alebo čo číta. Ja som ľudí spoznával cez objímanie.

Keď si ma niekto silno pritlačil, čo robievali hlavne mladé dievčatá, hneď som vedel, že je tam niečo v neporiadku z otcovej strany. Chýbala im totiž mužská energia a ony si ju brali krčovitým objatím dopĺňajúc ho ešte aj zarytím nechťov do chrbta. Buď otca nemali, alebo pil, či nezaujímal sa o ne. Kto sa objímal ako Radka, teda že v oblasti prs a brucha vznikala medzera, dával mi zreteľne najavo, že je to človek konzervatívny, odmeraný alebo materiálne založený. Robili to hlavne mŕtvolky prezývajúce sa dámami. Netušili, že i mŕtvi ľudia môžu dostať infarkt. Kto sa objímal ako valach, miloval ľudí a bol prirodzeným zjavom sveta. Boli to zväčša ľudia úprimní a veselí. No a kto sa neobjímal vôbec, nikdy nemohol precítiť lásku

a nikdy nebude milovať celým srdcom. Za stav týchto duší boli z veľkej miery zodpovední ich rodičia, ktorí tieto bytosti v detskom veku neobjímali a nedávali im lásku touto formou. Hlavné bolo si uvedomiť, že je ešte veľa rokov na záchranu a stačí začať konať.

Radka mohla mať tak okolo tridsať až tridsaťpäť rokov. Vedela sa dobre obliecť a bolo by to viditeľné aj z práškovacieho lietadla – taký výrazný červený klobúk mala nastrčený na gebuli. No a jej starostlivosť o pleť, vlasy, nechty, oči a ozdoby by neprehliadol ani Stevie Wonder.

– Ja tú moju malú asi zabijem, – povedala Radka. – Ozaj, prepáčte, môžem si na chvíľku prisadnúť? Nebudem rušiť?

– My sme už dosť rozrušení sami zo seba, sadaj slnko, – rozhodla Kika aj za mňa.

– Tak tá moja Zuza vám odfotila spolužiačku na záchode. Ako serie, – pokračovala vo výleve Radka.

– Hehe, konečne nejaký život. Už som si myslel, že mládež umiera, – povedal som.

– No teda neodfotila. Natočila ju na mobil a potom si to medzi sebou v triede poposielali. Zvrchu cez kabínku, viete ako? Tá jej spolužiačka o tom nevedela. Ešte si aj prdla, hehe, – zasmiala sa Radka.

– Prepáčte, dáte si niečo? – pristúpila čašníčka k nášmu stolu opäť vo vhodnom okamihu. Tú k nám snád priťahovali len nadávky. V duchu som si zaumienil, že len tak náhodne vyslovím nejaký vulgarizmus a vyskúšam, či príde.

– Jedno espresso, poprosím, – povedala Radka.

– No a čo? Aspoň sa decká zasmiali, nie? – povedala Kika.

– Hovno zasmiali, ty drbnutá! – plesla Radka Kiku po stehne a začala sa rehotaf.

– Aj smotanu? – bola čašníčka späť. Nemohlo tomu byť ináč, veď padlo neslušné slovo.

– Nie, ďakujem, – odpovedala Radka čašníčke. – Rodičia tej natočenej dievčiny nás zažalovali. No predstavte si, to je doba, čo? Roztrhnem dnes na tej našej Zuze asi hadicu od vysávača, – vyslovila prísne Radka.

– Mala by si ju radšej pochváliť, že žije a robí beťárske kúsky. Ako tu sedím, vravím vám, že v živote toho dokáže omnoho viac ako tie ostatné spiace deti. Buď rada, že je šidlo, – vsunul som sa do rozhovoru.

– Chceli sme Ameriku a tú jej prehnanú demokraciu, tak ju máme, – dodala Kika. – Koľko má rokov? – spýtala sa ešte Kika.

Niečo vo mne netrpezlivo čakalo na odpoveď.

– Mala akurát štrnásť. Terajšie decká ako keby sa vyvíjali pomalšie ako my. Keď som ja mala štrnásť, už som sa bozkávala s chalanmi z ulice, –

chválila sa Radka, – a tá naša Zuza sa namiesto toho nakláňa cez kabínku a točí spolužiačku, ako vyrába hovno. Nerozumiem tomu.

Ako to dopovedala, začala ma prezváňať Nat. Na mobile sa zjavila jej prekrásna mladá tvárička olemovaná jemne zvlnenými vlasmi, s ktorými raz možno uspeje na nejakom vlasom kastingu. Bleskurýchlo som otočil display do stola a milo sa spýtal prísediacich žien:

– Tak čo, zaplatíme? Ja by som už aj potreboval ísť.

– Môžeme, – odvetila Kika a Radka tiež zamiešala prázdne dno šálky lyžičkou na znak súhlasu.

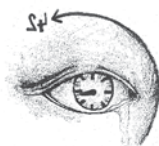
– Do riti, – vyslovil som čarovnú formulku na privolanie čašníčky, ktorá bola obratom za našimi chrbtami. Kika s Radkou sa na seba nechápavo pozreli, prečo som tak zaklial.

– Poprosím váš úsmev a účet, – usmial som sa na čašníčku a tá odcupitala celá odmeraná spočítať to. Krútiacim zadkom mi odvrkla, že na primitívov sa ona v žiadnom prípade usmievať nebude.

– Kto ti volal, keď zrazu nadávaš? – bola zvedavá Kika.

– Princezná zo Sáby, – odvetil som úsmevne.

Nič som nechápal. Kika spávala do trojky s párom hrajúcim sa na lásku a ja som bol zamilovaný do Natálie, ktorá by mala asi ešte minimálne rok namiesto pestovania toho najväčšieho citu ku mne podstrkovať pripínáčky spolužiakom pod zadok. Potom by bolo všetko v najsamlepšom poriadku? Medzi mnou a Nat bola čistá láska, ale ja som pri tomto stole o tom nemohol ani len ceknúť, lebo by nakoniec nebola súdená šibalská Zuzka, ale ja. Dokázal by som bez prestania dve hodiny rozprávať, čo medzi mnou a Nat vzniklo, a veril si, že by som presvedčil aj toho najväčšieho skeptika. Keby som ho nedostal na moju stranu rozprávaním, dal by som mu prečítať básne, ku ktorým ma láska k Nat inšpirovala, a tie by ho bezpodmienečne dostali. Vedel som to. Ale vedel som na sto percent aj to, že všetko na tomto svete je naopak. Takže tak, ako má byť.

41. sekunda

Lívia je ešte poctivá?

– Čau, láska. Čo robíš? – pýtal som sa Nat cez mobil.

– Práve som dočítala Nabokovovu Lolitu, – odvetila Nat.

– A čo na to vravíš? – spýtal som sa.

– Pochopila som toho muža. Bezhlavo ju miloval. Tak ako sa líbime my dvaja. Ty čo teraz čítaš?

– Anjelov a démonov od Browna. Má to celkom spád...

– Mne sa to nepáčilo, nedočítala som to.

– Juj, ty moja zložitá, – jemne som ju podpichol.

– Nemám chuť ísť na to ani do kina.

– Aj tak by ňa nepustili, – neprestával som zabrdzať.

– Vidíš, to mi nenapadlo, – odvetila úsmevne Nat. – Kde si teraz, miláčik?

– Idem na skúšku. Práve vystupujem z autobusu. Počúvaj ma, maličká, môžem sa ňa niečo spýtať? – vyšiel som opatrne na slovné lešenie. Od obedňajšieho stretnutia s Kikou a jej kolegyňou Radkou mi šli v hlave viaceré otázky a ja som túžil poznať odpovede.

– Hehe, čo? – spýtala sa veselo Nat.

– Koľko je vo vašej triede dievčat? – spýtal som sa jej.

– Trinásť, ostatok sú chalani. Prečo sa pýtaš?

– Hmhm, neber túto moju otázku podivne...

– No čo moje pekné, čo ňa ťaží? – nabádala ma Nat veselým tónom v hlase, aby som vyslovil konkrétnu otázku.

– Neviem, či ste sa už medzi sebou o tom rozprávali... ale asi áno, lebo baby sú v tomto rovnaké ako chlapi. Koľko z tvojich spolužiakov už nie je poctivých? – nerozmýšľal som nad jej reakciou a rovno sa to bez špekulovania spýtal, lebo inak by som sa k tomu nikdy nedostal.

– Hehe, no ty môj štatista. Ja už nie som, to vieš... – načala odpovedať Nat a potom sa zastavila v polovici vety, ako keby začala v hlave počítať.

Nat prišla o poctivosť so svojím prvým chalanom tesne po tom, ako prekročila štrnásť rokov. A odvtedy sa ešte milovala s ďalšími dvomi cha-

lanmi. Jeden bol jej nasledujúci priateľ, to bolo v poriadku. No keď mi s veľkou hanbou a cez plač rozprávala ďalší príbeh, s ktorým mala ísť skôr na políciu, pretože bola sexuálne zneužitá, nebolo mi veru do spevu. Tak silno som vtedy túžil byť pri nej. No mohol som len cez telefón s obrovským súcitom a bolesťou v duši počúvať o čine jedného primitívneho človeka, ktorý bezcitne urobil škvrnu na čistej duši.

Vtedy som začínal chápať, že niektorí rodičia o svojich deťoch nevedia vôbec nič. Možno iba pár zo stovky tuší, v akom prostredí vyrastá ich potomok. Tí, ktorí sa s naozajstným záujmom rozprávajú s potomkami ako so svojimi skutočnými kamarátmi a nielen z pozície rodiča, ktorý má vždy pravdu. Mnohí by ani vo sne nepovedali, ako hlboko môže byť ich dieťa namočené v alkohole, drogách, klamstvách alebo prakticky skúsené v sexuálnej oblasti. Pritom niektorí nedospelí žijú tvrdší život ako ich rodičia.

– Okrem mňa sa milovali ešte štyri. Dokopy nás je teda päť, – uzavrela to Nat.

Čakal som horšie číslo. Päťka nikdy netešila učiteľa ani žiaka, ale mňa teraz upokojila.

– Prečo sa pýtaš? – nedalo Nat.

– Livia je ešte poctivá? – spýtal som sa na jej najlepšiu priateľku, ktorá bola skoro o rok staršia ako Nat.

– Ty, toto sa mi už nepáči, – odvetila prekvapene Nat.

– Prepáč. Rozprával som sa dnes s jednou matkou. Je to dobrá priateľka mojej bývalej frajerky Kiky. Má dcéru v tvojom veku. Tvrdila, že dnešná mládež sa vyvíja pomalšie ako predošlá generácia. No mne sa to nezdá. Buď ty si nadpriemerne duševne vyvinutá, alebo sa klamem. Mladí ľudia tejto doby podľa mňa vyzerajú na svoj vek staršie a aj duševne sú vyspelejší, – odvetil som.

– Livia prišla o panenstvo v pätnástich. Závidím jej. Skutočne, – dodala smutne Nat. – Ale čo sa stalo, už sa neodstane, – vyslovila trochu veselšie.

– Prepáč, už sa ňa na to nebudem vypytovať, – povedal som.

– Livia spáva s Marošom. Má dvadsaťtri rokov. Škoda len, že teraz nabúchal svoju priateľku a ide si ju zobrať za ženu. Livia je z toho smutná. Ešteže stretla Viktora. Je to super chalan, ale žiaľ, ona ľúbi Maroša. Máš s tou vetou pravdu, všetko je naopak.

– To sa mi snáď sníva. Kde to žijete? Veď na tej vašej dedine sa dejú veci, že my mešťania sme oproti vám sterilné králiky, – zostal som po jej vetách ako obarený.

– Nefakaj sa, láska. Ja túžim iba po tvojom telíčku a duši. Nikoho nepotrebujem tak silno ako teba, – vyslovila nežne Nat. Ty si úplne iný ako ostatní. Veľa vecí ma učíš. Niečomu nerozumiem, ale snažím sa.

– Uff, som zmätený. Akosi mi to nesedí s tým, že ťa tvoja rodina pripodobňuje k tete Tereze, ktorá mužov strieda ako malý chlapec vreckové nožiky... – chcelo sa mi stále vracaf k predošlej téme.

– Láska, čo si to nahováraš? Šibe ti?

– Šibe mi načisto, pretože ťa nesmierne ľúbim. Preto, – povedal som smutne.

– No tak s tým rýchlo prestaň, lebo ťa vybijem po zadočku.

– Dobre, mamička, – odvetil som už veselšie. – Milujem ťa, – dodal som jemne.

– Aj ja ťa milujem. Šialene, – odpovedala nežne Nat.

– Musím končiť. Pa. Zlož, ja to nedokážem, – povedal som.

– Nie, ty zlož. Ty voláš mne. To by bola nevychovanosť, – vymyslela si na mňa Nat trik.

– Aha, tak toto je tá nevychovanosť. Ale fajčiť, piť, spávať od štrnástich s chalanmi, tak to je vychovanosť, čo? Už to aspoň viem, ďakujem za ponaučenie. Aj ty ma veľa učíš, vidíš, hehe, – smial som sa do mobilu.

– Papa, ty makovička. Ľúbim ťa a neviem sa dočkať, kedy sa zasa stret-neme.

– Ani ja. Ale milovať sa nebudeme, s tým počítaj, – povedal som.

– Prečo? Ja chcem, – odvetila Nat.

– Nie, nechcem, aby si si myslela, že som s tebou len preto. A netúžim sa dať zavrieť.

– Za lásku? – spýtala sa ma Nat.

– Áno, kvôli láske sa s tebou nevypím.

– Kvôli láske by si sa so mnou práveže vyspať mal, – šepala nežne Nat.

– Lásочka, neprovokuj ma, áno? Chceš, aby som znova začal oživovať spojitosť medzi tebou a Terezou?

– Už si bol za tou numerologičkou? – zahovorila šikovne.

– Zajtra idem. Zavolám ti, papa. Už som pred vchodom, – povedal som.

– Papa, ľúbim ťa, – odvetila sladko, ako to vie len zamilované dievča.

– Pa, – povedal som a zložil, lebo by sme sa nikdy nerozlúčili.

Chvíľku som stál pred skúšobňou a snažil sa to celé stráviť. Pred Kikou som chodil s Betkou. Mala perfektnú mamu. Rozprávali si medzi sebou všetko. Okamžite vedela, kedy a s kým sa jej dcéra prvýkrát milovala. Dokonca to predtým spoločne konzultovali! Keď som sa s Betkou telesne zbližil ja, hneď na druhý deň jej to zavesila na nos. Išiel som frajerku vypýtať von a mal som dojem, že mi jej mama vidí až do žalúdka. Čistá röntgenistka. Vždy, keď sa Betka vrátila domov z rande, mama si ju neustále doberala otázkou: „Tak čo, bolo?“ Ony sa na tom smiali a ja som sa hanbil ako

pes. Samozrejme, že Betka jej nerozprávala detaily, na to mala svoje najlepšie kamarátky, radkyne, ale všetky základné informácie o nej vedela.

Zo začiatku mi to trochu vadilo. Pred jej mamou som sa červenal ako dozrievajúci jebák na líci, ale potom mi došlo, že mám možnosť vidieť niečo úžasné! Medzi matkou a dcérou bolo neuveriteľné puto, veľké priateľstvo. Neviem, ako to jej mamina dokázala, ale pochopil som, že to ide. Zaumienil som si, že svojim deťom budem viac kamarátom ako rodičom.

Lenže Natáliina mama sa so svojou dcérou rozprávala iba cez tridsať tých istých otázok: „Kam ideš? S kým ideš von? Kedy prídeš? Čo bolo v škole? Akú známku si dostala? Jedla si? Kúpila si, čo bolo na zozname? Kde je výdavok? Kedy zajtra vstávaš?“ A samozrejme, donekonečna jej opakovala, že ona a otec robia všetko iba pre ňu.

Celé generácie rodičov vykonávajú ako roboti všetko pre svoje deti. Obetujú lásku, život, energiu, potešenie – všetko. Každá generácia sa obetovala pre tú novú a tá nová sa zasa obetuje pre tú prichádzajúcu. Nikto nežije a doteraz ani nikto nežil! Strašné zistenie. Nepochopili, že by sa mali s deťmi hrať, učiť ich, tešiť sa z nich a robiť iné veci, ale všetko toto by mali konať s láskou. Nie sa pre ne obetovať! Obeta vyvoláva odpor k deťom a tento odpor spustí v deťoch zlobu a vzburu proti rodičom. Z lásky odpor nikdy nevznikne, lebo nemôže. Rodičia nemajú na vlastné deti čas. Namiesto dialógu im vešajú na krk kľúče. Ale za to všetko im raz v starobe príde faktúra aj s bolestivými penále.

Citlivé otázky o tom, čo sa deje v Natáliinej dušičke zelenajúcej sa mladostou, jej mama nevyslovila. A keď otázky neprichádzajú, vyvíjajúca sa bytosť si nemá ako odpovedať. Sama o hlbších veciach nedokáže rozprávať, lebo ju k tomu nikto nepobáda. Automaticky sa uzatvára a nachádza si iné bútlavé vrby. Začne si skutočnosti vysvetľovať po svojom a veľa-krát mylne. Rastie pomalšie, krivo, zakrpatieva. Bloky sa neodstraňujú. Práve naopak – rodia sa nové a nové. Dieťa začína robiť zlobu, tají ju, bojí sa, trpí, škvarí sa a tajne dúfa, že rodič niečo sám vytuší a pomôže. Lenže rodič ju ráno zobudí a začína sa klasický bežný deň: „Máš desiatu? Kedy ti ide autobus? Rýchlo jedz, aby si ho stihla! Ak ňa bude musieť zavievať otec, bude nahnevaný a zasa ňa zbije.“

Dobre čítate – bil ju. Natin otec nerobil ani polovicu z toho, čo jej mama. Tá bola aspoň výkonným, hoci chladným automatom na varenie, pranie a udržiavanie domácnosti. Otec vedel totiž iba piť a udrieť. Keď mi Nat porozprávala o pár bitkách, pre istotu som si cez internet našiel príslušný sociálny odbor, ktorý mal na starosti pomoc týraným deťom. Ale čo som mohol ja, starší chalan – zdanlivý deviant? Nič. Iba počúvať a hojiť rany na mladunkej duši.

M

40. sekunda

Mlčali

– Kde si, ty somár? – osopil sa na mňa basák Slavo.

– Zdržal som sa. Telefonoval som, – odvetil som mu, keď som vkročil do skúšobne.

– V poslednom čase stále meškáš. Čo si sa zaľúbil? Alebo si začal chodiť na pokec kvôli sexu? – nechcel si dať pokoj.

– Prepáčte, ospravedlňujem sa, – povedal som.

– Rozhodli sme to za teba, – pridala Filip.

– Čo ste zasa rozhodli? Ideme zahrať tri pesničky na playback a podporiť tak volebnú kampaň nejakej neonacistickej strany? To by ste ma už fakt nasrali, – srandoval som. – Ale u vás je aj toto možné. Jeden deň pre stranu zelených a druhý deň s úsmevom pre fašistov. Hlavne, že dostaneme tridsať strieborných, – nepáral som sa s nimi.

– Ideme hrať na Pohodu, – snažil sa mi niečo naznačiť Peter.

– Veď to je dobré, nie? Ale čudujem sa, že nás volajú tak neskoro. Veď už je začiatok leta, – dupal som nahlas.

– Nieкто im vypadol, – vysvetľoval mi Filip.

– No a čo teda? Pozeráte sa na mňa ako baktéria na mikroskop.

– Nepôjdeme na ten benefičný koncert za slobodný Tibet, – rozuzlil mi celý problém Peter.

Dobre vedeli, aká bude moja reakcia. Ten koncert som vybavoval ja. Sľúbil som organizátorom, že prideme iba za cesták, čo bolo v momentálnej situácii a pri rastúcej sile mena našej kapely vďaka rotujúcemu hitu v médiách viac než zadarmo. Presadiť tento koncert vo vnútri kapely a za týchto podmienok ma stálo heroické úsilie, ale všetci nakoniec súhlasili. Teraz ma kopli týmto rozhodnutím do vajok a snažili sa ma mlčaním presvedčiť, že ma to vôbec nebolí, i keď mi bolesť deformovala tvár. Oči mi vyliezli z jamiek, spustil som to na nich:

– Jebe vám?! U koľkých ľudí si to chceme ešte pokaziť? Prečo tam nepôjdeme?! Chceme počuť jeden rozumný argument! – nahnevane som kričal na celú skúšobňu.

– Nestíhali by sme to časovo. Pohoda je v Trenčíne, koncert pre Tibet vo Svidníku. Je to cez celú republiku, – snažil sa ma oklamať Filip.

– Hovno makové! Tibet zahráme okolo obeda, nech sa tam aspoň zjavíme a potom môžeme valiť do Trenčína. Tam povieme, nech nás zaradia do programu okolo polnoci a naje sa vlk i ovca zostane celá, – povedal som a čakal na pravý dôvod.

Mlčali. Vedeli pravdu, ale nič nepovedali. Zlaté groše im upchali hlasivky a zadupali ešte aj odvahu vysloviť skutočný názor na vec. Tých pár viet, ktorými by potvrdili, že sú falošní hajzli pachtiaci sa iba za peniazmi.

– Vy slabosi, už to vyslovte! Zasa vám ide len o tie pojebané peniaze, však? Dali sme slovo! Sme na plagátoch a letáčikoch ako jeden z headline-rov! Tu ide o podporu národa, ktorý sa rozhodli Číňania vygumovať z mapy! Nechápete, že je to jeden z pár koncertov, ktorý pomáha nejakej hlbšej veci? Číňania ničia tibetské pamiatky, kultúrne klenoty, rozbíjajú im ašramy, strieľajú rebelantov, zakazujú im používať národný jazyk! Deťom, čo mali vyrastať v mierumilovnom budhizme, škrtia krky pionierskymi šatkami. Ste slepí? Čo keď sa Poliaci jedného večera rozhodnú zabrať malé Slovensko? A celá Európa oslepne, len nech je pokoj v ich domoviskách, tak ako sa to stalo počas Mníchovského diktátu. Ľudia zabúdajú, preto musia znova prežívať tie isté hrôzy. No nemuseli by, keby jednotlivci svojimi maličkými krokmi, ktoré v preklade znamenajú obrovské hrdinské činy, ukázali cestu iným.

– Si zaslepený. Nechodíš kvôli tomu ani do čínskych reštaurácií. To už je pritiahnuté za vlasy, nemyslíš? – ozval sa ako prvý Filip.

– Filip, toto je môj život a moje rozhodnutie. Keď si zmyslím, že nevkročím do čínskej reštaurácie či nejakého iného čínskeho obchodu, tak tam nevkročím a ty ma v tom neovplyvníš! – otočil som sa na neho.

– Tým nič nezmeníš... – povedal ticho.

– Vlády dôležitých svetových krajín mali zaviesť voči Číne embargo. Ja viem, že tí majitelia za to možno nemôžu, ale sú to Číňania. Keď do ich obchodu nik nevkročí, budú ho musieť zavrieť. Keby milión ľudí denne spravilo tento podľa teba smiešny čin, nedali by Číňanom možnosť zarobiť a museli by sa všetci vrátiť domov. Boli by nútení ísť do Peking, zabúchať na dvere úradu vlády a povedať: Vy kokoti, nikde nás nechcú! Kvôli Tibetu! Vraj sme vrahovia! Zatvárajú pred nami okenice, ponížujú nás mlčaním! Do piče, čo to robíte? Vláda by ich dala samozrejme postrieľať. Najprv desiatich, na druhý deň sto, do mesiaca desať tisíc. O pol roka by boli nútení zvolať poradu, lebo by si uvedomili, že na nich čochvíľa nebude mať kto pracovať a po pár rokoch ani komu vládnuť. Uvedomili by si, že rieky a doliny sú plné rozkladajúcich sa mŕtvol a bude asi lepšie pustiť ten Tibet,

než vykonať na národe genocídu. Už chápeš obrovskú silu pohnutia malíčkom, Filip? – snažil som sa mu to vysvetliť.

Stále mlčali. Boli sraľovia. Nikto z nich sa nevedel postaviť a povedať: Chceme za ten koncert aspoň dvesto eur, ináč tam nepôjdeme. Síce sme ešte na jar cez teba sľúbili, že prideme iba za naftu, ale situácia sa zmenila. Sme teraz slávni, jebe nám z toho. Stúplo nám to všetko do hlavy. Sme načisto oblbnutí, peniaze sa nám hrnú od organizátorov z každej strany. Po koncerte sa na nás lepia pipky ako výskumníci na bunky rakoviny. Prepáčte, ale dajte prachy a my prideme. Sme totiž STAR!

„Odíd z tejto kapely!“ šepol mi vnútorný hlas. Trošku ma to vykoľajilo, lebo on mi vždy radil bezchybne. „Srdce moje, táto skupina, jej piesne a texty, sú časť môjho života. Stáť s týmito chalanci na spoločnom pódiu, ma naplňa. Hrať a tešiť sa, že ľudí to chytá... že tancujú, bavia sa, zbavujú sa tancom stresu a negatívnej energie. Menia svoje životy, chcú byť vďaka našim textom lepší... Keď pôjdem do inej kapely, začnem od začiatku. A možno ani nezačnem, lebo tam budem len cudzincom,“ odvetil som mu. „Tu si čím? Pomaly, ale isto stroškotancom,“ vystlalo ma vnútro citlivo pravdou. „Možno máš pravdu. Raz možno odidem, ale teraz na to nie som pripravený. Ešte to tak necítim a potom by som si to vyčítal. A mám tu ešte nejaké slovo. Chalani na mňa vo veľa veciach dajú, pochopia to, uvidíš,“ odpovedal som, no vnútro mlčalo.

– Kolko? Pýtam sa, na akej minimálnej finančnej hranici ste sa bezo mňa dohodli? – spýtal som sa pevným, ale už umierneným hlasom.

Mlčali.

– Kolko?! Nehovorte mi, že je v tom niečo iné. Nie je! Ste nenažratí farizeji, – opakoval som sa.

– Nech dajú aspoň cesták, plus dvesto eur, – odvetil konečne Slavo.

– Dobre, zavolám im, či sú schopní nám to dať. Čas hrania poprosím do tretej poobede, – zaklamal som, pretože som sa už predtým rozhodol dať im tie peniaze zo svojho vrecka, aj keby sa dohodli na päťsto eur. – Kto rieši Pohodu? Povedzte im, nech nás dajú po polnoci. To stíhame a nebudeme sa musieť až tak hnať, – dodal som.

– Filip sa stáva oddnes našim manažérom. Kým nenájdeme niekoho iného, kto sa nám bude starať o koncerty. Bude si brať jednu päťtinu z peňazí, čo zostanú po odrátaní nákladov. Všetko odteraz pôjde cez zmluvy. Ak ti teda bude niekto volať kvôli koncertu, daj mu Filipovo číslo, – informoval ma Slavo, pričom Peter stále mlčal.

– Ako vidím, stihli ste za tých desať minút, čo som meškal, veľa. Nikdy sme manažéra nepotrebovali. Na čom ste sa ešte dohodli? Kolko mažoretiek bude tancovať na našich koncertoch? Logo ktorého chemického

závodu bude visieť za našimi chrbtami? Viete, ako mi pripadáte? Ako tí punkáči, ktorí majú plné huby záchrany planéty, no ako prví hodia sklenenú fľašu o zem. Hovoria o rešpektovaní ľudí bez ohľadu na to, čo majú oblečené, ale obratom letia kamene do človeka v mikine Lonsdale, bez toho, aby sa presvedčili, či je to skutočne fašista. Tisíccky hesiel o podpore hudobnej scény a obratom húfne napalovanie cédečiek a skákanie cez ploty na koncert zadara. Chcú zmeniť svet k lepšiemu, ale počas koncertu do teba akurát ožratí stokrát vrazia, oblejú ťa pivom alebo ešte aj okradnú. Viete, aký *krajší svet* svojím správaním budujú? Celá planéta bude posiatá črepinami z fliaš, všetci budú po sebe hádzať kameňmi, netolerantne do seba opití vrážať, vykrikovať a do bezvedomia skloňovať slovo *anarchia* a neustále sa poza chrbát okrádať. Sú zaslepení presne tou istou zlobou ako náckovia, ktorým stačí vidieť číro na hlave, zaradiť človeka pre to medzi socku a biť ho bez toho, aby sa pozreli do jeho duše. Samozrejme, nechcem tým pošpiniť všetkých, pretože aj medzi cigánmi sa nájdu pracovití tak ako medzi bielymi recidivisti. Mnohí hovoria o zmene k lepšiemu, ale konajú opak.

Negatívny sen hip-hopera prinesie o dvesto rokov svetu jednu veľkú nafúkanosť. Diktát ulice bude ťažký. Preživšia populácia si bude sprostro nadávať a „osobnosti scény“ sa budú so svojou partiou a s apatickým úškrnkom na tvári prizerať, ako niekto v koliečku brutálne súloží s ich vlastnou mamou.

Rozmýšľanie emo človečika tvaruje do budúcnosti čisté temno, depresiu a smútok. Všetci ľudia budú vychudnutí až na kosť a jazvy budú telovými dejinami pripomínať okoliu, že dotýčny „hrdina“ sa prinajmenšom desaťkrát pokúsil o odchod z tohto sveta, lebo mu tu bolo strašne biedne. Žiaľ, bezúspešne a tak tu bude tá stratená postavička v slzách a s vnútornou ignoráciou úsmevu drepieť na planéte Zem ešte nejaký ten rok.

Metalisti budú chodiť na koňoch a budú strašne prísni a panovační. Cesty budú posiate obesencami a z okien hradov sa budú znova ozývať náreky mučených. Toto vo svojich myšliach budujú mladé generácie nevedomujúc si, že svojimi predstavami vytvárajú budúcnosť. A takto by som mohol spomínať ďalšie hudobné smery a životné filozofie. Nechcem s tým mať nič spoločné. Len samé zlo, násilie a negatívna energia.

My spievame o slobode slova, ale Tibet nepodporíme. Máme pieseň o skromnosti, ale honorár je pre nás čoraz viac dôležitý. Nadávame na systém, no hľadáme manažéra a ideme tlačiť zmluvy. Serieme si do úst viac ako tí politici, ktorých ignorujeme. Pestujeme konvenčnosť v nekonvenčnosti, produkuje komerciu v nekomercii. Práve textári, muzikanti a celkovo umelci sú ľudia, ktorí môžu vplývať na iných ľudí. Ale žiaľ, o chvíľku

nebudú mať na šírenie dobra čas, lebo budú celý deň fukať čísla do kalkulačiek, obvolávať sponzorov a rozposielať zmluvy, – dokončil som svoj niekoľkokominútový prejav a sklonil sa pred Fidelom Castrom.

– Nepleť sem punkáčov, to nemá s našou muzikou nič spoločné, – povedal Filip.

– Ale má. Marko je ten najväčší punkáč, akého poznám. Slušne oblečený rebel rebelov bez číra, – usmial sa na mňa Peter dúfajúc, že sa asi roztopím.

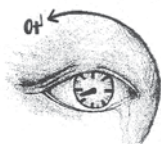
– Tak sa pridaj, Peťo, a svet bude krajší. Ja chcem šíriť lásku. Na hnev odpovedať dobrom. Svet sa naplní ľuďmi, ktorí budú skutočne pomáhať, prijímať, odpúšťať a ďakovať. Budú to duše prirodzené, veselé a bez stoviek brzd v sebe. Budú milovať sami seba a láska z nich vykypí do celého sveta. K matke zemi, prírode, susedom, cudzím ľuďom. Ja si predstavujem, ako sa prechádzam medzi voňavými kvetmi v prekrásnom sade. Vy snívate o obrovských domoch so špajzami, kde budete mať namiesto kompótov kufre plné peňazí. Každé ráno tam vletíte celí spotení zo strašného sna, že ste sa stali žobrákmi. Začnete počítať love, či vás sluha počas noci neošmekol o desať centov, – dopovedal som a pozrel Slavovi do očí. Visela mu tam veta: „Už prestaň, fakt s tým začínaš byť trápny,“ ale nezmohol sa na ňu. Mlčal ako Izák, keď ho jeho vlastný otec Abrahám zviazal a chcel obetovať Bohu. Všetci do jedného boli ticho.

– Chlapci, o mesiac budem meškať na skúšku tri minúty a vy mi povieť, že ideme hrať punk rock, lebo to teraz letí, a budeme môcť zvýšiť náš honorár o dvadsaťsedem eur. Že to presne na halier vypočítala v prenajatej kancelárii v centre mesta naša ekonómka. Ak môžem navrhnuť meno našej budúcej megalomanskej hudobnej agentúry, ktorá sa o nás bude starať, dovoľujem si dať do pozornosti názov: ZAPREDANÍ KOKOTI!

Všetci traja pozerali do zeme a mlčali.

– Dnes na skúške nezostanem, prepáčte. Idem domov meditovať. Za Tibet, – vyslovil som poslednú vetu a odišiel zo skúšobne.

Mlčali. Aj koče sa zastavili a v tichosti to celé pozorovali. Len ten múdry starec žijúci v lese nie. Ten tieto pravdy v sebe už dávno našiel. Práve sa usmieval na tancujúci kvet, ktorý mu svojou farbou pritiahol zrak. Aj ten kvet mlčal, ale na rozdiel od spomínaných hudobníkov bol šťastný.

Nesklam ju, lebo ináč budeš musieť vyhľadať pastora Reného

Objednal som sa k numerologičke na konzultáciu. Budúcnosť ma nezaujíma, lákala ma informácia, čo bolo medzi mojou a Natáliinou dušou v minulých životoch. Či sme sa stretli a boli už niekedy v minulosti partnermi. Ak áno, chcel som vedieť, či máme medzi sebou karmický dlh alebo sme len spriaznené duše z tej istej školskej triedy v tom druhom svete, ktorý je našim pravým domovom. Ten, do ktorého sa všetci po smrti vraciame. Kde hodnotíme naše prežité životy – čo sme zvládli a čo nie. Kde sa pripravujeme na opätovné narodenie na nejakú planétu, aby sme znova cítili a vnímali svet cez fyzickú obálku či iný dimenzionálny obal, a získavali tak nové poznatky, ktoré sa v iných priestorových a časových jednotkách naučiť nedajú.

Možno bolo moje tušenie mylné, ale vo vnútri mi vyrástla sopka, ktorá s prehľadom a istotou masturbujúcej ruky vybuchovala mraky dymu zvesťujúce, že sa s Nat poznáme už tisícročia. Z akéhosi dôvodu nás to k sebe ťahalo takou silou, že stačilo na chvíľu nedávať pozor a mali by sme na čele modrinu po zrážke. Nebola to obyčajná magická človečia zamilovanosť, ale vyšší stupeň príťažlivosti mimo nášho ovládania a vnímania. Ten magnetizmus nás lámal ako znalec umenia gýče. Keď sme neboli spolu, bral nám úsmev z tváre a energiu z tela v takom množstve, ako nám aj dával.

Mal som obrovskú chuť Nat podviešť. Ale iba s ňou! Bol som v nej a ona vo mne – neustále, aj keď nás delilo množstvo kilometrov. Dýchal som len preto, lebo som si nahováral, že je to vzduch, ktorý vydýchla Nat. A mne ho privial radosťprajný vietor, takže v tom momente som dýchal ju. Milovali sme sa v snoch, ktoré si ani jeden z nás ráno nepamätal. Ale v našich srdciach zostal vštepený každý detail z premilovanej noci, ktorá sa pre nikoho neskončila orgazmom, aby sme sa na seba tešili aj ďalšiu noc. Obaja sme vstávali omámení láskou, ako keby sme si ju pichli z ampulky do žily.

V realite tohto sveta sme sa však fyzicky nemilovali. Nemal som strach zo zákonov našej republiky, na tie som kašlal. Chcel som, aby mi Nat verila, že ju ľúbim čestne a nie kvôli jej telu. Ona však bola neustále chytivá a

veľakrát ma prosila, aby som porušil svoje rozhodnutie a dokončil aj túto poslednú stránku nášho bytostného splynutia. Odolal som. Zostali sme len pri pettingu a nekonečných erotických hrách a ja som to nikdy neľutoval.

Raz za týždeň-dva sa nám podarilo na pár hodín objať, vybozkávať, napiť sa zo zreničiek milovanej bytosti a znova sa nadrogovaní rozísť. Kto sa chce stretnúť, cestičku si nájde, aj keby celý svet prisahal, že je to nemožné. Milenci tento zákon dobre poznajú.

Počas prázdnin bolo viac príležitostí vidieť sa. Nat si vymyslela nejakú fingovanú návštevu kamarátky vo vedľajšom mestečku a ja som za ňou vybehol na aute. Občas nastala patália v podobe maminho telefonátu, ale vždy sme sa stihli vrátiť tak, aby nenastali pochybnosti a na Nat nedopadla záplava otázok. Prišiel som za ňou dokonca aj na čunder, kam ju rodičia pustili vďaka staršej sesternici, ktorá na ňu mala dávať pozor. No v stane som ju strážil ja – tri dni bola v mojom objatí a v krupobití zamilovaných bozkov.

Najprv som v ezoterickej čakárni sedel sám, neskôr pribudol akýsi pár. Sadli si a prehodili pár bezvýznamných viet. On sa potom ujal slova a začal príjemne zafarbeným hlasom vysvetľovať dievčaťu (zrejme čerstvej frajerke), že by bolo dobré, keby sa už ukázala v spoločnosti jeho spoluveriacich. Vôbec mu nevadilo, že všetko počúvam. Bol to asi jeden z tých zanietencov, ktorý v tom videl možnosť svojím rozprávaním o Bohu osvieť i náhodnú dušu. Moju. Lenže tá už bola plná lásky k Nat.

– Milan, mám strach. Nie je to nejaká sekta? – oponovala nežne dievčina a chytila svojho milého za ruku.

– Nie, nie... sme len čisti veriaci, ktorí sa odtrhli od kostolov a kňazov. Tomášovo evanjelium interpretuje Ježišove slová tak, že každý má boží chrám sám v sebe. K rozhovoru s Bohom totiž nepotrebujeme žiadne kostoly z kameňa a dreva. Pápežom však tieto myšlienky nezapadali do rozohranej hry, a tak toto evanjelium nikdy nezverejnili. V ranom období kresťanstva sa čítalo z viac ako z tridsiatich evanjelií, dokonca existuje i Judášovo. Autoritatívny biskup svätý Irenej ich ale asi dvesto rokov po narodení Krista zredukoval na štyri tak, aby si neprotirečili a zapadli do schémy. My sa schádzame v mene Pána, len odmietame kostoly.

– O čo vlastne ide? – spýtalo sa s obavami dievča.

– Vieš, všade okolo nás sú démoni. Démoni alkoholu, sexu, cigariet, hracích automatov, kariet... Vypiješ si v bare a už ti démon cigariet podáva škatulku, nech si zapáliš. Napiješ sa ešte viac a démon sexu ti navráva, že by snád ten pekný, vysoký a tak milo žartujúci chalan oproti tebe stál za hriech. Napriek tomu, že budeš mať vzťah, počúvneš ho. Na druhý deň sa budeš cítiť špinavá. Nikto ti nevysvetlí, prečo si to urobila. Stačí byť po-

chybnostiach, vzdialiť sa od Krista a okamžite sa na teba nalepia duše mŕtvych, ktoré regulárnou cestou neodišli na onen svet. Negatívna energia je všade. Zem je temná a v temnote rastie zlo. Iba tam, kde panuje svetlo, neexistuje tajomstiev. Máš doma nejaké lebkky či drakov?

– Mám jedného plyšového dráčika. Takého zeleného, – zajachtala dievčina.

– Láska, musíš ho vyhodiť, – povedal Milan a vetu znásobil dobre namiešaným kokteilovým pohľadom, v ktorom bolo v pomere jedna ku jednej umne namixované vydieranie s prosbou.

– Prečo? Milanko, je to len hračka, – odvetila mu smutne priateľka.

– Nielen pentagramy, ale aj draci, hady a capy majú v sebe zlú energiu. Môžem k tebe prísť aj s pastorm Reném. Vycíti v byte všetky zlé veci. Nájde ich a spoločne ich vyhodíme, dobre? – naliehal Milan.

– A na čo to bude dobré? Ja nie som posadnutá...

– Môžeš trpieť chorobami, – odpovedal pevne chalanisko.

– Všetci trpíme chorobami, – skvele sa bránilo dievča.

– Láska, musíš prísť do komunity, potom všetko pochopíš.

– Platí sa niečo? – spýtala sa.

– Iba desiatok. Desať percent zo zárobku, – odvetil chalan a len čo postrehol prekvapenie na tvári svojej zbožňovanej, bleskovo dodal: – Láska, počúvaj moje vety. Doleje ti to pokoj do duše. Všetci slabí a chorí ľudia na svete by dali celé svoje majetky za vyriešenie svojich životných trápení.

– Prepáčte... hmhm, nevolá sa ten spomínaný pastor René Križulec? Nebýva na Mýtnej v mestskej štvrti Lúky? – nevydržal som a prihovoriť sa im.

– Áno. Poznáte ho? – otočil sa ku mne Milan celý naradostený, že som počúval.

– Je to mladý muž, nemá viac ako tridsať? – upresňoval som si.

– Budúci rok bude mať tridsať, – odvetil Milan.

– Jééé, to je môj kamarát zo sídliska. Študoval teológiu v Poľsku, však?

– Áno, vo Varšave, – znova pritakal chalan.

– Poznám ho. Prenajíma byt mojím známym. Milý človek.

– Je to veľký človek! – prikývol na moju vetu zmagorene Milan.

– On nepracuje? Iba sa venuje veriacim?

– Áno, stará sa iba o naše cesty. Prežíva z našich desiatkov, ale jemu to stačí, – povedal.

– Nevie, či viete, ale teraz si kúpil novú audinu. Prenajíma byty, ktoré vlastní. Nechcem vás zbavovať ilúzií, ale nie je to chudobný človek.

– Ehm... o tomto neviem, – zajachtal Milan.

– Nič si z toho nerobte. Ak vám vliel silu do srdca a nadobudli ste vďaka

nemu neopísateľný pocit slobody a radosti, držte sa ho, kým budete cítiť, že on je vaša cesta, – povedal som.

– Kto ste? – spýtal sa ma Milan.

– Ja? Hehe, – zasmial som sa, – ja som obyčajný človek, ktorý čoraz viac zisťuje, že nie je dôležité, k akej viere sa hlási, ale ako žije a ako sa správa k ostatným ľuďom. Okolnosti nášho života sú ničím v porovnaní s toleranciou a porozumením druhých. Šírenie úsmevu, dobra, pravdy, krásy, hlbokoj ľudskosti a lásky je viac ako oplátka pod jazykom, náboženský znak na čele či znalosť a citácie svätých písiem.

– Kto je na rade? – spýtala sa usmievajúca sa numerologička z dverí.

– Tak ja idem, – povedal som a vstal z lavice. – Buďte šťastní, – zaželel som im ešte a vošiel dnu.

– Prekrásna pani numerologička, ja som Marko, – povedal som múdrej žene, ktorá dokázala čítať osudy ľudí cez dátumy narodenia a objal ju. Začala sa prekvapene smiať a objatie mi šťastnato opätovala. Bol som tam správne. Hneď som to vycítil z jej stisku i smiechu. Nepretvarovala sa, bola svetelná. Moja duša jej okamžite začala dôverovať.

– Pani numerologička... – začínal som opäť vetu, ale prerušil ma jej smiech.

– Prestaňte s tým chladným oslovením. Vyzerám až tak staro? – vyslovila a znova sa zasmiala.

– Na numerologičku vyzeráte práveže nedôveryhodne mlado, hehe.

– Ja som Andrea. Ahoj, – povedala a podala mi ruku.

– Andrejka, dobre ma počúvaj, čo ti poviem.

– No čo také?

– Ja nechcem, aby si mi povedala čo i len jednu skutočnosť z budúcnosti. Nezaujíma ma, aký budem bohatý, zdravý a úspešný... to viem aj sám, – povedal som.

– Ale ty budeš bohatý...

– Pssst! – povedal som a priložil si obrazne prst k perám.

– Prečo nechceš poznať budúcnosť? – spýtala sa ma lišiacky Andrea.

– Lebo verím, že silní ľudia dokážu svoj osud ovplyvniť. Za tých, ktorí na seba sami nepracujú, to robí ich okolie a osud. Takémuto človeku sa predpoveď vždy vyplní. No keď povieš niečo mne, už o týždeň môžem vyhodiť smerovku na iný životný chodník a minie ma to. Iba by som tak balamutil svoje vnútro. Nechcem priložiť žiaden magnet k môjmu citlivému osobnému kompasu, vedie ma zatiaľ skvelo.

– Ale niektoré veci má každý z nás pevne stanovené a s tými nič nespraví, – pustila sa Andrea do polemiky.

– Čo ma má stretnúť, ma aj stretne, to si dobre uvedomujem. Tak prečo

by si mi o tom mala rozprávať? Aspoň sa mám na čo tešiť. Práve o tom som hovoril. Keď silného človeka stretne nejaká životná rana a on pochozí, prečo sa to stalo, prijme celú skutočnosť, odpustí ľuďom, ktorí mu boli spôsobili, a poďakuje im, má problém vyriešený. Rana sa zacelí a slabé miesto sa zmení na oporný bod. Osud mu potom druhýkrát podobnú prekážku do cesty nepostaví. Takto môže silná bytosť ovplyvňovať vlastný život. Ale áno, súhlasím. Pred narodením si každý z nás navolil, v čom sa má zdokonaľiť, a to sú bolesti, ktorým sa nikto z nás nevyhne. Ja o nich ale nechcem vedieť dopredu, – povedal som. – Zaujíma ma len jedna vec: Čo som mal v minulých životoch s jednou osôbkou. Tu je môj dátum narodenia a tu jej, – dopovedal som a podstrčil pred ňu popísaný papierik.

– Dobré teda, – odvetila Andrea a začala kresliť nejaké trojuholníky s číslami. Sčítavala, podčiarkovala, vytvárala ďalšie trojuholníky a potom oduševnene a zasnene, ako by si Nat predstavovala, vyslovila:

– Je to pekné dievča, ale hlavne krásna duša. Ešte je čistá, plná lásky a dobroty. Skutočne, je tam len blaho, pochopenie pre celý svet, obeta, pokora...

– Správne, – povedal som a tešil sa, že moje sondy neklamali.

– Ste osudoví partneri pre všetky vaše životy. Patrite k sebe celú večnosť. Naplňate sa. Medzi vami je obrovská láska... nemyslím v ľudskom ponímaní... – hovorila Andrea pozerajúc na trojuholníky.

– Viem, ako to myslíš. Pokračuj, – pobádal som ju.

– Ste obaja veľmi staré a múdre duše. Poznáte sa tisíce rokov, stretli ste sa už v Atlantíde. Nemáte medzi sebou žiadnu karmu, nemáte si čo vracať, nie je medzi vami žiaden dlh. Ste na rovnakej úrovni. Nemohlo sa stať, aby ste sa v tomto živote nestretli. Narodila sa kvôli tebe, aby ňa posunula. To dievča je napriek svojmu veku duševne veľmi vyvinuté. Keď dozrie, zostanú po nej veľké veci. Hlavne v podobe teba. Musí ale prekonať jednu veľkú prekážku. Bude to pre ňu ťažké, veľmi ťažké...

– Prosím, žiadnu budúcnosť... – opakoval som. – Áno. To, čo k nej cítim, je hlboké a čisté, – rozmýšľal som nahlas.

– Je to krásna duša, – onanovala neustále Andrea nad Natinými číslami a pokračovala: – Ty si deviatka, najvyspelejšia duša. Cíti v tebe ako mladšia bytosť oporu. Pre tento život sa narodila do rodiny, v ktorej bude otec jej veľkým učiteľom. Zobral na seba ťažkú úlohu. Veľmi jej v tomto živote ublíži. Je len na nej, či mu dokáže odpustiť. Chýba jej otcovská láska, tú nachádza u teba... Je mladunká, no nie si jej posledný muž...

– Andrejka, prosil som ňu, nič z budúcnosti, – skočil som jej pevným hlasom do vety, ale vo vnútri mňa bol zrazu malý človečik, ktorý spadol zo stoličky a začal plakať. „Kde už nájdem krajšiu dušu, plnú dobra, ako je

táto? Kto ma pritiahne silnejšie ako Nat, keď práve ona je tá moja vesmírna, osudová? Jedným slovným preklepom *nie si jej posledný muž* mi numerologička zavrátala zbijačkou priamo do základov pevne stojaceho domu... Načo som sa sem trepal?“

– Tá veta sa dá vysvetliť dvomi spôsobmi, – odvetila Andrea.

„Ako dvomi? Aha, má pravdu... môže mať ešte nejakú pletku s niekým iným, ale ja stále môžem byť tým posledným,“ utieral si môj človečik slzy z tváre, keď mu došlo, že je tu päťdesiatpercentná nádej na úspech zomrieť s milovanou vílou.

– Máš šťastie, – povedal som.

– Veľa jej dávaš a ona ti to tým najprirodzenejším spôsobom vracia: tým, že je. Je tvoja múza a ty máš byť teraz jej radcom, – hovorila Andrea.

– Zasa zlé časovanie, – upozornil som ju.

– Nikto to odo mňa takto ešte nechcel. Prepáč! Nevieť sa sústrediť, hehe, – ospravedlňovala sa mi Andrea so smiechom. – Daj si ale pozor na jednu vec! – pokračovala s dôrazom.

– Na akú? – bol som napätý.

– NESKLAM JU! Vložila do teba všetko, – povedala vážnym hlasom.

„Čo tam vidíš, ty beštia?“ spýtal som sa jej milo v duchu. „Aj jej teta Tereza mi vravela, že ju nemám sklamať, ale tej som za to nemusel zaplatiť. No čo, toto by mi už aj stačilo,“ povedal som si v duchu.

– Ďakujem ti, Andrejka. Si veľmi zlatá. Už nepotrebujem vedieť nič.

– Skutočne? U mňa sa platí minimálne pol hodina. Máš ešte chvíľku času.

– Dobre, tak mi ešte povedz, čo som mal v minulosti s otcom, – povedal som a nadiktoval jej dátum narodenia môjho otca.

– Počkaj, to spravím cez kyvadlo, – povedala Andrea a začala sa niekoho tam hore pýtať, či sa môže napojiť na môj kanál. Keď prišla kladná odpoveď, spustila príval otázok. Vnímal som každú druhú vetu, hlavne odpovede: Ty si bol v minulom živote otcom svojho terajšieho otca, ale on bol žena, tvoja dcérka.... Ako malé dievčatko si ju znásilnil. Mala okolo pätnásť rokov... Bolo to na nejakej lodi. Plavili ste sa z Európy do Ameriky. To slovo *znásilnil* nie je dobre povedané... Ona to chcela tiež, hmhm... Bola mladunká, ale moc ňa ľúbila. Prišli ste o mamu, takže v tebe mala aj ju. Nikdy ti to nevyčítala. Spávali ste spolu asi tri roky, ale potom...

Zmizli mi. Jej slová mi pomaličky zmizli z dosluchu. Uši sa zavreli, myšlienky zrodili: „Stop! Stačí! Nemal som sem chodiť. Teraz som ešte viac zamotaný. Kurňa... Je možné, aby bolo toľko podobností? Ja, Nat, môj otec – čistý kruh, opakovanie udalostí. Keby som sa spýtal na jej otca, určite sa dozviem, že bol mojím pasákom v období Ríma. Nie, koniec.

Stačilo! Maďar by povedal: Bubon v práčke rýchly vír. Andrejka, môžeš sa zastaviť, už ťa nebudem počúvať,“ premietalo sa mi v duchu. „To, čo som chcel počuť, si mi už povedala. Síce som si nahováral, že moja pravá láska – duša, ktorá je mojou ženou už po stáročia – sa tento život neinkarovala do mojej blízkosti, ale omyl, priatelia!“ radoval som sa.

– Takže nič? – pýtala sa ma Andrea, ktorá práve dorozprávala v pár vetách celú generačnú ságu jedného pokolenia. – Už nie si zvedavý na nič? – nechápavo sa na mňa pozerala, prečo mi tak skamenel pohľad.

– Nie, ďakujem. Nehovor mi už nič. Koľko som dlžný?

– Desať eur, – odvetila.

Dal som jej peniaze a vyšiel z dverí. Čakáreň bola prázdna.

– Kde sú tí dvaja? – vykukovala zvedavo Andrea z dverí do predsienky, otáčajúc hlavou raz napravo, raz naľavo.

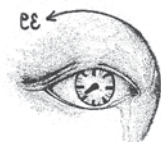
– Múdri tí, ktorí nebudú musieť počúvať. A hlúpi budú za počúvanie platíť, – hovoril som sľaby miništrant čítajúci na omši z Biblie. – Tí budú platíť životom, – dodal som.

– Si v poriadku? – obrátila svoj pohľad Andrea nakoniec na mňa, keď si už bola istá, že prišla o zákazníkov.

„Odišli, čo nevidíš? No čo, Andrejka, tak si nekúpiš Audi A8, ale iba A5. Ak ti niečo v tomto živote nemá patriť, nedostaneš to,“ sarkasticky som sa jej v myšlienkach prihováraľ. „Pastor René zasvietil Milanovi a ja som zmatol Milana. Možno som na druhej strane podporil jeho frajerku, no ty si domotala mňa. Nevychádza mi z toho nič inšie ako to, že keď stratíš smer ty, určite na námestí vrazíš náhodne do pastora Reného a on ti pomôže povyhadzovať všetky karty a iné symboly zla z tvojej kancelárie. Neboj sa, ak ťa niečo má stretnúť, neminie ťa to,“ išlo mi v hlávke.

– Nebol som v poriadku, a teraz som ešte vo väčšom neporiadku. Všetko je však naopak, takže podľa princípu analógie by som mal byť v poriadku, – vyslovil som niečo, čomu som ani ja sám nerozumel.

Rozišli sme sa v láske, a to bolo to najdôležitejšie.

38. sekunda

To, čo mám v dlaniach, nikomu nedám

Začalo mi to tiecť cez hlavu, cez srdce, cez rozum, cez teóriu. Láska medzi mnou a Nat bola taká obrovská a dávajúca, až sa mi podlamovali kolená. Áno, vystrojila ma krídlami, ktoré ma povznášali, lenže koľko mi dávala, toľko mi aj brala. Teóriu na obranu som ovládal: Koľko lásky vyšlete, toľko musíte byť pripravení prijať aj opačnej energie. Ako veľa do neba, toľko aj do zeme. Vzťah na diaľku potrebuje silných jedincov. Takých, ktorí nerozmýšľajú, iba milujú. Horšie to bolo ale s praxou, pretože keď nemôžete svoju lásku objasniť aspoň raz za dva-tri dni, pochybnosti sa okamžite chytajú šance, aby ovládli vašu myseľ. Musíte byť rázny človek, aby ste ich pobili, alebo aspoň zahnali na nejaký čas za horu.

Chodil som ako bez duše. Nat mi chýbala ako moderátorovi mikrofón, ako parašutistovi padák, ako bulimičke podkožný tuk. Bol to absták abstákov. Často som si vyčítal, prečo som si radšej nezačal s kokainom ako s nadpozemskou láskou. V spoločnosti som nevnímал rozhovory. Netúžil som pridávať sa do debát, pretože ma vôbec nezaujímali. Zaujímala ma totiž len ona. Čakanie na prezvonenie, možnosť telefonovania s ňou, keď jej skončí škola, umelé poháňanie hodín pohľadom, nech už je večer a nech ju už konečne môžem cez chat čítať a splynúť s ňou aspoň cez riadky – to boli jediné méty všedného dňa, na ktoré som sa tešil.

V práci som sa prepadol z popredných priečok predajcov medzi priemer. Šéf si dal tú námahu a vyzvedal, čo sa deje. Mal som mu snáď povedať, že som sa zalúbil do nedospelého dievčaťa a pre istotu nás delia ešte aj dva okresy? Že sa skúšam hrať na ľudský tank, ktorý každé ráno prejde cez kilometre lesa k brehu oceánu, premení sa tam na bralo a smelo vrešti do rozbúrenej masy vody, nech sa ho pokúsi zlomiť.

Aj keď náš vzťah narastal, dobre som si uvedomoval, že ak má byť Nat niekedy mojou ženou (áno, takto dopredu som si začal vytvárať svoju budúcnosť), musí prejsť ešte nejakými vzťahmi, zažiť iných milencov, prejsť desiatkami sporov s rodičmi, so spolužiakmi a s kamarátmi, aby sa učila, duševne rástla a pochopila, že sa narodila do sveta rastu cez pocity.

Potrebovala prísť na to, že tu sa ľudia učia cez plač, bolesť, utrpenie a súženie. Hlúpi na svojich chybách, múdri i na pozorovaní prešlapov iných. Hoci padáme, vstávame zocelenejší. Dostávame rany, aby sme ich premenili vo svojom vnútri na ticho a mier. Nemohol som sa klamať, že ja jediný budem Natiným učiteľom.

Bola čistá duša a práve preto som si z nej nechcel spraviť ovečku ako jeden môj kamarát. Raz sme sa o tom rozprávali pri pive:

– Ja už hľadám iba ovečku, – povedal mi.

– Hlúpe teliatko, ktoré všetko naučíš? – usmial som sa na neho.

– Mám už dosť tých vypočítavých moderných žien, ktoré sa na teba zo začiatku pokorne usmievajú a po pol roku sú schopné pýtať si PIN kód od tvojej kreditky, kľúče od bytu a prístupové heslo k mailom. No a keď namiesto odpovede zdvihneš iba prekvapene obočie, vysypú na teba so slzami v očiach kydy o tom, ako ich neľúbiš. Čisté citové vydieranie. Dobré vedia, čo chcú dosiahnuť. Dokonca sú schopné hrať na teba aj lásku. Vo svojom vnútri majú perfektné vypracovanú schému, prečo práve ty a ako na teba. Ak to dopredu dobre neodhadneš, o desať rokov budeš žiť s harpyou, s ktorou budeš po celý čas iba bojovať. Radšej zostanem sám.

– Alebo si skrotíš ovečku... – postrkoval som ho.

– Všetko ju naučíš. V jej očiach budeš skutočne muž s veľkým M. Nebude pochybovať o ničom, čo vyslovíš, nechá ňu viesť domácnosť i peniaze. A ty sa jej za to odvdáčiš láskou, pochopením a maximálnou starostlivosťou. Dáš jej všetko, bude ako v bavlnke! Jej duša však musí fungovať na báze prirodzeného dobra, ináč to nejde.

Chcel som mu odvetiť, že som momentálne zamilovaný práve do takej dobrej duše, o akej teraz hovorí. Namiesto toho som si však mohol akurát tak odpiť z piva. Musel som zahnať všetky súhlasné vety, ktoré chceli ísť von. Na druhej strane – ja som si tú ovečku predstavoval ako mne rovnocennú bytosť. Už dávno som zacúval na post láskavého baránka, pretože vkročenie do vzťahu s Nat mi nedávalo inú šancu. Každý sa totiž vo vzťahu zrkadlí cez svojho partnera. Niektorí vo vás prebudí neokrôchanosť, iný pýchu, henten túžbu po materiálnom, tamtá cit pre založenie rodiny. V každom vzťahu sa človek správa inak. Partneri v nás odomykajú neprebádané miestnosti a ľudia bývajú z toho šokovaní. No stále sme to my. A Nat vo mne prebudila lásku ako hrom.

– Najmilovanejšia, budem ňu stále ľubiť, aj keď možno neskončíme spolu, – písal som jej.

– Čo to píšeš, zblúdillo môj krásny? – odpisovala mi Nat.

– Silu tejto vety pochopíš, keď budeš mať dvadsaťpäť rokov. Nikto z nás nemôže vedieť, čo s nami bude. Ak budeš v núdzi, stačí sa ozvať. Budem tu

pre teba do konca života. Môžeš hocikedy prísť a zložiť si na moju hrud uplakanú tvár, pomôžem ti, ak budem môcť. Milujem ňu na celý život, – odpísal som.

– Nikdy ňu nezraním, tak ňu ľúbim.

– Perička, nemôžeš vedieť, čo sa stane. Ak si nájdeš chalana, pochopím to. Si mladá, potrebuješ bozky, objatia, milovanie a ja ti to teraz nemôžem dať, hoci by som tu najradšej postavil prak a vystrelil sa k tebe. Nebudem žiarliť, len mi, prosím, čestne povedz, keď začne v tvojej duši k druhému mužovi niečo klíčiť, aby sme sa zbytočne neklamali.

– Ale ty ma robíš šťastnou a pozitívnu! Čo to píšeš? Ty mi dávaš neustále lekcie, aby som o svojich túžbach nepochybovala a vyplnia sa. Si to najlepšie, čo som kedy mohla poznať. Zhmotnil sa mi najkrajší sen, žijem najkrajšiu prítomnosť, akú mi bolo kedy dopriať prežívať. Nechcem o teba nikdy prísť a nikdy ňu, dúfam ani nestrátiť.

„Všetko sú to len slová zamilovaných v prekrásnych baleniach. Áno, sú myslené úprimne, vyvierajú zo studne čistej lásky, ale čas vie všetko zmeniť. Nerozprávaj už Natiným ušiam o tom, že ju nechceš vlastniť, že jej vieš odpustiť aj neveru, neporozumie tým slovám,“ tkala vo mne duša jemnú sieť rád. Keď už samotná duša začala písať pochybovačné vety, kde som mal potom hľadať oporu a porozumenie?

Lenže ja som mal o vzťahoch prečítaného za dva metráky a tak vnútro nedalo na seba dlho čakať: „Si skutočne presvedčený, že si sa na ňu príliš nenaviazal? Nepadneš do priepasti zármutku a pol roka odtiaľ nevystrčíš hlavu, keď ti raz so smútkom oznámi, že sa s niekým vyspala alebo dokonca, že sa v jej blízkosti zjavil nejaký mládenec, pri ktorom sa jej srdce mení na ukrajinského gymnastu? Prvý mesiac by som ti ešte verilo, že je to len očarujúca margarétka, ktorú chceš z čistého citu polievať a iba sa z nej nezávisle tešiť, lebo jej náklonnosť tvoje vnútro vymaľovalo do omamnej bledomodrej farby. No teraz ňu to prerástlo. Jedno jej zaváhanie a dopadneš na zem ako popol. Neopäťuje ti prezvonenie a ty si schopný vymyslieť tristo tých najškaredších koncov príbehu. Čo nastane, ak ňu v slabej chvíľke podvedie alebo sa zamiluje do iného?“ pokračovalo moje vnútro. Vedelo, ako na mňa, preto rozprávalo pomaly, s rozvahou a pokojným tónom.

„Áno, ja viem. Všetkým rozprávam, že šťastie musí nájsť každý sám vo vnútri seba. Nech sa nikto nespolieha na bohatstvo, slávu či postavenie. Potiaľto mi ešte všetci súhlasne pritakávajú, i keď ani rany z týchto oblastí nevedia prijať. Ale keď im chcem zatrhnuť aj rodičov, vlastnú rodinu a dokonca im radím, nech sa nespoliehajú ani na najmilovanejšiu bytosť, to už záporne krúčia hlavami. Možno som sa dostatočne naplnil vlastnou radosťou a tá harmónia priťahla najväčšiu lásku ako skúšku. V jednom máš však

zrejme pravdu, prerástlo ma to. Som od nej závislý. Keby Nat odišla z môjho života, presedlám rovno na lieky. Lenže do tohto tlaku ma dostal rozpor medzi plným prežívaním skutočnej lásky a nájdením osobnej harmónie vlastným snažením. Nemienim sa v láske k Nat obmedzovať, aj keď sme obidvaja v patovej situácii,“ odvetil som jemne mojej duši.

Ale potom priletel roztočený kosák a vnikol mi cez rebrá do srdca: „Nie si jej posledný muž,“ zarezonovali mi slová od numerologičky Andrey v hlave. Vybral som ho z mokvajúcej rany, aj keď som vedel, že sa to nemá. Chytil som ten krvavý kosák do rúk a prehovoril naň: „Mám silnejšiu vôľu ako polovička sveta dokopy! Keď budeme s Nat verif, že naša láska prenesie i horu, preskočíme aj tie povinné roky. Odražíme hlúpe reči závidiacich a tabuizujúcich, dokážeme to!“ Kosák sa pousmial a položil mi pár otázok: „A má takú vôľu aj Nat? Verí vašej spoločnej láske rovnako ako ty? V tejto záležitosti ste totiž dvaja, nezabudol si? A ty už máš predsa len čosi odžité.“

Rozhodol som sa urobiť test. Skúsif, či bez nej dokážem žiť. Pár dní sa Nat neozvať, nepísať, netelefonovať, nechatovať a takisto ani neprijať z jej strany žiaden pokus o komunikáciu. Zistiť, či som aktívny narkoman s tvrdou diagnózou súci na hospitalizovanie alebo len mierny pacient s paranoidnými halucináciami. Blížil sa víkend.

„Zajtra je piatok, v práci to nejako vydržím. Poobede už vyrážame na koncert do Prešova a v sobotu hráme v Poprade. Budem stále s chalanmi, bude to o čosi ľahšie. Zobudím sa v nedeľu na obed a večer už nejako dobúcham. Prvýkrát sa jej ozvem v pondelok. Uvidím, čo z toho bude,“ hútal som si priam chorobne v hlave.

Večer som napísal Nat mail a s obrovskou farchou sebazaprenia, osobného zápasu a klamaní sa, že ju *nechcem* prezvoniť, som zaspal. V maili bolo:

„Ajojček, milovaná. Posielam ti božtek na peričku. Možno sa na pár dní odmlčím, ale vedz, že na teba budem neustále myslieť. Moje srdienko ňa nebude ľúbiť o nič menej ako to činí doteraz, pretože bez teba by môj život stratil zmysel. Keď ti bude chýbať moje prezvonenie, zažmúr oči a predstav si, ako sa objímame. Sme šťastní, okolo nás behajú naše usmiate, zdravé defúrence a naši prekrásni havkovia. Ja to tak robím vždy a vždy ma zalieva pocit nesmierného šťastia. Bozkávam, milujem, objímam, ľúbim, láskam, milľúbim, hladkám, zbožňujem, ochraňujem. TEBA. Tvoj Levík.“

Ráno to ešte šlo. No cez obed som chytil mobil do rúk tak často, že som si prial, aby mi zrástol s dlaňou. Nat ma ráno vôbec neprezvonila, čo nebývalo zvykom. „Asi sa k tomu postavila ako ja. Je múdra,“ vysvetľoval som si to po svojom, nech netrpím ako ranený gladiátor v zuboch vyhladovaného tigra.

Poobede mi dvakrát volala. Tie zvonenia ma premenili na Robocopa – nebolo problému, ktorý by som v práci nechcel sám ochotne vyriešiť. Nebolo živej duše, ktorej by som nenasadil úsmev na tvár. Nebolo proste nič, čo by moju veselosť zložilo k zemi. Bolo to zlé, veľmi zlé – triezvo som sumarizoval. Potreboval som dávku ako gubka vodu!!!

Pred večerom prišiel od Nat skromný mail, ktorým ukázala svoju pokoru a inteligenciu: „Levík, chýbaš mi, ale rešpektujem tvoje rozhodnutie. Potom mi to všetko vysvetlíš, dobre? Ach, koľko dní budem bez teba, bez tvojho prezvonenia a hlasu? Pa, objímam ňu a nech sa vám vydaria koncerty. Bozkávam ňu na uško, tvoja malá Nat.“ No to sme už začali nakladať aparatúru do auta.

Opona mojej duše sa začala zafahovať. Mobil vibroval iba kvôli nesprávnym číslam, esemesky chodili od kryštálicky nudných ľudí. Koncert som odohral ako bez duše. Stroj s vypúlenými očami od vybitia bateriek snoriaci po jedinej tvári. Po jediných perách. Po páre zlatunkých dierok v lícach. Po dvoch magicky krásnych očiach. Po svetloplavej riave dlhých vlasov. Po božskej Nat, bez ktorej som vysychal ako oáza bez slz neba.

Po koncerte som sa zbalil rýchlejšie ako naradostený díler hrncov, ktorý predal za večer dve sady, a šiel som na hotel. Snažil som sa čítať knihu, ale myseľ bola v skutočnosti v detskej izbe jednej mladej dievčiny. Ležali sme spolu v jej posteli a v mocnom objatí pozerali nejaký film. No v skutočnosti sme sa milovali. Bol som v Nat a ona vo mne. Naše duše sa chytili za ruky a naháňali sa z jedného tela do druhého. Veď tak veľa sa na seba tešili!

O 1:47 v noci som vstal z postele, obliekol sa, na recepcii si vypýtal prístupové heslo na wi-fi a napísal Nat mail. Akurát sa narodila sobota. Vedel som, čo prvé doobeda spraví – so zalepenými očami zapne počítač a pozrie si maily. Do predmetu správy som napísal *Umieram bez teba* a pokračoval som:

„Dnes mi šlo srdienko roztrhnúť od žiaľu! Tak intenzívne som snád ešte v tomto živote nemyslel na nikoho. Nat, ty a ani ja si možno ani neuvedomujeme, čo nás postretlo. Medzi našimi dušičkami vyrástla obrovská láska. Puto silné, magické, pevné, ale takisto aj krehké, citlivé a jemné... Je to niečo živé a my dvaja by sme si mali vážiť, že vďaka tomuto fenoménu sme sa stali jednými z najšťastnejších ľudí na svete. Rozumieš tomu? Možno to tak beriem iba ja, lenže ja ňu skutočne LÚBIM nezmerateľnou láskou... Nik mi tak nikdy nechýbal, k nikomu sa moje myšlienky nevracali tak často ako k tebe, s nikým som si budúcnosť nepredstavoval tak intenzívne ako s tebou. Ak ňu ľúbiš tak silno ako ja teba, tak... Čo je toto za sila? Moja, umrieme, ak sa nevidíme. Teda ja určite. Odpusti mi, že som sa

odmlčal. Chcel som vyskúšať, či sa ti dokážem tri dni neozvať, no nevydržal som. Prehral som, ale napriek tomu ma naplnila radosť, lebo je to víťazstvo smerujúce k tebe. Zajtra ti zavolám hneď doobeda. Idem si ešte pozrieť fotečky na tvoj profil. Musím ťa mať aspoň na chvíľočku pred očami, inak sa mi zastaví srdce. MILÚBIM ŤA, Nat moja prejediná. Tvoj Levík.“

Ten mail som odoslal presne 2:23, to si pamätám dodnes.

Ráno som znova sedel v tej istej vstupnej hotelovej hale a dychtivo čítal od Nat odpoveď, ktorú napísala o 3:34:

„Láska, keby si vedel, čo som vyviedla... ale nespravila som to naschvál... som strašná, hnusím sa sama sebe. Bolí ma srdce, neviem, čo mám robiť... Bože, nemôžem piť, robím potom kokotiny! Áno, dobre viďš, nadávam ako ten najväčší primitív! Hrozné, lebo mám aj prečo. Strašne mi chýbaš, milujem ťa a nechápem, prečo som to spravila. Odpušti mi. Keby sa dali poslať slzy, tak ti ich pošlem toľko, že sa utopíš. Prepáč, zradila som našu lásku. Chcem umrieť...“

Pár slovíčok, ktoré zapríčinili bezmyšlienkový stav mojej mysle. Čo svätí muži a duchovní guruovia cvičia desiatky rokov, to som ja dokázal za okamih. Pokým sa moje elektronické obvody v hlave rozpojili, extrémne rýchlo sa šíriaca bolesť v mojom vnútri mi za desať sekúnd vyniesla bezvládne telo na vrchol K2. Zhodila ho tam do mrazivo šialenej víchrice a odišla. Slzy chceli vyjsť na svet, ale nemohli. Zamrzli mi totiž oči. Jedno však bolo isté – prihorel mi život!

Z posledných síl som si vložil ruky do tela, vošiel do srdca, vybral z neho lásku k Nat a ukryl ju do dlaní, kde sa hriala uzímaná náhodná holubica. Zažmúril som viečka. Niekde som čítal, že zmŕznúť je najkrajšia smrť a skutočne to platilo. Zrazu som ležal na jachte, ktorá sa plavila okolo akéhosi krásneho ostrova. Slnko mi vyhrievalo kosti a ja som s pocitom naplnenej dovolenkovej lenivosti odložil knihu vedľa môjho ležadla a začal slastne podriemkavať.

– Otvorte tie dlane! – zablačal na mňa esesák a namieril na mňa guľomet. – Čo tam máte?! Otvorte ich, počujete?! – vreštal a bolestivo do mňa šťuchal hlavňou. Mráz vchádzal pod nechty a meluzína si do toho všetkého spievala svoje osobné hity.

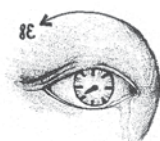
Z posledných síl som otvoril ľavé oko. Pravé otvoriť nešlo, viečko mi primrzlo na očnej guľi. Bol som znova na tej K2, to mi nemusel nikto vysvetľovať. „Čo ti nestačí, že tu na mňa reveš, ako keby ťa niekto práve udrel tyčou do píšťaly? Kde si sa tu vzal? Veď tento vrch nie je možné zdolať v koženom kabáte, čo máš na sebe,“ premeriaval som si ho meravým okom a rozprával sa s ním v duchu.

– To, čo mám v dlaniach, nikomu nedám. Nikdy. Pokojne ma odbachni, – ledva som tie slová s drkotaním zubov vyslovil. Ale boli povedané s takým odhodlaním, že to zamávalo aj s fičúrovou agresivitou.

– Otvorte tie dlane, dobre vám hovorím, – zmäkol jeho hlas, aj keď niekto by to stále bral ako rev šialenca.

– Nikdy to nemôžete získať. Nijakým spôsobom. Keď budete kričať a držať v rukách zbraň, nikdy to nedosiahnete. Láska k vám nikdy nepríde.

Hlaveň sa rozštekala a nasrdené guľky z môjho tela vydolovali modrastú krv. Tušil som, že o chvíľku umriem, a tak som ani chvíľku neváhal, zbalil dušu do batôžka a prestúpil do toho vtáka. Moje mŕtve dlane sa mierne roztvorili, holubica sa vytrepala von a vyletela. Esesákom trhlo. Spamätal sa, až keď sa holubica vznášala desať metrov nad ním. Namieril na ňu zbraň a začal strieľať. S ľahkosťou piesne v zobáku sme mu spoločne s Nat uleteli.

37. sekunda

Plakala

Vypotácal som sa z hotela a nechal prievanu čiernych myšlienok otvorenú bránu: „Vyspala sa s niekým. Asi s bývalým... alebo s nejakým náhodným, mladým, pekným chalanom z jej dediny. A možno sa iba s niekým bozkávala... Iba? Jej slastné pery sa dotkli cudzích mužských pier? Zažmurila tie nebeské oči a darovala mu jazyk? Och, nie. Prečo to tak bolí... ?! Čo som si to namýšľal za neskutočný blud? Že viem odpustiť neveru a budeme si verní do konca života? A možno iba dopredu zbytočne negatívne fantazirujem a vôbec nič sa nestalo. Stále je tu variant, že Nat si zo mňa iba vystrelila. Je taká, zvykne si robiť pekelné srandičky... Si debil? Dobre vidíš, v akej dobe žijeme, nezatváraj pred tým oči a prestaň sa klamať. Sex víťazí na všetkých frontoch, nevera našla v životoch moderného človeka úrodnú pôdu. Musíš vytriezvieť a naliať si čistého vína – Nat proste niekomu dala,“ krútila sa najhoršia zo všetkých možných odpovedí v chaose mojej mysle.

„Čo sa trápiš a hádaš minulosť? Zavolaj jej, sama ti to povie. Už ti to naznačila do mailu, klamať nebude... Nie, nezavolám jej. Nech sa ozve ona, vysvetlí mi to a prípadne sa ospravedlní... Kde je tá tvoja výška človeka, ktorý chce chápať ľudí, prijímať, odpúšťať a ďakovať? Si papierová atrapa, ktorá prečítala množstvo kníh, ale nezobrala si z nich nič! Slaboch, ktorý by prial Nat všetko dobré, okrem jej šťastia. Je to cítiaca bytosť. Túžila, tak si zobrala. Ty si robil to isté. Koľko nič netušiacich mužov si urobil paroháčmi? Zabúdaš na obdobie, keď si sa ty s nikým neviazal a veľmi si si nelámал hlavu, s kým skončíš v posteli.“

Sadol som si na lavičku v parku a rozreval sa. Myšlienky ustali, telo sa sústredilo na slané bombardovanie cestného prachu.

Nevšimol som si ho. Trhlo ma, až keď si sadol vedľa mňa. Otočil som na neho uplakané oči a keby som nemal slzy na líkach, možno by si myslel, že sa usmievam. Letné slnko už príjemne zohrialo vzduch, no on mal na sebe napriek tomu modrý gýčový rolák, v ktorom mu muselo byť teplo. Ani tešilkly ho neradili medzi geriatrických štramákov, lebo boli špinavé a posiate flakmi, ktoré sa nedali vyprať. Z hustej brady a dlhých vlasov mu trčali živé

čierne oči. Bežní ľudia by ho nazvali bezdomovcom, ale mne sa hneď od prvej chvíle nezdal.

– Čo sa vám stalo, mladý pane? – prehovoril na mňa.

Smrdelo mu z úst. Neprijemne. To bolo prvé, čo som zaregistroval. To druhé prevyšovalo všetko a šlo až do nebies – sršal z neho neuveriteľný pokoj.

– Ale nič, – odmietol som sa mu vyspovedať napriek vnútornej pohode, ktorá z neho sálala. Mlčal a stále na mňa pozeral tými jeho čistými očami. Prebral som iniciatívu:

– Čo tu robíte vy? – spýtal som sa ho.

– Chodím sa sem rozprávať s ľuďmi. Ja som Jano Slezák, teší ma, – povedal a podal mi ruku.

– Volajte ma Marko, – odvetil som mu a stisol ponúknutú dlaň. – Kde bývate?

– V neďalekej dedine. Asi desať kilometrov odtiaľto. Bývam aj s bratom v kultúrnom dome, v kotolni. Sme údržbári i upratovači v jednom. Máme starostu dobráčiska, ani pre sociálne si nemusím chodiť na poštu. Dáva mi ho on.

– Prečo nebývate v rodičovskom dome? – zaujímalo ma. Postupne som sa začal tešiť z jeho prítomnosti. Nat zatiaľ ustúpila v mojom vnútri dozadu k stene a pokorne čakala, kým si ju všimnem.

– Narodili sme sa v lese. Piaty bratia. Dvaja už zomreli. Keď rodičia odišli, drevenicu odkúpil horár a prestaval si ju. Prišli sme o ňu. Jedine posledný brat je šťastne ženatý a na poriadku.

– Ako to, že teraz nie ste v kulturáku? – pýtal som sa ďalej.

– Nudím sa tam. Každé ráno sa o piatej zobudím a idem peši do mesta. Som tu celý deň.

– Pijete, však?

– Nie, ja nepijem. Bol som veľký športovec, hrával som futbal. Písavali o mne noviny. Strieľal som góly hlavou, v tom som bol macher. Raz som bežal na zápas dvanásť kilometrov, stihol som prísť na prestávku, tréner ma postavil na druhý polčas a ja som dal ešte aj gól. Hlavou, – svietili mu oči ako opitému tetrovovi. – Behával som aj Košický maratón.

Rozrozprával sa. Už dlho som nikoho nepočul hovoriť s takou zaniatosťou. Žil v minulosti. Nemal ani jediný sen. Na nič sa netešil, všetky svoje radosti nachádzal vo svojej pamäti. Tam mali svoje poličky so starostlivo vyhotovenými označeniami.

– Nemáte pre čo žiť. Žijete z detstva, z minulosti.

– Ja som spokojný. Teším sa z ľudí, – odpovedal mi pokojne.

– Stanovte si nejaký cieľ. Napríklad, že ešte raz zabehnete maratón.

– Ja by som ho zabehol aj zajtra, mne to nerobí problém, – preháňal.

– Chodiť denne dvadsať kilometrov, nie je ako bežať cez štyridsať kiláčov. Museli by ste začať trénovať, behávať. Ved' už máte päťdesiat, nie? – spýtal som sa neisto.

– Ja mám päťdesiat osem, – oznámil mi hrdo, že som ho spravil mladším.

– To tie vlasy a brada, hehe, – zažartoval som.

– Začnem behávať, – vyšľahli znova ohníky životnej radosti z jeho očí.

– Ja ho zabehnem, uvidíš, – presviedčal ma a ja som mu uveril.

– Si hladný? Ja áno. Pod', ideme na šalát, – povedal som.

Kráčali sme k nejakému bufetu. Ukazoval mi cestu, vedel kam ísť. Popri tom som prezvonil Nat. Odzvonila. Väčšinou som volával ja, lebo rodičia jej mesačne kupovali smiešne malý kredit, ktorý jej zvyčajne nevystačil ani na dva týždne, lebo ho so mnou hneď pretelefonovala. Teraz mala tiež už iba pár korún na prezvonenie, zavolať mi teda nemohla.

„Vieš, ako musí trpieť?! Dobre vieš, ako ťa ľúbi! Musí mať neuveriteľné výčitky. Bolí ju to, zavolaj jej! Je to mladé dievča, žiadna rozmýšľajúca dvadsaťpäťka, ktorá keď sa šmykne, radšej to všetko zo strachu ututle, aby neprišla o vzťah, a ide sa ďalej. Je silná, napísala ti to ešte v tú noc do mailu. Priznala sa ti.“

– Poprosím dvakrát po tridsať deka zemiakovej šunky a štyridsať deka chalupárskeho šalátu, – objednával som raňajky pre mňa a môjho náhodného partáka.

Predavačka sa rozosmiala.

– Počuli ste sa? – smiala sa.

– Áá, prepáčte. Samozrejme naopak... A ešte šesť rožkov, – povedal som zmätene.

Nat sa vo mne jemne usmiala. „Ach, Marko, ty môj zmätenko krásny, ľúbim ťa. Ale to som nechcela... Chceš ukončiť našu lásku pre jediný prehrešok? Prosim ťa, zavolaj mi, všetko ti vysvetlím,“ prosila ma Nat prostredníctvom telepatických vĺn.

– Pracuješ? – spýtal som sa Jana Slezáka, keď som zahryzol do mäkučkého pečiva.

– Občas niekomu narúbem drevo, plot natriem, latrínu vyčistím. Čo kto potrebuje, – vyslovil s detským strachom, akoby sa bál, že ho za tie vety sprdnem.

– Dávajú ti za to peniaze? – opýtal som sa.

– Nie. Dajú mi najesť, občas nejaké šatstvo.

– Si človek, ktorý nezapadá do tejto doby. Nemáš v sebe silu hnať sa za mamonou a si pristará na to, aby ťa niekto normálne zamestnal. Naša

spoločnosť nepočíta s niekým, kto sa narodil s nulovou zodpovednosťou, i keď vie a chce pracovať. Jano, ľudia ťa zneužívajú. Pomocník k domu na pol dňa za tanier jedla, to je parádna cena, – rozmýšľal som cez vety.

– Ale veď ľuďom treba pomáhať, nie? – pozrel na mňa čistým pohľadom overujúc si, či už roky nekráča zbytočne.

Stiahol mi hrdlo. Pochopil som, kto oproti mne sedí. Ježiš Kristus dvadsiateho prvého storočia. Nik o ňom nevedel, iba ja. Kňazom, biskupom, veriacim, novinárom aj médiám chodil denne popod nos, no nevyzdvihovali ho. Nerobili z neho svätca, nepísali o ňom, nemodelovali z neho vzor pre iných ľudí. Veď kto by sa motivoval otrhaným mužom, ktorý nič nevlastní, iba pomáha? Celé mesto i ľudia z dedín ho poznali a využívali.

„Syn Boží, najpokornejší z najpokornejších, za ničím sa neženie, nenaďáva na pivničnú špinu, v ktorej spáva, kála drevo starým ľuďom i boháčom za porciu perkeltu. Kráča denne desať kilometrov za teplým ľudským slovom a toľko isto späť za svojím bratom, aby nemal strach, ÁNO, ĽUĎOM TREBA POMÁHAŤ, dobre hovoríš! Ježiš, koľko je na svete takých ako ty? Obyčajných, skromných, čistých, bezbranných, nežalujúcich sa? Takých, ktorí iba pomáhajú. Veru, najtichší sú tí najväčší. I mne si teraz pomohol a ako! Ani nevieš, čo si vo mne spustil. Ach, Jano Slezák, ďakujem ti za svetlo!“

– Ahoj Nat. No čo, moje maličké, čo sa stalo? – spýtal som sa milovanej, keď som objal Ježiša, poďakoval mu za stretnutie a fyzicky sa s ním rozlúčil. V skutočnosti som si však časť jeho energie vložil do seba.

Plakala.

– Som sprostá, neviem, prečo pijem... Vybehla som včera večer len tak do krčmy. Kamarát oslavoval, tak som akosi začala piť. Šla som už pripitá na záchod... sedel tam učupený jeden z našej partie, voláme ho Krabík... Vyzeral byť taký smutný a pýtal si šluka... Dala som mu takého cez pery, ale bez jazyka! Robíme to tak medzi sebou v partii bežne, nikto to nezneužíva.

Plakala.

– Áno, viem, hovorí sa tomu cigánsky šluk, – povedal som a počúval ďalej. Ježiš Kristus sa vo mne usmieval a potichu si sadil na záhradke svetelné rastlinky. Cez uši do mňa padali slová nasmerované proti našej láske, no so mnou to nič nerobilo. Pozoroval som Ježiša, ako mu všetky bylinky zázračne rýchlo klíčia a rastú. A toho svetla čo tam zrazu bolo! V porovnaní s ním boli plesové sály kobkami na zemiaky, tak to tam bolo vyžiarené.

– Pritiahol si ma bližšie a začal ma bozkávať. Jazykom... Ja som vlastne nechcela, ale opätovala som to...

Plakala.

– Levík, prepáč mi, od rána plačem a čakám, kedy mi zavoláš... Zhnu-sila som sa ti, však?

– Vyspala si sa s ním? – nedalo mi nespýtať sa na koniec príbehu.

Stále plakala. Čoraz horšie som ju cez tie slzy hanby rozumel.

– Nie, v žiadnom prípade, to by som neurobila... Zatiahol ma na zá-chod a tam sme sa opití bozkávali...

Zajakávala sa, lapala cez plač po dychu a rozprávala. Ježiš si ďalej spo-kojne sadil. „Lúbiš ju, však?“ spýtal sa ma od zeme. „K nikomu som za ten-to život necítil viacej ako k nej,“ odvetil som mu. „Je to stará duša. Je čistá ako nepopísaný arch papiera. Okolie ju začína mazat' čiernymi i farebný-mi šmuhami,“ pokračoval svätý muž. „Viem, cítil som to už dávno,“ odve-til som. „Z veľkej časti je na tebe, koľko tam tej čiernej bude,“ povedal a znova sa zohol k sadenici. „Je ako ty, Ježiš. Vidí, že je niekto smutný, okamžite mu chce pomôcť. Ľudia tak radi zneužívajú dobro,“ vyslovil som. „Nik nič nezneužíva. Duše si iba berú, čo im chýba. Robia to automaticky, neublížujú. Každý je pre niekoho radcom, učiteľom, pomocníkom,“ dohovoricel Ježiš.

– Začal ma bozkávať na krku, vyhrnul mi tričko... a potom ma bozkával aj na prsiach...

Čo šlo z nej, to už nebol plač. Bolo to nekompromisné rodeo slzavých ukrutností.

– Zrazu som sa strhla a všetko si uvedomila. Odstrčila som ho a ušla rýchlo domov. Bolo to ako v zlom sne. Som tá najväčšia zradkyňa na svete. Nevie-m sa na seba pozrieť ani v zrkadle. Milovankovaný môj, prosím ťa, odpusti mi.

Plač dosiahol svoju špičku a potom sa začal ustaľovať. To najhoršie bolo vonku. Pre niekoho by bolo ospravedlnenie najväčšia prekážka, no z Nat to šlo ľahko a prirodzene. Chcela sa predlo mnou za pár mládež-nických pús ukrižovať a na tom kríži i umrieť, nevedela ináč.

– Prosím ťa, odpusti mi. Vynadaj mi do najškaredších, ale prosím ťa, odpusti mi!

– Nat, ja sa na teba nehnevám. Mala si odpustené skôr, ako som ti zavolať. Si mladunká, potrebuješ bozky, objatia, tvoje telo sa túži milovať, je to preň prirodzená záležitosť. Sme ďaleko od seba, takže ti to nemôžem dať. Tak veľakrát som o tom vrel a teraz sa to aj stalo. Ach, keby som mohol byť s tebou každý deň, nežniť sa s tebou... však vieš, nedá sa...

Plakala.

– Nezaslúžim si ťa, si ten najúžasnejší chalan na svete. Ja som spravila takúto špinavosť našej lásky, prepáč mi. Nechcela som. Krabík sa mi ani

nepáči, teraz sa mi dokonca zhnusil. Povedz, Marko, prečo som to urobila?

– Lásočka, prestaň plakať. Nevieš, že silné ženy plačú len v noci? – povedal som.

Plakala. Ježiš vo mne sa na mňa pozrel. „Áno, povedz jej to. To by jej mohlo pomôcť,“ utvrdil ma v mojich chystaných vetách poľnohospodársky naladený Ježiš.

– Všade okolo nás sú démoni. Keď si vypiješ, ovládne ťa démon alkoholu. Tvoje vnútro slabne, bariéry padajú. Narušenú bránu využívajú celé krdle iných démonov – sexu, cigariet, hádania sa, nenávisti, zloby. Vchádzajú do teba, udomácnujú sa v obývačke, vítajú ďalších šéfov nerestí a smejú sa, ako s pribúdajúcim alkoholom porušuješ jedno pravidlo za druhým. Aj sila lásky je na túto skupinku zhýralcov občas prikrátka. Zlomili ťa. Preto sa ti zdá, že si to ani nebola ty.

Už neplakala, iba ticho vzlykala.

– Prestávam piť. Maximálne dve deci vína. A končím aj s fajčením, škodí mi to, – povedala rázne.

– Všetko je o rozhodnutí človeka. Keď prestaneš piť, budem len rád. Kvôli tebe. Lúbim ťa a chcem ti iba dobre. Sama vieš, že všetky zlé veci, ktoré ti v tomto živote podali ruku, sa vždy spájali s alkoholom. Keď prestaneš fajčiť, budem šťastný! Nepredstavujem si moju manželku ako fajčiarku. V mojej mysli nie je obraz budúcnosti spojený s jej cigaretovým dychom a čiernymi plúcami. Nemám v sebe zábery, ako stojím v nemocnici, držím svoju ženu za ruku a plačem, pretože umiera na rakovinu. Je tam obraz veselej a vnútornou radosťou naplnenej bytosti bez nikotínom poznačenej pokožky. Neber tieto slová ako manipuláciu. Ak porušíš svoj sľub, zradíš seba, nie mňa. Je to tvoj život, ja som len tvoja protidúša zodpovedná zasa za svoje činy. A preto prestávam od tejto chvíľky fajčiť aj ja.

– Koniec nadávaniu i fajčeniu. A piť budem len s mierou. Chcem byť čistá bytosť. Chcem byť tvojím anjelom, nie dievčaťom z ulice, ktoré ti bude ubližovať. Nejedna naivná by si myslela, že ju vôbec neľúbiš, keď nežiarliš a odpustil si jej i takúto hnusnú vec. No v mojich očiach si veľký človek. Som šťastná, že ma osud spojil s tebou.

– Možno by ti nejaký chalan vynadal do radodajných dievčat. Každý sa vo svojom živote veľakrát potkne, ale v mojich očiach si spravila aj obrovský čin – tým, že si mi to všetko čestne povedala. Áno, bolelo to, kým som nepochopil, že láska nie je hra o pýche, odúvaní, výčitkách a vydieraní.

– Budeš ma ešte chcieť? Nemôžem sa tomu pocitu ubrániť, ale strašne sa hanbím a bojím, že o teba prídem, – povedala.

– Nat, svojimi slzami a žiaľom si mi dala najavo, ako veľmi ťa to trápí.

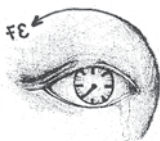
Utri si slzičky, chyt' cez prsty slniečko a vlož si ho do uboleného srdienka. Ono ťa vylieči, ver mi, – povedal som. – Ako sa môžeš pýtať, či ťa budem ešte chcieť? Medzi našimi dušičkami je už po tisíce rokov LÁSKA, ktorá sa nedá zabiť. Áno, je silná, magická a pevná, ale pretože sme sa narodili ako pochybovační ľudia, je aj krehká a citlivá. Je to niečo živé a my dvaja by sme si mali vážiť, že vďaka tomuto fenoménu sme sa stali jednými z najšťastnejších ľudí na svete. Písal som ti to v maili... Rozumieš tomu? Nat, k nikomu sa moje myšlienky nevracali tak často ako k tebe. S nikým som si budúcnosť nepredstavoval tak intenzívne ako s tebou. Veľmi ťa ľúbim a aj budem.

– Liečiš ma, Levík. Nepotrebujem žiadnych chlapov, potrebujem len teba. Včera som to nepotrebovala ja, ale tá marhuľa, či ako si ty vravel – démon sexuálnej chtivosti, ktorý ma opantál. Myslím stále na teba. Srdce mi trhá na kúsky a nadáva telu. Keby si mi neodpustil, neviem, či by sa s tým dalo žiť.

– Budem sa opakovať – všetko je na rozhodnutí človeka. Keď mi budeš podobné správy volať či mailovať každý mesiac a bude mi to ubližovať natoľko, že nenájdem dosť energie, aby som sa s tým znova vyrovnával, vycúvam z nášho vzťahu. Každý rozumný človek sa vzdá toho, čo ho ničí.

– Ľúbim ťa a ľúbiť budem, aj keby sa naše životy rozišli. Tak silno si sa zapísal do môjho srdca, že na teba do konca života nezabudnem. Človek zradí vtedy, keď zradí sám seba. Budem sa s tým musieť ešte vyrovnávať sama, – povedala Nat krásne.

Rozlúčili sme sa a ja som zostal prevrapený, ako rýchlo sa dá vyriešiť problém, keď ho človek vyriešiť chce. Možno by som sám seba chválil ešte doteraz, keby sa vo mne neozval Ježiš: „Ja ten maratón zabehnem, uvidíš!“

36. sekunda

Hrávala som na saxík a už dva roky som nespala

Hrali sme na nejakom festivale. Akurát sme dorazili do backstageu, vystúpili z auta a rozhliadali sa.

– Dáš si cígo? – nadhodil predou mnou Peťo škatuľku cigariet a pár filtrov z nej vystrčilo hlávkou.

– Nie, dák. Prestal som fajčiť, – odvetil som.

– Prosím? Veď ešte včera som ťa videl po koncerte fahaf, – smial sa Peter.

– Dnes na obed som prestal.

– Prečo? – vyzvedal Peter.

– A na čo je to dobré? Fajčiari smrdia ako popolníky. Jeden človek, ktorý sa narodil so silne vyvinutým čuchom, opísal fajčiarov ako chodiace žumpy, ktorí priam trčia z davu. Cítil ich na päťdesiat metrov. Vraj sa to z fajčiarov vylučovalo cez póry kože. Vrazil, že by každému nikotínovému závislákovi doprial aspoň na chvíľku zacítiť samého seba. Najprv by sa povercal a potom by si už nikdy nezapálil. A to stále nehovorím o škodlivosti. Nechcem zomrieť v bolestiach. Povedal som si koniec, howg!

– Keď môj strýko zomieral na krčnom na rakovinu, vyfajčil v nemocnici už iba polovičku cigarety a druhú si odložil na záchode hore na splachovač. Hovoril, že obmedzil na polovičku, hehe, – povedal Peter a slastne si potiahol.

– Hej, ja som tiež počul výhovorky zomierajúcich, že oni si už to dobré odžili, že môžu pokojne odísť. Jaj, ľudia sa vedia tak dokonale klamať. Keby s tým zaraz prestali, myslím fajčenie i klamanie, mohli by si odžiť možno ešte ďalších desať rokov plnohodnotného života navyac.

– No ale teraz mi povedz skutočnú pravdu – kto ťa inšpiroval? Len tak ti zasa preplo?

– Dohodli sme sa dnes spoločne s Nat, – odvetil som.

Zostal som prekvapený, ako to zo mňa bez strachu a ľahko vyšlo. Moje ja malo zrejme toho skrývania sa s Nat pred celým svetom už asi dosť. Peťo som mal rád, bol to síce jednoduchý, ale čestný a skromný chalan. Cítil

som, že ma dokáže pochopiť a určite to nezneužije. Do chodu kapely sa vôbec nestaral, počúval na slovo rozhodnutia Slava a Filipa, čo taktiež hovorilo o jeho nekonfliktnej povahe. Nikdy som sa ho nesnažil dostať na moju stranu, keď som nesúhlasil s niečím, čo tí dvaja vyhúťali. Áno, všetky kapely sú o politike.

– To je tá pekná, čo si sa s ňou pred letom stískal na jednom koncerte?

– Hej. Ako vieš? – vyrazil mi svojou pamäťou dych.

– Veľmi pekné dievča. Všetci sme okolo teba chodili a robili si posmešky, lebo si bol ako v opare. Nevidel si nás, hehe, – odvetil mi Peťo,

– Slavo sa ma stále vypytuje, či o vašom vzťahu neviem niečo viac. Filip vravel, že si píšete a že si do nej asi zamilovaný.

– Áno, sme do seba zaľúbení. Neviem, či sa to dá nazvať randením... hmm. Veď vieš, ako to je k nej od nás ďaleko, – hovoril som o našom vzťahu s Nat prvému človeku z Mliečnej dráhy. – Dnes sme si volali a nejako prirodzene prišlo k tomu, že obaja prestaneme fajčiť. A tak už nefajčím. Je to veľmi jednoduché, – usmial som sa na Peťu.

– Áno, je to veľmi jednoduché, – odvetil mi ironicky, hodil na zem dohárajúci ohorok a zašliahol ho.

– Čaute, chaloši. Máte oheň? – pristúpila k nám neznáma štíhla dievčina. Čierne vlasy mala zopnuté štipcom, len jednému sexi pramienku dovolila štekliť jej peknú tvár. Z minisukničky jej spievali do sveta prekrásne nohy oblečené do extravagantne potrháných pančušiek. Na prsiach sa jej vietor pohrával s V.I.P. kartičkou, ktorá sa zamotávala do jemnej retiazky s malým zlatým krížikom. Snažil som sa prečítať názov kapely, v ktorej hrá, ale musel som šikovne uhýbať očami, aby si nemyslela, že jej pozerám do výstrihu. Stále bola v pohybe. Ruky mala permanentne zamestnané chytaním priveska, gestikuláciou či škrabaním si nohy alebo ucha. Rodená neurotička.

– Nech sa ti páči, – pripálil jej Peter.

– Vy hráte po nás, však? – vypustila na nás otázku, po tom, čo si potiahla z cigarety.

– Asi áno, my nevieme. Teraz sme prišli, – povedal som.

– Na čo hráš? Spievaš, čo? – vyzvedal Peťo.

– Hráam na saxík, – odvetila.

– Môžeš aj na môj, hehe, – snažil sa byť Peťo vtipný.

Odpovedala mu pohľadom, ktorým mu jasne naznačila, že sprosté sexistické vtípky si môže s pokojom nechať pre svoje krčmové kamarátky či nadržané opité fanúšičky.

– Ja som Marko a toto je Peťo. Ty sa ako voláš? – opýtal som sa jej.

– Ja vás poznám z webu. Volajte ma Bernadetta, – odvetila.

Síce z nej sršala energia, ale celá bola akási divná. Neutíchajúci tanec jej tela mi pripadal neprírodný, hovorila splašene, jej oči mali divný tik.

– Dáte si so mnou pēčko? – spýtala sa nás.

– To ako myslíš sex? – zahabkal unáhlene Peťo.

– Marko, on je stále takýto jebľý? – spýtala sa ma Bernadetta a rukou vyslala ponižujúce gesto smerom k Peťovi.

– On je dobrý chalan, skutočne. Dnes proste nemá deň, – zastal som sa môjho spoluhráča. – Je bubeník. To sú vždy najproblematickejší a najzvláštnejší týpci z kapiel.

– To máš pravdu, hehe. Náš bubeník je čistý prakokot. Nemôžem s ním sedieť ani v aute, – zasmiala sa Bernadetta. – Tak čo, dáme? Mám super matroš. Aha! – povedala a už aj odbaľovala alobal, v ktorom ležala tenučká biela placka s priemerom asi tri centimetre.

– Aj to predávaš? – spýtal som sa. Peťo mlčal, asi sa už bál čokoľvek povedať.

– Jasné. Mám najlepšie matroš v meste. Skoro všetci berú odo mňa. Pred tromi týždňami som bola v správach na Markíze. Nevideli ste ma? Zastavili nás policajti, keď sme išli s matrošom z Moravy. Debilkovia. Kamoška, ktorá nemala ešte osemnásť, im začala nadávať. Krava, keby si dala aspoň okuliare. Oči jej viseli ako semenníky. Taká bola vyfičaná, že hneď vedeli, koho zastavili. O chvíľku boli pri nás ďalšie tri autá z protidrogového. Kamoš – šofér, mal už mesiac sedieť vo väzbe. Nemal ani vodičák, hehe. Niečo som im na výpovedi podhodila a na druhý deň som to všetko zamietla. Viete o tom? Môžete anulovať vlastnú výpoveď. Poviete, že ste klamali pre svoju záchranu. Že bol na vás vyvíjaný nátlak, že vám nahnali strach a zaklamali ste v záujme sebazáchovy. Potom popriete výpoveď a oni vás musia po štyridsiatich ôsmich hodinách pustiť. Poznám všetky zákony, mňa tak ľahko nedostanú. Prokurátorka mňa, aj tú kamošku oslobodila. Jedine Derek zahučal, – sypala na nás.

– Pekná príhoda, – povedal som sarkasticky.

– Dáš si Marko? – naliehala na mňa Bernadetta, mladý objav na dílerskej scéne.

– Nie, ďakujem, – odvetil som jej.

– Marko dnes prestal fajčiť, onedlho prestane aj dýchať.

– Ste nejakí divní. Myslela som si, že s vami bude väčšia zábava, – zaťala do nás.

– Koľko to už predávaš a berieš? Nemáš strach, že ťa to svinstvo raz zabije? – nedalo Peťovi.

– Ty si úplný mor!!! – osopila sa útočne na Peťu. – Ako s ním môžeš byť v jednej kapele?! – spýtala sa Bernadetta obratom mňa. – Nechápem...

– Ako dlho si už nespala? – bol som tentoraz zvedavý ja.
– No hádaj! – nadchla Bernadettu nová téma.
– Tri dni? – tresol som prvý tip.
– Štrnásť dní bez jediného mikropsánku! Total hardcore jazda! Odporúčam, je to nebeské peklo! – povedala a rukami nám predvádzala hip-hopového speváka.

– Zabi hip-hopera, zachrániš muziku, – povedal som a potom mi už skutočne došli slová. Peťo sa bál pýtať, ja som zasa všetky jej triviálne odpovede poznal. Našťastie ju zavolali, že už idú hrať, aby sa šla chystať. Odišla a nechala nám vzorku. Spýtal som sa Peťu, či ju chce pre niekoho zobrať. Odvetil mi niečo v tom zmysle, že začínam byť bez toho fajčenia nudný a odišiel do V.I.P. priestoru za známymi z iných kapiel, ktorých sme počas leta neustále stretávali.

Nasmeroval som si to do kamenných záchodov a vysypal obsah drogy do odtoku. Začal som na ňu močiť a akurát vtedy sa dnu vrátili dvaja podnapití chalani. Jeden sa postavil napravo odo mňa, vybral nástroj, prdol si a pustil to z mechúra von. Nenápadne som sa obzrel, či prúd jeho moču nerozbil nejakú kachličku a neodtrhol mi pravú nohu. Ledva stál na nohách. Alkohol tým ožratým chlapcom hádzal ako vibračný pás na chudnutie s obéznym bruchom. Penisom mu metalo ako prúdniciou, ktorou hasič mieri na plechovku koly. V tom momente som pochopil, že stačí len chcieť a človek sa môže naučiť písať krivkami chrčnice aj po japonsky.

– Vieš, vtedy, keď som na tej chate padol najebaný do ohňa? – pýtal sa môj sused kamaráta po mojej ľavej strane, ktorému sa výdatne čkalo. No ten ho nepočúval, pretože sa naopak potreboval vyrozprávať zo svojej traumy:

– Je to kokot pojebaný, „hik“... Tak počúvaj, ten môj šéf mi skrátil odmeny, „hik“... dostal som len deväťsto eur, „hik“... pojebanec pojebaný, „hik“...

– Ja by som tak vyjebal tú saxofonistku, jááj. Je božská... taká panen-ská, – mlel si zasa niečo nové hasič zľava.

– Ktorú? „Hik“ – pýtal sa ho kolega sprava.

– Teraz je na pódiu. Prezývajú ju Bernadetta. Tak by si ma fajčila, dievčička, by som ťa dusil penisom, až by si sa dovracala, – pokračoval zasnene hasič oklepávajúci si úd. Potom sa otočil na kolegu, vykukol cezo mňa a všetko mu vysvetlil: – Robo, ona je čistý anjel, nie je v nej nič diabolské. Ty na nej nevidíš tie krídla? Preto ma asi tak vzrušuje, lebo je čistá, – polemizoval opilec. Napadlo mi, že by som mu k čistote toho dievčaťa mohol čoto povedať. Načo ale brať sny opitým, keď si ich na druhý deň aj tak nebudú pamätať?

– Tak povedz, nie je ten môj šéf, „hik“, kokot? – prišla adekvátna odpoveď zľava.

Vyšiel som zo záchodov. Kto chce spoznať Slovákov, nech si sadne na misu na verejných záchodoch, zavrie sa tam na hodinu a počúva. Všetko sa mu objasní, stačí iba šesťdesiatminútová analýza. Celá naša povaha a jasné slovenské charakterové zvyky. Ešte pár storočí budeme takto slopať a staneme sa národom bez pamäti.

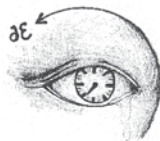
Občas sa mi podarilo služobne vycestovať za hranice. Išlo hlavne o západoeurópske krajiny. Nikto nepije tak ako my Slováci. Ani Dáni, ani Švédi, ani Fíni, i keď o nich a ich pití kolujú iné báje. My sme extra opilci. Naším národným športom je dvíhanie pohárikov a rýchle dosiahnutie stavu nemoty. Spájame alkohol so všetkým – s víťazstvom, dovolenkou, prehrou, prácou, radosťou, so smútkom, smrťou i s narodením. Nevieme vnímať veci s čistou myslou. Veď len skúste na Silvestra vysvetliť prísediacim, že vy dnes nebudete piť. Vyhlásia vás za pomätenca a budú si vás doberať celý večer. Oni – chorí, začnú určovať diagnózu lekárovi, ktorý je nad vecou. Hádám len Rusi a Poliaci nás v bezhlavom opíjaní predbiehajú. Dal som si na krk bronzovú medailu hanby a vystúpil na pódium zahrať koncert.

„Láska, chcem vyletieť z tohto sveta do nebies. Volal som Bohu, poslať mi obláčik. Je to v poho člen. Pridáš sa?“ písal som Nat esemesku, kým sme po koncerte čakali na Filipa. Súložil totiž s Bernadettou niekde v lese. Odoslal som Nat správu a zároveň venoval myšlienku Filipovmu psíkovi Valanovi, že môže Miriam v pokoji ešte hodinku-dve polízať, pretože určite neprídeme domov pred druhou v noci. Veselo mi odbrechal. Miriam kvôli lepšiemu záberu trochu posunula webkameru, ľahla si na gauč, zavrela viečka a slastne rozkročila nohy. V okamihu, keď sa Valan znova pustil do lízania, išiel Filip akurát do výstreku na Bernadettin chrbát. Tej sa od orgazmu začali podlamovať fanúšikmi tak ospevované krásne sexi nohy. Ešte si ani poriadne nevychutnala dozvuky svojho orgazmu a už si naprávala pokrkvané „anjelské“ krídla. Bez mihnutia oka začala znova rozmyšľať, koľko jej zostalo matroša a koľko dní ešte vydrží bez spánku. Droga ju hnala šprintovať, myšlienky nemohli za telom meškať.

Kým v sebe roztáčala myšlienkovú ruletu naplno, hasič – môj sused zo záchodu – už dávno spal vo svojom ovracanom stane a na druhý deň ho čakala megaozrutánska opica. Naopak, jeho kolega bol stále plný energie. Počas večera vyvolal tri slušné šarvátky a teraz v alkoholovej nepríčetnosti kopal do nejakého mladého chalana, ktorý sa v nepochopení absurdnosti situácie skrúcal na štrku cesty od bolesti.

Ježiš Ján Kristus Slezák, žijúci v mojom vnútri, nikomu neublížoval. V tichosti trpezlivo onanoval nad fotkou Márie Magdalény. Väčšina jeho ovečiek mala neustále na pamäti Desať prikázaní a bola ich schopná do siedmich sekúnd po zobudení uprostred noci spamäti odrapotať. Všetci tí veriaci, rovnako ako i neveriaci, chodili po povrchu zemskom, nadávali, ohovárali, závideli, zlostili, žiarlili, nenávideli, osočovali, intrigovali, kradli, pili, fajčili, drogovali, súložili (s kým nemali) a s pokorným úsmevom prežehnávajúc sa v mene svojho Boha aj kruto a bez výčitiek zabíjali. Ešte sa nenarodil taký, ktorý by mi nahovoril, že v našom svete nebolo všetko naopak.

Koče sa zvyknú predbiehať a občas sa aj rozbijú. A koče zvyknú niekedy aj zahorieť pre dobrú vec. Ale stáva sa to zriedkakedy. Najčastejšie zhoria úplne nadarmo.

35. sekunda

Jaternica nie je maternica

Mal som niečo pracovne vybaviť v meste neďaleko od dediny, kde bývala Nat. Alebo lepšie povedané – vymyslel som si hlúposť, ktorú som tam chcel ísť akože riešiť, len aby som sa s ňou mohol stretnúť. Oklamala rodičov, že bude až do večera vonku s Líviou. Kým bola Nat so mnou, Lívia doma pri televízore vyjedala kekсы a pozerala nejaký priblblý slovenský seriál. Celý čas si v duchu vrela, aké je to primitívne, gýčovité, trápne a prázdne, ale aj tak to nevypla. Ona ten program dokonca nedokázala ani len počas desaťminútovej reklamy prepnúť! Hlavne, že jej dnes niekto poslal mailom múdre myšlienky, z ktorých sa jej navyiac páčila táto: Čítaj viacero kníh, pozeraj menej televíziu.

Od piatej večer sme boli s Nat vo firemnom aute. Povedal som šéfovi, že potrebujem kombi, lebo cestou späť možno zoberiem škatule s propagačnými materiálmi. Bez mihnutia oka mi ho dal. Keby som požiadal o žeriav, dostanem ho. Mal som totiž za posledné dva mesiace znova najlepšie výsledky zo všetkých obchodných zástupcov našej firmy.

Auto som odstavil v nejakej tmavej uličke. Prichádzala jeseň a s ňou aj skoršie stmievanie, ktoré hralo našim hladným dušiam do karát. Láska bola v tomto období prenasledovaná, musela sa skrývať. Keby spoločnosť uznávala lásku ako takú, nemuseli by sa mladí schovávať po parkoch, chatách, za výťahmi, vysedávať v špinavých kútoch a ani my s Nat by sme sa nemuseli túliť v prichádzajúcom šere na periférii mesta.

Lahli sme si dozadu na teplú deku. Nemohli sme sa rozprávať, pretože naše pery si chceli navzájom patriť. Keď hráte prvé husle v symfónii podľa nôh bozkov, maznáte sa do bezvedomia a tešíte sa z jemného dráždenia jazykov dobre si uvedomujúcich, že je ešte dosť času, kým by unáhle prešli do šialenej jazdy. V spolupráci trasúcich a hladkajúcich dlaní si úplne vychutnáate pomaličky narastajúci ohňostroj nežností, vábenia a vyhladovanej túžby. Ani nezbadáte, že nepotrebujete byť milionárom. Kto má lásku, sám si nejako podvedome uvedomí, že má všetko.

Láska totiž nie je prízemný prejav citovej slabosti, ako vyhlasujú torzá

podvedených a sklamaných bytostí, ale šialený vánok valiaci sa na lopatky veterných mlynov citlivých duší, ktoré sa ľúbia. Láska je rytier, ktorý pretína hrubé lano väznice dvoch ľudí v koši vzducholode s názvom Realita pripravenej k štartu. Dve egá si spoločne zafetujú, omámia sa, spoja sa do jedného veľkého ega, nevnímajú svet navôkol a žitie na pár mesiacov zružovie. Prekrásny stav! Heroín a všetky drogy sveta sa môžu ísť kúpať do Bešeňovej, sú zbytočné. Oproti láske ponúkajú holé nič.

Zalúbenie je, ako keď vás očarí krásne auto. Jeho dizajn, farba, vybavenie a interiér vám zašijú ústa a rozšíria zreničky. Môže sa stať, že keď otvoríte kapotu, bude v ňom chýbať motor, ale nad tým sa zo začiatku zamýšľajú len premúdrelí. Zalúbení nikdy. Tí skáču kaskadérske šípky do rozbúrenej dravej rieky lásky. Niekedy sa vynoria s rozbíťm krvácajúcim nosom, ale inokedy ich tá rieka doplaví na pokojný šíry oceán – a to je láska na celý život. Popretie jej existencie je blud skamenelých. Ak obidve duše neustále pracujú na vytváraní vzťahu a donekonečna sa snažia spoznávať, budú ťať odmenu v podobe klasov radosti, vzájomného pochopenia a doživotného šťastia. Ak nie, lásku zabije ubíjajúci vzťah, z ktorého množstvo ľudí nevie vycúvať, lebo nikdy v sebe nenájdu potrebnú dávku odvahy.

Telesné zblíženie sa s milovaným človekom prebieha v inom leveli ako s nemilovaným. Sex síce môže byť kvalitný, ale s partnerom, ktorého ľúbite, je to prelet okolo zemegule vo vyhliadkovom balóne v tvare srdca za prchavý okamih. Stratíte pojem o čase i priestore. Vaše zmysly sa sústredia výhradne na osobu, ktorú chcete urobiť nekonečne šťastnou.

Lenže my sme sa milovať nemohli kvôli Natinmu veku. Tak práve preto mi moja láska vyzliekla košeľu a onedlho aj nohavice? Preto si sama vyzliekla tričko, rozopla podprsenku a dala svojim krásne tvarovaným prsiam rozchod práve pred mojimi očami? Zákon štátu, na území ktorého sme vo vlnobití túžby lapali po dychu, nám zakazoval robiť práve to, čo sme akurát stvárali. Nat mala svoju budúcu ženskosť i sexualitu dokonale naštepenú v tele. Tancovala na mne, hladila ma, bombardovala bozkami, obtierala sa svojím rozhorúčeným telom o moju pokožku a nedala mi šancu ani na sekundu zapochybovať, že sa milovala za život iba párkrát a jej partnermi boli neskúsení detskí milenci.

Všetko vedela, všetko bolo v nej. Narodila sa s tým ako malé dieťaťko s reflexom ohlásiť svoj príchod na svet krikom. Toto nemohla mať natrénované. Nebola šanca, aby to odkukala cez otvorené dvere od súložiacich rodičov, z pozerania piatkovej erotiky na RTL či zakázaného sledovania porna na chate so spolužiačkami. Mala v sebe víchor ženy, pohyby tanečnice, túžbu oddanej milenky, šarm dámy, zmyselnosť zvodkyne, techniku skúsenej sexuálnej harcovníčky a do týchto úžasných predispo-

zícií spievala z jej krásnych očí ešte aj zamilovanosť. Zamilovanosť nasmerovaná od nej ku mne – o viac ako desať rokov staršiemu chalanovi. A to vari preto mi vošla rukou do treniek a bez hanby si hmatom overila, či nie som impotent?

– Láska, nie... nemôžeme, – hlesol som v pomykove.

– Ty nemôžeš, ja môžem, – odvetila ticho a začala sa pomalými pohybmi hrať s mojou mužnosťou.

– Nie, ach... nie, – vzdychal som.

Nevyslovila už ani slovo. Elegantným zaklonením hlavy s našpúlenými perami zahrála dominu, ako keď chce profesionálka umlčať mladého chlapca, ktorého ide dobre overenými postupmi nezabudnuteľne pripraviť o poctivosť. Na dôvažok ma začala kropiť bozkami, ale v skutočnosti to bolo, ako keby rozsypávala malebné perly plnými hrstami. Nevedel som, čo s rukami, tak som jej nimi jazdil po tele ako autíčkom po autodrome. Škrabkal ju, hladil, pričom naše vriace jazyky si od seba stále nechceli dať pokoj. Nakoniec mi jedna ruka skončila tam, kde skončiť mala. To mi ako mužovi dala do vienuk príroda. Mal som si snáď dať odfat obidve ruky?

– Daj mi tam aj druhý prst, – vyslovila po chvíľke slastne a netrpezlivo Nat.

„Ach, Nat, o chvíľku mi tu ešte začneš diktovať, ako ti to mám spraviť!“ pustil som myšlienky na výbeh a možno práve týmto zamyslením som trochu posunul svoje vyvrcholenie. „Čo mi ešte povieš? Kam ti mám dať jazyk, čo ti mám hrýzť, ako si ťa mám otočiť a kde ťa mám nebodaj udrieť? Nie, milovaná, ja do teba nevojdem. Ja ťa totiž skutočne ľúbim! Mne nejde o tvoje telo, aj keď to možno teraz tak vyzerá. Milujem tvoje vnútro, v ktorom počujem žblnkaf jazero dobroty. Nesplyniem s tebou, kým nebudeš staršia. Nechcem, aby si si myslela, že mi ide len o to. Ja ťa ľúbim, cítiš to? Náááát, cítiš to?“

– Láska, zober si ma, prosím ťa, – vyslovila Nat chtivo.

– Nie, maličká, nemôžem, – povedal som smutne pozerajúc do jej zreničiek. Keby som sa nechcel hrať na chlapa, v momente by som sa tam rozplakal tak silno, že by ma nezastavila ani vlastná mama, hoci by mi pred očami mávala novým angličákom, len nech prestanem rumádzgať.

– Dobre teda, bude krásne aspoň tebe, – povedala a zrýchlila pohyby rukou.

Zvlnilo ma ako plastovú fľašu vhodenu do žeravej pahreby, ktorá si za pár sekúnd aj oslobodzujúco odfúkla.

– Nie, – vzdychol som a hneď som aj bol.

Skoro som zomrel, tak som vykrikol. Kŕč si vzápätí uchmatol moje telo a bežal s ním sedem kôl po atletickom ovále ako kenský bežec. Aj by som

sa na to šialené divadlo pozeral, ale ako môžete mať otvorené viečka, keď je duša na prechádzke s bohmi, chýba vám telo a draci sa hrajú s vašimi strážnymi anjelmi cez internet najnovšiu verziu Red Alert?

– Čo ti je? – prelaknuto sa ma spýtala.

„Maličká, to je orgazmus,“ vyslal som jej mojím chvejúcim sa telom vysvetlenie. Povedal by som jej to aj slovne, ale nedalo sa. Veriaci by napísali, že ma na pár sekúnd opanoval diabol, ale ja som v sebe hostil Boha. Fúkol do mňa život a hral sa so mnou cez Nat ako s pierkom. „Ach, ty nezbedník. Raz ti za tieto nadpozemské chvíľky osobne poďakujem,“ poslal som pár slov najvyššiemu.

Keď som sa po desiatkach sekúnd konečne normálne nadýchol, bolo mi dovolené otvoriť oči. Sedela tam – ona, moja bohyňa. Pritiahol som sa k nej a objal ju. Nevedel som si spomenúť, či som sa niekedy cítil šťastnejší.

– Čo mi to robíš, láska? – spýtal som sa romanticky s náznakom hanblivej výčitky v hlase.

– Keď nemôže byť dobre mne, bude aspoň tebe, – zopakovala sa.

„Kde tí mladí objavili bane na suverenitu?“ pýtal som sa auta, pretože môj profesor, ktorý ma učil zemepis, tam ako na potvoru nebol.

– Nie, to bolo prvý a poslednýkrát. Ak nemá byť aj tebe dobre, nebude ani mne, – protestoval som v záujme harmónie vo vzťahu.

– Tak dobre. Nabudúce ma spravíš ty, dohodnuté?

– Zle si to vysvetľuješ, perička, – zdvihol som k nej hlavu a pokračoval: – Pletieš si dve rôzne veci. Láska, to ňa neučili, že jaternica nie je maternica, aj keď to znie skoro rovnako? Môžeš ich do seba zasunúť, ale stále to budú dve veci a nie jedna.

– Óóó, ďakujem za múdrosť, – zasmiala sa Nat. – Lenže ja sa s tebou chcem milovať, – vyslovila, pričom slovo *chcem* zvodne pritvrdila.

– To je pekné, ale o tom môžeš momentálne iba ak tak snívať.

– Aj o tom snívam a snívať budem, – šepala mi do ucha.

– Dobré, hehe, – zasmial som sa jemne a hladkal ju po chrbte.

– Nesmej sa snom iných. Kto nemá sny, nemá toho veľa, – šepkala mi stále Nat.

– To si povedala krásne. Skutočne, – odvetil som na oplátku a znova sa začudoval, aká je dnešná mladá generácia vnímavá.

– Ďakujem, – vyslovila tak tichučko, že som to ledva začul.

– Neďakuj, prijmi, – povedal som nežne.

– Prijímam, – odvetila Nat ešte tichším hlasom.

– Lúbim ňa, Nat. Tak veľmi, až sa bojím, že na to zomriem.

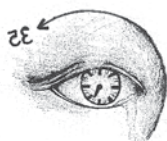
– Ja na to už zomieram, ale veľký úspech a veľká láska predznamenujú veľké obete a riziko, – neprestávala uberať na hlasitosti milovaná.

Znelo to čoraz romantickejšie. Išli mi z toho predstavenia nehy zimomriavky po chrbte.

– Áno, bolí to, ale zároveň obšťastňuje. Je to ako vlaha pre strom tešiaci sa zo svojho rastu. Bola by hlúposť nemilovať naplno. Ja viem, že jednému aj druhému môže byť ublížené, ale je to jediná šanca, ako žiť plnohodnotný život, – vyslovil som najtichšie, ako som vedel.

– Lúbim ťa, Marko, – povedala Nat a pozrela mi do očí.

Plakala. Od lásky. Milovala zvieratá, prírodu, nebola šanca, aby z nej vyrástol zlý človek. V tej chvíľke som vedel, že toto žieňa bude mojou manželkou, porodí mi deti a ja ju spravím šťastnou, čo sa bude ako brániť.

34. sekunda

Pol'ovačka na lásku

Nat sa musela o siedmej ukázať v dedinskej krčme, kde jej mama pracovala ako krčmárka. Mala dovolené ostať vonku do desiatej, keďže na druhý deň šla k lekárovi a nemusela skoro vstávať do školy.

Čakal som ju v tieni nejakého rodinného domu neďaleko toho pohostinstva a tešil sa na druhý polčas našich hier. Bola už tma, ale napriek tomu som sa v ich dedinke necítil bezpečne. Občas sa ma moje zlé ja pokúšalo navliecť do úlohy úchyla, ktorý tu čaká na svoju obeť. Prepol som sa na inú myšlienku, vynadal sám sebe argumentujúc čerstvo vystaveným preukazom lásky a pustil si autorádio, nech mi čakanie ubieha rýchlejšie. V spätnom zrkadle sa mihol nejaký tieň s baterkou. Nevenoval som mu však viac pozornosti, lebo som si všimol, že sa už pomaly vracia moja lásočka.

– Poď, ukážem ti, kde bývam. A aj môjho kocúrika Alfréda. Vieš, aký je zlatunký? – detsky si húdla svoje Nat.

– Nie, nechce sa mi tu veľmi špacírovať... ešte nás niekto uvidí, – povedal som, maskujúc svoj vnútorný strach. Tešil som sa, že na tých pár hodín zaparkujeme na nejakom bezpečnom mieste a dosýtosti sa potulkáme, aby boli nasledujúce týždne odlúčenía čo najmenej bolestné.

– Neboj sa, v aute ma nikto neuvidí, – povedala veselo Nat.

– Dobre teda, kam mám ísť?

– Vpravo a potom rovno, – ukazovala mi Nat cestu.

Mala pravdu – v aute a v zle osvetlenej dedine ju nikto neuvidí, ale že auto s cudzou poznávacou značkou začne sledovať nejaká tajomná osoba, mi ani v malíčku nenapadlo. Čakala nás slušná kriminálka.

– To je náš dom, – povedala Nat po chvíľke a ukazovala na dvojposchodový dom na pravej strane ulice. Tam hore mám svoju izbu, – tešila sa Nat, že mi ukazuje časť svojho sveta.

– Maličká, ide nejaké auto, – povedal som, keď sa na začiatku ulice predo mnou objavili dva rozsvietené reflektory. Pravý svetlomet toho auta bol pokazený, stretávačka bola vypálená.

– Asi nejaký sused, – odvetila ledabolo Nat.

Niečo vo mne začalo byť nervózne. Zašiel som na koniec slepej ulice a cez vjazd do posledného rodinného domu som sa otočil. Keď sme prechádzali okolo modrej felície, Nat sa pre istotu zohla.

– Kam ideme? – spýtal som sa.

– Tam doľava. Je to cesta k cintorínu, potom tam už je len opustené družstvo, – povedala Nat.

Vykonal som. Lenže v spätnom zrkadle sa znova zjavil nasleplý fejs felície.

– To auto ide stále za nami, – vyslovil som varovne.

– Máš nejakú zbraň? Odstrelíme ho! – mala z toho zatiaľ Nat strachu.

Spomalil som, zatiahol auto ku krajnici a nakoniec zastal. Výstražné svetlá začali v pravidelných intervaloch kráčať tmou.

– Do riti, tu býva moja učiteľka, tu nemôžeme stáť, – spanikárila Nat a znova sa zohla, aby ju nikto nevidel.

Felícia spomalila. Vodič nemal na výber, musel okolo nás prejsť. Snažil som sa na neho zaostriť, ale keďže mrholilo, nič som nevidel. „Aspoň ani on nevidí nás,“ bral som si zo zhustujúcej sa situácie pozitíva. Po tridsiatich metroch auto zastalo.

– Naštartuj, už za nami nepôjde. Zastal pred tým domom, – snažila sa seba aj mňa oklamať Nat.

Vedel som, že je zle. Môj radar ostražitosti hlásil červenú, len som nevedel, čo sa deje. Pohl som sa a prešiel okolo stojaceho prenasledovateľa. Nat sa opäť prikrčila. Po pár sekundách sa jednooký protivník opäť zjavil v mojom spätnom zrkadle. „Veď sme nič nespravili, prečo teraz pridávam plyn? Zastaň, vystúp a spýtaj sa toho debila, čo od nás chce!“ vstrekoval som si do žil odvalu. „Nie, mladý pán. Veziete v aute štrnásťročné dievča. Čo keď je to jej strýko a veľmi ho zaujíma, kam ju v tento upršaný večer veziete? Na družstvo? Čo tam idete robiť? Doučovať ju matiku? Nenájdú ráno jej znásilnené telo zastrčené v kope hnoja? Keby ste boli na jeho mieste, možno by už lietali päste, alebo hŕkali sirény policajných áut. A vy dobre viete, že akékoľvek otázky by boli teraz namieste,“ streliť som si pomyslel pár dobre mierených rovno na papuľu.

– Čo od nás ten somár chce? Kto to je? – hovorila z Nat zvedavosť premiešaná už s hojnou dávkou strachu. To druhé jednoznačne vyhrávalo.

– Neviem, ale nepáči sa mi to. Idem ťa zaviesť domov, niečo sa deje a ja neviem čo, – povedal som zdesene.

Zazvonil mi telefón.

– Prosím, – povedal som stroho do mobilu.

– Šoférujete zelený Opel kombi? – pýtal sa ma prísne akýsi neznámy mužský hlas.

– Kto ste? Prečo mi voláte? – odpovedal som protiotázkami a zatiaľ som zrkadľá lepšie centroval na poloslepého prenasledovateľa.

– Prečo ste pol hodinu stáli pred mojim domom? – tvrdo pokračoval hlas vo výsluchu.

– Ja som nikde nestál. Kamarátka mi ukazovala, kde býva, – začínal sa mi triasť hlas.

„Kurva, čo si nejaký mafián myslí, že som ho chcel vybieliť? Veď som sa v tej slepej uličke len otáčal, nikde som nestál! To auto ma sleduje od Natinho baráku. Nejaký sused šiel akurát domov, zbadal cudzie auto a vydal sa na stopárčenie? Do riti, ako si tak rýchlo zistili moje číslo? To musí ísť cez fízlov. A.C.A.B.! Alebo cez vyholených? Nie je čo riešiť, sme s Nat v nejakom prúseri,“ vyraďoval som zostávajúce možné varianty vysvetlenia, ako keď homosexuál tróniaci v porote na konkurze baletiek riedi prihlásené babenky.

– Prečo ste pol hodinu stáli pred mojim domom?! – padla pritvrdená otázka druhýkrát.

Prestalo ma to baviť. Zastal som. Modrá felda ma predbehla a zastala desať metrov predou mnou. Vystúpil z nej vyholený mladý chlap a kráčal k nám cez slabo padajúci dážď. Stále som zvieral mobil. On nemal v rukách nič, takže s ním som nevolal, to mi bolo jasné. Prenasledovateľ sa nahol k okienku a sledil pohľadom po interiéri. Nat sa prikročila, ale bolo to zbytočné. Mal som chuť prudko otvoriť dvere a spraviť mu z vajec omeletu.

– Váš človek stojí pri mne. Môžem vám ho dať k telefónu, nech vám potvrdí, že sme nič nespravili.

– Nemusíte, – povedal prísny hlas a vypol hovor.

Muž v šušťákoch sa vrátil do auta a odišiel smerom von z dediny.

– Marko, čo sa deje? – povedala vystrašene Nat.

– Skutočne neviem, maličká. Asi sme niekomu vošli na pozemok a on si domyslel, že sme lupiči. Napriek tomu fa zaveziem domov.

– Nie, chcem byť s tebou, – povedala Nat. Celá sa triasla od strachu.

– Ideme, – povedal som pevne a Nat mi sklúčeným výrazom tváre dala najavo, že kapitulovala.

Nešlo mi to do hlavy. Nerád prehrávam a teraz som dokonca niekomu svojim správaním nepriamo potvrdil, že som niečo spáchal, a uistil ho v tom, že jeho podozrenie bolo správne. Keď som dosiahol bod varu, vytočil som späť číslo neznámeho. Našťastie nebolo utajené:

– Prečo ste nás prenasledovali? Kto ste? – vracal som neznámemu tvrdý akcent.

– Viete, koľko má rokov to dievča, ktoré veziete v aute? – vyriekol pokojne neznámy.

A bolo navarené! To najhoršie sa potvrdilo. Bolo otázkou času, kedy na lásku spravia hon, dolapia ju, zviažu a začnú pod priamou paľbou svetla vyšetrovať. Nič zlé sme ale neurobili, tak sa vo mne vzpriamil golem:

– Natália má štrnásť rokov, dobre to viem. Čo si to namýšľate za bludy? Zviezol som ju od Lidla do dediny a teraz tu vďaka tej vašej spojke vystrašene blúdime.

– Prečo vystrašene? – pokojne sa ma spýtal temný vyšetrovateľov hlas a pristrčil mi lampu ešte viac do ksichtu.

– Lebo ja to tu nepoznám a Nat je taká vyplašená, že mi v pomykove ani nevie ukázať cestu, – tešil som sa zo svojej odpovede, že ma tak rýchlo nevykoľajil.

– Som policajt, viem, čo mám robiť. Poznám jej otca a poviem mu o tom.

– To je v poriadku, môžete. Nič zlé sme nerobili, – opakoval som sa.

„Do píše aj s policajtmi!“ Natin otec síce robil obyčajného posunovača na trati, ale v krčme sa poznal so všetkými domácimi, teda aj s policajtmi. „Nevedia čumieť na telku a pozeráť futbal ako ostatní ľudia? Musia stále spoza rolety sledovať ulicu?“ šlo mi nahnevane hlavou. Všetko do seba zapadlo. Snoriaci hlas si ma aj mimo pracovnú uniformu overil cez svojich kolegov. „Nechcem žiť v tomto policajnom štáte! O pár rokov nám nastrelia do tela čip a budú vedieť o každom všetko. Kedy som nezaplatil parkovné, v ktorej knižnici som ukradol beznádejne vypredané Bukowského básne, akú pizzu si objednávam, aké choroby ma sužujú, s kým telefonujem, čo si pozerám na internete, že snívam o bývaní v majáku, ktorou rukou masturbujem, aké vyznávam náboženstvo, koho som volil, s kým súložím, že štím do umývadla, jem plesnivý chlieb a ľúbim štrnásťročnú dievča!“

Slovíčko *freedom* zmizne zo slovníkov, kam to všetko smeruje? Politici sú obyčajní populistickí klamári čakajúci na naše tiché rituály poslušnosti. Orwellove prasce, ktoré sa snažia naučiť chodiť po dvoch. Lízači oblekovaných eurorít s nacvičenými podmaňovacími gestami a nahodenými skrášľujúcimi maskami. V Bruseli písknu a halušky s bryndzou pôjdeme potajme vyjedat' v nedeľu do pivnice. Sú to slizké bábkys väčšinou sledujúce svoj profit, ktoré pre nás neúnavne vydávajú zákony a zákazy. Nahovárajú nám potreby a vzbudzujú nádeje. Dávajú nám sľuby, ktoré potom aj tak nikdy nedodržia. A mňa raz zabásnu za lásku,“ nechal som sa za jednu desatinu sekundy myšlienkami zavrieť do väznice. „Nie, toto sa nikdy nestane!“ obratom som prečiarkol čerstvú chmúrnú ideu v myslí, lebo som dobre vedel, aké je moje vedomie v zhmotňovaní duševných želaní extrémne výkonné.

– Dovidenia, – povedal spokojne policajt ako dobre vysnoril, a zložil. Predstavil som si ho ako stojí uprostred izby a tvári sa ako udatné kuriatko.

– S tebou dovidenia radšej nikdy, – povedal som do pípajúceho mobilu.

– Čo sa deje? – spýtala sa ma Nat biela ako krieda.

Povedal som jej všetko, čo som vedel. Bolo to proste zlé.

– Prepáč Marko, všetko som to mojou detskou naivitou pokašľala. Keby som ťa nefahala pred náš dom, nestalo by sa to, – triasol sa Natin hlas, keď sa mi začala ospravedlňovať.

– Milovaná, čo to hovoríš, veď to nie je tvoja chyba! Práve naopak. Keby si mi nechcela ukázať okno tvojej izby, zasvieti si ten športovec bez vlasov baterkou na môj zadok niekde pri lese. Tak sa ľúbime, že až strácame zmysly. Zamilovaní sú zraniteľní, nevnímajú okolie a čo sa okolo nich deje. Sú ako chránené zvieratá tesne pred vyhynutím. Stačí okamih a poľovačka sa začína, pretože ostatok dravcov číha. Keď nie sú šťastní oni, spravia všetko pre to, aby neboli šťastní ani ostatní.

– Čo mám robiť? – spýtala sa ma beznádejne Nat.

– Choď za mamou a povedz jej pravdu. Že som šiel okolo a stretli sme sa. Že som z tvojej obľúbenej kapely, že si občas napíšeme a že sme kamaráti. Keď sa priznáš prvá, bude to o niečo lepšie.

– Všetko, čo k tebe cítim? – preľakla sa Nat.

– Nie, to nie. Iba to, že sme boli spolu. Povedz, že som ti mal podpísať cédečko, veď je to tak.

– Zabije ma, že som klamala. A otec ma roztrhne ako hada, – rozplakala sa Nat.

– Cesta čiastočných poloklamstiev je zradná. Keby bola medzi tebou a mamou dôvera, keby ste boli ako kamarátky, mohla by si sa jej so všetkým zverovať. Aj s tým, že sme sa do seba zalúbili, – hovoril som, kým som si ju túlil k sebe a hladkal po vlasoch.

– Lenže tak to nie je, aj keď by som si to veľmi priaľ, – plakala mi Nat do lona.

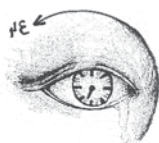
Rozlúčili sme sa, v rýchlosti ešte prekrásne vyobýjali, no Nat odišla napriek tomu vystrašená. Ako som otáčal auto, vrátil som sa v myslí k problému. Premietal som si, čo som robil, keď som vošiel do dediny. A potom mi to celé došlo. „Ja som predsa pred Natiným domom nestál, hm. Kde som stál? Na rohu za tou krčmou! To ten človek s baterkou! Jemu som stál pred domom!! To on je ten aktívny fízal!!! Obliekol sa, vyšiel z tepla domu a išiel si cez dážď posvietiť na moju značku! Tak to dokáže len prepracovaný paranoik, ktorý vo všetkých ľuďoch vidí zločincov. Ten nechce ochraňovať, ten chce súdiť. Skurvený fízal!!!“

– Bodaj by ti tá baterka dosvietila, – zahromžil som do ticha a celú zlobu nasmeroval radšej na baterku. Bolo vo mne toľko zlosti, že by som ňou

dokázal vkladat kôstky do čerešní, či na diaľku pokaziť ten jeho svetlomet. Ani som sa nemusel ísť k nemu do pivnice presvedčiť, či tá baterka praskla. Bolo to viac ako isté.

„Nie, nie, beriem to späť. Ja by som konal rovnako, tiež by som si domýšľal a tiež by som robil všetko v záujme záchrany kamarátových detí. Baterka, prepáč mi moje slová krivdy, si v práve. Ale aj my s Nat sme v práve! Nič zlé sme nekonali. Sú bozky dvoch zalúbených hriechom? Sú ich horúce vášnivé dotyky priestupkom, ktorý by tak rád obvinil dedinský súd plný zvedavých a ohováračských babiek? Ach, my zblúdilé ovce, čo len teraz s nami bude? Mňa si počkajú pred výjazdom z dediny domáci búchači a Nat zderie opitý otec?“ rojili sa mi v hlave myšlienky ako zúrivé osy a ja som ich v zmätenosti zabudol brať späť, mazať v hlave a čiarkať vo vzduchu.

Všetko sa dialo tak, ako sa malo. Karty boli zamiešané i rozdané, hra sa musela proste dohrať.

33. sekunda

Prepáč, musím ísť čapovať pivo

Nestalo sa mi nič. Žiadne autá plné bitkárov ma nečakali. Nikto mi nenaťahol igelitku na hlavu. Nik ma nekopal do brucha a nefackal s krikom, čo som si to dovolil na tom dievčatku vykonať. Mal som všetky zuby a ani jeden skrivený vlas na hlave. Dokonca mi neodrezali ani prst, nezabalili ho mokvajúci do obálky a neposlali môjmu otcovi poštou, nech si do detailov pozrie časť hriechu, ktorý splodil. Na chvíľku som sa začal klamať, že osud po mne prestal hádzať kamene. To asi preto, že začali padať z neba.

Obidve okná na aute som si otvoril do polovičky a naberal dych zo studeného vzduchu, ktorý ma ostrými kvapkami bičoval do tváre. Jedine tie vodné kopije ma presviedčali, že ešte žijem, šoférujem káru smerom domov a točiaci sa tachometer meria okrem počtu prejdených kilometrov aj dĺžku môjho starnutia. Vždy som mal v živote najväčšiu radosť z toho, že som debil, ale teraz ten pocit niekam zmizol. Chytil som ponorku. Zo seba.

Neustále som prezváňal Nat, ale pri trefom pokuse sa mi ozval tón oznamujúci vypnutie účastníkovho prístroja. Po polhodine zazvonil mobil mne. Do displeju sa mi nasťahovalo neznáme číslo a ja som ho s obavami prijal:

– Ahoj, to som ja, Natáľkina teta Tereza. Čo ste to dnes, Marko, dorobili?

– Išiel som cez Natáľin okres, tak som sa zastavil, – odpovedal som.

– Bol si s ňou aj včera? – spýtala sa ma.

– Nie! Robím ako muľo od rána do večera, včera som bol v Bystrici. Nenamýšľajte si, že sa stretávame každý deň, – hovoril som pravdu.

– Rodičia jej už nič neveria. Myslia si, že ste boli spolu aj včera, – informovala ma teta, ktorá to celé chápala bez toho, aby som jej poskytol ďalšie návnady. – Majú strach, že zostane tehotná. Stalo sa to aj jej sesternici so štyridsaťročným mužom. Porodila mu dieťa a teraz je na psychiatrii.

– Prisahám ti, že to nie je pravda. Nevie, čo robila Nat včera, – odvetil som, aj keď som dobre vedel, že bola s Líviou a chalanmi v parku. Neustálym telefonovaním a mailovaním sme o sebe vedeli prakticky všetko. A to

ešte nehovorím o telepatii, ktorá v začiatkoch silnej lásky funguje nesku-
točne.

– Nikdy som nepočula môjho brata takého nahnevaného. Keby ňa te-
raz dostal do rúk, vytiahne ňa z auta a asi zabije. Natália pravdepodobne
dostane poriadnu bitku, – ponorila mi Tereza slovami hlavu do preplnenej
latríny. Začal som sa dusiť, lebo ani za toho som nechcel otvoriť ústa, či
potiahnuť tú zápachajúcu hmotu nosom. Cez hovná a močovku sa nedá
rozprávať, tak som len mlčal.

Nat zatiaľ prišla s otcom domov. Tiahol z neho rum. Kráčali bez slova.
Nat sa znova roztriasla od strachu, ako keby prenasledovanie neprestalo.
Prialo si, aby už konečne dostala prvú facku. Aby sa to celé začalo a tým aj
skončilo, nech to má rýchlo za sebou. Dostala od otca už nejednu bitku a
svojím spôsobom si na to už zvykla. Cítil som jej vibrácie, boli sme ako
jednovaječné dvojčky. Keď jej vyšiel deň, bol som veselý aj ja. Keď sa jej
diala krivda, vnímal som to napriek tomu, že bola odo mňa vzdialená stov-
ky kilometrov.

Teraz sa bála, a to veľmi. Aj jej otec to videl dnes večer na poriadny prí-
davok. Prekročenie pravidiel bolo z jeho strany neúnosné a pýtalo si trest.

– Mal by si zavolať Natáliinej mame. Tu je číslo, – povedala Tereza a za-
čala na mňa valiť zmes numier.

Zahmlilo sa mi v gebení. Vrátili sa mi tie bolestivé slová: „Pravdepo-
dobne dostane poriadnu bitku.“ Vdýchol som cez nosné dierky moč z lat-
ríny. Plúca obratom poslali rozumovému centru telegram, či mu nešibe, čo
to robí, že toto je pre telo núdzový stav a nech prepne režim obratom do
save módu. Mozog sa uviedol do núdzového režimu a ja som sa vynoril.
Okná na aute som stiahol na doraz a vystrčil hlavu do bičujúceho dažďa.

– Ach, kvapky, očistite ma, prosím vás. Som najväčší zbabelec na pla-
néte. Odpustite mi, ale taký som sa narodil. Teraz mi došlo, ako som sa
mal zachovať. Mal som ísť za jej otcom. Dať sa zbíť za Nat, alebo zbíť jeho.
Toto by spravil milujúci partner. Muž má predsa svojím silným telom brániť
milovanú, a nie aby mladé dievča schytávalo údery za chlapca, – volal som
beznádejne do nemilosrdného daždivého protivetra, ktorý sa mi snažil od-
povedať zápalom očných spojiviek. Tešil som sa, že mi aspoň ten vetrisko
rozumie. Plul mi namosúrene do tváre, lebo moje slová nemohol počuť nik
iný. Dokonca ani Tereza, ktorú som nechal čakať zavesenú na mobile.
Vrátil som hlavu späť do vnútra auta a priložil si telefón k uchu:

– Marko, počuješ ma?! Halóóó? Markóóó?!? – kričala Tereza do mo-
bilu.

Poprosil som ju, aby mi to číslo nadiktovala ešte raz, poďakoval sa jej za
slová, ktoré ma dostali do neblahého obrazu situácie, a rozlúčil sa. Chvilku

som sa obzeral, či sa mi niekde v aute neváľa inzulin, heroín, amfetaním, naftalín, či hocičo, čo by mi dodalo odvahu vytočiť číslo Natáliinej mamy.

– Do piče! To dievča tam najebaný otec rúbe opaskom a ty si taký srafo, že nevieš ani len zavolať človeku, ktorý by mal šancu to zvrátiť!?! – zvriesklo na mňa niečo zozadu auta. Oblial ma studený pot, otočil som sa, ale nikoho tam nebolo. Vyrovnal som volant, lebo som skoro vybehol na obrubník a pozdravil prednou maskou zábradlie cesty. Prekrižoval som sa, čo som nespravil od maminho pohrebu, a utrel si kropaje potu i dážď z čela.

Začalo sa to krikom. Natáliin otec sa týmto štartom potreboval vždy dostať do varu a nabudíť sa. Padali výrazy ako drzá soplanda, kurvíča, nepodarok a Nat do toho vlnobitia zlej energie začala vystrašene vzlykať. Padla na kolená, prosila, chytala rozzúreného otca za nohy, aby sa upokojil, ale bola iba silno odstrčená a zahriaknutá, nech prestane revať, že bitka ešte len príde. Rolu grobianskeho despotu zvládala jej otec na výbornú.

Začal som sa triasť. Nat bola veľmi citlivá, hocijaké príkorie jej privodzovalo stavy úzkosti a smútku. Jej rozum nevedel pochopiť a prijať násilie konané na všetkom živom. Milovala prírodu a všetky jej súčasti, no ľudí až tak nie. Videla v nich ubližujúcich tvorov. A práve ten, ktorý jej mal byť v živote najbližší, zavalil Nat práve facku na pol tváre. Líce jej vzbĺklo krvou, ktorá sa jej sústredila pod kožu. Telo milovanej preletelo dva metre k posteli, o ktorú sa bolestivo buchla pravou rukou.

Tlačil som plynový pedál viac a viac k zemi. Auto letelo stovkou po nekvalitných cestách v malých mestách a dedinách a ja som konečne pochopil, že nehody sa nestávajú z nedbanlivosti, ale kvôli láske. Konečne som to číslo vytočil:

– Dobrý deň, tu je Marko, – povedal som do telefónu.

– Dobrý večer, – pozdravila ma prísne Natáliina mama. – Akurát mi volala Tereza, že sa ozvete. Máte šťastie, že ste zavolali.

– Prepáčte, chcem vám to vysvetliť, – začal som hovoriť k téme, ale bol som tvrdo prerušený ako tehotenstvo dlhým skrutkovačom.

– Koľko máš rokov, Marko? – skočila mi Natina mama do zámeru očistiť Nat i mňa.

– Dvadsaťšesť, – odvetil som pravdivo.

– Ja mám tridsaťštyri, môžeme si pokojne tykať, som Petra.

– Dobre teda... ja som Marko... – zahabkal som v pomykove. – No proste išiel som okolo, zavolať Nat, či nemá čas, že sa jej môžem podpísať na to cédečko, ako mi písala v maili. Streli sme sa, chcel som ju hodiť domov, ale začalo nás prenasledovať nejaké cudzie auto. Nat zasmätkovala, začala sa báť a nevedela ma ani poriadne navigovať, aby som vyšiel z dedi-

ny von. Myslel som si, že nás sleduje nejaký mafián, ktorý si myslí, že som mu vykradol dom.

– Ja viem, kto vás sledoval. Videl vás manželov kamarát, – opakovala mi, čo už som dávno vedel.

– Prečo taká kovbojka? Ako keby sme niekoho zabili... – hral som naivného.

– Lebo sa bojíme. Mám dojem, že je do teba zaľúbená, – povedala.

Stál som tesne pred rozhodnutím skočiť z lietadla. Stačilo vysloviť jediná vetu o tom, akou neskutočnou láskou ľúbim ich dcéru a vyjsť s tým všetkým na bubon. Spravil ten posledný krok by znamenalo letieť do vzduchoprázdna. Nemohol som vedieť, aká bude reakcia jej mamy. Nerád som klamal, a tak som mlčaním hral za farby neutrality. A čo som mal robiť? Povedať jej, že sa mi každou myšlienkou na Nat mení frekvencia srdca, jeho tlkot mi nedá spať a ja začínam mať obavy, že za chvíľku nedovolí spať ani susedom, čo ten hluk tak narastá. Že zabúdam, ako sa volám, keď čo i len prezvoní, a že ju skutočne čestne a celým svojím srdcom milujem?

– Dúfam, že aj ty sám si uvedomuješ, že kvôli veku medzi vami dvomi nemôže nikdy nič byť... – prichádzali mi do mobilu slová z druhej strany, ale ja som ďalej nepočúval.

„Ja ju ľúbim!!! Chápeš to?! LÚBIM JU a chcem si ju vziať za ženu. Je to tá čistá duša, ktorú som si vysníval, pritiahol, ktorá sa narodila pre tento príbeh, s ktorou sa poznám tisícročia. Deje sa niečo prekrásne, pretože medzi nami nie je ani len jedna výčitka. Je to dokonalá trampolína, od ktorej sa s Nat odrážame držiac sa spolu za ruky dvesto kilometrov do nebies a tam vieme zostať tak dlho, ako sa nám zachce. Odháňame s prehľadom oblaky a veselo sa naháňame pomedzi zatúlané jesenné šarkany. Fotia si nás japonskí turisti prekvapene gániaci z okienok lietadiel, a zväčšujúcimi kruhmi pod očami potvrdzujú svoje skutočné prekvapenie a úľak. Môj vekový číselník síce vzhľadom k Natáliinmu ukazuje obľudne rozdielne číslo, ale duchom som nedosiahol ani tú smiešnu dvadsiatku, verte mi. Pochopí ma tu dnes konečne niekto?“ počúval som množiace sa myšlienky v sebe. To, čo sa rinulo z Natinej mamy, som vedel odhadnúť aj bez počúvania – boli to pre moje uši vypreparované slová. Dal som prednosť studní čistoty.

– ... tak nemám rada, keď mi klame, – dokončila svoj rodičovský výlev Petra.

– Používa cestu ľahšieho odporu, lebo sa vám občas bojí povedať pravdu. Mali by ste sa s ňou častejšie rozprávať. Nat je strašne citlivá duša, je v nej neuveriteľné množstvo dobra. V tom aute sa od strachu celá triasla.

– Nemá rada násilie, – povedala.

– A kto ho má rád? – rýchlo som zareagoval.

– Môj manžel. Natália teraz dostane poriadny výprask.

– Má vypité? – spýtal som sa unáhlene a hneď, ako som pochopil, že takto jej otca skloňovať nemôžem, som začal hasiť: – Prepáčte, hmmm... prepáč – pýtam sa hlúpo a drzo, nemám právo vstupovať do vašej výchovy, ale skutočne si myslím, že teraz je v tom Natália nevinne. Nič zlé nevykonala, aby dostala takýto tvrdý výchovný trest.

– Zaklamala, to nemáme radi. Povedala, že je s Líviou. Ani nezavolala, a to bola mimo dediny. Ona dobre vie, čo môže a čo nemôže robiť, – odvetila pevne. – Áno, má vypité, – dodala smutne po sekundovej pauze jej mama.

– Viete tomu zabrániť? – skúšal som orodovať za tú čistú dušu.

– Nie, – odvetila mi bezradne. – Aj keby som chcela, nespravím nič... v tomto máme jasne rozdelené rodičovské úlohy, – dodala ešte ticho a ja som vedel, že sa týmto klamstvom snaží zakryť skutočnosť, že si zobrala za muža násilníka a o nijakom rozdeľovaní výchovy nemôže byť ani reč.

– Keby som mohol, otočím auto a dám sa zbiť za ňu, – povedal som rozhodne.

– To by som ti neradila. Roztrhol by ňu ako vstupenku, – povedala vystrašene. – Prepáč, Marko, musím ísť čapovať pivo, mám tu zákazníka. Keď pôjdeš nabudúce okolo, zastav sa, rada sa s tebou zoznámim. Mohli ste si s Natálkou sadnúť do tohto podniku a neboli by problémy, – povedala.

– Dovidenia, – odvetil som skamenelo.

Moje zamilované srdce sa začalo báť, že príde o Nat, že ju jej vlastný otec zabije. Pomery na dedine sú vďaka väčšiemu rozšíreniu epidémie označenej nálepkou *primitivizmus* kruté. Moje srdce sa triaslo, že sa všetko skončí a pominie. Keď má človek nadbytok energie, je schopný rozosmiať svojou prirodzenosťou aj umierajúceho. Ale keď má deficit energie, teda depresia ním kýve ako zubár zadnou stoličkou, duša má potrebu o všetkom dokonale pochybovať. Mix mojej fantázie s nedozerným smútkom mi ako prvé doprial uvidieť ten najhorší variant, aký mohol nastať. Cítil som pach smrti. A človek priťahuje bez toho, či si to uvedomuje alebo nie, práve to, na čo myslí. Ja som tento vesmírny zákon dobre poznal, ale nedokázal som v tom okamihu zmeniť rodiace sa myšlienky.

32. sekunda

Keď sa duchovno človeka meria päst'ami

Po troch fackách sa otcova dlaň zovrela do päste. Mne zatiaľ niekto zasunul hlavu do antikorovej obruče a stiahol ju svorkami. Zabolelo ma temeno: „Nemá rada násilie,“ prišiel ku mne prvý elektrický výboj. Tvár mi skrútilo od bolesti práve v okamihu, keď Natália vyfasovala prvú pästnú vzorku do ramena. Jej plač nabral na intenzite. Strach sa lial cez slzy ako žltá voda z preplneného kvetináča, slaným kropajam nebolo koncakraja. Triaslo mi hrudným košom, aj keď elektrické mikrošoky prichádzali cez hlavu. Auto rezalo kaluže, menilo sa na vodnú frézu, strácalo balans, tancovalo na vode ako vážka na hladine špinavého jazera a ja som ako šialenec neustále tlačil pedál k zemi. Pouličné lampy sa zliali do nadrogovaných šmúh, tma sa stala vládcom nepokoja. Keď už namosúrené päste dopadali všade tam, kam sa im zachcelo – do hlavy, brucha, rúk – ručička tachometra môjho auta preskočila akurát cez stodvadsiatku.

„Máme jasne rozdelené rodičovské úlohy,“ vrážali mi do čela slovné bumerangy Natinej mamy ako ostré nože prenikajúce slastne do brucha. „Vy ste stále v práci, takže okrem chladne vyslovených viet typu: „Čo bolo v škole? Aké známky si dostala?“ vám už nezostáva žiaden čas na verbálne pohladenie vlastnej dcéry. A otec alkoholik? Ten ju za každý priestupok vie iba zbíť! Takto to máte podelené? Kde to žijem? V Rakúsko-Uhorsku? Veď Nat je mladá duša vo vývoji. Sadíte do nej veľké bloky, ktoré nemusia počas života pochopiť a roztopiť vo svoj prospech. Ak sa jej to nepodarí, budú ju ťažiť celý život ako tonové psychické kotvy.“

Začal som sa plačúc modliť, nech zomriem, ak to môže zachrániť Nat, ale moju prosbu prerušil blesk do mojej mysle: „Aj keby som chcela, ne-spravím nič,“ kráčali ku mne v tmavom opare desivé a nelogické slová Natinej mamy, prezlečené za kominárov s vedrami plnými červenej farby. Nat už neplakala – začala sa priam zajakávať, dusiť a lapaf v kolobehu bitky po dychu. Udieral som rukami do volantu zmáčaného od slz, zakláňal prosbe hlavu, dostával krče do stehien a dúfal, že to zastaví toho človeka ovládaného amokom. „Nemám rada, keď ma klame,“ trieštili sa mi slová

absurdity o ušné bubienky. „Veď vy ste ju to naučili!! Neberie vás ako duše, ktorým sa môže zdôveriť! Všetko hovorí Lívii a teraz aj mne. Nie je to naopak? Nemali by sme byť až za vami? Ona je vaše zrkadlo, čo to nechápete! A teraz ju za svoju zlú výchovu a svoje zlyhanie ešte aj zmlátite?!? Kde ste nechali rozum!?! Zavesený v maštali na klinci!?“

Zatiaľ čo do mojich myšlienok psychedelicky vrčal motor, krutá paža opilca nemilosrdne bila svoje jediné dieťa už len výhradne do tváre a hlavy, ako keby tú oázu naplnenú dobrom chcela rozmlátiť na kašu. Kým kominári stáli nad celým tým šialeným divadlom a vylievali krvavý obsah kýblov priamo na Natáľkine telo, ja som dostal posledný úder elektriny: „Marko, musím ísť čapovať,“ zopakovala mi pamäť najväčšiu nepochopiteľnosť, aká mala tú česť vojsť mi počas života do uší. „Život vlastnej dcéry versus jedno či dve načapované pívá?!? Preboha, čo majú tí ľudia v hlavách? Seníky plné pažravých húseníc špecializujúcich sa na ľudský mozog?“

Stlačil som brzdu a auto chytilo na mokrej ceste šmyk. Začal som v čertovom tanci lietať od jedného zvodidla k druhému. Našťastie, osem mojich anjelov v rýchlosti vytiahlo laná a s presnosťou krokového motorčeka synchronizovane vyrovnávalo krivolakú jazdu pojašene sa správajúceho automobilu. Ale nohu stláčajúcu brzdu v nevypočítateľne presných intervaloch som neovládal ja. Sadol si tam namiesto mňa snád sám anjelný Gabriel – nahnevaný, že som ho vyrušil pri čítaní Kamasutry. Musel okamžite priletieť, inak by zomreli dve duše, ktoré budú raz spoločne šťastne žiť ako muž a žena rovnocenne a v harmónii.

Auto výrazne spomalilo, upokojilo sa a ja sa ho odstavil ku krajnici. Vypol som motor, zavrel oči, rozplakal sa a oslovil všetkých mojich anjelov. „Chodte tam a zachráňte ju, prosím vás!“ snažil som sa im to milo rozkázať. „Neviem, či to pomôže. Do druhých duší nemáme právo zasahovať. Ale ideme teda... No zostane tu najmenší z nás. Musí. Bez nás by si mohol do troch minút zahynúť. Nabúra do teba kamión ani sa nenazdáš,“ prehovoril na mňa najhlavnejší z anjelov. „Chodte už, veď ju zabije!!!“ skríkol som na neho cez zúfalý plač.

Odleteli. Ten jeden zostal a hneď mal aj čo na práci. Okolo môjho auta totiž presvišťal kamión. Šofér viactonovej opachy v poslednej chvíli strhol volant a el-té-té ma obišiel. Asi zaspal. Nápor vetra sa s mojím autom pohral ako s prázdnu cigaretovou škatulkou. V ten šialený večer sa jednoducho všetko dialo ako v tragickom panoptiku.

Krv bola všade – na hánkach, prstoch, rukách, paplónach, posteli, obliečke, tvári aj v Natiných vlasoch. V kútikoch úst záchvatom osedlaného nečloveka sa vytvorila pena. Stal sa z neho organizmus, ktorý klesol na úroveň zvierata. Bil a reval do toho šialeného odzemu démonov násilia

vulgarizmy a keďže kominárov už krvavé divadlo prestalo baviť, odišli vymiesť nejaký bar. Celé súženie detstva násilníka vyplavoval rum cez údery do toho krvou zaliateho kľbka, ktoré som miloval viac ako seba. Z očí mi vytekali dva Dunaje napájané zo solných jazier môjho srdca, kým sa to besné zviera bilo o svoj život cez život, ktorý vzišiel z neho.

Otec násilníka takisto pil a potom si zlosť vybíjal na manželke. Natin otec sa ako mladý chlapec spoločne so sestrou schovával do skrine. Alebo utekali na balkón, keď už vedeli, že otec sa vracia tackavou chôdzou domov. Mama ich pobozkala na čelá, trasúcimi sa rukami naviedla do skrýše a potom už len martýrsky čakala na vyplnenie svojho osudu. Nikdy nenašla v sebe odvahu rozviesť sa. Neuvedomovala si, že svojím prístupom zafahovala do hry aj deti. Bola silná znášať bitky, ale slabá zastaviť lavínu duševných kopancov, ktorá sa valila na ňu aj na celú rodinu. A tá lavína buchnátov a úderov v tieto sekundy padala za jej chybné rozhodnutia na Nat. Láska plodí lásku, násilie množí násilie.

„Ach, Nat, to ja za to môžem. Niet väčšieho slabocha ako som ja. Prepáč mi, že som ňu opustil. Keby som ňu miloval, ako ti to neustále vravím a píšem, neodišiel by som od teba. Som slabošské smradľavé lajno,“ plakal som cez Dunaje.

„Nedá sa k nemu dostať. Narážame na sito, ktoré nás k nemu nepustí,“ zvestoval mi v rýchllosti vedúci vracajúcich sa anjelov. „Vraj máš vyslať posla-vyjednávača. Možno zomrie, ale to je jediná šanca, ako ho zastaviť,“ hovoril mi ďalej najdôležitejší z mojich anjelských ochrancov. „Kto vám to povedal?“ utriedoval som si fakty. „Jeho anjeli. Sami sa nám prihovori, lebo majú strach, že ten ich dostane infarkt. Môžu chrániť iba jeho, tak ako my môžeme pomáhať iba tebe,“ vysvetľoval mi princípy, podľa ktorých frčali.

Prestal som rozmýšľať a vyletel z tela, s ktorým ma zostala spájať tenká niť. Moja telesná schránka sa v priebehu sekundy zmenila na malý fliačik v plechovej búde s kolesami odstavenej na krajnici. V tom momente som sa premenil na záchranného posla. Bol som tam skôr, ako sa mi moji anjeli odzdravili. Museli zostať ochraňovať moje telo, ktoré zostalo bez duše, pretože tá už klopala na bránu zvieraťa. Šlo o sekundy.

- Kto si? – pýtal sa ma arogantne nejaký zbrojnoš pri bráne.
- Som posol, – usmial som sa čo najfalošnejšie.
- Čo chceš? – spýtal sa ma s opovrhnutím.

– Prišiel som zachrániť vášho pána, – povedal som pokojne. Dával som do toho všetko. Nešlo o mňa, ale o celý svet a nekonečný vesmír, lebo len duša ako Nat ho mohla obrátiť k lepšiemu a mne to celé došlo až šesťdesiatšesť kilometrov od epicentra výbuchu sopky zla.

– Vypadni, lebo ti odtnem ruku, – zasmial sa zbrojnoš. Asi chcel byť veľmi vtipný pred kolegom, ktorý sa zo zvedavosti prišiel pozrieť, čo sa deje na bráne.

– Neodídem. Skôr tu zahyniem, ale neodídem, – vyslovil som pevne.

Brána sa otvorila a meč zasvišťal vzduchom. Len tak-tak som stihol otočiť hlavu, aby som neprišiel o záber ako z Matrixu, keď mi pravá ruka padala na zem. Rana sa zaleskla, ale krv nevytryskla. Z hlavnej žily začal vytekať smiešne tenký prúd krvi. Až potom som si uvedomil, že sú to Natine ústa. Začal som sa modliť, nech tá krv tečie z rozfatej pery a nie ako následok vnútorného krvácania.

– Zmizni, bastard! – rehotali sa na mne a zbrojnošov kolega odkopol odfatú pažu do kríkov.

– Neodídem, kým nezachránim vášho pána, – ledva som precedil cez zuby, pretože bolesť na pravej strane hrude sa zrazu vyvalila cez prsia do tela ako horda Indiánov spoza kopca na nepriateľa.

Meče strážcov sa dali do pohybu. Zostal som ležať na zemi bez rúk a nôh. Zostatok tela sa zvíjal v ukrutných bolestiach. Triasol som sa ako osika. Tak isto sa drkotala aj Natina brada pod náporom stresu. Bolesť už nevnímala, bola na odchode. Balila si do batôžka svoje životné spomienky, lásky i nelásky, radosti aj utrpenia, detský zápisníček, fotky kamarátov, svoje prvé výkresy z výtvarnej, plyšové hračky, odstrihnuté vrkoče, obľúbené knihy, nedofajčenú škatuľku slimiek plus množstvo ďalších drobností. A mňa. Čakal na ňu tunel, jej vybraný sprievodca, hrob, obrad, plač pozostalých, obrovská hanba pre celú ich rodinu a žalár pre otca za zabitie.

Údery síce ustávali, no jej život visel na vlásku. Telo blikalo, že znesie už len tri rany a potom dokoná. Hodiny smrti začali odbíjať posledných desať sekúnd Natinho života. Pani s kosou už sedela v pletenom kresle v predsieni, popíjala v tichosti martini a s pokojom na tvári si čítala mesačník pre moletky. Hneď som vedel, že by chcela pribrať. No to by musela začať aj jesť a nie iba slopať alkohol.

– Čo chce ten červ? – zaburácal znenazdajky pánov hlas pri bráne.

– Je to nejaký žobrák. Bol dotieravý, – zaklamal prvý zo žoldnierov. – Nechceli sme vás rušiť.

Keď hodiny konca koncov odbili tretiu sekundu bytia, Nat upadla do bezvedomia. Zostávalo posledných sedem sekúnd. Otec ju znova udel. Číselník sa prehupol na dvojku, z rozbitých pier jej prestala vytekať krv. Začal som vykašľávať životodarnú tekutinu spolu s poslednými slovami novej záchrannej záhrady za ňu:

– Prišiel som vás zachrániť... ak sa neprestanete namáhať, dostanete infarkt, – vyslovil som slabo.

– Nepočul som, – zakričal na mňa. – Hlasnejšie! – skríkol pán a jeho päť znovu pritiahla Natáliina hlava.

Smrť si usrkla z pohára a elegantne ho položila späť na stôl. Postavila sa, napravila si rubáš a potom sa načiahla za kosou opretou v rohu. Hodiťy odbili ôsmu sekundu a až potom sa číselník z posledných síl presunul na mystickú poslednú jednotku – zostával jediný úder, ktorý mi dával jasne najavo, že ak sa uskutoční, dožijem život sám a už sa nijakej láske neotvorím. Na dôvažok budem niesť obrovský kríž, že smrť mojej najväčšej lásky mám na svedomí ja a nie Natin starý otec, ktorý to vraj celé zasial, ako sa ma budú celý zostatok života snažiť oklamať moji anjeli, aby som sa z toho nezbláznil.

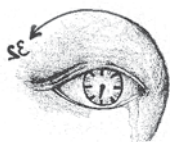
– Prišiel som vás zachrániť, – zachrchľal som čo najhlasnejšie. – Ak sa neprestanete namáhať, dostanete infarkt, – odvetil posol mojím hlasom, keď hodiny práve odbíjali deviatu sekundu.

Natin otec, zmenený na zvieraciu mašinériu, sa zastavil. Ruka mu zostala visieť vo vzduchu. Na chvíľku tam zmrzla, potom sa nemohúco zosunula k telu. Na to sa on celý zvalil do krvou zamazaných perín a začal plakať ako malé dieťa. Hneď vedľa Natinho mŕtvo vyzerajúceho tela.

Nat sa nadýchla a náš energetický most sa znova vytvoril. Bol síce slabučký, sotva zachytiteľný, ale bol, a ja som ho začal opätovne celý naradosťený vnímať. Posol zomrel v ťažkých mukách, no ja som sa našťastie o piatej ráno prebral úplne vyčerpaný na zimu v aute práve v momente, keď kominári otvorili dvere na nočnom bare a vyšli z neho ožrato vyblakujúc do skorého rána.

Všetko bolo naopak. Kominári mali vedrá krvi vyliť na toho šófera kamióna a na mňa. Celé to pod vplyvom alkoholu domotali. My sme mali odísť. Ja som mal zomrieť, aj ten šófer, no Nat nás zachránila. Vravím vám, tá duša bola predurčená zachrániť svet.

Múdry starec, žijúci už roky v lese, vyšiel zo svojej chatrče. Dostal chuť zahrať si na starom, od dažďa olúpanom piane. Túžba sa nedá spútať – to už mal odžitie.

31. sekunda

Keď idiot stojí na krajnici a čaká na odpovede z kozmu

Nemohli sme si volať, rodičia Nat neustále kontrolovali mobil. Cez Líviu som dostával aspoň maily, ktoré ma držali pri živote. Musela zostať doma, aby v škole nepátrali po tom, z čoho má tie nespočetné modriny a podliatiny. Zlomené nemala nič, iba časť srdca, ktoré si stále v nádeji že *nie je až taký netvor* šanovala pre otca, aj keď ho už dávno chcela nechať odumrieť. Teraz tú citovú črepinu bez riešenia odhodila do záchodovej misy a spláchna. Bez výčitiek tak utopila jedného zo svojich rodičov. Ešte chvíľku ho nechala prosebne sa načahovať zo spenenej vody v mise a potom za fotrovou násilníckou tvárou, ktorá zrazu prosila o odpustenie, pokojne a vyrovnané zavrela dekel.

Nedával, iba bral, a tak to definitívne podčiarkla a uzavrela. Už pre ňu nič neznamenal. Čakala len na dovърšenie osemnástky. Zaumienila si, že vtedy odíde z domu. To mi písala cez internet. A ospravedľňovala sa mi, nech sa na ňu nehnevám, že za všetko môže ona. Odpisovali jej moje slzy a básne plné snahy ospravedlniť sa za moje slabošské správanie. Zodpovednosť som bral celú na seba a prosil Nat o odpustenie. Trpel som, lebo fyzické príkorie si odniesla iba ona a nie ja. Učil som sa s tým pomaličky žiť, aj keď to šlo ťažko. Sľúbil som životu, že ak mi ešte raz podaruje takúto situáciu, postavím sa k nej hrdinsky ako chlap a nie ako zbabelec.

Po zistení, čo je človek schopný vykonať, keď sa neovláda, som sa bál šoférovať auto. V práci som musel, ináč to nešlo, ale vždy som šiel pod hranicou maximálnej povolenej rýchlosti. Do roboty aj z nej som začal chodiť autobusom, tak som sa bál znova hľadať svoju stratenú šoférsku sebadôveru.

Práve som sa autobusom vracal domov. Nebolo mi do spevu, ale akosi som sa tým životom vliekol. Keď už som nemohol byť pri Natinej posteli, šúpať jej pomaranče, držať ju za ruku, hladiť po spotených vlasoch a upokojuvať ju, že všetko bude dobré a že raz zomrieme spoločne v silnom objatí, aby ten jeden bez druhého toľko netrpel, tak som jej aspoň neustále písal krásne maily. Posielal som ich Lívii a tá ich Nat tajne nosila vytla-

čené na papieri. Ešteže existovala táto cesta, lebo ináč by som si šiel rovno po postel' do blázincea.

– Nech sa páči, podte si sadnúť, – povedal som postaršie vyzerajúcej panej, ktorá sa z posledných síl zavesila na tyč nado mnou. Každá prudká zmena vozidla z nej vyrobila ľudskú vlajku neschopnú bojovať s fyzikou. Všimol som si ju dosť neskoro a výčitky ma okamžite vystrelili do stoja, túžiac jej slušne uvoľniť miesto.

– Čo si to dovoľujete! Ja nie som žiadna stará pani, drzáň jeden... Čoho sa to ešte dožijem, takéto grobianstvo! – osopila sa na mňa namosúrene žena, keď našla cestu k zálohe svojich posledných životných síl a investovala ich bez rozmyslu do hádky.

– Prepáčte, nechcel som sa vás dotknúť. Pripadalo mi normálne a slušné uvoľniť vám miesto, – zarazene som sa bránil.

– Prestaňte ma urážať! Prosím vás o to, – rozplakala sa žena, odmietajúca sa zmieriť s tým, že bunky v ľudskom tele sa počas života vymenia iba v určitom konečnom počte. Neprijala starobu, a tým sa odsúdila k ešte rýchlejšiemu starnutiu. A možno nikdy nečítala o tom, že od tridsaťpäťky sa koenzým Q10 začína vytvárať v čoraz menšom počte až sa jeho výroba v sedemdesiatke nadobro ukončí. Človek sa zošúverí ako uschýnajúci list stromu a plnohodnotne si uvedomí zázrak bytia. Škola života prebieha v každom životnom období. Neverte slovám, ktoré hlásajú, že starý človek je žijúci mudrc nabitý všetkými znalosťami a odžitými skúsenosťami – aj on má stále na čom pracovať. Ľudia by sa mali naučiť, že smrť neprichádza, keď zostarnú, ale keď zabudnú, že žijú.

– Už som sa vám ospravedlnil a druhýkrát to nezopakujem. Neberte to ako osočovanie, ale vaše slzy sú len plodmi nezmierenia sa so starnutím a smrťou. Tieto dve veci sú súčasťou života, jedine my – západne rozmýšľajúci ľudia – to nevieme prijať. Každý z nás raz zomrie a vrásky sú len ozdobou neskorého veku. Pochopte to a usmejte sa na svet, pretože ste vkročili do obdobia, keď máte mladším zvestovať odžité skúsenosti. No teraz z vás padajú slané kryštáliky komplexov a nevyriešených vnútorných záležitostí, – hľadal som vhodné slovíčka, aby som sa až tak nedotkol toho, čo sa jej báli povedať blízki. Tí radšej hrali hru podľa jej pravidiel. Tvárili sa, že sú milosrdní namiesto toho, aby konali, otvorili jej oči a dostali ju do triezveho stavu skutočnosti. Od tej bolestivej udalosti s Nat som si zaumienil, že každému budem vraviť pravdu. Že sa vždy pokúsím nájsť čo najvhodnejšiu formu a vyslovím ju. Že to zo mňa do poslednej idey vyjde a nezostane žiadna utajená informácia pre druhú stranu.

U tej tetušky som nemal čo stratíť. Nebol som jej vnukom, takže som sa nepripravil o čerešňovú bublaninu a domáci malinový sirup, ktorý by mi aj

tak nechutil, lebo ako malému chlapcovi mi u starých rodičov nechutilo dokopy nič. Všade som videl špinu a neporiadne umytý riad. Nechtyl som sa lyžice, aj keď ma otec prosil pohľadom o taktnosť. Môj žalúdok však tvrdo nástojil, a tak som so sklopeným pohľadom žiadal zle umytú gumu dlážky, nech mi tí všetci tak slizko sladkí a predospelí ľudia dajú svätý pokoj. Nech sa znova začnú baviť o tom, kto na hornom konci dediny zomrel, kto má akú novú exkluzívnu chorobu a mňa nech si láskavo nevšímajú.

– Prestaňte tú dámu urážať! – osopil sa na mňa pán v belasom baloniku, stojaci vedľa užialenej panej.

– Urážať je to posledné, čo chcem. Vy ma nepočúvate? – pozrel som na neho kajúcny pohľadom. Dáma sa do toho rozplakala ešte viac. „Len sa vyplač, dušička premilá. Konečne z teba vystrelila zátka a vypustila všetko, čo ťa ťaží. A možno dôvodom na plač neboli ani tvoje prehlbujúce sa vrásky, ale hádka so sestrou o nezaplatené cibulky akciových jarných kvetov, choroba tvojho štvornohého miláčika či spor so susedou o nedobre umyté schody. Poplač si, prežívaj to. Vedomie za tým urobí zápis, že nastalo čiastočné vyhorenie skladu a že má znova uvoľnený priestor, kam môže začať opätovne znášať následky duševných blokov. Ale keď ich odstrániš, zostane tam miesto pre slnečné lúče a lásku k celému svetu, a to je určite lepšia voľba,“ prihováral som sa jej očami.

– Buď vypadneš sám, alebo ťa vyhodím ja osobne. Mám už nejaké tie roky, ale s tebou si hravo poradím, – rozkričal sa na mňa rozhorčený muž.

– Ja ešte nevystupujem. Až o štyri zastávky. Chcel som jej len pomôcť, – bránil som sa.

– Nevychovanec jeden akýsi, prac sa odtiaľto, – začal ma šklbať pán za ruku. Dáma pridala v smoklení na obrátkach, ešteže jej niekto podal papierovú vreckovku. Plač muža posmelil a drmal ma ešte viac. Z úst mu razila rybacina, ale do jeho obedu ma skutočne nič nebolo. No to, že mal v rukách zveráky, tak to mi už dávalo zabráť.

– Prestaňte ma kmásať, nemám rád násilie, – bránil som sa a snažil sa vymaniť z jeho rúk. Ten človek asi celý život ohýbal v cirkusovej manéži železo, lebo jeho silný stisk mi zastavil krvný obeh v ruke, taký bol ocelový.

Autobus zastal napriek tomu, že ešte nebola zastávka. Vodič asi vnímal celú situáciu, keďže sa diala iba dva metre od jeho sedadla. Otvoril dvere a otočil sa smerom k cestujúcim. „Ach, konečne sa ma niekto zastane,“ ťažko som si duševne povzdychol.

– Vystúpte si, mladý pán, – povedal pokojným hlasom asi tridsaťročný vodič oblečený vo vkusnej pletenej vestičke s motívom dvoch jablák, – nemôžem sa sústrediť na jazdu. Ešte kvôli vám havarujem, – dopovedal pokojne. Jeho rozvaha ma obrala o posledný pokus obrany.

Túžil som sa tam rozplakať ako tá babka. Odskrutkovať vrchnák aj z mojej nádoby bolesti, ale paradoxnosť situácie ma paralyzovala. Druhá vlna emócií mala obrátenú farbu – zrazu som sa v tom buse túžil rozkričať. Stále som však veril, že to nie je pravda, lebo to, čo tu vytvárali všetky tieto slepé a hluché ľudské opice, bol čistý nonsens. Scénku si nacvičili skutočne bravúrne, lebo toto sa v reálnom živote stať nemohlo.

No udialo sa. Muž vykonávateľ ma s pevným kliešťovým chmatom odprevadil až k dverám, aby sa za svoj výkon stal handrovým hrdinom pre penzijnú časť dopravného prostriedku. Za mojím chrbtom som začul pár nemohúcich záchranných hlasov: „Veď ho nechajte, nič nespravil,“ či „Preboha, čo vám šibe? Hej, mladý muž, vráťte sa, nedajte sa vyhodiť. Ste v práve, máte platný cestovný lístok.“

Chcel som pomôcť, no paradoxne som bol vyhostený. Všetko bolo naopak. Zostal som stáť na krajnici špinavej cesty a díval sa s nepochopením do okien autobusu, z ktorých ma s neskrývanými náznakmi opovrhnutia sledovali desiatky zvedavých očí. Väčšinu cestujúcich to nezaujímalo a podľa mňa si ani nevšimli nejaký prebiehajúci konflikt. Čítali knihy alebo noviny, na ušiach mali slúchadlá s muzikou či rádiom, alebo boli príliš zaujatí písaním správy v mobile. No oči všetkých – či už tých, ktorí postrehli, alebo tých, ktorí našli odvahu a zízali na mňa spoza skla – boli prázdne. Nesvietili im dúhovky. Boli to vyhorené palivá v unavených hlavách napichnutých na telá, ktoré boli oblečené v pekných šatách, ale iskra života v nich jednoznačne nebola. Skákali podľa pravidiel, ktoré im ukradli život ako protihodnotu. Pletená jablková vestička sa vrátila za volant, stlačila nejaký gombík a dvere ma za sprievodu sykavého zvuku načisto odkrojili od sveta tiel s tlúčimi srdcami, no napriek tomu mŕtvol, ktoré žili a vnímali svet inak ako ja. Nechceli ma v tom svojom svete. Každým krokom mi to vyhadzovali na oči a hulákali na mňa, nech sa netrepem do ich spoločnosti, kde aj tak iba prekračujem pevne stanovené zákony. „Zavadziaš,“ šepkali mi zákerne a zároveň slizko do ucha.

Babku usadili na moje sedadlo. Bola mojimi slovami nadobro rozrušená. „Bodaj by si mala to sedadlo odo mňa ešte vyhriate, tetuška. Z celého srdca ti prajem, nech ti to moje teplo dodá silu zvíťaziť nad neduhmi vlastnej duše tak šikovne otrávenej premúdrou spoločnosťou,“ prihovárал som sa jej, kým jej tvár s umelým, nostalgicko-teatrálnym výrazom ďakovala všetkým tým, ktorí kopali za jej farby. Bola ako primátor, ktorý bojuje o znovuzvolenie do funkcie a na ulici rozdáva ruže obyvateľom, ktorí na neho aj tak srali a kydali. Ten herecký výraz konca utrpenia patril celej osádke autobusu, ktorá jej chytila stranu a zachránila ju pred neokrôchaným, hrubým chrapúňom.

Autobus sa pohol a začal odchádzať. A s ním aj celý svet, ktorý ma odvrhol. Tvár babky sa mi začala pomalým rozbiehaním plechovej škatule na gumách rozmazávať do jemnej šmuhy. Osirel som. Pred očami mi zostal obraz vyplazeného jazyka nahnevanej *society*, ktorý v preklade nezvestoval nič iné ako: Si nebezpečný nielen pre nás, ale i pre samého seba. Mal by si sa odsťahovať zo svojho tela niekam preč!

„Prepáčte, že som sa narodil. Nikto sa ma ale predtým nespýtal, či to chcem. Neprišiel by som sem, keby som vedel, že vám tu budem zavádzať, škodiť, rozplakávať starnúce ženy, vyrušovať šoférov pri vedení vozidla, alebo slúžiť ako trenažér mužom – katom. Odpustite mi, že som gauner a vagabund. Nemôžem za to,“ začala mi tiecť prvá slza po líci.

Modlil som sa do dvojprúdovej cesty plnej hučiacich a dymiacich áut, v ktorých sedeli ľudia bez nádeje a snov. „Veľmi ma mrzí, že vám ubližujem, šliapem po záhone vami tak ospevovaných zákonov, ale inak to nejde. Pre mňa je prvým pravidlom láska a je mi jedno, či je to k štrnásťročnej osôbke, ktorá cíti nehu na rovnakej frekvencii ako ja, alebo k šesťdesiatročnej babičke, ktorá sa posledné desaťročia bude triasť o svoj výzor a zdravie namiesto toho, aby sa tešila vločkám snehu a lupeňom farebných kvetov. Akceptujem, že ste ma vyhodili na krajnicu, nikde inde totiž ani nepatrím. Som zloduch a netvor, taký som sa narodil a taký aj zomriem. Nepochováajte ma. Radšej moje telo nechajte zhníť v kanáli splaškov. Šetrite svoju energiu na vytváranie ďalších klieťok paragrafov, ktoré vás spútajú ešte dokonalejšie do podoby ukrižovaného teliatka, lebo túžite skončiť práve takto a vaša myseľ to aj neodkladne vykoná podľa vašej tichej objednávky.

Keď ma ušliapete na smrť, hodte ma do silného a dravého toku rieky ako Morenu. Nech ma zjedia ryby a baktérie, proste príroda, s ktorou som bol vždy zajedno. Lebo ona koná podľa srdca a nie podľa pravidiel takzvaného humanizmu. Plačem tu kvôli vám na ospravedlnenie, že som sa vás nechcel dotknúť, ale vy ste mi nedali na výber. Revete na mňa, že som sa narodil do tejto krajiny a musím žiť tak ako systém káže, ale ja to nedokážem. Nikto sa ma ani raz nespýtal, čo poviem na takýto či iný chystaný zákon alebo pravidlo. Keď to nebude v súlade s mojím vnútrom, prejdem na červenú, nezaplatím dane, neupracem suterén, nebudem kárať osemročného chalana, že išiel bez sprievodu dospeléj osoby vo výfahu, ktorý smie obsluhovať iba človek s viac ako štrnástimi rokmi. Uvedomujem si, že pravdepodobne skončím vo väzení, ale radšej budem plakať na krajnici cesty nezdravo produkujúcej zvukový smog, ako bez rozmyslu umelo prikyvovať na hlúpo rozprávajúceho vplyvného zákonodarcu,“ stekala mi modlitba ospravedlnenia sa spoločnosti po líci.

„Už dávno som prestal veriť rozprávkam. Ak si niekto z vás myslí, že

nás zachránia politici, klame sám seba, alebo je dieťa. Žijete v ilúzii, že politici sú múdrejší ako všetci ostatní. V skutočnosti je to však tak, že keď človek pracuje pre štát, je zväčša sprostejší ako triezvo premýšľajúci jedinec náhodne vybraný z ľudu. Politici sa plazia po zemi, len aby sa dostali na vyššie pozície. Predvolebné kampane nie sú ničím iným ako plejádou rôznych foriem podlizovania. Myslieť si preto, že títo ľudia budú schopní riešiť problémy obyčajných ľudí, je sebaklam.

Funguje tu systém *odmeny a trestu*. Odmena doháňa ľudí k chamtivosti, na konci má byť bohatstvo a kresťanmi vymyslené nebo. Trest vyvoláva strach, hrozbou biedy tlačí na vedomie ľudí a záverečným verdiktom je posmrtné peklo. Kresťanstvo odmieta univerzálnosť – teologickú doktrínu, že všetci budeme spasení. Politici a kňazi sú tí najväčší zločinci v celej histórii ľudstva a neobávajú sa ničoho tak veľmi ako rozhodnutia jednotlivca. Človeka, ktorý na seba hrdinsky prevezme zodpovednosť za všetko, čo vykoná. Nemajte správanie larvy a mozog gumenej hobliny. Napriek tomu, že vás hodili do priepasti, je z nej únik. Začnite už byť konečne sami sebou a nie gašparkami skákajúcimi na gumičke ovládanej prešibanejšími. Ale pozor, pasca je vymyslená šikovne! Aby si ľudia nestačili uvedomiť, v akom labyrinte blúdia, obľubujú ich mocní cez médiá, cirkev, reklamy či terapiu bulváru.

Náboženský pohlavári sledujú len vlastné prežitie. Nikdy vám nepovedia pravdu. Z ich úst nezačujete vekmi preverenú vetu, že koľko ľudí, toľko ciest k Bohu. Modelujú z vás mŕtvolu. Spia s mocnými v jednej posteli, no tvária sa cnostne, pokorne a skromne. Berte si zo slov okolia iba to, čo vám vyhovuje. Pichajú do vás tieto myšlienky ako ihly napustené vírusom HIV. Čítajú sa vám tieto vety horšie ako príbalový leták k lieku na liečbu zápalových ochorení dýchacích ciest a poruchy tvorby sekrétu? Vyšklbnite túto stránku z vašej duše! Ale nezabúdajte, že opak výroku je taktiež pravdivý. Každý z nás potrebuje svoje vlastné náboženstvo. Tak si ho vyskladajte a potom pochopíte, že keď začnú padať bomby, stačí zostať ľudský. Zistíte, že vaše súdy a rozhodnutia by mali byť v kritických situáciách založené na vyšších pravdách bez skloňovania Desatora či listovania v zákonníkoch.

Isté je, že naša planéta nie je zdravá. Zjavne má nejakú diagnózu, ktorá sa dá len ťažko definovať. Má totiž rôzne príznaky. Rovnako ako chorý človek, keď je napadnutý zhubným vírusom. Netrúfam si hodnotiť, do akej miery si z toho máme robiť ťažkú hlavu. A ani sa nepostavím na námestie, aby som vykrikoval do mikrofónu, že sa blíži koniec sveta. Keby si každý z nás poupratoval haraburdy sám v sebe a urobil poriadok vo svojom okolí, predpokladaná apokalypsa by sa od nás mohla vzdialiť na niekoľko tisíc rokov... Ale kto má chuť upratavať?“ zamýšľal som sa čoraz globálnejšie.

„Milujem vás, i keď vás nazývam slepými. Nie ste nič iné ako ľudské húsenice vytláčajúce jedna druhú. Len aby mala každá vlastnú zem na postavenie príbytku, kde by na ňu nepršalo, a aby mala kúsok chleba do úst. Milujem vás napriek tomu, že dýchate vzduch v animovanej záplave povrchnej dokonalosti bez vôle zmeniť vlastný život. Ale kto ho má zmeniť, ak nie vy sami? Osud? Novodobý Stalin? Hospodárska kríza? Strata zamestnania? Hlad a bieda? Presne tak. Nežiadate svojím spánkom o nič iné ako o zobudenie cez biedu či vojnu.

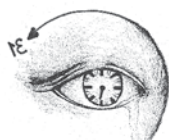
Keď katastrofy zaklopú na vráta vašej duše, potom vám prestane vadíť bradavica na nose, frajerkinie rozliate prsia, vačky pod očami, mľandráva riť, veľké vajcia a malý penis, veľké pysky či malý klitoris, smiešny plat a mrzutý šéf, hluční susedia alebo dotieravá svokra. Potom už prestanete behať za milenkami a milencami, prestanete ohovárať, osočovať, haniť, posudzovať, sťažovať sa a uvedomíte si, že žijete kráľovsky, že ste milionári, máte plnú špajzu jedla, z vodovodu vám tečie zlato, že by ste mali začať ďakovať a že by ste konečne mohli byť spokojní! Začnite ďakovať, lebo si privoláte chudobu, hlad a vojnu! Ľudstvo je žijúci organizmus, ktorý sa nedá zastaviť. Ničím. Keď sa nebude nič diať, nastane nuda, zastaví sa vývoj. Príde vojna, hladomor, epidémia a keď bude zasa veľmi zle, opäť zakvitne láska.“

Pár áut na mňa bliklo, jedno dokonca zatrúbilo a spomalilo, no ja som sa ani nepohol. Pozeral som tupo pred seba ako Dostojevského idiot a pomáhal svojej bolesti tlačéním slz, nech už konečne dokončí svoj pôrod.

„Ach, Nat, keby som ti mohol zavolať priamo do duše a povedať ti, ako preveľmi ňu ľúbim. Že neustále hľadám to čarovné slovičko, ktoré keď vyslovím, vnútro ti zaplní pokoj a stav nekončiacej lásky. Ty mi úprimne uveríš, že to s tebou myslím vážne, i keď celé okolie hovorí, že som pre teba starý a nemôže medzi nami nikdy nič byť. Aby som umlčal tie sprosté hlasy vyslovujúce so smiechom a s nadradenou múdrosťou, že ak mi o niečo ide, tak je to určite len to, že chcem prefiknúť mladé dievča a som nastopu jeden z tých stoviek úchylov, ktorí nadržane slintajú po adolescentných a pekne dorastajúcich dievčenských púčikoch.

Trepú, že ty si normálna nedospelá žaba, ktorej sa zakrútila hlava a tínedžersky sa zalúbila do vysnívaneho gitaristu, ktorému predsa na tebe nemá prečo záležať. Myslia si, že si naivná a bez skúsenosti zo vzťahov, lietaš v oblakoch bez túžby ukotviť sa a nakoniec aj tak padneš ksichtom na zem, pretože baladické lásky s vysnívateľnými umelcami, so športovcami či s inými „osobnosťami“ sa jednoducho neplnia. Toto je komentár ľudí, ktorí nevidia do našich srdiec a pravda je v nás bez šance, aby ju niekto precítil tak silno, ako to vieme len my dvaja.

Nik nemôže pochopiť nepochopiteľné, kým pochopiteľne nepochopiteľné nezažije na vlastnej koži. Kto prejde takýmto tunelom bolesti a zužitkuje úrodu z prežitej skúšky, nebude sa mu už nič na tomto svete zdať divné, čudné či bizarné. A ja som sa pomaličky dostával do stavu práve takých ľudí, ktorí prežili koncentračný tábor, týždňové týranie od sadistu, smrť vlastného dieťaťa či zlý zdravotný stav bez nádeje na zlepšenie. Všetko nakoniec musí stráviť duša. Nie rozum, ako si klamlivo namýšľa množstvo ľudských postavičiek. A následky trávenia bolestí sa skončia automaticky v inom pohľade na svet. Škoda len, že s takouto dorastajúcou dušou nerastie aj okolie, pretože človek tak nerád čaká na meškajúcich...

30. sekunda

Začnite sa usmievat'. Aj nasilu

Keď autobus s jablčkovou vestičkou za volantom išiel znova okolo mňa, docvakli mi v hlave dve veci. Prvá bola, že asi nie som normálny, pretože muselo ubehnúť minimálne štyridsať minút odvtedy, čo som z vozidla vystúpil. Bol to pádny dôvod, aby som v záujme svojho zdravia navštívil psychológa, kým ma tam osobne nedošikuje dobročinné zmýšľajúce okolie.

Druhý postreh ma však potešil viac: „Nik mi nemôže zobrať môj pokoj. Ten je predsa len a len v mojich rukách! Keď to nikomu nedovolím, nebudem tu nabudúce stáť zaliaty slzami. Nie, pred nikým nebudem nič brániť, jednoducho sa k hradu mojej harmónie nikto nedostane. Budú sa k nemu môcť načahovať maximálne ako ľudské dlane túžiace dotknúť sa rýb cez sklo akvária, ale skončí sa to len ich zámerom. Nevstúpia do mňa, neovplyvnia ma, budú len so závisťou sledovať môj pokoj, rozvahu a všetko zapalujúcu radosť.

Budem žiť spontánne ako stromy, vtáky, slnko, vietor či jazerá. To len ľudia sa klamú, že po tretej svetovej vojne by slnko nevyšlo. Ale ono by vyšlo! Slnko nezaujíma nejaký ničiaci človek, nepotrebuje ho. I tma sa bude naďalej radowať a kochať z milióna rozsvietených hviezd, budú mať pre koho žiarieť. Nie sú závislé od očí zamilovaných a od pohybu pera básnika. To jedine človek sa do oblakov chvastá svojou inteligenciou namiesto toho, aby sa od zvierat a prírody učil vesmírnym zákonom, po ktorých tak namyslene šliape.

Nebudem si už robiť starosti so zmyslom života, trápiť sa peklom a líškať sa od strachu z neho Bohu. Neexistuje žiadne peklo, snáď okrem zeme samotnej, hehe, “ začal som sa vo vnútri seba smiať. „Sme tu na misii, kde máme počas každého jedného ľudského života stihnúť opraviť toľko, koľko sa dá. Tu je ten očistec za hriechy minulých životov, áno, všetko sa prekrýva aj s kresťanskou Bibliou. Všetko je o láske a odpúšťaní. Boh je orol, náš otec, ktorý učí svoje nevedomé mláďatá lietať. Padáme od únavy, pohladení od našich nepriateľov – učiteľov a karmických bumerangov, ktoré v autoklamstve premenovávame na životné kopance. Keď už nevládze-

me, náš otec – tá najvyššia svetelná bytosť – je vždy nablízku a chytá nás ako silný a skúsený orol znova do zobáka. Nadychujeme sa, získavame silu a on nás ako správny rodič opäť z lásky púšťa do bolestí, lebo je v ňom silne zakorenená preverená pravda, že bez nich neporastieme. Život je ako rozumný rodič, ktorý dáva svojim deťom návody, ale lietat sa už učia samy.

Nenechám sa už miasť žiadnymi mesiasmi, prorokmi, avatarmi, veštcami a kňazmi, veď svoj životný kompas mám nainštalovaný v sebe! Namontoval mi ho tam sám Boh, tá najčistejšia vesmírna energia, práve kvôli tomu, že radšej sedáva pri vesmírnom jazere a trávi čas chytaním kozmických rýb, akoby strácal čas neustálou komunikáciou s ľudskými popletenými červami. Hodil nás do kade, kde bolesť vie dosiahnuť úroveň Everestu, len aby sme rástli. Načo by bolo dobré, keby nám stále pomáhal?

Celú existenciu mám vo svojich rukách, a to je neuveriteľne krásne. Kašlem na minulosť. Iba idioti sa trápia dávno absolvovanými skúškami – sú to kopáči vlastných hrobov, hlúpi lupiči osobného pokoja. Budem sa z celej mojej duševnej sily snažiť, aby som sa netriasol ani o budúcnosť, čo ma bude pokrivená spoločnosť ako lákať. Pretože čím má človek väčšie krídla, tým väčšia je obloha jeho bytia.

Doteraz som tie súženia väznil v sebe, ako keď hluchý celú noc drží bojler. Koniec! Otváram poklop. Leť si zo mňa, bolesť doteraz nazbieraná! Zmizni von, už ťa nemienim v sebe chovať ako príživníka. Nosiť na nohe ako otlak alebo na lici ako pehu. Nie si až taká slobodná, ako si si doteraz nahovárala. Buď odídeš sama, alebo ťa osobne vyšmarím takou rýchlosťou, že ťa nenájde ani najlepší antivírusový program sveta. Prac sa zo mňa! A nie, že sa budeš do mňa pokúšať vracť ako kozmodisk do reklamy! Tie-to dvere sú pre teba navždy zavreté! Moja duša bude odteraz bezplatnou ubytovňou iba pre smiech, tanec, úsmev, spev, radosť, pohodu, harmóniu, mier a ticho, “ rázne som sa prihovril svojej bolesti, strachu i smútku.

„Veru tak, dosť bolo trápení s kapelou, Tibetom, mŕtvou maminou, nešťastným otcom, bizarnou láskou k Nat, komentármi okolia na môj život a miliónom ďalších kravín, ktoré mi za to nestoja. Je len na človeku, či mu problémy pribúdajú alebo ich rieši a miznú. Odbúram jeden väčší problém a s ním odíde stovka menších. Chce to len pevnú vôľu a začať na seba pracovať. Ide iba o jedinú myšlienku – vlastné rozhodnutie, že CHCEM! A JA CHCEM!!! Už zámer je čin! Moja duša trpí pre nedokonalosť, čo je prvý, tak prepotrebný krok k dokonalosti. Trpký pripomienko-vač, že nežijem márný život,“ nabudzoval som sa vo vnútri do čoraz väčších vibrácií.

Zalial ma pocit víťazstva zblúdenca hľadajúceho cestu von z hustých a trnístých krovin. Usmial som sa a ten úsmev ku mne pustil prvé lúče tepla.

Hojivé lúče si ku mne obratom našli cestu. Generovali štart pozitívnej energie. Stačil im náznak úsmevu, satelit radosti im z otočky nadiktoval moje súradnice a oni už samé bežali v ústrety rozšíreným ústnym kútikom. Ošpliechali ma prvé vlnky šťastia.

„Je to skutočne také jednoduché? Stačí sa iba usmiať? Dokonca aj keď to človek urobí nasilu, funguje to? Prečo mi o tom nik nepovedal? Naučili ma, ako si pozrieť, čo zostane z ihlanu, keď ho prereže nejaká rovina a cez permutácie vypočítať pravdepodobnosť výhry v Lotte. Ale všetko toto mi je na nič, o tom úsmeve mi mali povedať! Veď sila a váha úsmevu sa nedá preniesť z nohy na nohu! Tak prečo chýbajú lekcie úsmevu v osnovách na základných školách? Veď je to základ zadania mailovej adresy, kam začne vesmír obratom zasielať spamy energetických pozitívnych mailov. Nechcem poznať znak benzénového jadra ani latinský názov čelade rakov, to mi nepomôže, keď budem v smútku. Chcem sám ovládať návrat do harmónie. Som hladný po schopnosti mať pod kontrolou emócie. Nechcem sa vyhrabávať z duševných tráum cez lieky, opierať sa o tisícky rokov staré náboženstvá, ktoré aj tak nestíhajú odpovedať na otázky dneška. Na začiatku mi možno pomôžu, ale nakoniec budú i tak bažiť iba po ovládaní a nie po spasení mojej duše. Nech si druhí ľudia pre mňa za mňa veria i v kamene, je to ich túžba, ich cesta. Len nech ich po mne nezačnú hádzať. Odmietam sa vykecávať so psychológom či naivne dúfať, že zajtra budem plakať o čosi menej, lebo to vraj spraví čas. Údajne chodiť viac von medzi ľuďmi, pretože mám len jedno zdravie, ako mi budú radiť moji kamaráti. Všetci chcú skutočne pomôcť, ale neovládajú z duševného šamanstva, tak isto ako ja, ani len smietku poznania. Je na tomto svete skutočne všetko naruby?“

Začal som sa smiať, hoci mi v tom uschnuté slzy na líkach chceli spočiatku zabrániť. Netrvalo dlho a môj šibnutý smiech prešiel do hlasného rehotu. Musel som vyzeráť ako čistý debil, keď som sa sediac na krajnici od smiechu prehýbal až do cesty. Autá tentoraz trúbili a blikali preto, lebo vodiči sa báli, že sa im ten určite zdrogovaný mladík vystrie pod kolesá. „Íšiel som iba o niečo rýchlejšie... to on sa vnútorne dofetoval, on mi vkročil pred nárazník, on bol na vine,“ bránili by sa na súde.

Premietla sa mi zrazu budúcnosť. Urazená teta z autobusu hrala so svojím manželom na verande bridž a smiala sa na jeho milo vyslovených vtipoch, že jej rastie tretia brada. Muž, vykonávateľ trestu, stláčal gumené koliesko na spevňovanie svalstva a popri tom nemo sledoval televízny prenos zápasu v džude, pričom v hlave si predstavoval, ako raz zachráni dieťa zavalené nejakým bremenom namiesto toho, ako ešte rok dozadu sníval, že sa stane slávnym, keď niekoho hrubou silou vyhodí z autobusu.

Ja som sa miloval s Nat v zaparenom aute na nejakej bočnej ceste do lesa. Stmievalo sa, takže nás nemohol nikto vidieť a nieto ešte spoznať. Naše duše aj tak nezaujímal, či sa stanú predmetom záujmu dákého náhodného pozorovateľa. Keď boli v sebe, všetko ignorovali. Vyzliekli sa donaha a ponorili sa do spoločného jazera lásky. Raz jedna umyla chrbát druhého a potom tá druhá z čistej lásky umyla chrbát tej prvej. Mydlili sa, štekli, hrali, smiali, frkali si pre znásobenie radosti vodu do tváří a bolo im božsky.

„Nie, nikto a nič ma nemôže vykoľajiť z môjho pokoja. Žiadna strata živého či neživého. Keď sa naplním radosťou, nič ma nezlomí a nepošle na skúšobnú plavbu ku dnu, keď sa mu zachce. To ja mám v ruke dirigentskú paličku tvrdosti môjho vnútra, to ja budem odteraz zviať opraty mojej duševnej stability a nie vonkajšie vplyvy skúšajúce moju pevnosť,“ smial som sa svetu, ktorý som začal znova vrúcne milovať. „Nikto mi nezoberie moje nebo a oblaky, slnko a jeho lúče, vnútorné teplo a Nat! Keď si pred zaspávaním zadám do snov, že sa Nat stane mojou ženou, porodí mi deti a po záhrade sa nám bude premávať veľký salašnícky pes pripomínajúci malého ľadového medvedíka, nik a nič na svete mi to naplnenie nezoberie. Jedine, že by mi to v tomto živote nemalo patriť a neskôr o to prídem. Vnútorne však cítim, že k sebe patríme a že sa mi oplátilo povedať tým pár dievčinám, ktoré som na svojej životnej ceste stretol, že ich nechcem za manželky, pretože čakám na moju poslednú vílu a tej dám všetko.

Ľudia ku mne možno budú zajtra opäť nepriateľskí, ale ja s nimi budem mať odteraz súcit. Keď postavím proti sebe zlobu a lásku, nie je šanca, aby láska nevyhrala. Budem sa pozeráť nepriateľom priamo do očí s dávkou pochopenia, a to začne môjho protivníka meniť. Nemôže to byť ináč! Už sa nebudem báť stretu s nepriateľom. Naopak, budem sa naň tešiť, zbroyiť lásku a urovnanie sporu ma neminie. Zlostných ľudí budem ľúbiť zo všetkých najviac, pretože oni to aj najviac potrebujú.

Všetky tie urážky, spory, konflikty či bolesti od ostatku sveta prichádzajú práve preto, že neustále zaspávam! Raz si niečo uvedomím, precitnem, snažím sa to vniesť do môjho života, ale to oslnenie nejakou knihou, filmom, myšlienkou či stretnutím s povznášajúcim človekom je časovo krehké. ZASPÁVAM! Všetci to robíme! Preto prichádzajú problémy, ktoré si prítahuje vnútro samo. Pretože túži po zdokonalení a len s pomocou konfliktov zostáva bdelé. Avšak ľudia nielenže spia, oni sú ešte aj slepí a hluchí! Radšej druhým niečo vyčítajú, akoby porozmýšľali sami nad sebou.

Výčitky voči druhým sú v skutočnosti zrkadlom vlastnej nedokonalosti. Liečebné šípy, ktoré svojou zaspatosťou zdarne odmietame. A tí osočovní z druhej strany barikády, nevedomky tušiaci túto skutočnosť, sa napriek

tomu nechávajú lacno zviešť do vyčerpávajúcich bojov, ktoré im berú energiu. Nespia, riešia, rozmyšľajú a hľadajú argumenty, aby zvíťazili. Stažujú sa okoliu, bojujú za svoje právo, česť a pravdu. Ale každý sme sa narodili, aby sme tu vykonali to svoje. Raz sa ja stávam cestou pre niekoho a on sa zasa časom stáva cestou pre iných ľudí.

Zabíjať a milovať je to isté. Iba ľudská túžba kategorizovať, ukladá jedno sloveso do pravej strany vejárika a druhé do ľavej maštale hanby. Takzvaný ubližovateľ iba robí, čo musí. Svojím činom podáva obeti pomocnú ruku, ktorá sa jej zo začiatku samozrejme chytá, ale vzápätí na ňu pluje, hryzie a škriabe ju. Tí múdrejší po čase poďakujú, no neprebudení musia trpieť naďalej. Osobnou zaslepenosťou si vybrali trnistú obchádzku. Pri ich úrovni duševného stavu nemajú inú voľbu a nikto nemá právo ich za to kárať či viniť.

Každý berie skutočnosti iba podľa svojho výseku vnímania. Duchovne vyspelý človek sa dokáže skloniť a pochopiť nízkeho, ale primitív nedokáže za jeden deň dosiahnuť úroveň vyspelej bytosti. To, že sme slabí, ešte neznamená, že sa musíme učiť, ale že sa učiť chceme. Kto sa vzpiera, sám prikladá polienka do pahreby osobného utrpenia. Chápavejší sa snažia rýchlejšie prísť na to, prečo sa tá či oná udalosť stala. Prijmú ju, vstrebú, podčiarknu získanú skúsenosť, vyhrabú sa z bahna slz, otrasú, vzpriamia do výšky topoľa a zosilnejú do tvrdosti brala. A kým začnú kráčať ďalej, za každú facku od života poďakujú. Áno, POĎAKUJÚ! Keď sa za nimi spätne otočia, tvár im zdobí úsmev víťazstva a pochopenia.

Na rozdiel od nevedomých, ktorí búsia svojou schopnosťou neprijímať do trezlivosti okolia a stávajú sa tak nepriamo znova učiteľmi. Všetci sme anjelmi, ktorí sa neustále menia na drakov. Nekonečný proces sebazdokonaľovania Boha je úžasný. Veď kto iný by to mohol takto bravúrne vymyslieť ak nie On – fiškus s dlhým duševným bičom a malým dvorom. A my tu ako mravčeka jojkáme a plačeme, lebo bez toho bedákania to nám slabým nejde.

Autobus s jabĺčkovou vestičkou za volantom šiel okolo mňa už druhýkrát. No teraz zastavil a predné dvere sa otvorili presne pred mnou.

– Poď, nastúp. Nemôžem sa na teba pozerať, – prihovril sa mi už dobre známy šofér.

– Ďakujem, – vyslovil som a vďačne nastúpil.

– To vieš byť až tak dlho urazený? – spýtal sa ma vodič.

– Ja nie som urazený, skutočne, – usmieval som sa na neho.

– Dokedy si chcel stáť v tom chlade? – neprestával s vyšetrovaním.

– Ja neviem. Už by som asi išiel. Čakal som na odpovede z kozmu, hehe, – začal som sa smiať.

– A čo, prišli? – premeriavala si ma jablčková vesta, či som si niečo nepichol.

– Pochopil som úchvatné veci, – odvetil som.

– Aké? – usmial sa nečakajúc na moju odpoveď.

– Že keď ste na dne, tak sa treba usmiať. Keď to nejde prirodzene, tak aj nasilu, – povedal som pevne hrajúc sa na múdrego.

– To ti došlo až po hodine státia v tom studenom vetre, lebo si sa nadýchal splodín z výfukov?

– Áno. A za túto skúsenosť by som tam stál z vďačnosti ešte tri dni.

Neodpovedal. Mal ma za blázna. Zastavil na zastávke. Predné dvere neotvoril, lebo tam nestál nikto, kto by chcel nastúpiť. Počkal, kým zo zadných dverí vyjdú ľudia, zavrel ich, pohol sa a až potom znova prehovoril:

– Si na mňa nahnevany? – spýtal sa ma.

– Nie, som na vás pyšný. Zachránili ste celý autobus pred možnou haváriou. Konali ste podľa svojich pravidiel, nemám proti vám nič. Možno by už teraz niektoré ľudské duše neboli medzi nami a pri niektorých oŕačovaných telách by v tejto minúte plakali milujúci príbuzní.

– Si zdravý? – tykal mi neustále vodič.

– Môžete si byť istý, – vykal som mu na oplátku.

Premeral si ma pohľadom prieskumníka kvality duševného zdravia netypických cestujúcich.

– Práve som celému svetu slúbil, že keď bude meškať, tak ho počkám. Že sa k nemu skloním, keď sa on nebude vládaf načiahnuť a vystrieť ku mne. Že sa ho budem snažiť pochopiť, aj keď on nebude chápať mňa. Že ho budem milovať, koľko moje srdce bude vládaf, i keď on bude do mňa v nepochopení kopaf. A že budem rešpektovať jeho pravidlá, ale tie, čo sa mi nebudú páčiť, bez výčítiek poruším, – povedal som pokojne.

– A čo na to svet? – začal sa šofér usmievať.

– V pohode. Iba ma varoval, že ak raz niekto zažije obrátenie a potom sa rozhodne vrátiť späť a znova žiť podľa hriešnych pravidiel, v ktorých žil dovtedy, kým nespoznal Boha, bude to mať ťažké a môže veľmi trpieť.

– Čo na to ty? – nedalo mu.

– Dokopy nič. Odvetil som mu, že môj charakter bude môj osud.

Vodič chvíľku mlčal a potom mi povedal:

– Verím v Božiu pomoc, ale auto si radšej zamykám.

– Ale ak o niečo prídete, je to niekedy zásah šťasteny, – odvetil som mu.

– Ak mi nemá niečo patriť, nedostanem to, – pritakal šofér myšlienkou, ktorú som už poznal.

– Presne tak, – povedal som. – Musím vystúpiť. Ďakujem vám za rozhovor. Dovidenia, – dodal som.

– Ahoj, drž sa, – odpovedal mi.

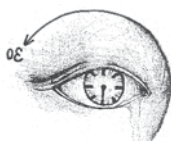
– Budte šťastný, – rozlúčil som sa, prešiel k stredným dverám a vystúpil.

Vonku som si sadol na lavičku, vybral mobil a napísal Nat správu: „Nat, každým dňom ťa milujem stokrát silnejšie. Uvedomujem si, že ti tieto slová možno nebude nikdy dopriate čítať, ale ja som to napísať musel. Nemienim v sebe dusiť dobro, nehu a lásku, ktorá chce ísť za tebou. Pa, tvoj beznádejne zamilovaný Marko.“

Stmievalo sa, ale v mojej duši a tele nie. Tam práve spoza sleziny vyšlo slnko a začalo obmývať srdce láskou nabitými lúčmi. A dychovka radosti mu do toho vyhrávala marš. Úsmev mi zdobil tvár a ja som precítil, ako sa dobre žije človeku, ktorý sa nebojí, nič neskrýva, hovorí, čo cíti, a nemá strach za to niešť aj zodpovednosť. Moji anjeli, ktorých som sa pred odoslaním správy spýtal, či niekto nebude za slová mojej úprimnosti znova bitý, mi odvetili, že môžem byť tentoraz pokojný.

Keď máte okolo seba dobrých spolupracovníkov, všetko sa vám začne dariť. Musíte sa však začať usmievať, bez toho to nepôjde.

Nat ma prevzvonila.

29. sekunda

Solitaire

Týždne ubiehali a všetko sa usadilo ako padajúci sneh za oknami mojej obývačky. Ani neviem, ako prefrčali Vianoce, lebo december bol klasicky ultrahektický.

S Nat sme si neustále volali. Pozornosť jej rodičov opäť upadla na úroveň podpriemeru, ani len netušili, že sme znova v kontakte. Celé to prenasledovanie nám nakoniec veľa dalo, dávali sme si totiž väčší pozor. Od tej udalosti som už napríklad ani raz nevošiel autom do ich dedinky. Viac než pozorne sme vyberali miesta, kde sa budeme pohybovať či parkovať a venovať sa tam nerušene zamilovaným hrám. Nie, k skutočnému sexu stále nedošlo, ale v oblasti iných praktík sme sa stávali čoraz väčšími majstrami.

Vo svojom vnútri som nastolil čo najjemnejším a najprirodzenejším spôsobom pevnú a neotrasiteľnú harmóniu. Už mi nikto neubližoval, pretože okolo mňa chodili iba učitelia a anjeli. Precítil som radosť zo života, z ľudí, celého bytia. Keď prišla nová udalosť a ja som potreboval žiadanú odpoveď, umlčal som všetky moje myšlienky a ticho duše mi s prehľadom krupiera vždy odpovedalo. Nadprirodzený most s Nat zosilnel, ale energiu mi už nebral. Mohla odísť z môjho života, prijal by som to a tešil by som sa z toho, čo sme medzi sebou zažili – stretnutie tretieho druhu, lásku bohov v špíne tretieho tisícročia. Veď sme spolu vypestovali láskykvet do prenádherných farieb, do úžasných odtieňov. Kolkým ľuďom sa to počas života podarí? Veď aj Nedvėdovci spievajú, že obrovskú lásku človek prežije za svoj život *jenom jednou. Nebo dvakrát?*

S Kikou som nedosiahol ani štvrtinu toho, čo s Nat. Pritom Kika mala už dvadsaťštyri rokov, keď sme spolu začali chodiť. Zdala sa mi akási neucelená. Stále niečo hľadala a ustavične jej čosi chýbalo. Zakladala so svojimi priateľkami diskusné krúžky, kde rozprávali, urážali, snivali, preklínali, obdivovali a zatracovali mužov z čelade *solitaire* – z francúzskeho prekladu charizmatiký vlk samotár. Spoločne si pod tým pojmom vizualizovali šarmom oplývajúceho neženatého alebo nie až tak tragicky zadaného jedinca s certifikátom kvality *na úrovni*. Veková kategória medzi dvad-

saťpäť a štyridsať, miestom výskytu väčšinou husto osídlené oblasti. Solitaire netrpel žiadnymi spoločensky zavrňovanými neduhmi ako alkohol, hracie automaty, kurvy či pivní kamoši z mokrej štvrte. Disponoval relatívne vysokým inteligenčným kvocientom, starostlivo pestovanou telesnou schránkou, použiteľným fejsom bez zjavných estetických chýb a vyholenými vajcami i podpazuším. Zásadne používal značkové kusy handričiek a kvalitné parfumy zvučného mena. Vlastnil pár základných nevyhnutností ako zariadený byt, dobré auto, plazmovú telku, notebook, prípadne ešte mikrovlnku, práčku, varnú kanvicu, odšťavovač na ovocie, sitko na rezance, škrabku na zemiaky, tlčík na mäso, holiaci strojček, odstrihovač nechťov, fén na vlasy či alternatívny vosk na plešinu, kamillkový toaletný papier, zubnú kefku, ibuprofen a pohotovostný balíček ultratenkých vložiek s krídelkami. Samozrejme, všetko nadobudol výlučne z vlastných finančných prostriedkov vďaka svojej práci, ktorá z neho síce urobila beznádejného workoholika, ale na druhej strane mu ju tí menejúspešní mohli len zúrive závidieť.

Šlo jednoducho o samčeka prudko vyhľadávaného slabším pohlavím kvôli rozprávkovému sobášu, finančnému zabezpečeniu, dovolenkám pri mori, nedeľným obedom u svokrovcov a čo je najdôležitejšie – kvôli plodeniu čarokrásnych roztomilých potomkov v konštelácii starší synček v modrom kočiariku a o dva roky mladšia rozkošná dcérenka v ružovom kočiariku. Čiže skrátené: Jedinec spôsobujúci nenávistnú zeleň na ksichtoch ostatných príslušníkov ženského pohlavia z kategórie *super popiči kamoška z aerobiku*, s ktorými by chodila tá solitairova pseudovyvolená s vytreštenými očami fučať do miestneho fitness centra v snahe eliminovať riziko jeho nevery.

Sprvoti sa im zdalo, že pretriasaný druh živočícha s mužskými genitálami asi ženy nepotrebuje. Alebo ich aspoň nevyhľadáva na to, na čo by tie patriarchátom dostrihané chuderky chceli byť k dispozícii. Kika a jej podobné kamarátky to uzavreli tak, že mu chýbajú predovšetkým na umocnenie veľkoleposti svojho ega a na zúfale presviedčanie samého seba o svojej bezbrehej úžasnosti. Áno, jeho úsmevná autolož o svojej dokonalosti mala pre neho ďaleko lepšie terapeutické účinky ako celý tím psychiatrov z Bostonskej kliniky. Aj preto sa podľa nich *solitaire* vyznačoval tým, že uprednostňoval samičky oplývajúce nadpozemskou krásou, prípadne aj nadpriemerným IQ, ktoré síce pri sebe dlho nezniesol, ale aspoň si v spoločnosti neurobil faux pas tým, že sa bude objavovať po boku nejakej dvojzubej predavačky z Maxu.

Bolo im nad slnko jasnejšie, že tento druh muža je absolútne neuchopiteľný pre akékoľvek samičie ciele aj vďaka svojej obsedantnej túžbe po

slobode. To mu dodávalo malý satisfakčný punc milosrdnej nedokonalosti, čím na druhej strane zvyšoval ostatným mužom šancu na jeho občasné vyradenie z obehu. Mali tak príležitosť chlácholiť zronené príslušníčky krajšieho pohlavia, ktoré sa po dlhodobejšej kontaminácii solitairom vyznačovali masívnym pojedaním antidepresív a zvýšenou frekvenciou používania výrazov ako bastard, zmrld, kokot alebo kokotský zbastardený zmrld.

Analýzu uskutočnili vskutku brilantnú. Tak prečo mala teda Kika neustále pociť, že ona o tento druh živočicha zakopávala akosi pričasto? Nebola sa mu schopná vyhnúť oblúkom ešte skôr, ako vstúpil do jej života, i keď mu s kamarátkami založila taký dokonalý rodný list. Že by mal ten malý pakistanský spisovateľský hajzlík Hanif Kureishi naozaj pravdu? Napísal, že vo výbere partnerov sme neomylní, najmä ak túžime po nesprávnom človeku. Vraj existuje akási anténa, magnet alebo inštinkt, ktorý nás núti vyhľadávať nevhodných. Ten nepravý je, samozrejme, na niečo ten pravý. Aby nás trestal, týral, ponížoval, ničil a čo je zo všetkého najhoršie – aby v nás vyvolal dojem, že nie je nevhodný, ale takmer ten pravý, a tak nás nechal visieť v predpekli lásky. To predsa nedokáže každý, nie?

Kika mala dnes ku mne prísť a už v telefóne mi naznačila, že bude odo mňa niečo potrebovať. Nemusel som hádať, či jej chýba polárny medveď alebo zlatá ringlota. Dobré som vedel, že ďalší solitaire najprv úspešne rozšifroval vstupný kód do jej srdca, vopchal tam hrajúc sa na milostného felčiara svoj vyvoňavkovaný ňufák, vyplienil, čo sa dalo, a potom s výrazom favorita zdupkal.

– Bolí ma hlava, – povedala Kika, keď už sedela v mojej obývačke.

– Skúšala si spať?

– Áno a ušetrím ti otázky – pila som aj veľa vody, jedla, onanovala, ale nič nepomohlo. Neuveríš, ale aj dýcham, no stále mi ju ide roztrhnúť, – zabila Kika.

– To sú hriechy z minulých životov, – odvetil som.

– Jáj, tie tvoje ezoterické bláboly. Prestaň radšej jesť tie otruby a začni piť znova gin.

– Aj by som začal, ale po pití ma vždy bolí hlava a to som nikdy nemal rád. Neuveriteľná bolesť, tak mi šlo vždy makovicu roztrhnúť. Ako keby mi niekto vypálil cigaretou do lebky diery, vycucal z nej kokteilovou slamkou rozum, vstrekol do vzniknutej dutiny inštaláciu penu, zaštopľoval diery korkom a potom mi poriadne zatrepal hlavou. Pena začala naberať na objeme a tlačila na lebečný orech. No strašná bolesť, – povedal som, kým počas vyslovovania viet som všetky myšlienky znázorňoval aj pantomimicky.

– Aúúú, to bolí! Prestaň! – chytila sa Kika za hlavu.

– Tak čo, Jean Reno zo Senice sa zbalil a prchol?

– Hnusný plaz! Keby si ma nevaroval nikoho v živote neprekliat', urobím to! – povedala. – A ja krava som sa kvôli nemu prestala stretávať s Dáškou a Denisom, – dokončila svoju životnú katastrofu Kika.

– Znova im zavolaš a zoberú ťa späť do sexuálneho trojuholníka. Alebo si vysnívaj nového partnera a on príde.

– Ja si nikoho vysnívať nemusím. Som krásna žena. Bif sa o mňa budú! – povedala vehementne.

– Vráť si maternicu do tela, budeš mať dvadsaťšesť, – pripomenul som jej blížiaci sa sviatok.

– Debil, nevieš ma ani podporiť!

– Nebudem ti tu rozprávať capiny. Na to máš svoje kávičkové kolegyne. Alebo si pusti nejaký seriál. Čech by povedal: Prašť, jako uhoď. Ale ja som tvoja realita, ja som stena, ja som tvoj skutočný kamarát, – bil som sa vyslovenými vetami do hrude.

– Hm, tak mi povedz, prečo stále priťahujem tento typ mužov? Zo začiatku vyzerajú dokonali, no nakoniec sa z nich vyľiahnu slabosi. Aby som úplne vedela precítiť bolesť lásky? Aby som si do dôsledkov odsrala tento level vo fáze presunu do niečoho lepšieho? Musím mať pekne dojebanú vzťahovú karmu. Asi by som sa mala zamyslieť nad tým, či už nenadišiel čas začať smerom ku chlapom vysielat' iné správanie z podvedomia – také tie prijebané signály *som bezbranné prítulné mačiatko túžiace po láske a objatí*. Ale viem, že v mojom prípade by to bola čistá pičovina. Nie preto, že by som také signály nedokázala vysielat' – vo veciach účelového ovládania svojho správania som totiž kurevsky dobrá majsterka, ale vo veciach lásky mi to príde zbytočné. Ničilo by to predovšetkým mňa samu, – povedala Kika.

– Milujem, keď filozofuješ slovníkom modernej doby, – vyslovil som.

– Ale ja sa usmievam, hoci by som teraz mohla začať fázu sebazničujúcej ľútosti nad tým, ako zúfalo prahnem po láske, ktorá sa mi zatiaľ nedostáva v takej forme, akú by som si predstavovala. Usmievam sa preto, lebo viem, že ešte nie som pripravená na pokojné vody klišé vzťahov určených pre oči okolia. Keď sa ale nad tým teraz tak zamyslím, tak Jean Reno mi do tohto môjho vzorca solitaire akosi nezapadal. Tak čím to bolo, že som s ním začala randiť ešte aj po tom, ako som ho po troch týždňoch známosti odstrihla? Asi ma na chvíľu zlákala predstava byť nejaký čas s niekým, kto sa tvári, že ma bezhranične miluje a že bezo mňa nemôže existovať. Veď kvôli mne poslal do pičiny jeblinu so štvorkami kozami, – rozmýšľala Kika nahlas a ja som sa zatiaľ krútil na sedačke od smiechu pod palbou jej úvah.

– Kto nevysiela lásku, nedostane lásku, – povedal som, keď som sa nadýchol.

– Nie, nie... Reno bol len prestupnou stanicou k ďalšiemu solitairovi, lebo intenzívne v kostiach šípim, že hlavný solitaire môjho života sa na scéne ešte len objaví. A cítim, že to nebude trvať dlho. Možno sa tu v mojom okolí už aj niekde obšmieta, len ja som ho zatiaľ nezavetrila. Nejdem uvažovať, ako to dopadne, len sa akurát neviem zbaviť pocitu, že to bude sakramensky bolieť. Ale to už mi asi jebe, – dopovedala Kika.

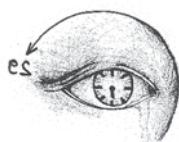
– Hehe... teraz si si vyslovila svoju budúcnosť, a tak sa aj stane. O pol roka ťa opäť vítam v tomto kresle a viem, čo budem počúvať. Tvoje ďalšie náreky zo sklamaní. Mysli už konečne pozitívne!

– Ja dobre viem, čo chcem. Preto som tu, – povedala tajomne.

– Dievčatko, si v správnom byte?

– Chcem od teba dieťa, – vyslovila Kika.

Koče sa zvyknú predbiehať. Niekedy sa stane, že sa aj rozbijú. A niekedy koče naplní pocit, že by umenie trmácať sa po cestách i necestách naučili aj nejaký iný koč. Najradšej, keby bol ich a bol malý. To aby sa nemohol brániť.

28. sekunda

Nieko v sebe pestuje barbara, iný anjela

Zmeravel som. Čakal som, že si bude chcieť požičať kľúče od mojej chaty alebo nejaké peniaze, ale že sa mám stať biologickým otcom jej potomka, to veru nie. Tak by ma neprekvapili ani stierače na ponorke či spiatočka na lietadle, ale táto jej veta ma prinútila získať čas na odpoveď:

– Dáš si kivi? – tváril som sa, že som prepočul a podával jej miskú s kivi.

– Nie, chcem tvoje semeno, – odvetila Kika.

– Ja si ich nešúpem. Dokonca si ich ani neumývam, aj keď je na nich vraj množstvo smrtiacich postrekov, – pokračoval som v ovocnej téme a detský krik obchádzal.

– Chcem presne také isté strelené decko ako si ty. Tak dáš mi ho? – odolávala Kika.

– Mám aj mrazené jahody.

– Marko, mňa nezaujima kde si bol v lete na brigáde, chcem od teba potomka. Nebuď z toho predposratý, dokopy o nič nejde, – provokovala.

– Pred chvíľkou mi tu slečna rozprávala, že túži po normálnom mužovi a takmer cíti, že už je za rohom. Neprešlo ani päť minút a Kika mi tu melie niečo o bábike. Keď mi budeš nabudúce volať, najprv si napíš na papier zoznam životných priorít, – povedal som.

– Chcem dieťa. Od teba. Keď stretnem muža, ktorý ma bude ľúbiť, bude sa musieť naučiť ľúbiť ma aj s decuľom, – odvetila.

– Bez sexu to asi nepôjde, však? Budeme sa musieť spolu vyspať, čo? – položil som dve otázky s jednou odpoveďou, keď som si potvrdil, že tému neobídem.

– Hehe, ak chceš, tak áno, – zacítila Kika nádej.

– Nóóó, sex s tebou bol vždy dobrý, ale asi z toho nič nebude, – odvetil som.

– Tak mi dáš iba semienko, dobre? – spýtala sa ma Kika prítulne.

– Počkaj, povedal som, že z toho asi nič nebude. Nedám ti ani spermie.

– Ty niekoho máš? Je to ešte stále tá princezná zo Sáby?

„Áno, mám. Chodím stále s tou štrnásťročnou kočkou. Volá sa Natália.

Lúbime sa ako dve bezbrehé rieky, ktoré sa spájajú do jedného koryta a zatiaľ sa nám tečie impozantne. No čo ti budem hovoriť, čistá vzťahová nádhara,“ hral som sa v duchu s odpoveďou, či dostatočne naplním slovné spojenie *spoločenská nehoráznosť*. „Toto jej mám povedať? Nie, u psychológa som ešte nebol – to bude moja nasledujúca odpoveď?“ šiel mi dialóg v hlave, Kiku som k tomu proste nepotreboval.

– Mám, aj nemám... ale to s tým nemá nič.

„Má a veľa! A ty to dobre vieš, tak nezavádzaj,“ opravilo ma moje vnútro.

– A vlastne má a dosť veľa, – dodal som opravne.

– Nechceš sa najprv porozprávať sám so sebou? – spýtala sa ma Kika vraštiac čelo a kývajúc nado mnou hlavou.

– Ak ti odpoviem áno, pôjde to len formou umelého oplodnenia. Táto vecička ale stojí okolo tisícpäťsto eur. A to sa ešte nemusí podariť. Potom platíš druhýkrát. Si na tento variant pripravená?

– Keď ma dobre pretiahneš, dám radšej tisíc eur navyše tebe, ako žiť s nejakým zmätkom, ktorý bude chľpatý ešte aj na chodidlách. Za pár rokov života s ním by to boli aj tak milióny, – odvetila.

– Nečítaš ty náhodou Evitu?

– Áno, prečo? – nepochopila.

– To ona leje vodu na lopatky všetkým frustrovaným a sugestívnym samičkám, akí sú muži zradcovia, egoisti, zálečníci, tyrani, kurevníci a celkovo divné stvorenia, s ktorými sa to vždy skončí katarzným zážitkom. Ženy s rovnako chybným softvérom jej knihu po dočítaní slastne zavrú a vnútro im zaleje istota, že zo vzťahov s mužmi vyjde žena nakoniec aj tak ako ponížená a zradená cica. Nedáva im žiadne riešenia, iba ich utvrdzuje v tom, že sa s nami nedá žiť. Žiadne svetlo, riešenie, slnko, – povedal som.

– Mňa to naučil život, nemusím k tomu čítať ženské autorky.

– Ale poteší ňu, keď ňu niekto utvrdí v tom, že aj iné trpia a všetko je zlé, nie? Že to nie je tvoja chyba, ale kategorický error vo všetkých, čo chodia po povrchu zemskej s hompálajúcimi penismi, však? Dala si sa oklamať. Sama si tak rozhodla a život ti prináša iba to, čo vyslovuješ. A keďže ti z úst idú samé zavrhnutiahodné jedinečné samoklamstvá, neočakávaj žiadne zlepšenie. Slová odrážajú tvoje vnútro. Svojím pohľadom na svet, myšlienkami, snami a vyslovenými vetami tvoríš vlastnú budúcnosť. Keď sa ňu niekto spýta, ako sa máš, a ty odpovieš že na piču, tvoje podvedomie si povie: „Aha, moja pani sa chce mať na piču, tak sa idem do toho pustiť.“ Začne to automaticky vykonávať a tebe bude skutočne tak na piču, že ňu ani Evita z toho nevylíže. Keď sa nebudeš vedieť s niečím zmieriť a nebudeš to chcieť vidieť, začne sa ti kaziť zrak. Keď sa neprijmeš ako žena, dostaneš rakovinu

maternice, pretože myseľ si myslí, že nechceš byť ženou. Zmeň taktiku. Keby si pozitívne verila v harmonický vzťah, dostaneš ho. Ale človek tejto doby je naučený žiť s nezlomnou vierou v sklamanie. Hlavne vy ženy viete medzi sebou úžasne masturbovať s mýtom, že normálni chlapi do jedného zdochli na bojovej výprave za romantickou láskou, – rozvil som myšlienku.

– Ty si jediný, kto ma ubezpečuje, že niekoľko vás prežilo. Preto chcem bábo od teba. Si najlepší genetický materiál, aký vo svojom okolí poznám. Jedine tvoje meno zostalo na papieri neprečiarknuté.

– Nechcel by som vidieť tú dočiaranú legendu. To muselo dopadnúť horšie ako plánovaný vpád Japoncov do Indonézie, – povedal som. – Ako si to predstavuješ úradne?

– Bolo by to iba moje dieťa a malo by aj moje meno. Otec by nebol uvedený, neexistoval by, takže by si naň nemal žiaden nárok. Samozrejme, nechcela by som od teba ani žiadne peniaze.

– Prišla si mi ponúknuť biznis naplnený ľudskou bolesťou a teraz mi dokonca pokojne hovoríš, že časť mňa bude vymazaná, že nebude existovať? Absurdné. Čo ma nepoznáš? Čudujem sa, že ešte nemáš odtlačok mojej dlane na líci a že tu vystrašene nestojíš v obrannom aikido postoji. Neviem si predstaviť, že po svete bude chodiť niečo živé, z ktorého polovička bude moja, a ja to ani nebudem môcť otcovsky objasniť. Čo mu povieš, keď sa bude pýtať na otca?

– Niečo si vymyslím.

– Čo? Že si sa vyspala s kolotočiarom Ferom? Že mal zvodné čierne oči, smutný výraz v tvári, ty si sa do neho neodolateľne zamilovala a otrčila mu v srdcovej pomätenosti šušku? A keď so svojím šapitó odtiahol do iného mesta, zistila si, že pod tričkom sa ti vytláča helma?

– Napríklad. Hmm, drsný príbeh... ale je to celkom dobré. To si videl v nejakom filme pre pamätníkov? – spýtala sa ma Kika neuvedomujúc si vážnosť situácie.

– Čo je toto za život? Vákuovo splodené dieťa vychované matkou, ktorá nenávidí mužov, ale raz v sebe pocítila pretlak materinskej megalásky, tak sa pozvala na kávičku k bývalému frajerovi, ktorý ako jediný prežil masaker japonsko-indonézskeho frontu na papieri s menami potenciálnych darcov ejakulátu? Potom sa to narodí a ona bude ťahať prácu i výchovu mladého chlovčeka. A ja si raz pôjdem kúpiť do bufetu vineu a nemo budem pozorovať, ako nejaká nervózna matka kričí na zastávke na prekrásne dieťa, nech nestrká prst do špinavej kaluže. To vnímavé stvorenie ju bude pozorovať s vylakanými kukadlami, prečo tá pani so šialenstvom v očiach, ktorú volá mama, tak hystericky kričí. Má od nej dostávať lásku a namiesto toho je hromozvodom pre jej nervozitu, nevyrovnanosť a zlobu.

Narodil sa ďalší plod, ktorý bude infikovaný chorým programom šíriť neľásku. A ja mám byť pomocníkom na množenie tohto vírusu, – zhrnul som niekoľkodesaťročné utrpenie novej duše do pár viet.

– Chrobáčik, už trochu preháňaš, – usmiala sa Kika.

– To mi odľahlo, že iba trochu, – odvetil som sarkasticky. – Všetko je naopak, len svet sa tvári, že to tak má byť, – dodal som.

– Ako teda?

– Rozmyslím si a dám ti vedieť, – uzavrel som to a dúfal, že si zasa niečo prečíta, pozrie nejaký film alebo jej nejaká kávokamoška niečo srdcervúco poradí. Ona o týždeň zmení plán a začne sa venovať pestovaniu bonsajov.

– Prídeš na tie moje narodky? – spýtal som sa jej, keď sa v chodbe obliekala do zimného kabáta.

– Kedy máš tú oslava? Tento piatok či budúci?

– Budúci, – odvetil som.

– Asi áno. Ešte ti zavolám. Ahoj, – vyslovila a dala mi bozk na líce.

– Ahoj, – odzdravil som a objal ju.

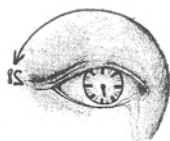
Svet bol naruby. Ľudia chodili po hlavách a rozprávali nohami. Deti za nich plodili cudzí ľudia v bielych plášťoch s pinzetami pod elektrónkovými mikroskopmi a oni ich potom vychovávali v neľaske. Sústavne zabíjali a otravovali prírodu a potom ju takú jedli, aby sa neskôr čudovali, aké zákerne choroby sa zrazu objavili. Zatvárali zvieratá do kliebok, vyberali za ich obzeranie vstupné a nepomáhali ani smutné pohľady tých nemých stvorení. Kázne o pokore sa končili pri dverách kostolov a chrámov. Ľudia nevedeli prijať malé veci a pri veľkých preklínali a vzdávali sa svojich bohov. Predstavitelia ich vlád mali dlhé prejavy o mieri, aby obratom vrazili miliardy na zbrojenie a zabíjanie, aj keď mali predtým plné huby pochopenia, súcitu a pomoci. Kým svetové banky počítali miliardové zisky a vymýšľali nové finančné chytáky na hlupákov nevyznávajúcich súlož úroku s úverom, na rôznych miestach zeme vymýval hladomor kusiská zeme.

Stovky ľudí umierali každú hodinu a tisíce ďalších prichádzali o domovy, pretože nejaký silnejší národ sa v rámci dobre vypracovaného politicko-vojenského plánu rozhodol za noc prekresliť mapu sveta. Fotky mierových misií obleteli cez krvilačné médiá svet, ale zábery malého chlapca, ktorý sa drží bagandži nejakého vojaka so samopalom v rukách a očami ho prosí o vodu, boli grafikmi šikovne vyretušované. Ľudia rozprávali o pravde a minútu na to jej drzo pľuli do tváre. Štali a srali na ňu a s tupým výrazom *ja nič, ja partizán* v tvári ju zapierali. Keď spravili chybu, nevydali sa na opravnú výpravu do svojho vnútra, ale pohotovo ukázali prstom na desiatku iných ľudí. Vytlačili okoliu zoznam príčin, prečo sa to stalo a oni v žiadnom prípade nie sú vinníci.

A do tohto sveta, kde sa neustále vytínali tony lesov, aby mi letáky nesúce informáciu o tom, kde sa dá kúpiť najlacnejšia liptovská saláma v meste, mohli týždeň čo týždeň naplniť moju schránku, sa na ten istý papier vyrobený z bolesti písalo aj o láske. No nebolo konané v súlade s ňou. Svet bol dole hlavou, pretože ani jedna inteligentná bytosť nedorástla do tej výšky, aby mohol byť na zemi raj. A tak najvyššia vesmírna identita nepretržite posielala cez násypku z kozmu nové duše, ktoré sem spadli, oprášili sa, napravili si šaty, vstali a noblesne vkročili na javisko falošnosti a životnej frašky. Sypali sa ako hrušky do jamy pekelnej za občasného krčča blaženosti, nech majú občasný prísun energie na prežitie. Miliardy božských buniek sa sem chodili zdokonaľovať, učiť, rásť a trpieť. Síce na vety vyslovujúce jednoduché pravdy pochvalne prikyvovali kečkami, ale vzápätí vyšli von z domu, prešli po tráve do trafiky, kúpili si nanuk, obal hodili na zem, stretli sa s kamarátom, okradli cudzieho človeka a peniaze prepili. Po ceste na diskotéku niekoho zbili, vo víre tanca zbalili pripité mladé dievča, nahovorili ju a predali jej drogy a potom odišli ožratí do herne prešustrovať zarobené love. Ráno ledva vstali, od zimy a nevyspatia sa triasli na nedeľnej svätej omši, kde súhlasne prikyvovali na kázeň farára, ktorý so smútkom v hlase hovoril, že tomuto svetu chýba láska a pochopenie.

Všetky zmeny, obraty a revolúcie sa rodia v našich hlavách a aj obrovské veci stoja na jedinej veci – myšlienke. My sami rozhodujeme, či v sebe vychováme barbara alebo anjela. Barbar planétu rozborí, anjel si na nej postaví krásny sad. Preto som si predstavil, ako sa prechádzam medzi voňavými kvetmi, a obraz ako sa plazím v špinavej a zablatenej diere som dokonale vygumoval z mojej predstavy.

Nat sa narodila s nebom v srdci a silu odolávať spoločnosti, ktorá sa ju snažila deformovať, čerpala zo svojej prirodzenej lásky k svetu. Ako som mal mojim známym vysvetliť, že s ňou túžim v tom nebi žiť, ochraňovať ho, skrášľovať a dotvárať?

27. sekunda

Sex, drogy a rock´n´roll

Bola polovička januára a mne odbilo dvadsaťsedem rokov. Zorganizoval som vo svojom byte párty. Keďže som nemohol pozvať Nat, mne najbližšieho človeka, bolo to skôr pre hostí a priateľov ako pre mňa. A tak sa začala oslava bez oslávenca, i keď som sa tam fyzicky nachádzal.

Filip bol aktívny aj za mňa a všade krákal zvodné reklamné reči: „Bytovica ako hrom tento piatok u Marka! Plný bar chlastu, krásne kočky a namachrovaní týpci, takže sedieť doma, v práci či piť omylom v bare za vlastné, by bola hlúposť. Volajte Markovi a pozvite sa! Hlavne baby!!!“ Čakal som teda slušný nálet, a tak som v snahe zachovať aspoň nejaké súkromie na dvere spálne nalepil papier s nápisom: „Nevstupovať! Maľuje sa!“ No v konečnom dôsledku to malo opačný dopad podľa pravidiel: Mlč a nájdu ňu, krič a nevšimnú si ňu! – všetci sa chytali kľučky, hodnotili farbu posteľných obliečok, obrazy, uhlopriečku televízora a vstavanú skriňu, ktorej zrkadlové dvere sympaticky zväčšovali izbu.

Prišlo viac ako dvadsať ľudí a môj trojizbový byt na mňa nahnevane kričal, aby som ho doľúkol. Dokvitla celá kapela i s priateľkami, len Filip prišiel bez Miriam. Asi v nej stále víťazilo nepochopenie situácie. Prišli aj bracháčikovia Martin a Marián. Obidvaja momentálne aktívne frčali na tráve. Zo všetkého mali jednu veľkú srandu. Bol som zvedavý, dokedy im to vydrží. Nijako som im nedohováral, len som ich varoval, nech si dávajú pokoj od svinského perníka, ktorý zasral celé naše mesto. Ukázala sa i Kika, hoci ešte v strede týždňa vravela, že si pravdepodobne nenájde čas.

Na začiatok som pustil Jaromíra Nohavicu a všetkým oznámil, že dnes je mongolská kuchyňa – čo *dom dal*. Všetci sa ako chrty rozbehli do chladničky a špajze a chválili ma, že mám konečne nakúpené. Prijal som dary od gratulantov a potom som krúžil ako panáčik na pružinke od jednej skupinky diskutujúcich k druhej. Po povinnom úvodnom kole si ma Filip zavolať bokom a začal so svojimi pornografickými rečami. Zdeno, kolega z práce, sa ma zatiaľ od môjho počítača pýtal, či mu pomôžem rozlúštiť heslo ku kontu nejakej baby na čete.

– A nebude sa chcieť prihlásiť? – spýtal som sa ho.

– Nie. Nejaká jej kamarátka sa dnes lúči so slobodou, – odvetil Zdeno. – Heslo *madona* nezabralo. Čo to môže byť?

– Skús *chcem byť chudá*, – odvetil som mu. – A o čo ti vlastne ide? Tebe by sa páčilo, keby si niekto začal čítať tvoju poštu? Napríklad tvoja mama, – vyzvedal som.

– Chcem vedieť, či sa jej páčim. Zatiaľ si iba píšeme. Možno sa pochválila nejakej kamarátke, – odvetil a neprestával mlátiť do klávesnice rôzne slová a ich zvrátené spojenia.

– Doobeda som rozmýšľal, že dnes budem iba masturbovať, ale nakoniec som sa predsa len rozhodol súložiť. Marko, ja som nadržaný ako mopslík. Ty si ako často drnkáš? – vyzvedal Filip.

– Nedrnkám si. Mám predsa povinnosti voči štátu. Blíži sa daňové priznanie, – zaklamal som usmievajúc sa.

– Ale nie... povedz, – nedalo Filipovi.

– Tak normálne. Raz, dvakrát denne. No v zime menej. A keď mám babu, tak skoro vôbec, – preháňal som so smiechom hrajúc sa na borca.

– Neberie *nechcem byť tučná* ani *nebudem pažravá*. Čo mám ešte skúsiť? – kričal Zdeno od počítača.

– Daj všetky mesiace v roku, – poradil mu Filip, nech sa ho na chvíľku zbavíme.

– Ona nie je blondínka... – odvetil Zdeno a už dobkal *január*.

– Skús... – povedal mu presvedčivo Filip a znova sa otočil ku mne: – Je jedno, či máš babu alebo nie. Drnkanie je niečo úplne iné ako súlož. Frajerky to nikdy nepochopia. Načo sa zbytočne priznávať? Pri honení si môžeš predstavovať ktorúkoľvek ženu, – vysvetľoval mi Filip, ako keby som na krku nemal hlavu, ale kanvicu na mlieko.

– Je to šťastie nevera, nie? Dávaš v predstavách napríklad susedu... asi by sa to Miriam nepáčilo. Ja keď ľúbim, nemám chuť na inú ženu, – povedal som a čakal, ako zareaguje.

– Veď sa aj bojím, aby mi na to Miriam neprišla. Zapne plazmu a v rohu nájde vypálené logo Hustler TV od môjho častého pozerania. Minule šla na víkend k starým rodičom. Doniesol som si teda domov jednu kurvičku. Polovica mesta ju dala, klasický sídliskový bicykel, ale ináč fajn baba. Mohol si s ňou robiť všetko. Pred výstrekom sa ma vždy pýtala, či má spojiť prsia alebo otvoriť ústa. Ponosil som ju po celom byte. Ešte aj na práčke som s ňou nafotil akty. No či si tá piča nezabudla u mňa tangáče? Hneď vedľa koša na bielizeň. Krava jedna slepá, zabudlivá... – rozčertil sa Filip.

– Ak sa dobre pamätám, vravel si, že ti Miriam stojí za to, aby si sa vykašľal na ostatné baby. Vidiš, znova to dávaš do radu ako ruský gulometčík

v porazenom Berlíne, – pripomenul som mu jeho sľub. – Filip, ak ťa baví zažívať len chvíľkovú radosť, zájdi si do cirkusu alebo do bordelu, ale nemýľ si to s fungujúcim vzťahom.

– Povedal som Miriam, že ségra sa bola osprchovať, že im prerábali vodu... ako myslím k tým tangáčom, – nepočúval ma Filip.

– Nezabralo nič, – povedal skleslo Zdeno.

– Tá výhovorka musela Miriam chutiť horšie ako pepermitová doboška, – odvetil som mu. – Skús *nirvána*. S dĺžňom aj bez, – otočil som sa na Zdena.

Niekoľko vyhodil Jaromíra z prehrávača a z veže zažala hrať ABBA. Pár ľudí začalo tancovať.

– Nadržaný som, nadržaný som, nadržaný som!!! – vyslovil Filip a začal pohľadom hľadať vhodnú obeť.

– Tá štihla je pekná, hmhm. Všetka? S kým prišla? – snažil som sa motivovať Filipa.

– To je Simona. Rado ju doviedol. Chudá je ako drôt do betónu... bradavky má väčšie ako prsia, nič tam nemá. A už som ju mal. Ešte kým som si začal s Miriam, ty moralista, – dopredu mi odpovedal Filip, očakávajúci asi nejakú moju ironickú otázku.

– Ty kokóóós, nirvánu zobralo!!! – zakričal Zdeno od počítača a postavil sa. – Nalejte mi niekto šampanské! – zahučal veselo smerom do kuchyne. – Chcem ju! Raz do nej vojdem, aj keby som sa mal stať gynekológom! – neustávala jeho radosť.

Pozrel som sa na hodinky. Bolo deväť večer. Balkón bol mierne otvorený a valil sa z neho hustý dym z cigariet. Uzavrel som v sebe stávkku, či susedia zavolajú ako prvých požiarnikov, alebo policajtov kvôli hluku.

– Náhodou je sexi ako Eva Kostolányová, keď spievala pred stíhačkou, – okomentoval som Simonu.

– Vytrtkal som ju a potom mi začala písať také divné esemesky, – pokračoval Filip v sexuálnej spovedi.

– Aké divné esemesky? – nechápavo som zopakoval.

– Lúbim ťa a tak...

– Aha, – došlo mi. – Nepochádzaš ty náhodou z dvojčiek? Nekopal ťa súrodenec v pätnástom týždni vývinu v matkinom bruchu do hlavy? Je v tomto byte okrem zásuviek nejaká diera, ktorú si nevyplnil? – nemohol som sa neopýtať.

– No veď práve, tá tvoja Kika vyzerá šumne. Aj kozy má... Ale to by som ti nespravil... to nie, kamoš, môžeš byť pokojný, – povedal kajúcne Filip.

– Čo? Veď to je život. Chod za ňou, – povedal som mu s pokojom.

– To myslíš vážne? Mňa by roztrhlo, keby mi nejaký kamarát súložil bývalú, – znova mi Filip ukázal svoju výšku.

– Nepatrila mi, kým sme spolu chodili, prečo by som ju mal vlastniť ešte aj po rozchode? Len sa s ňou nevrúť do mojej postele. Ďakujem za pocho-
penie, – odvetil som mu.

– To víno mi celkom slušne zašlapalo. Kika v mojich nohaviciach
prebúdzla tigra. Takže ja idem, dobre? – položil mi Filip ešte raz kontrolnú
otázku.

– V pohode, hehe, chod v pokoji. Amen, – dal som mu rozhrešenie.

Filip vyštartoval pokým ABBU nahradili vianočné pesničky.

– Kto pustil tú kravinu? – spýtala sa Slavova priateľka Radka do hučia-
ceho pléna.

– Ja, – hrdo sa ozval Maroš, sused z vedľajšieho vchodu. Bol to vegeták,
mal som ho rád za jeho náklonnosť k surrealizmu. – To mi prišlo pred Via-
nocami do schránky. Vraj nech pošlem nejaké peniaze deťom, čo to na-
spievali. List sa začínal slovami: „Prinášame vám šťastie...“ Ale čo je komu
do môjho šťastia, kurva?! Nasrali ma hneď zrána... vstanem, zapnem
počítač, pozriem zoznam päťdesiatich najbohatších ľudí na svete či tam nie
som, a nič. Deň hneď v prdeli. Zbehnem do schránky po poštu a tam sa mi
neznámi ľudia rýpu do života, do šťastia... Ešte aj prachy za to chcú. No
makové! – rozprával Maroš cez vianočné pesničky.

– Pustite Lucie, na tieto pičoviny sa nedá tancovať... – zabil niekto.

Pieseň Černí andělé opanovala obývačku a počet ľudí hádzúcich svojím
telom do rytmu začal kulminovať k vrcholu.

– Zdeno? Ako si na tom? – obrátil som sa na narušiteľa osobného
súkromia neznámej devy, ktorý ešte stále sedel za počítačom a hltal šam-
panské.

– Je to na prd, – odvetil smutne.

– Nepáčiš sa jej? – pomáhal som mu s odpoveďou.

– Píše nejakej MyškeMyškovitej.008, že sa okolo nej začína obšmietaf
akýsi Zdeno, ale že je slizký... nevie si predstaviť, ako sa s ním čo i len
bozkáva, – povedal smutne.

– Tak to je iná káva. Nemal si do toho šprtaf. Vidiš, vidiš, – povedal som
mu.

– Vybehni na pokec do sex zoznamky a napíš: Hľadám babu, ktorá má
pätnásť minút času a sedemnášť centimetrov miesta, – radil mu Filip z dru-
hého konca izby a na chvíľku tak prerušil kurizovanie s Kikou.

Podišiel ku mne Fido. Nemal som ho v oblube. Aj na túto oslavu sa
votrel cez mojich bratov. Aspoň mi ich pripomenul, lebo tých som počas
večera zatiaľ veľmi nevidel. Asi čadili v druhej izbe cez vodnú fajku mari-

huanu. Vždy sa to tak delilo – v jednej izbe sa nachádzali ožranci, v druhej narkomani. Spálňa bola určená pre čisté duše, preto bola nonstop prázdna. Dal som si do hlavy poznámku, že hneď, ako vybavím Fída, zbehnem sa pozrieť do vedľajšej izby, či mi nehorí byt.

– Čo ty, s kým teraz chodíš? – vybalil na mňa Fído nečakanú otázku.

– Som sám, – skracoval som odpoveď.

– Ako sám? Veď máš hádam priateľku, nie?

– Ktorú? Tú čiernovlasú? – spýtal som sa a pozrel sa na blondavú Kikinu hlavu, ako sa baví s Filipom.

– Ja neviem, koľko ich máš... Zrejme áno, tú... – trieskal do vetra Fído somariny.

– Mám ich stovky, – odpovedal som mu.

– Jáááj, a kamarátovi neposunieš, – zvýšil Fído veselo hlas.

– Diabol neposúva, diabol zasúva. To nevieš? – povedal som. – Idem do kuchyne. Dáš si niečo? – spýtal som sa ho slušne, ale nešlo mi o nič iné, ako sa ho nepozorovane zbaviť. Bol u mňa vítaný asi ako melanóm.

– Dones mi pivo, – zaželel si Fído, kým z reprákov to začali rezať The Addicts.

Po ceste do kuchyne sa ku mne pritmolila Kika.

– Ale aký ti je dnes Filipko ku mne prítulný... – šepala mi nepozorovane a koketne sa pri tom usmiala.

– Chce ňu oprieť, čo ti budem klamať. Na konci mu pekne otvor ústičká, má to tak rád, – odvetil som jej pravdivo.

– Ty si iné prasa! – zabila Kika.

– Keď žiješ medzi sviňami, neostane ti nič iné, iba sa naučiť krochkať, – pritakal som jej.

– Má celkom sexi zadok, hmm, – olizla sa pripitá Kika.

– Ááá, vidím, že aj upratovačky majú svoje sny, – povedal som.

– Somár! – odvrkla nahnevane, – Kam ideš?

– Do kuchyne.

– Nechceš ísť radšej do mňa? – vystrčila Kika jazyk z úst a jemne s ním zakmitala.

– Radšej ho vopchám do makového závinu a potom ho bez zaváhania zjem, láska moja, – usmial som sa na ňu falošne.

– Dones mi z kuchyne vanilkový rožok, ináč budem musieť kvôli tebe prehltnúť diazepam! – odsekla mi cez úsmev.

Takto pekne sa vedia rozprávať iba ľudia, ktorí sa dobre poznajú. So stratou sebaovládania vie bezkonkurenčne kričať iba matka na dieťa, potomok na otca či manžel na manželku. Najviac si vedia ublížiť najbližší, to som vedel už dávno. Na druhej strane – všetko bolo v poriadku. Hádam by

som nečakal, že medzi pokrvnými bude láska, keď všetko v dnešnej dobe bolo dierkami k nebu.

V kuchyni som chytil mobil a napísal Nat správu: „Chýbaš mi viac ako Kriváňu decembrový sneh. Neskonale ťa ľúbim, tvoj hravý levík.“

Niekoľko pustil Metallicu. Šlo do tuhého.

26. sekunda

Smrť, myš a lienka

Skontroloval som byt a zistil, že nikto nespí na záchode, narkomani ešte nepodpálili sedačku a neminuli sa zásoby alkoholu. V spálni nikto nesúložil, Zdeno nepáchal samovraždu, Fiďo mal dosť piva, Kike bolo dobre vidno do výstrihu a Filipov tiger bol z toho správne nabudený. Povysával som zostatky z polámaného vianočného cédečka, upozornil bracháčov, nech popol neklepú na televízny ovládač, ale do popolníka, a nakoniec objednal prvý taxík. Opitý Maroš trval na tom, že tých pár desiatok metrov do jeho vchodu musí ísť autom. Ustatý som si konečne sadol v obývačke k bubeníkovi Peťovi a jeho priateľke Sandre.

– Celkom to zvládaš, – pochválil ma Peťo.

– To sa ti len zdá, – odvetil som mu a pozoroval tancujúce páry. Napriek tomu, že izbou znel môj milovaný Muse, nenašiel by sa nik, kto by ma z gauča vytiahol medzi nich.

– Tiež som mala strašný deň, – vzdychla si Sandra.

– Ja už som to počul. Idem si niečo zajesť, – povedal Peťo a odišiel do kuchyne.

– Ešte stále si v nemocnici? – spýtal som sa Sandry. Bolo to super dievča. Možno pre niekoho až prehnane citlivá a empatická k utrpeniu iných ľudí, ale mne svojimi slovami veľakrát otvorila oči.

– Dopoludnia sme operovali mladú ženu, mohla mať niečo cez tridsať. Tumor mozgu prerastajúci do mozgovej komory. Obrovská hĺbka. Pár mesiacov mala bolesti hlavy. Nevarovali ju, že je to také vážne. Keď začala byť svetloplachá, prišiel celý ten doktorský cirkus, – hovorila mi cez hluk ľudských opíc Sandra.

– Svetloplachá... – zívól som unavene, ale moje vnútro spozornelo.

– Doma ju čakal manžel a päťročná dcérka... Ani jedného z nich nenašlo, že ju už nikdy neuvidia chodiť, rozprávať, smiať sa, proste plnohodnotne ŽIŤ! Brali to ako bežnú operáciu.

Zosmutnel som za neznámu. Miestnosťou zadunel výstrel zo šampanského. Obidvoch nás trhlo. Pripadal som si ako vo vojne. Ležal som so

Sandrou utiahnutý v zákope, okolo nás lietali šrapnely, ale ona mi napriek všadeprítomnému pachu smrti ďalej neochvejne diktovala pravidlá chodu života. Chcela to zo seba vyliat, túžila v sebe viacej delif, ako násobiť, a mne pritom do duše nepriamo vkladala riešenie rébusu zázraku existencie. Filip po izbe naháňal Kiku so striekacou pištoľou. Na našom fronte sa však nachádzali skutočné zbrane a panovala tam nemilosrdná oceľ. Prebiehala reálna vojna, kde ľudské figuríny trhali granáty značky *život* na franforce ligotavého lampiónu.

– Na operačnú sálu prišla po svojich, celá vysmiata, – pokračovala hrdinsky Sandra. – Chirurg po troch hodinách operáciu vzdal a vyriekol prognózu, ktorá znela: Maximálne dva roky života s chemoterapiou.

– Milosrdná lož, ktorá jej rodinu vrhla do kráľovstva krivých zrkadiel plných bóľu, – vyslovil som.

– Poďte tancovať, kokoti, – kričal na nás rozbesnený dav a ohavne za nami nafahoval chápadlá, kým na sále bojovala o život mamička maličkej dcéry. Jej manžel sedel na chodbe nemocnice a ešte netušil, čo sa deje. No mne sa koniec príbehu dopredu premietal v lesknúcich sa Sandriných očiach.

– Jej duša to samozrejme zaregistrovala, – povedala Sandra cez krik opilcov.

– Áno, duša to počula a úplne si uvedomila desivý verdikt doktora, – pritakal som.

– Keď sme zatvárali hlavu, stav sa náhle zhoršil, začal jej pučať mozog. Volá sa to opuch mozgu... pretlak z krvácania, – pokračovala Sandra už so značne zvlhnutými očami.

– Nepi to, ty koza! To je Tantum verde na kloktanie hrdla! – doľahol k nám výkrik z kuchyne.

– Ja nie som alkoholička, ja som iba študentka! – zavražďal na to nejaký pripitý dievčenský hlas odpoveď. – Mne to chutí, je to popičovka! Neber mi to!!!

– Buď sa s tým otráviš, alebo ňa umlám žalúdom, – bolo počuť pokračovanie hádky z kuchyne.

– Poď, dorozprávaš mi to v spálni. Tam bude ticho, – povedal som a chytil ju za ruku. Postavili sme sa, prešli cez džungľu rozzúrených hadov, zavreli za civilizáciou alkoholom otráveného ľudského hmyzu dvere a posadili sa na posteľ.

– Letelo sa na urgentné CT a odtiaľ znova otvárať hlavu. Marko, zastavovali sme nezastaviteľné krvácanie päť hodín a to tak, že sme spaľovali mozgové tkanivo... naslepo! Museli sme spáliť práve tú cievkku, ktorá skutočne krváčala, ale nevedeli sme ju nájsť. V mozgu vznikol obrovský kráter.

Doslova a dopísmena sme jej vysali mozog a tú krvavú kašu cez elektrický vysávač vyliali do odpadovej nádoby, – povedala Sandra a na chvíľku sa odmlčala. – Vzďala to. Vznikla vážna komplikácia, zrážanlivosť krvi bola minimálna. Matka príroda je veľmi múdra. Operatér aplikoval do kráteru biologické lepidlo. Áno, dobre počuješ, lepidlo, ofajč telu, aby sa zastavilo krvácanie. Tá bezmocnosť, Marko, – začala Sandra vzlykať, – bezradnosť všetkých zúčastnených... nemohli sme ju nechať vykrváčať na sále... ach, to bezmocné obmedzenie v hmotnom svete i v celej medicíne. Dekel lebky... proste tá kosť sa nevrátila späť. Mozog sa prekryl iba kožou. Stala sa potenciálnym darcom orgánov... teda ak rodina bude súhlasiť. Bože, odpusť, že sa mi hnuší tvoj obraz, no ja verím, že ma stále miluješ... nech ma pokojne exkomunikujú za toto rúhanie... ja to proste nechápem. Povedz mi na to niečo, Marko. Ty takýmto veciam rozumieš, – plakala už naplno Sandra.

Tragicky sa mi nedostávalo slov. Tisíc a jedno utrpenie – hrôzostrašná rozprávka o prechádzke jednej spoludúše a jej blízkych peklom. Nič viac, nič menej. Začne vás pobolievať hlava a z nemocnice odídete v čiernom aute. Pre milujúce okolie je to nevysvetliteľné. Ale tak, ako sa dejú zázraky jedným smerom, musia sa nešťastia druhým. Napriek pochopeniu ten príbeh vraždil môj duševný úsmev ako básne poetu, ktorý za svoje verše odvisol na šibenici. Obrys jeho hompálajúcej sa mŕtvoly v šedi uschýňajúceho slnka, zbabelo utekajúceho za krvavé hory, pripomínal kmitajúce penisy detí, ktoré stratili súdnosť a onanovali nad telami padlých vojakov. Nastal deň, keď krv zafarbila nielen zore, ale i celú zem načerveno a raj sa otvoril z pekelskej strany. Tlak môjho srdca bil na poplach, ale rozum zostával triezvy: „Neruš ju! Každý dozrievame vlastným spôsobom.“

– Potrebujem sa vyplakať, leje sa to zo mňa, ale oči mi zostávajú príliš suché. Chcela by som do celého sveta zakričať, že všetkých ľúbim, veľmi... že chcem pri nich plakať od radosti. Len preto, že sú a život je aj plný radosti a krásy... každá chvíľka stojí za to... – plakala Sandra.

– Žiaden jarou roztopený snehuliak z mŕtvych nevstane. Ani ten tvoj Boh ho nevzkriesi. Ten za to nemôže.

– A kto za to môže?! Prečo sa to tak deje? – menštruovali jej oči slanou vodou.

– Smrť je prechod z jedného sveta do druhého. Je nesmrteľná ako ľudská hlúposť, je stvoriteľom našej sily. Je to tá istá energia ako praenergia začiatku všetkého. Úmrtie nás nesmie obrať o spánok, učí nás tomu najväčšiemu zmiereniu. Každým narodením zabudneme všetko, čo sme sa v predošliých životoch naučili. Musíme počas života nájsť stratenú niť a nadviazať na ten koniec ďalším rastom. Avšak my, západne rozmýšľajúci

roboti, sa bojíme smrti a nevieme ju prijať. Keď zomierame, trasieme sa, čo si naši pozostali bez nás počnú. Lietame nad našim skonavším telom, nie a nie odísť na druhý breh. Tí, ktorých tu zanecháme, budú žiť po čase normálne ďalej. Nadýchnu sa, znovu hodia do vln životný člň a veslom ukážu smer cesty. To je nezastaviteľný proces ľudskej nezlomnosti.

– Tá operácia pohla niečím vo mne, – ozvala sa pomaličky ustupujúca triaška z vnútra Sandry.

Objal som ju. Silno ma stisla. Na chrbte som zacítil horkosť jedného predčasne ukončeného života. Tá neznáma mŕtva žena do mňa vsakovala a stávala sa mojou učiteľkou. Sviečka nič nestratí, ak je jej cieľom zapálenie ďalšej. Pár minút počúvania a všetky predtým uznávané veci sa mi o chvíľu prepadli do pivnice ako totálne nepotrebné. Zostala tam len jedna pravá hodnota – sila prítomného okamihu a pocit nekonečnej vďačnosti. Za všetko to, čo by milionári i chudobní ľudia nazvali nezaujímavým priemerom. No v preklade to bolo všetko nevšedné a božské, išlo totiž o dar života. Stačilo zmeniť uhol pohľadu.

Zažmúril som oči a ďakoval. Ďakoval za to, že môžem sedieť na mojej posteli a objímať Sandru. Za to, že som sa s ňou mohol pred chvíľkou tak ľudsky porozprávať. Za to, že dýcham, som zdravý, cítim, môžem plakať i smiať sa. Za to, že cez zavreté dvere ku mne spieva Kurt Cobain, ale nirvány sa mi našťastie takou ľahkou cestou nedostáva. Za to, že každé ráno môžem pozorovať zutekanie hviezd a večer sledovať ich triumfálny návrat na scénu bez štipky ostychu. Za to, že nesmrteľná časť mojej bytosti chráni tú smrteľnú. Za to, že kúsok odo mňa žije duša s menom Nat, ktorá pulzuje tou istou frekvenciou ako ja. Za to, že mi NIČ NECHÝBA! Mám čo jesť, piť a strechu nad hlavou. Že som BOHÁČ, lebo mám doma aspoň prázdnu chladničku, ktorú nemá deväťdesiatpäť percent ľudí na tomto svete. Toto všetko mi dala tá neznáma žena, ktorá sa mi roztiekla po chrbte, posadila ma do školskej lavice a mierumilovným hlasom mi ako milá triedna učiteľka nadiktovala základné veci veľkolepej existencie.

Dvere sa otvorili a dnu sa chcel vtrepáť opitý Filip s takisto nie veľmi triezvou Kikou. Naše uplakané objatie ich však rázne zmrazilo.

– Ahá, tu sa niečo deje... soráč, soráč... sme nevedeli, – blábolal Filip a cúval aj s Kikou naspäť.

Poutieral som Sandre papierovou vreckovkou slzy a po chvíľke sme vyšli von. Cítil som nesmierne uvoľnenie ako po výdatnom vyplakaní. Do spálne vošiel zhrbený starček, ale vracalo sa z nej vystreté stvorenie s obrovskou chuťou žiť a za všetko ďakovať. Spal som, ale chvalabohu ku mne prišla Sandra a kopla ma do srdca. Vyrasila mi dych, ale keď som ho opäť chytil, ožil som za celé ľudstvo. Hodila mi záchrannú vestu v pravý čas a ja

som pochopil, že počas života na nás vplýva tisícka motivujúcich elementov: Budíček, vstávať! Niečo nás zobudí na hodinu, iné na týždeň a niekto na pol roka.

Pípla mi spáva na mobile: „Chcem mať s tebou bábenko, vieš, naše malé. Vyšlo by z našej lásky. Predstavujem si, ako ležíme na manželskej posteli a naše malé leží medzi nami. Ja ho chránim z jednej, ty z druhej strany. Moc ťa ľubám! Tvoje poslušné dievčatko :-),“ písala mi Nat.

„Ach, magnet môj. Keby sa dalo, premiestnim sa k tebe, vyzlečieme sa donaha, ľahneme si pod perinu a budeme sa hodinu bez prestania polepení našimi slzami, ktoré nám vykypia od šťastia z očí, objímať do bezvedomia. Myšlienky sú budúcnosť. Tvoj poslušný chlapček. PS: Keď budeš môcť volať, prezvoň ma,“ odpísal som jej.

– Marko? Máš sekundu? – spýtal sa ma Slavo. Mierne ho tackalo, ale v porovnaní s niektorými pospávajúcimi jedincami v mojom byte bol na tom viac než dobre.

– Prosím? – spýtal som sa ho.

– Dúfam, že si nechcel fíknúť Sandru? – zamekotal na mňa.

– Nie, nemusíš mať strach, – odvetil som a v duchu sa pýtal, či všetci v tomto byte, okrem mňa a Sandry, myslia iba na alkohol, drogy, jedlo a sex.

– Aj tak ti chcem niečo povedať. Dúfam, že sa na mňa za to nerozkričíš, – povedal mi s miernym náznakom rešpektu náš basák.

– V pohode, bez strachu, – odvetil som mu pokojne.

– Poslali sme pieseň do súťaže o postup do Eurovízie.

– No a čo? Dúfam, že nás vybrali, – povedal som mu bez náznaku sarkazmu.

– Vybrali... áno, vybrali nás... – jachtal prekvapene Slavo, nečakajúc moju pokojnú odozvu, – nehneváš sa?

– Už sa nebudem hnevať na nič. Slávko, toto sú malicherné prkotiny. Poviem ti jeden príbeh. Na paralympiáde v Seattli stálo na štartovacej čiare pretekov v behu na sto metrov deväť hendikepovaných atlétov. Štartovacia pištoľ vystrelila a preteky sa začali. Nie každý bežal, ale súťažiaci boli šťastní, že sa mohli zúčastniť, prípadne vyhrať. Bežali v trojiciach. Jeden chlapec sa potkol a spadol. Urobil zopár kotrmelcov a začal plakať. Ostatní to počuli, spomalili a obzreli sa za ním. Zastavili a vrátili sa. Všetci. Dievča s Downovým syndrómom si k nemu sadlo, objalo ho a opýtalo sa: Je ti teraz lepšie? Potom všetci deväti odkráčali plece pri pleci do cieľa. Všetci diváci na štadióne sa postavili a tleskali. Aplauz trval ešte veľmi dlho. Ľudia, ktorí to videli na vlastné oči, na to nikdy nezabudnú. Niekde hlboko vnútri nás všetci vieme, že tou najhlavnejšia vecou v živote je pomáhať

k výhre iným. Je to dôležitejšie než akékoľvek vlastné víťazstvo nad niekým druhým. A to aj za cenu, že sami musíme spomaliť. Pôjdem tam a dám zo seba všetko. Pochopil si ma? – spýtal som sa ho.

– Prepáč, mám trochu vypité... ale asi hej... áno, rozumiem ti, – odpovedal mi chaoticky.

– Povieť ti to ináč: Posudzuj svoj úspech podľa toho, čoho si sa musel vzdať, aby si ho dosiahol. My sme už stratili všetko, takže nás to nebude stáť nič. Môžeme tam pokojne ísť. Hovorím ti to s láskou, nie ironicky. Pôjdeme tam a postúpime, – usmial som sa na neho.

– Som rád, že to berieš takto, – mlel pripitý Slavo stokrát ošúchané obligátnosti.

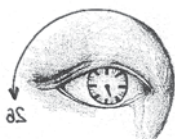
– Keď si potykáš s vlastným svedomím, môžeš ísť pokojne hrať aj pre vrahov. Ale pozor, Slávko, myš a lienka nie je myšlienka! – povedal som. – A skutočne nemusíš mať obavy, všetci zasa zarobia. Nejde tam o nič iné.

– Hmhm, – habkal Slavo stále nevediac, čo povedať.

– Raz, keď nejaký vyšší princíp bude hodnotiť môj zmysel pre dôležitosť vecí v tomto pozemskom živote, budem sa tváriť kajúcne. Možno mi to prejde bez trestu. Čo ty na to?

– Hm, – vyjadroval sa Slavo už len výhradne cez citoslovce.

– Uff, na moju excelentnú otázku skutočne úbohú odpoveď, – usmial som sa na Slava a potľapkal ho po pleci. – Bav sa.

25. sekunda

Šepkanie, prak a motýl'

Polovica hostí odišla už pred polnocou a ani susedia nezazvonili pri dverách, aby mi niečo hodili do hlavy. Dobre vedeli, že som muzikant. To ma pravdepodobne ospravedlňovalo v mnohom. Naopak, moji vydarení bratia nevedeli, kedy je zábave konca-kraja, a tak zobudili suseda, či nemá doma náhodou mak. Čo tým sledovali, vedeli len oni. Pokiaľ ja som sa úprimne ospravedlňoval rozospátému pánovi, stojacemu nechápavo pred vlastným prahom v pyžame, a ťahal moje pokrvné dvojčky späť do bytu, oni sa zatiaľ išli urehotať od smiechu.

Keď som pred jednou v noci nahrubo upratoval byt, boli hore už len Kika s Filipom. Olizovali sa v kúte obývačky pod fikusom a cez rifle si obchytkávali genitálne oblasti. Z veže hral tichučko Kean, ja som stál pri kuchynských dverách a nemo ich pozoroval. Spev ožranských sirén utíchol, len pár spiacich opilcov im robilo kulisu svojím ťažkým odfukovaním. Túto erotickú idylku preťalo Natine prezvonenie. Zobral som mobil, po ceste do spálne ukázal sexuchtivému páru nech sa na mňa nehnevajú za vyrušenie a že môžu pokojne pokračovať v predohre.

– Ahoj, maličká, – prehovoril som do mobilu, keď som si znova sadal na svoju posteľ.

– Ahoj, levík, – pritúlila si ma Nat pozdravom.

– Lúbim ťa! Celou dušou! Čakal som na tvoje prezvonenie viac ako kakao na mlieko.

– Ty moje slniečko! Ani ja som sa nemohla dočkať tvojho hlasu, – zašepkala Nat.

– Kde si?

– V posteli, – odpovedala mi.

– A rodičia? – spýtal som sa.

– Bože! Súložia, no des! Počujem to cez stenu až sem, – zadrela s povzdychom Nat.

– Hehe, konajú lásku a ty o tom rozprávaš ako o hriechu. Ako sa to tie generácie vychovali? Sme načisto zdegenerovaní. Všetko je naopak.

– Už som ňa dlho nepočula povedať tú vetu, chichi, – smiala sa Nat.
– Ak povieš niečo veľakrát, stráca to po čase význam, – pritakal som.
– Sex je v dnešnej dobe iba uspokojovanie spoločenského záväzku. To teraz činia aj moji stvoritelia, – povedala.

– Kde si to čítala?

– V jednej sociologickej štúdií.

– Skutočne čítaš na svoj vek ťažké veci. Ja som dnes som prišiel na toto: Ak ti zakážu konať hriech, budeš hrešiť ešte viac. Keď vlády sveta zakážu prostitúciu, premnoží sa sex so zvieratami.

– To je dobré, hehe, – zasmiala sa Nat krásne. – Poď ku mne, Marko. Som pod tým vyhriatym paplónikom, o ktorom si písal. Prídeš? – šepľala mi milovaná.

– O chvíľku som pri tebe. Vojdem do teba cez sen, zažnem svetlo, zjem koláč a zlížem smotanú. Všetci vravia, že som v tom dobrý, budeš spokojná, sľubujem ti, – šepľal som už aj ja.

– Hmm, znie to krásne eroticky, – zapriadla Nat.

– Mačiatko, budem ňa naháňať až na samotný koniec oblohy. Keď ňa dobehnem, zložím ňa jemne na nebeskú lúku a tak ňa tam pomilujem, že sa zblázníš od slasti, – povedal som nízko naladeným hlasom, aby to znelo čo najzvodnejšie.

– Ach, prestaň. Už aby to bolo, – vyslovila sladko Nat.

– Máš prekrížené nohy? – pokračoval som erotickým tónom.

– Už dávno, ty môj blázonko. Nevieš, či sa ešte so sebou nepohráš, hehe, – odvetila mi lákavo na oplátku Nat. – Lúbim ňa až na smrť, – dodala ešte odovzdané.

– Keď ľudia šepkajú, je to úžasné, však? – povedal som.

– Áno, je v tom toľko nehy a lásky, až sa z toho ježí duša, – zašepkala Nat. – Počkaj, milý, dvere sa otvorili, – povedala zrazu rýchlo Nat a stíchla. Chvíľku bolo v apartáte ticho.

– Brrr, otec šprintoval do kúpeľne. Už sú konečne hotoví. Mám na detskej sklenenej dveri, – vysvetľovala mi Nat úplne potichu.

– Akú má otec klobásu? – nedalo mi.

– Hehe, prestaň ty somár... nerozosmievaj ma. Ja už dávno spím, chichi, nepočuješ? – smiala sa Nat detsky.

– Má ho dlhší ako ja? – smial som sa aj ja.

– Ach, vy muži... nie, miláčik, môžeš pokojne zaspáť. Ty ho máš najkrajší na svete.

– Ako vieš, aký ho má? Ty si spala s vlastným otcom? – drzo som zažartoval.

– Prešľap hneď na štarte. Počkaj, foter ide nazad, – povedala Nat a

opätovne stíchla. – Budem musieť končiť, zažalo sa svetlo. Pri budúcom stretnutí na teba vysadnem, či chceš alebo nie a pomilujem ňu. Pa, mocne ňu ľúbim. Posielam puskú, – šepľala Nat.

– Nechcem iba jednu kisku. Nezaslúžim si, aby som prišiel o to ostatné, – chcelo sa jej nafahovať.

– Tak ty si nedáš pokoj, áno? Musím ti povedať niečo hnusné, aby si zložil... počkaj... Áááá, už to mám – ľudské mäso mi je protivné, ale pri tebe mu prichádzam na chuť, – vracala jej Nat aj s úrokmi.

– Spráta...

– Skutočne už musím končiť, levík. Pa, – šepľala Nat.

– Pa, srdiečko milúbené, – odvetil jej nežne a počkal si na pípajúci tón.

– Dojemné trýznenie extázy duševného spojenia dvoch bláznov, hmhm, – povedal som si sám pre seba. – V definovaní prítomného stavu som bol vždy dobrý, – dodal som ešte na poštekanie vlastného ega, ktoré obratom vyrástlo do výšky Eiffelovky.

Otvoril som dvere, urobil prvý krok cez prah a potom sa zastavil. Kika mala dole nohavice a spoza Filipovho chrbta, pripomínajúceho pohybmi dedinského balíka, jej smerom k plafónu trčali biele nohy rozťahnuté do tvaru praku. Ležali na koberci, konali verejnú intimitu lásky a iné odrody jej úžasných katastrof. Našťastie ma v zajatí vášne nezačuli. Vzdychali hlasno ako hluchonemí kulturisti fučiaci v posilňovni. Spravil som krok späť do spálne, potichu za sebou zavrel dvere, podišiel k oknu a ticho vyslovil do šera izby:

– Prečo ľudia súložia, keď sú opití? Na druhý deň si z toho aj tak nebudú pamätať ani hovno.

Chytil som mobil a napísal Nat správičku: „Filip dáva Kiku v obývačke na zemi. Ich zvieracie pud pripravili ľahu o slobodu pohybu. Musím pokračovať na Filipov výron, kým sa budem môcť opäť pohybovať po svojom teritóriu. Vrrr, nabudúce ňu už skutočne pomilujem!!!“

„Už ma konečne daj, ty lev! Celý svet bezhlavo súloží a nás, čisto zamilovaných, ide roztrhnúť od túžby. Osud je už aj tak spečatený – ak sa budeš brániť, znásilní ňu. Varovala som ňu! Pa,“ odpísala Nat bleskovo.

„Žena sa nedá pochopiť, žena sa dá iba milovať,“ nedalo jej poslednýkrát neodpovedať.

Svet bol stále hore nohami. Zdraví ľudia, takí dokonalí vo svojich jedinečných kazoch svedomia, mysleli na prízemné veci. Hnal ich chťič konať potajme lásku, lebo v našej dobe sa mohli za potlesku a uznania verejnosti diať iba hriechy. Kradlo sa v parlamente i v bankách, zatiaľ čo chromým a postihnutým ľuďom stačila na naplnenie seba samých pomoc druhému pri

vstávaní zo zeme. K tomu im heroicky zatlieskalo niekoľko tisíc ľudí, ktorých to aspoň na okamih zobudilo z neustáleho snenia. A nad tým všetkým lietala mŕtva duša neznámej matky, ktorá sa s hlbokým zármutkom neustále načahovala do nášho sveta po svoju dcérku a manžela. Keby jej ten najväčší udelil výnimku a mohla by sa právoplatne vrátiť do života ako zdravá, s určitosťou viem, že by bola jediná, ktorá by sa rozplakala pri pohľade na obyčajného lúčneho motýľa. Kto z nás si uvedomuje život tak silno?

24. sekunda

Pripadám si ako kurva

Zobudil som sa na hluk. Cez plafón ku mne doliehal hlučný trance. Susedovi sa určite odlomil potenciometer na ovládanie hlasitosti. Škoda len, že akurát v maximálnej polohe. Alebo sa mi touto formou snažil po včerajšku naznačiť, že ako sa do hory volá, tak sa z hory ozýva? Človek, ktorý programoval tú šialenú muziku, ktorá mi cez panel krútila uši, musel byť jednoznačne nafetovaný, nevidel som to ináč. Žiaden bubeník sveta by tie bicie po tej mašinke nezopakoval.

Chvíľku som si tlačil vankúš na hlavu, ale nepomáhalo. Keď mi už začala v sluchách vrieť krv, vystrelil som z postele ako pružina z gauča, vyzliekol si tričko na spanie a doslova a do písmenka ho nadžgal celé dokrčené pod vankúš dúfajúc, že moja zosnulá stará mama to nevidela. Aj tak ju už muselo dávno prestať baviť donekonečna sa obracať v tom úzkom a vyzimenom hrobe. Podľa mňa sa z neho už dávno odsťahovala do niečoho komfortnejšieho. Asi do neba. Celý život zo seba púšťala modlitby sfaby hluchých rečí mlyn, takže do raja sa musela dostať aspoň ona, keď už dedo celý život vysedával a klial v krčme.

V telefónnom zozname som našiel susedovo číslo na pevnú linku. Mal som šťastie, že tam vôbec bolo. Vytočil som ho. Pri trefom zvonení som sa sám seba spýtal, či ma bude vlastne počuť, keď už je minimálne dvadsať minút hluchý a z uší mu vyteká krv. Jeho bubienky v tom hluku nemohli prežiť – to som vedel naisto. „Štvrté zvonenie – žije? Siedme zvonenie – hádam ho nebudem rušiť? Sedemnásť zvonenie – snáď nebude nahnevaný? Tridsiate štvrté zvonenie – dúfam, že mi už nezdvihne, lebo ho zabijem pozdravom! Štyridsiatedruhé zvonenie – do piče, zdvihni, lebo to poschodie k tebe vybehnem a hodím ti lakeť do tváre!!!“ prediehal som udalosti.

– Prosím? – ozval sa mladý udychčaný hlas v aparáte. Dve sekundy predtým hluk z reproduktorov akoby švihnutím čarovného prútika ustal.

– Tu je nadporučík Stehlik z obvodnej polície. Volal nám nejaký starší občan, že sused vo vašej blízkosti nadmerným hlukom ruší susedov. Neviete, o koho by mohlo ísť? – povedal som.

– Ja, ja... ja neviem, – jachtal chlapec, – to asi ten muzikant pod nami, – zaklamal.

– Snáď nemyslíte Marka, toho nadaného gitaristu svetového kalibru? – začal som sa bezostyšne chváliť.

– Ja ho nepoznám, – povedal vystrašený dospievajúci mladický hlas, – počúvam len tanečnú muziku a hip-hop... gitarovky nemusím.

– Tak počúvaj, mladý, ešte raz nastavíš ovládač hlasitosti do zlej polohy a výjazdovka nebude otáľať. Počul si ma dobre?! – pritrvil som hlas.

Na druhej linke zostalo ticho. Chcel som ešte niečo dodať, ale zazvonil mi mobil. Volala Kika.

– Prosím, nadporučík Stehlík, – zdvihol som si ju k pravému uchu.

– Zas ti jebe? – vyslovila unaveným hlasom Kika.

– Mladý, začni počúvať poriadnu muziku. AC/DC, Black Sabbath alebo Motörhead. Rozumel si? – povedal som pevným hlasom do ľavého slúchadla.

– Áno, pane, – odvetil mi kajúcne dospievajúci mladý chalanisko, netušiac, že inkriminovaná polícia sa nachádza iba o jedno poschodie pod ním.

– Marko? Sú len dve hodiny poobede a ty si už opitý? – snažila sa Kika rozlúštiť záhadu.

– Dupočutia, – ukončil som prvý hovor.

– Dupočutia, – zopakoval vystrašene tínedžer a ja som sa mohol venovať druhému hovoru.

– Kika? Už som tu, musel som niečo vybaviť, – povedal som jej.

– Niekedy mám o teba strach, – povedala.

– Niekedy aj ja o teba. Ale včera som bol pokojný, bola si v dobrých rukách, – vyslovil som s jemným akcentom sarkazmu.

– Jáj, ja krava, čo som to dorobila... veľa si z toho nepamätám... – jachtala teraz pre istotu Kika.

– Tak to je dobre. Ak si nič nepamätáš, všetko je v poriadku, – odvetil som jej.

– Ja som mu dala, však?

– Pýtaš sa ma, ako keby som bol tvoja vagína. Páli ňa v rozkroku?

– Ešte aj ty do mňa dávaj... Ach, prestaň! – vzdychla.

– Na to zabudni, – odvetil som veselo.

– Kto tam ešte bol? Videlo nás veľa ľudí? – skladala Kika svoje včerajšie puzzle.

– Ľudí? Okrem mňa a Sandry tu počas včerajšieho večera sodomy a gomory neboli žiadni ľudia.

– A ty si so Sandrou v tej spálni čo robil? – túžila Kika nájsť hriech aj na mne.

– Určite nie to, čo ty s Filipom pod fikusom, – uzemnil som ju prežitou minulosťou.

– To vieš, nový život, – snažila sa ma oklamať obranným argumentom.

– Predo mnou sa nemusíš očisťovať. Ja ťa mám stále rád takú aká si.

– No proste trapas, do životopisu si to teda nedám. Pripadám si ako kurva, – povedala.

– Tak to prežívaj, – radil som jej. – A nesťahuj rif, keď už si si prdla.

– Ha-ha-ha, – imitovala Kika trápny smiech.

– Sklamaným mužom zostanú len spomienky, sklamaným ženám deti.

Na základe tejto logiky som si včera myslel, že ti išlo o potomka.

– Šlo mi iba o telesnú zhodu, môžeš si byť istý, – odvetila Kika.

– Láska z toho nebude? – mal som chuť zabávať sa.

– Vyvrcholením lásky s Filipom by boli maximálne rodinné prídavky, – kontrovala.

Schuti som sa zasmial.

– Akurát mi písal správu, či nevybehneme na kávu, – pokračovala.

– Aha, tak aspoň on si z toho niečo pamätá. Raduj sa, prešla si tvrdým sitom! – sumarizoval som.

– Bože, ty si kokot! Prečo ti ja vlastne volám?! – začala sa Kika zvýšeným hlasom hnevať cez telefón.

– No to by som aj ja rád vedel. A nekrič tu na mňa ako aziatka v porne, – vracal som jej tón odpovedi.

– Marko, som zmätená zo života. V poslednom čase bývam neznesiteľne náladová. Raz je vo mne niečo, čo túži ľúbiť, a raz niečo, čo ma robí mrchou. Neovládam to. Pozriem sa napríklad do zrkadla a pripadám si celkom pekná... ale častejšie sa mi stáva, že ho mám chuť rozbiť. Mám obdobie totálnych pochybností... nad sebou, okolím...

– Áno, každou vetou mi odhaľuješ zmätok vo svojom vnútri. Chceš stáleho partnera, následne na to ma žiadaš o dieťa a potom dáš Filipovi. Pritom dobre vieš, že je to jeden z dvoch najväčších kurevníkov na svete. Ty by si chcela behať myšou a zároveň sa pozeráť do monitora na najnovší šetrič obrazovky. Ale to nejde, milá moja, – vyslovil som. – Nemôžeš od chlapa chcieť, aby ťa nosil na rukách a zároveň ti ležal pri nohách. A to platí aj pre život. Musíš vedieť, čo chceš a po čom túžiš. A teraz pozor, počúvaj, prichádza jadro prednášky: Odpusti si! Ber sa taká aká si. S bezpodmienečnou láskou. Nauč sa umeniu vstávať.

– Kto je ten druhý najväčší kurevník? – vyzvedala Kika vychovaná bulvárom. Dúfal som, že ju aspoň časť vyslovených múdрых slov zasiahla.

– Jeden muž z Mexika, ale ten už zomrel na prasačiu chrípku, – odpovedal som jej prvú blbosť, ktorá ma napadla.

– Aha, – pritakala nahlúplo.

– Ber tento tvoj stav ako prechodné obdobie. Teraz ti mraky tiahnu nebom, ale časom sa to otočí. Si rozkmitaná a vtedy človek robí hlúposti. Kašli proste na to, z krásky ti ubudne až zajtra. Zapni telku, uvar si čaj a vylož nohy na stolík. O chvíľku pri dverách zazvoní Filip, pozve sa dnu... a možno si dáte repete, – provokoval som ju.

– Kto nás videl? – odmietla už Kika kričať na môj humor.

– Ja. Stál som pri dverách a krúžil si dlaňou pred očami, či sa mi nesníva. V obývačke spali ešte traja ľudia, ale boli vytuhnutí ako jadrové palivo. A ešte to videl môj fikus. Od rána okolo neho chodím, rozprávam sa s ním a prosím ho, nech nevädne.

– Hneváš sa za to na mňa?

– Počúval som dnes ráno trance, ktorý bol presne ako ty: nie dosť dobrý na to, aby som ho túžil počuť druhýkrát. Kika, my už k sebe nepatríme. Môžeš si robiť, čo len chceš. A dokopy sa nič nestalo. Ak si od Filipa nechtyla nejakú pohlavnú chorobu alebo s ním nezostala tehotná, máš ďalšie ponaučenie do života. Nie sú zlé veci, sú len veci nepochopené. Ale pamätaj, že za každý čin sa musia niesť i následky.

– Plne si ich vychutnávam, to ti teda poviem. Môžem si dnes kajúcne aj chlpy z riti trhať, no nepomôže mi to, – zadrela Kika.

– Ako sa to vyjadruješ? Bože, s kým som to ja chodil? S chlapom! Veď ja som homosexuál! – žaloval som sa svetu.

– Máte dnes niekde koncert? – ignorovala moje drísky Kika.

– Nie. Po mesiaci konečne voľný víkend.

– Vraj idete o tri týždne na Eurovíziu, – povedala.

– Uff, na to som už aj zabudol. Tak asi áno, chlapci sa rozhodli... pôjdem tam, – pritakal som.

– Totálne sa ti čudujem. Hodili ste všetky vaše ideály do blata, – vyslovila.

– Občas sa človeku šmykne, – nadhodil som dvojzmysel.

– O tom niečo viem. Pa, idem do vane zmyť tú špinu, – odpovedala mi.

– Veľa šťastia, máš čo robiť. Pozdrav cez okno slnko a pohladkaj za mňa malú Lesie. Teda ak ešte žije, – pozdravoval som na diaľku Kikinu mačku, – posielam ti lásku, pa, – dopovedal som.

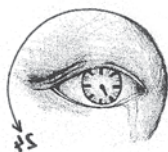
– Ty si strašný exot, – povedala Kika a jej úsmev som cítil aj na diaľku, – už prestaň s tou láskou, – dodala a vyplala.

Áno, presne tak. Za pokus o šírenie lásky a dobra je človek v tejto dobe vyhlasovaný za exota. Bol som pomäteným šílencom, ktorý operuje skalpelom značky *lásky* v zatuchnutej mŕtvoľe spoločnosti. Tá sa mu z operačného stola škerí do ksichtu, nech už s tým šírením dobra prestane a radšej

sa poriadne nadýchne a precíti démonický hnilobný zápach rozkladajúcich sa humanoidných buniek sveta. Morálka bola len omáčka, ktorou sa svet plný násilia maskoval. Vraždilo sa, existoval hladomor a rástli v ňom parohy. Neprekvapovalo ma to o nič viac, ako keby námorníkom zmizli modré pruhy z bielych tričiek.

Koče sa zvyknú predbiehať a niekedy sa zvyknú aj rozbiť. A občas dva koče do seba náhodne vrazia. Keď sa vytrasú, idú životom ďalej, ako keby sa nič nestalo – teda ak nerátam prvé stretnutia od nehody, keď nevedia, ako sa majú tváriť, a strašne sa hanbia. To však trvá len chvíľku.

No klaviristovi to bolo všetko jedno. Sadol si za hudobný nástroj, pohladkal klaviatúru a zahral prvý akord. Obloha sa začala zafahovať. Vyzeralo to na dážď.

23. sekunda

Keď je život bezcenný pre teba, neber ho aj ostatným!

Okolo deviatej večer som sa spojil cez Skype s Nat. Boli sme dohodnutí a ja som sa na ňu tešil viac ako bulimička na prsty.

– Halóóó, je tam niekto? – písal som už štvrtýkrát v priebehu desiatich minút tú istú vetu, lebo Nat už bola síce prihlásená, no zatiaľ sa neozvala.

– Prepáč, láska, že meškám. Bola som v sprche. Mám ešte mokré vlasy, – napísala mi po chvíľke.

– A čo si tam robila? – odpísal som jej.

– Hrala sa, xixi, – odpísala mi Nat.

– Sama so sebou? To je chvályhodné. Je to jedna z ciest, ako sa dopracovať k spoznaniu vlastného orgazmu.

– Pustíme si kamery a zvuk? Nemusíme písať, – napísala Nat nevšimajúc si moje sexuálne teórie.

– Oki, – odpísal som a spustil kameru.

– Počuješ ma?

– Nie, – zaklamal som.

– Ja ťa počujem. Ako to, že ty ma nepočuješ? – zosmutnel Natin hlas.

– Hehe, počujem, – doberal som si ju.

– Jááj, levík, prestaň, uhryznem ťa! – vyslovila krásne Nat.

Na obrazovke sa zjavila Nat a po jednom kliknutí aj ja jej. Chvíľku sme mlčali a usmievali sa na seba. Naše duše sa spojili cez ďalší vnem. Čakal som, kedy začnú praskať žiarovky v mojom byte.

– Dnes som sa bola prejsť po parku, – vyslovila jemne Nat.

– Áno, videl som ťa tam. Niesla si sa ako vánok. Vietor si obliekal tvoje vlasy, slnko tvoj úsmev a vločky dobrovoľne umierali, len aby mohli splynúť s tvojím krásnym telom.

– Pekné, ale už dosť! Nemám tu vreckovky. Zvlhnú mi oči... A vieš, na koho som myslela, keď som bola v tom parku?

– Na ten vánok. Že by si sa s ním rada potulkala. Zatúlila sa do neho, hladkala sa s ním a milovala... s jeho rukami. Nežne, hravo, jemne, dychtivo i túžobne. Oddala by si sa mu nadobro. Nechala by si sa ním dobrovoľ-

ne osviežiť, lebo by si mu mohla dôverovať, že ti neublíži. Celú by ňa omotal, naplnil, potešil, vyniesol do nebies a už nikdy ňa nepustil... Nedal nikomu, ubránil i pred búrkou, zostarol s tebou a robil ňa do smrti smrťúcej šťastnou a usmiatou.

– Miláčko, nehovor tak romanticky. Dnes som celý deň na teba nadržanko. Asi dve hodky som dohovárala mojej nezbednici, nech nerobí šarapatu, že večer sa s tebou spojím. Nech vydrží a nechá ma dovtedy triezvo uvažovať... a už nemôžem o tom písať, lebo tá potvora – houby potvora, je to tá najdrzejšia pankáčka na svete – stále číha na príležitosť robiť mi zle.

– V preklade veľmi dobre?

– Áno, presne tak, – pritakala mi cez net Nat.

– Máš chuť sa milovať cez internet?

– Mám. Obrovskú! Ale foto je doma. Zasa je opitý, no des...Ty máš chuť?

– Odolám všetkému, okrem pokušenia, – povedal som hrdinsky.

– Hehe, to je dobré... Hmhm, hanbím sa za svojho otca. No povedz mi, prečo sa rodia aj zlí ľudia?

– Nie sú dobrí a zlí ľudia. Sú len ľudia. Ďakuj, vesmír sa stará o tvoj rast.

– Takže napríklad muž, ktorý bije ženu a znásilňuje vlastné dieťa, nie je zlý? – spýtala sa Nat.

– Niektoré duše sa rodia ako motivačné. Existujú, aby otvorili oči svojmu okoliu. Dvojročné dieťaťko zomrie len kvôli tomu, aby sa v jeho rodičoch znásobila láska. Väčšinou sa potom tá istá duša narodí tým istým rodičom. Predpripraví si ich a oni potom novonarodené dieťa ľúbia po tej smutnej udalosti ešte viac. Takisto je to aj s tým zlým otcom. Jeho manželka sa má naučiť povedať svoje *nie* a odísť od neho.

– A čo to dieťa? Ponesie si to celý život.

– Všetko sa dá stráviť. Kresťania tvrdia, že každý z nás musí niesť svoj kríž. Tak nech si ho nesú. Ja sa so svojimi bolesťami odvážne zmierim, poďakujem za ne a potom si vychutnám produkt šťastia – pokoj na duši. Okrem povinných zastávok odmietam niesť hocijaké bremeno, ktoré sa dá zložiť. Nie je pokora ako pokora. Život je krásny a ja sa budem smiať plnými dúškami, nik mi v tom nezabráni. A to znásilňované dieťa? Netvrdím, že to bude mať ľahké, ale beriem to podľa pravidiel: Čím silnejšia bytosť, tým ťažšie úlohy. Keď to v dospelosti pochopí, vyrastie do neuveriteľnej výšky. Takéto veci stretávajú len veľmi staré a ostrieľané duše.

– Nemám otca rada. Asi som ešte nedorástla do potrebnej výšky.

– Nepraj nikomu nič zlé, lebo keď sa to nakoniec zhmotní, tvoje vlastné svedomie ňa dohryzie ako besný pes. Všetko zlé i dobré sa raz každému

vráti. Môže sa to udiať o päťdesiat rokov neskôr či v nasledujúcom živote. Záleží na tom, aký silný náboj zloby vystrelíš.

– Levík, trápiš sa ty vlastne niekedy s niečím?

– V poslednom čase som dosť premýšľal, kde je zdravá hranica medzi odmietnutím pomoci druhému na základe svojho vnútorného rozhodnutia a ľudskou pomocou blížnemu. Tak, aby som nemusel počúvať sprostosti, že som egoista a myslím len na seba.

– Však na to majú ľudia svedomie, nie? – spýtala sa ma krásne a jednoducho Nat.

– Aj vrah má svedomie, nie? A vidíš, koľko toho narobí...

– Teraz si protirečíš! Veď on je predsa tá motivačná duša, – prichytila ma Nat pri podvode.

– Hehe, veď ti vravím, že sa v tom topím... záverečné pravdy sú vždy začiatkové otázniky, – odvetil som.

– Láska, pod sem a zohrej ma.

– Ty makovička, choď sa obliecť. Sediš tam len v podprde. Vlasý máš ešte mokré, chceš prechladnúť?

– Ty nechceš vidieť moje prsia? – začala ma provokovať Nat.

– Chcem, jasné, že chcem. Veď vieš, že ich milujem, – odvetil som celý natešený, pretože chlapa proste nezmeníte.

– Mám ti ich ukázať?

– Stačí mi jedno. Napríklad ľavé, – odvetil som a v tele sa mi niečo pohlo.

Nat si vošla rukou do podprsenky a odhalila mi svoje ľavé ňadro. Ani proroci by nemuseli byť slepí, aby boli oslnení tou krásou.

– Lenže teraz moje oči spočívajú práve na tom zakrytom prsíčku. Ach, tá večne nespokojná človečina, – povedal som.

Moje milované dievča sa usmialo a druhou rukou si vošlo do snehovo bielej podprsenky s jemnou čipkou. Jej krásne pevné prsia opanovali môj monitor. Lenže tu sa dej začínajúcej erotiky skončil. Cez nekvalitný mikrofón som začul zvuk otvárania dverí a nahneváný hlas jej otca. Nevidel som ho, lebo nebol v zornom poli kamery, ale napriek tomu som cítil všetku zlosť v ňom:

– No to sa mi len zdá! Čo to robíš?! – zreval opitý otec na Nat.

Nat v rýchllosti vypla kameru, ale zvuk už nestihla. V sekunde som vypol kameru aj ja, nech toho netvora neprovokujem svojou prekvapenou a vystrašenou tvárou.

– Vyrastá z teba kurva!!! Toto sa deje v mojom dome?! To máš z tých pojebaných kníh!?! – kričal na ňu a ja som bol donútený počúvať dopadajúce údery. Podľa zvukov som si domýšľal, že Nat asi spadla na zem a chránila si hlavu pred buchátmi.

– Oci, prosím ňa, prestaň, – bránila sa s vystrašeným hláskom Nat, – bavili sme sa so spolužiačkou, – pokračovala Nat, ale zvuk faciek neustával.

– Prestaň ju biť, ty zviera, – šepol som do prázdna, ale moja prosba nepadla na úrodnú pôdu, pretože Natin plač a prichádzajúce zvuky bitky ma utvrďovali o opaku. Postavil som sa a odstúpil od mŕtvej obrazovky, ako by som chcel cez tie kilometre schuti narovnať Natinmu otcovi ciferník. No nedalo sa. Tu vífazili brutálne hodnoty doby železnej, i keď naše tisícročie začínalo číslicou dva. Schytil som zo stola kalendár a šmaril ho do kúta.

– TY HNUSNÉ MALE KURVÍČA!!! – kričal pripito agresor. Pomaličky drvil každé jedno slovo pomedzi zadné stoličky ústnej dutiny do Natinho plaču. V hlave sa mi odtrhla lavína. Ničila všetko. Sekala stromy istoty, zmietla lesy doterajšieho poznania, vygumovala pasienky so všetkými jarými zárodkami kvetov, trávy i krovin. Stál som v strede lúky, uprostred tej ničoty, a bezradne sa pozeral dookola, kam to všetko zmizlo. *A motivujúca* bytosť len rúbala a rúbala, až kým sa mi piliny nedotkli pier. Zaklonil som hlavu, vyfúkol bolesť, ktorá okamžite vytvorila smiešny malý obláčik a z posledných síl zvolal do toho strašného divadla:

– Preboha, čo to robíš?!? Prestaň!!!

Napriek tomu, že po lícach sa mi valili mračná soli, nič sa nestalo. Olizol som ten príval, či to nie je cukor alebo pervitín, ale bola to len bolesť prežlečená do mŕtvych morských vlŕn. Ako vždy.

„Súciť a prežívanie bolesti za druhých je pekná vec, ale čo keby si tak začal konať?“ zruľko niečo na mňa. Tupo som pozeral na reproduktory pri počítači, kým som si neuvedomil, že sa to deje vo vnútri mňa. Trhlo mnou. Priskočil som ku klávesnici a cez Natin srdcervúci plač a zvuky násilníka napísal do vyhľadávača slov: *pomoc obetiam domáceho násilia*. Šiel som ako nezastaviteľný valec, prsty lietali ako nadržané a smädné komáre. Zobrazilo mi nejakú stránku, preklikol som na kontakt a na tretí pokus vytočil prvé číslo, ktoré som zbadal. Ozval sa mi odkazovač. Nevzdával som sa a trieskal do mobilu ďalšie číslice. Neviem, koľko numér som v tom behu o záchranu mladého života nafukal, ale konečne sa mi ozvala nejaká žena:

– Potrebujem okamžite pomoc! – vyslovil som rýchlo, pričom muselo byť hneď jasné, že som všetko – aj traktor i doska na žehlenie – len nie pokojný človek.

– Musíte sa objednať na konzultácie, dám vám číslo, – odvetil mi pomaličky strednestarý ženský hlas v telefóne a začal mi diktovať nejaké telefónne číslo.

„Do piče! Prečo sa do takýchto vecí vždy angažujú bývalé komunistky!“ vystrelil môj naštartovaný rozumu do kozmu nepeknú myšlienku.

– Do riti, nie je čas na nejaké konzultácie! – zakričal som z dna ľudského utrpenia. – Toto vám musí stačiť, – povedal som prudko a vytočil hlasitosť reproduktorov doprava. Miestnosť opanovala atmosféra násilia a zloby. Toho zla, ktoré som ešte pred chvíľkou poprel, že existuje. Vulgárne nádavky pripitého monštra sa miešali so zúfalými Natinmi výkrikmi o záchranu. – To nie je zo žiadneho hororového filmu, pani, to sa deje v reálnom čase, to je bitka v on-line prenose! Četoval som si s mojou priateľkou a jej otec ju začal biť. Stále ju mláti ako žito a ešte aj bude, ak mi okamžite nepomôžete! Ešte chvíľku mi budete rozprávať nejaké čísla a možno dovedty dodýcha jeden život. Ak prežije, vo vnútri tej bitej duše vznikne stovka otáznikov bez odpovedí, tisícika blokov bez šance na roztopenie a jedna veľká nenávisť! K vlastnej krvi.

– Volajte políciu! – vykrikol preľaknuto hlas radkyne. – Potom mi zavolajte späť a nadiktujte meno a adresu, – povedala žena na druhej strane linky už trochu milšie. Konečne pochopila, že na agitáciu nie je čas a treba konať.

Mala pravdu, mal som hneď volať políciu, ale môj prevarený mozog nevedel, čo skôr, pretože ho nikdy neškolili na riadenie stíhačky. Bonzol som Natinho otca fízlom a prvýkrát v živote ďakoval, že existujú. Nadiktoval som im pravdivé mená a adresy, aj keď som sa chvíľku hral s myšlienkou, že svoje údaje pozmením. Nakoniec som zavolať späť tej panej, ospravedlnil sa jej za môj afektovaný výstup, vysvetlil situáciu a taktiež jej povedal iniciály a adresu Natinho otca.

Keď sa mi prestali triasť kolená, hlas i svet, obliekol som sa a vybehol z domu do tmy a chladu zimného večera prehupujúceho sa do noci. Motal som sa od vchodu k vchodu a nevedel, čo vlastne hľadám. Hodiny života mi tiekli cez prsty na nohách, duševná harmónia vyhlásila okamžitý bankrot a Boh na mňa z nebies ukazoval sklamane prstom, že som ľudský gýč. Nočná mora vážiaca jeden gram mi sadla na prsia a tešila sa, že nemôžem dýchať. A telo len slepo kráčalo chodníkmi špinavej prázdnoty a zimného srieňa, hoci srdce už dávno hlásilo exitus. Mohol som ísť hodinu, ale mohlo byť už aj päť ráno. Netušil som.

Uvedomil som si, že sedím na zástavke autobusu. Slzy mi uschli, duša stuhla, zadok primrzol o drevenú lavicu a ja som dúfal, že mi z toho narastú hemoroidy veľkosti pomarančov, ktoré budem musieť kvôli očisteniu zjesť. Nočák prišiel akurát vtedy, keď kurvy na výpadovke prestali dávať fajku grátis. Nastúpil som, postavil sa k oknu, fúkol na sklo paru a nakreslil doň srdce. Keď som odtiahol ruku, presvecovali mihotajúce sa nočné lampy hákový kríž. Oblial ma studený pot. Rukou som začal šúchať okennú tablu a hlavou som sa v zmätku otáčal, či to niekto nevidel. Vedľa mňa stála mla-

dá baba s batohom na chrbte a vyfukovala z úst obrovské žuvačkové bubliny, ktoré v preklade znamenali: Ešte jeden takýto pokus a poviem to fotríkovi. Doma sa síce správa ako kokot, ale robí na kriminálke a tam je veľký kápo. Tak sa kontroluj, chujko!

Otočil som hlavu na druhú stranu. Nejaká dôchodkyňa zo mňa nevedela spustiť zrak. Hneď som vedel, že zalúbenosťou to nebude. Chvíľku som jej pevne pozeral do očí a potom – ako keby sa ma zľakla – splašene odvrátila pohľad na utekajúcu krajinu. Asi si myslela, že jej vytrhnem tašku s nákupom z rúk, keď bude vystupovať, a ujdem s ňou niekam do lesa vyobzeráť si lup.

Ešte raz som sa pozrel naľavo i napravo, ale nočnej dievčiny ani starej panej zrazu nebolo. Znenazdajky predou mnou stál kominár a prihovoral sa mi:

– Spôsobovanie bolesti druhým bez akýchkoľvek výčitiek svedomia iba vyplňa vnútornú prázdnotu násilníka. Zlovolné konanie pre nevypelých ľudí znamená len vyzdvihovanie vlastnej moci a prevahy. Nenávisť zastiera skutočnosť, že človek žije nenávisťný život. „Keď je život bezcenný pre mňa, môžem ho vziať aj ostatným, nie?“ vraví si vrah sám pre seba. Lenže je rozdiel medzi previnením bez dopredu zamýšľaného zámeru niekomu ublížiť a úmyselným zločinom.

Autobus zastal na najbližšej zastávke a kominár vystúpil. Stihol mi ešte oznámiť, že budú štyri ráno a mal by som ísť domov. Na ďalšej zastávke som vystúpil i ja a znova bezducho kráčal sídliskom. Oči panelákov boli zhasnuté, len v jednom som našiel svietiť okno na druhom poschodí. Snažil som sa uhádnuť, čo sa v takom byte o štvrtej nadržanom deje. „Možno sú tam ľudia bez fantázie, ktorí šukajú už hodinu na misionára. A možno v strede izby leží dovracaný opilec, ktorý pred pádom na koberec nevládal zhasnúť svetlo. Žeby tam tvoril nejaký pojašený spisovateľ vety pre celé ľudstvo, teda pre nikoho? Ale je možné, že sú tam vyfetovaní narkomani, ktorí sa smejú dielu Studňa zo seriálu Tridsať prípadov majora Zemana. No je možné, že dajaký nespavý dôchodca sa s lupou skláňa nad zbierkou známok. Ale možnože tam akýsi otec pichá svojmu synovi zomierajúcemu na rakovinu morfium a ticho popritom plače do vankúša,“ išli mi rôzne varianty odpovedí hlavou.

Hodil som do toho okna snehovú guľu. Zhaslo sa v ňom a nejaký tieň pohol záclonou. Okno sa otvorilo a vykukol z neho nejaký pán.

– Čo je? Čo sa deje? – prileteli slabiky vyslovené tvrdým tónom, nech sa vie, kto je tu pánom situácie.

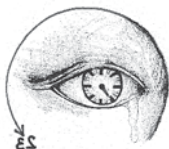
– Je mi ťažko, – zakríčal som späť.

– Chodte preč, lebo zavolám políciu, – diktoval anonymný hlas.

„Všetci by na všetkých volali policajtov. Ako ja na Natinho otca. To už si ľudské bytosti nevedia spraviť pokoj medzi sebou samy, tak si na to kupujú vojakov, bitkárov, ťažkoodencov, mafiánov a policajtov? Prečo všetci tvrdia, že zlo sa nemá oplácať zlom a pritom obušky naďalej lietajú spoza plexiskiel? Lámu sa rebrá, roztínajú pery, vypúšťajú oči, krvavia hlavy... Ach, beda nám, sme stratení. Kto nám už konečne vysvetlí, že len láska môže zvíťaziť nad nenávisťou?“

– Milovanú mi jej otec bije, – zakričal som do obrysu mŕtveho paneláka.

Kým muž zatváral okno, vlastná ozvena ma vytlačila ako citrón. Pripadal som si na tomto svete zbytočný, nechcený a nepochopený.

22. sekunda

Satan nie je poet

V to desivé nedeľné ráno ani vtákov nebolo, lebo na ich perie bola vonku ešte zima. Nespievali tak, ako keď som sa v lete nadržanom vracal z baru. Keby ich bolo, určite by komolili a zabúdali texty svojich piesní, refrény by zneli falošne, padali by z konárov ako dobrovoľné kamikadze na strechy aút. Nechcelo by sa im spievať pre toto sídlisko plné mŕtvol, radšej by volili slobodnú smrť.

Tá zima scvrkla našu planétu do malej zmrznutej guľôčky. Zima neprichádzala kvôli tomu, že Zemi nezostávalo nič iné, ako rešpektovať zákony fyziky, ale preto, že sme sa od seba všetci vzdalovali. Najhoršie na tom bolo, že tou nekomunikáciou ľudia len maskovali vlastnú zraniteľnosť a strach. Hrali trápne roly za smiešne honoráre, skrývali svoje pravé tváre za postavenie, čísla, masky, pózy, postoje a gestá. Boli larvami, ktoré sa dobrovoľne zakuklili, a ak sa niekedy niečo z nich vyľahlo, tak jedine akosi zle natiahnutí gašparkovia, len nie bytosti túžiace po duševnom raste, očiste, smiechu, radosti a osvietení.

Veľa ľudí trávievalo voľný čas pri počítači. Namiesto reálneho života žili virtuálne životy v sieťach ako Facebook, Pokec, Birdz, Second Life, Twitter alebo Bebo, kde nadväzovali imaginárne vzťahy, zbierali imaginárne vzrušenia či dokonca pravidelne vykonávali virtuálny sex s neznámymi náhodnými partnermi. Netušili, čo je to skutočné splynutie a cez internet to mohli zažiť len ťažko. Nevznikali priateľstvá, ale závislosť od prázdnej náhrady reálnych medziľudských vzťahov a falošnej formy oslobodenia.

Do skutočnej hmatateľnej spoločnosti kráčali perfektne imidžovo oblečení citoví roboti obrnení iPodom a mobilom, pričom disponovali vystrašeným vnútrom a dokonale nasadenou škrafoškou na tvári. Báli sa vložiť seba samých do slov, gest alebo reči tela, vymýšľať vtipné repliky, naučiť sa citlivosti pri používaní hlasu, aby sa pokúsili získať dôveru človeka. Vyhýbali sa sklamaniam a tak cez internet získavali potešenie, no nikdy skutočné priateľstvo a lásku. Počítačová myš sa stala ich možnosťou kedykoľvek niekoho vypnúť bez toho, aby si uvedomili, že tým v prvom

rade vypnú seba. A tá bytosť na opačnej strane tušila, že ten druhý vie, že ona takisto pozná silu jedného kliknutia.

Vznikali stretnutia s obmedzeným rizikom, kde si každý uvedomoval utajenosť toho druhého. Všetci boli bezpečne ukrytí vo svojich nedobytných kyberhradoch, vlastnom osobnom priestore svojej dobre známej a bezpečnej izby. Klikali na seba ako na produkty vystavené v internetshope, kde bolo všetko dovolené, za nič sa neplatilo a cnosti ako spravodlivosť a odvaha sa stratili ako odlesk zrkadla v tuneli, pretože ich už nikto nepotreboval. Bez týchto vlastností už však ľudia neboli schopní riskovať sami seba v skutočných vzťahoch a radšej sa ukrývali do narcistických snov v tvare zvona. Odmietali vystúpiť z klamlivého zlatého voza a dávali prednosť okamžitej webovej skúsenosti, kde bola bezpredmetnosť ďaleko dôležitejšia ako uvažovanie nad následkami. Pri počítačovej hre sa totiž všetko dalo zopakovať.

Ľudia strácali schopnosť vcítiť sa do pocitov iných ľudí, lebo prestávali čítať knihy. V počítačovej hre bolo cieľom oslobodiť princeznú. V románe sa však človek dozvedel aj o princezninom charaktere a pocitoch. Ale koľko to zaujímalo? Mladí si medzi sebou telefonovali, aby sa dozvedeli klávesové skratky na doplnenie zlata, kameňa, dreva, skladu zbraní, nabrúsenia meča, nesmrteľnosti prostitútok a zvýšenia úrodnosti marihuanových polí, aby neprišli v hre o prísun peňazí. Kto bol zvedavý, že princezná bola duša citlivá a jemná?

Servery sociálnych sietí znásobili riziko, že v polovici dvadsiatehoprvého storočia bude myseľ dospelých ľudí na úrovni malých detí. Nebude totiž schopná sa dlhšie sústrediť, bude mať veľmi chabé povedomie o vlastnej totožnosti a eliminuje sa empatia k druhým. Neustále nové obrazy na televíznej obrazovke či monitore, ktoré blikali na zatlačenie klávesy, vyžadovali totiž rýchle akcie a reakcie, ktoré ľudský mozog nútili fungovať v krátkych časových intervaloch.

Keď som bol malý chlapec, cigánčatá zo susedstva obľizovali Pamelu v plavkách zo seriálu Baywatch cez televíznu obrazovku. Všetko teda smerovalo k tomu, že onedlho budeme súložiť počítač cez cédečkovú mechaniku a rodiť sa budú DVD deti. Keď po čase dôjde k zakrpateniu pohlavných orgánov, súloženie bude pokračovať cez USB sloty. Defúrence sa budú rodiť ako malé úesbé-klúčiky vyletujúce z ventilátora procesoru... Tešil som sa, že tu už nebudem. Obratom som poďakoval otcovi, že mi v detstve pod stromec kúpil bicykel, i keď som Ježiškovi nakreslil na pohľadnicu vrečkovú hru Tetris a podčiarkol v sebe myšlienku, že svet je jednoznačne naopak a niet záchrany.

Bolo mi až podozrivo smutno za celé ľudstvo a spustil to práve Natin

otec svojou agresivitou. Akoby som si líhal na trne s pocitom, že je to hojdacia sieť. Vôbec som netušil, kto do koho a kedy kameňom a najradšej by som sa vnoril do prvého piva. Nevedel som však, kde som, a už vôbec nie to, kde by mohla byť nejaká nonstop otvorená krčma predávajúca v skle falošné záchranné tekuté kolesá. V tom okamihu sa otvorili na paneláku, pred ktorým som tak už hodnú chvíľu stál, vchodové dvere a zjavil sa v nich muž z toho okna.

„Len pod a udri. Kopni ma do ľadvín, zatlač klinec pod necht! Určite si ma neprišiel pozvať na Hamleta do Národného. Vybehni oproti mne a zlom mi dobre miereným kopom píšťalu. Aj tak sa na nej nedá hrať, skúšal som to. Nebudem sa brániť, ver mi. Človek, ktorému sa hompála duša v prievane, nie je schopný obrany. Môžeš mi strčiť hlavu do kontajneru na sklo a znásilniť ma do zadku. Tvrdo, bez análneho gélu a minimálne sedemkrát! A potom mi vraz do chrbta krompáč, ale tak, že nezomriem, len skončím na vozíku! Pod, vylez z tej svojej nory radikálneho útočníka!! Na čo čakáš!? Na počasie!?!“ nadobro som prepadol negatívneho mysleniu, hoci som dobre vedel, že si tak maľujem vlastnú budúcnosť.

– Na čo čakáš? Na počasie? – spýtal sa ma neznámy s husto ležérnym výrazom na ksichte, pričom jeho úsmev svietil do tmy rána ako mesiac na sene.

– Ja už nečakám na nič, – odvetil som a vo vnútri som sa prelakol, že mi číta myšlienky, pretože ma vlastne citoval.

– To je dobré... vynikajúci začiatok, – odpovedal, ale skôr to pripomínalo hundranie si samého pre seba.

Mlčal som a ďalej sa bezradne kolísal na dúhe osudu.

– Môžem ťa pozvať na čaj? – vyšlo z neho nečakane.

„Nezištná láska neznámeho človeka k druhému, preboha, tak ty ešte žiješ? Čo sa to deje? Keď si niečo pomyslím, život mi prinesie pravý opak? Chce anulovať moje krvopotne vydolované závery? Keď si poviem, že som niečo prekonal, šikovne mi podstrčí pod nohy práve takú skúšku, ktorá ma vráti na zem a odtrhne pohľad od oblakov? Obhájim pred svetom, že zlo neexistuje, a vzápäti dostanem živý test, či tomu skutočne verím? Zatúžim po bitke a dostanem čaj s medom?“

Po tej jeho otázke som sa zmenil na dospievajúceho chalana, ktorému pri kotolni vybuchlo umelé kinderko s práškom na pečenie. Liepal som sa na dvore po prašiaku, smial sa s kamarátmi a vôbec netušil, že život si na mňa zatiaľ máča šípy v lavóri s jedom. Najprv som chcel padnúť na kolená, pretože dnes toho bolo na moje nohy už priveľa. No potom som našiel odvahu vyliezť z perináka a povedať všetkým pravdu cez tohto podivne sa tváriaceho muža.

Uvaril čaj. Sadol si ku mne a nezvyčajne sa usmieval. Celý svet mal na háku, ktorý mu visel z ľavého oka. Ten kňučiaci život sa odkopával od jeho hrude, prosil o pomoc, ale on si ho nevšimal. Nevšimal si nič. Všetku pozornosť venoval tomu, čo práve robil. Keď mi pozrel do očí, ako keby ma presvietil väzenský reflektor. Chcel som uhnúť, ale nedalo sa. Kľučkoval som po dvore, ale lúč svetlometu akoby som mal priviazaný o ľavú lopatku. Tesne pred inšpekciou môjho vnútra mi hlavu pripevnil lanami o dlážku kuchyne, meniac ju na festivalový stan.

– Čo robíte tak skoro ráno hore? – vykal som mu.

– Písal som báseň. Niečo mi napadlo, tak som vstal a zapísal si to. Ráno by som si to už nepamätal.

– Vy ste básnik?

– Ešte to tak, hehe, – zasmial sa.

– Ste zvláštny, – vyslovil som pomaličky.

– Ďakujem, – pohotovo sa poďakoval za moje posúdenie.

– Ste gay? – snoril som po vysvetľujúcej odpovedi.

– Nie, – odvetil usmievajúc sa, – a ani ty nie si.

– Ako to viete?

– Milovanú ti bije jej otec, – upozornil ma, že pamäť a intelekt mal vy-cibrený viac než dobre.

– Áno, to je pravda, – pritakal som. – Zavolať som na neho policajtov, nebolo iné riešenie.

– Preto ti je ťažko? – spýtal sa ma priamo.

– Zdá sa vám, že mám kvôli tomu dôvod tancovať? Neviem si to vnútor-ne vysvetliť. Deje sa násilie na mojom dievčati. Nie je to prvýkrát, – odvetil som smutne.

– Každý si potrebuje vysvetliť veľké otázky svojej cesty. Koľko ľudí, toľko ciest do ich stredu. Počúvaj a ber si zo životných vplyvov iba to, čo ti vyhovuje. Vyskladaj si svoju životnú rovnicu.

– Čítate Hiraxa? Hovoríte podobne... Mne dosť pomáha.

– Vyjeb sa na Hiraxa. Hrá sa na múdreho, ale určite tiež drzkou ryje zem. No aspoň vstáva. To je kladné, pritakávam.

– Vy nadávate? – zostal som prekvapený.

– Áno, ale iba s láskou. Čo to nepočuješ?

– Nie, – odvetil som, – niekedy mám dojem, že svet je viac hnusný ako pekný.

– Predstav si našu krásnu planétu Zem, ako sa vo veľkosti lopty vznáša nad tvou postelou. Do jedného týždňa by ti cez izbu pochodovali milióny pútnikov a skláňali by sa tomu zázraku sálajúcemu nekonečnú pozitívnu energiu.

– Ja mám úctu k našej planéte, to mi môžete verif. Skôr mierim na ľudí, ktorí šíria okolo seba mor.

– Nikto nič nešíri. Mor sa šíri v tvojej hlave. Počúvaj svoje vnútro, ono ti našepká, aké sú tvoje životné úlohy a kde je tvoje miesto. Bude to tam, kde budeš konať všetko s láskou... kde budeš nápomocný ostatným. Pretože koľko druhým dáš, tolko sa ti vráti.

– Ja sa pozorujem aj snažím opravovať, no niekedy to nejde.

– Vždy to ide, len to chce čas. Nikam nebež a onedlho zistíš, že už si tam. Zrkadlíme sa nielen cez vzťahy, ale aj cez každodenné stretnutia s rôznymi ľuďmi. Všimni si, že keď oproti tebe stojí opilec, nebudeš mať nutkanie vysvetľovať mu veci týkajúce sa božských princípov. Naopak, ak budeš viesť dialóg s vnímavým človekom, samo vnútro ťa prirodzene poženie k vážnejším a hlbším témam, lebo bude šťastné, že po dlhom čase stretlo konečne niekoho, s kým môže komunikovať o týchto veciach. Preto sa počas dňa meníme z barbarov na anjelov. Každý z nás má však tento výsek charakteru posunutý niekde inde a záleží len a len na samotnom človeku, či pôjde vyššie, zostane stagnovať alebo bude klesať. Cez partnerské vzťahy to ide viac do hĺbky. Partner násobí naše kladné vlastnosti a dôkladne nám šliape po otlakoch. Ukazuje nám tak naše nedostatky. Miesta, kde sa máme opraviť.

– Hmm, to je pravda, – vyslovil som, keď som si uvedomil, koľko lásky vo mne spustila Nat a naopak – ukázala mi moje nevyhojené veci. Ten ujo mal pravdu.

– Najprv sa musíš naučiť milovať sám seba. Ľudia sa nevedia prijať. Svoje telo. Hlavne ženy a ich bloky pre nič. Ako môžeš ľúbiť ostatných, keď nevieš ľúbiť sám seba? Bez toho nebudeš vedieť milovať iných a nespoznáš ani Boha. Hovorím napríklad o sedemnástom novembri. Vtedy ľudia pokriali a milovali svojich blízkych omnoho viac ako predtým či potom. Všetci sa na seba usmievali a boli milí. Tryskalo to z ich sŕdc automaticky, nebol v tom kalkul. Keď sa naplníš láskou bez pomoci okolia, nebudeš lásku očakávať od druhých. Začne sa z teba vylievať prirodzene do celého sveta. Odpustiš i nepriateľom.

– Pripomínate mi niektoré pasáže z ezoterických kníh.

– Vyjeb sa aj na ezoterické seno. Síce je dobré načuchnúť trochu teórii, ale dôležitejšie je začať žiť! Veľa viet z kníh sami vyslovíme. Pravdy tisíckrát vypovedaných denných dialógov však nevidíme, kým si ich aspoň raz neprečítame a najmä neprežijeme. Čím budeš prirodzenejší, tým bude tvoj rast jednoduchší. V jednoduchosti je odpoveď. Všetko raz stratí význam. Drahé bábiky Barbie nakoniec skončia vyhodené v starých škatuliach na pôjdoch obalené pavučinami. Všetky knihy, obrazy, básne, symfónie raz

zožerie čas. Dôležitý je osobný rast v každom jednotlivom živote. Všetci skončíme na cintoríne. Hroby boháča a chudobného sa síce budú navonok líšiť, ale budú to stále iba hroby. A možno ten chudák prežije krajší a hodnotnejší život ako ten pracháč. Spievaj len kvôli spevu. Myslíš si, že vtáky spievajú pre to, že sú na súťaži, našli poklad alebo niečo vyhrali? Nie, spievajú z čistej radosti.

– Dnes nespievali.

– Spievali, len ty si ich nepočul, – natrel ma na chlieb.

– Počul som len plač milovanej duše, do ktorej búšili päste jej ožratého fotra, – bránil som sa.

– Pochop to, prijmi, zmier sa s tým a poďakuj za to, – povedal.

– Poznám túto rovnicu. Ľahko sa vyslovuje, ale ťažko žije. Ale verím...

– Vyser sa na vieru! Len hlad a pochybnosti ťa poženú ďalej. Čo myslíš, prečo všetci veriaci duševne stagnujú? Prečo od nich kňazi vyžadujú bezhraničnú vieru? Pretože len slepí sa dajú ovládať, – nešetril nikoho čudný muž. – Paródia Kristovho učenia, nechutná fraška všetkého, o čo sa v živote usiloval. Na každej strane Starého zákona sa masakrujú ľudia za väčšiu slávu Božiu. Keď prehliadneš zázraky – panenské splodenie, zmŕtvychvstanie, spasenie, pekelné plamene zatratenia, chodenie po vode – zostane ti jeden obyčajný slušný chlapík hlásajúci zdravý rozum, čo znamená, že ho nikdy nikto nebude brať vážne, aj keby žil milión rokov. Keby všetci začali žiť na obraz Ježiša, náboženstvá by stratili objednávky. Všetky jeho slová, ktoré vyriekol: „o miernych a mierumilovných, ste soľou zeme a nádejou sveta, nastavte druhé líce, nedávajte almužnu verejne, nemodlite sa verejne, nemôžete slúžiť Bohu i mamone, pomyslite na ľalie na poli, nesúďte, aby ste neboli súdení, nebuďte pokrytci, dostanete, o čo si poprosíte, robte druhým, čo si prajete, aby oni robili vám, neverte falošným prorokom,“ ľudia počúvajú, pritakávajú, opakujú tisíce rokov, ale nečinia podľa toho. Hlavne nie tí kresťania, ktorí s puškami v rukách podporujú trest smrti.

– Uff, ste ťažkým nepriateľom cirkvi...

– Kým ma niekto nazve nepriateľom cirkvi, nech šetrí dych! Klamem, keď poviem, že kresťanstvo je buď nedeľné náboženstvo, kde si príde väčšina ľudí do kostola na hodinku pospať, alebo celoživotná bigotná trauma, ktorá celého človeka opanuje a zje? Nedá mu dýchať, vytrhne mu vlastný život z rúk a ešte drzo načiahne dlaň za peniazmi. Počúvaj ma.. – povedal muž a nechal za slovami násobiace ticho, – žiadna viera, iba láska k všetkému živému. To by stačilo a naša planéta by začala kvitnúť... Minimalizmus slov a maximalizmus lásky cez skutky.

Mlčal som. Koľko toho vo mne postavil, toľko toho vo mne i zbúral.

– Vieš, čo príde po daždi? – spýtal sa po chvíľke a dolial mi čaj.

– Dúha? Slnko? – snažil som sa hádať.

– Pondelok, – odvetil a pokračoval: – Naše pády sú naše rasty. Otoč uhol pohľadu, snaž sa pochopiť, prečo otec tvojej priateľky takto koná.

– Ja viem, prečo to robí. Nedostal v detstve lásku iba nenávisť a sklony k pitiu. Čo do neho zasiali, to z neho aj vyrástlo a šíri to ďalej. Áno, viem, že je to motivačná duša, ktorá sa narodila, aby svoju manželku naučila učiť pevné rozhodnutia. Lenže, kde je tá hranica, čo spraví, aby si ona potom nevyčítala svoj odchod od neho a to, že mu nepomohla, keď sa upije k smrti. Že pri ňom nestála ako správna manželka v zlom i v dobrom a že od neho ušla. Práve naopak – potopila ho. Čo tie reči rodiny a okolia?

– A kto žije za prahom toho bytu plného násilia? Rodičia a tí susedia? Tých to týždňov po pohrebe nebude zaujímať. Budú dojsť inú obeť cez aktuálnejšiu klebetu. Všetko je na jej rozhodnutí. A tá hranica? Je v každom z nás. Každý nech činí rozhodnutia, ktoré v ňom nezanechajú negatívne emócie. Konaj všetko v súlade s láskou a nemôžeš spraviť prešlap!

– Vrah zabije a nepocíti žiadne výčitky svedomia, – potiahol som figúrkou.

– Tak sa tak malo stať a je na zúčastnených, aby to prijali a čo si z toho zoberú. Sú vždy len dve cesty. Život alebo smrť. Prijatie alebo trápenie. Úsmev alebo plač. Rozhodnutia sú v našich rukách. Žiaden osud ani Boh s tým nič nemajú. Všetko je, ako má byť. Sami si tvoríme budúcnosť.

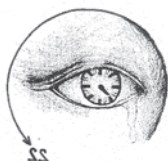
– Všetko je naopak! – sadol som do tanku a namieril si to rovno proti nemu.

– V poriadku. Všetko je naopak. No aj opačný názor je pravdivý, – zosadol z koňa a vyšiel objať môj tank. Hlaveň pásového zariadenia klesla roztopená k zemi. Pásky praskli a ovisli z hnacích kolies. Otvoril som poklop, vyšiel z plechovej oZRuty, zoskočil na zem a objal ho. Zaplavilo ma teplo a môj vnútorný teplomer duše vyskočil na tridsaťpäť stupňov Celzia. V tieni. Ako sme splynuli, zmizli všetky otázky i odpovede, stali sme sa súčasťou vesmíru.

Rozprávali sme sa takto ešte necelú hodinu. Zostal som z jeho slov zrazený. Pozitívne. Popri spievaní aleluja o jedenástom prikázaní šiel z neho neuveriteľný pokoj a radosť. Na všetko mal krátke a múdre odpovede. Všetko mu do seba zapadalo a zároveň si iritujúco protirečilo. Oproti mne sedela žijúca reinkarnácia Osha. Prízvukoval, že to nie je žiadne náboženstvo ani filozofický smer, že to iba život cez neho píše do jeho osobného diára pár drístov. Nakoniec ma vyhnal do života. Kým som sa v chodbe obúval, zvýšeným hlasom mi opakoval, že mám život žiť a nie nad ním rozmýšľať. Potom za mnou zabuchol dvere a šiel si písať nejaké uletené

básne. Pozrel som sa na menovku, ale namiesto mena tam stálo: Satan. Susedia z neho museli mať radosť.

Koče sa zvyknú predbiehať a niekedy sa zvyknú aj rozbiť. A občas jeden koč dovoľí druhému zaparkovať na jeho mieste a potom mu dá jednu takú light výchovnú po papuli. Nedeje sa to moc často, ale občas sa to stane. A vtedy to stojí za to. Veľmi.

69. sekunda

Levík, čo mi to robíš?

Asi po tisíctridsiatydeviatykrát počas môjho súčasného pobytu na Zemi som začal život žiť a nie nad ním rozmýšľať. Ujo Satan mal pravdu – treba odhodiť všetky závažia, ktoré nás brzdia, všetky myšlienky, ktoré nám škodia, všetky činnosti, ktoré nám berú energiu. Poslať všetky výčitky, posudzovania i očakávania kuriérskou službou niekam ďaleko za hory. A odpustiť si! Sám sebe. Všetko! Raz za čas sa obdarovať. I talafatkou. Ďakovať a prosiť vesmír. Je štedrý, učiní nás bohatými. Lenže keď nik neprosí, tak ani on neudeľuje.

Dôležitejší ako všetky filozofické, náboženské a ezoterické otázky bol pre mňa východ slnka. Žiadna odpoveď mu nesiahala ani po päty. Bolo v ňom všetko. Začal som sa znova guľovať, hrať s blatom, lízať omietku, vynášať v teplákoch smetný kôš a napriek treskúcej zime kecať so susedom na múriku o správnom pestovaní žeruchy v marci. Keby som bol dievčaťom, začnem na jar nosiť prstienky z trávy a dávať si do vlasov sedmo-krásky.

Natin otec sa dal do laty. Všetko utíchlo. Dostal strach, nič iné v tom podľa mňa nebolo. Vyliečený nebol, príčina kraľujúca v jeho vnútri odstránená nebola, ale i tak to bol obrovský pokrok, že sa prestalo diať aspoň bezprízorné násilie. Mal o mne všetky údaje – meno, adresu i telefónne číslo. Mohol som čakať, že raz vojdem do tieňa budovy a niekto mi dá slušne do brady. Alebo že si ráno nájdem na aute deravé pneumatiky, či mestskí policajti mi budú na základe teplých telefonátov pred panelákom pravidelne zakladať papuču, pretože u nás na sídlisku sa proste podľa predpisov parkovať nedalo. Lenže všetky tieto a tisícku iných možností ublíženia som vehementne prečiarkol a nezaoberal sa nimi. Strach naháňajúce paranoje vo vnútri nás sú totiž vždy niekoľkonásobne väčšie ako skutočná realita a pravda. Nestoja ani za pomyslenie. Keď máte raz dostať na rypák, stane sa to. Tak prečo sa kvôli tomu ešte aj dopredu báť?

Deň pred Eurovíziou som vybehol po Nat. Povedal som chalanom, že prídem do Bratislavy na svojom aute. Naše súťažné kolo bolo v nedeľu, no

rozpis našej skúšky vyšiel na sobotu poobede. Nat v piatok doma zaklamala, že ide spať k Lívii. Pred pár dňami jej zmizli modriny, absolvovala fahanice s políciou a návštevu divne sa vypytujúcej panej z nejakej organizácie, a tak povolenie na prespatie u kamarátky dostala ľavou zadnou i prednou pravou. Na budúcu nedeľu bola naplánovaná rodinná oslava jej pätnástky, bolo jej povedané, že to má ako jeden z darčiekov. Odpovedala im, že krajší dar si ani nezaslúži.

Lívia naopak zaklamala, že ide k Natálii, no išla so svojím frajerom na chatu. Ja som pre nás objednal v blízkom meste hotel. Vlastnil ho síce vzdialený kamarát, no nič odo mňa priateľsky nevyzvedal. Recepčnému stačil jeden občiansky. Otočil som sa na Nat, či dá ona alebo ja, ale keďže Nat chýbalo do pätnástky ešte šesť dní a občiansky videla naposledy včera u staršej sesternice, bola moja otázka zbytočnejšia ako živá žaba v mixéri. Otočila sa na mňa s pohľadom *spadol si v mladosti do jamy?* Herecky som teda vytiahol kartičku dospelosti a povedal, že teda dobre, dám ja.

Keď sa za nami zavreli výťahové dvere, túžobne sme sa objali. Elevátor sa už dávno zastavil, no naše hladkajúce sa paže brázdilace chrbát milovaného nie. Dýchali sme sa, nasávali a naše telá sa báli kameníet. Všetko malo svoj čas. Hlavne keď chcú, aby tomu druhému bolo krásne.

Izba nebola žiaden Holiday Inn, ale na druhej strane ani ubytovňa pre robotníkov. Dostali sme manželskú posteľ, a to nám stačilo. Navôkol nás mohli ležať aj rozpadajúce sa a zaprášené relikvie jastrabov, nevadilo by nám to. Pustil som jemnú ázijskú hudbu, zapálil more sviečok, rozohrial radiátor až do červena, zatiahol závesy, dobre skontroloval zamknutú zámku môjho rozmýšľania čo sa *smie* a čo *nie* a kľáčmo sa postavil na posteľ.

– Pod ku mne, láskykvet môj jediný, – hlesol som.

Nat oblečená v riffovej sukienke a v belasom tričku sa takisto postavila kľáčmo na posteľ súmerne proti mne. Chytili sme sa za ruky a pozerali si navzájom do očí. Trvalo to snáď celú večnosť, čas prestal existovať. Zastavili sa všetky hodiny sveta. Robotníci na poobedných zmenách sa začali rozčuľovať nad zamrznutými ručičkami obrovských nástenných hodín. Japonským turistom zmeraveli ruky od neustáleho držania fotoaparátov a videokamier zaostriajúcich na Pražský orloj. Zastavili sa aj všetky satelitné merače času a tisícky vedcov začali bezradne pobeňovať po laboratóriách a kanceláriách hľadajúc príčinu.

Iba toho najväčšieho blázna na svete by napadlo, že za to môže obrovská láska jedného pojašeného chlapca a mladého okúzľujúceho dievčaťa zo Slovenska. Lenže toho blázna nikto nepočúval a celý svet si i tak myslel, že Slovensko patrí do bývalej Juhoslávie. Takže aj prípadná pátracia akcia by letela do zlej krajiny a cvakla naprázdno.

Naopak, všetky mŕtve hodiny, ktorým nikdy nebolo umožnené sa normálne hýbať, sa pohli. Stekajúce hodiny Salvadora Dalího ožili a čas ukazujúce paličky sa krivili cez chaoticky otvorené šuplíky. Slnečným hodinám ponoreným do moci noci začali svietiť ručičky. Pohlo sa i nespočetné množstvo hodín z obalov art rockových skupín a všetky imidžové náramkové hodiny v lietadlových reklamných farebných časopisoch. Všetci sa udivene prizerali a hoci si to nik nevedel zdôvodniť, dialo sa to. Všetko fungovalo jednoducho naopak.

Ako chcete vysvetliť lásku? Láska je pravda, láska je Boh. Pravdu, teda Boha, nie je možné vyjadriť slovami, takže pravdovravný človek neexistuje. Nie je ani šanca pochopiť, kategorizovať či opísať lásku. Vylámali si na nej zuby mnohí básnici, románopisci, maliari, textári, psychológovia, vedci i obyčajní ľudia. Je to jediný fenomén, ktorý obchádza všetky zákony. Nedá sa chytiť a to je jediné šťastie, lebo ináč by ho ľudstvo už dávno spútať, odsúdilo a obesilo. Je to chémia a katalyzátor, voči ktorému sú všetci ľudia bezmocní. Od anjelov až po barbarov. Anjelom berie krídla, barbarov roztápa. Všetko totiž vracia do harmónie. Láska je proste všeobsahujúca energia vesmíru.

Náš zamilovaný pohľad bol ako čarovná palička, čo rýchlo vykresľuje a zhmotňuje nádhernú lúku. V chránenej oblasti obalenej magnetickým poľom vznikla oáza pozemského raja. Strážili ju svätí a nedovoľovali do nej vstúpiť nikomu okrem jedinej mladunkej lani a krásne stavanému jeleňovi. Bol to pohľad tak pre Picassa, ako i pre Hitlera.

Hladkali sme sa do zbláznenia. Ruky žehlili naše oblečenia, až kým mi Nat pomaličky nevyzliekla tričko. Opätoval som jej dôveru a vyzliekol jej vrch oblečenia. Zostal som v rifliach, ona v sukni a v podprsenke. Vyhrávala 2:1. Môjmu srdcu sa to zdalo nefér, a tak jej rozoplo podprsenku a jemne ju položilo na posteľ. Nik nemusel dlaniam vysvetľovať, že majú rozchod. Prsty sa vydali láskaf každú bunku, ktorá túžila po vyliečení, snívala o zharmonizovaní, ktorej dochádzala energia a chýbala láska. Samy bunky si tie liečivé brušká hojivých prstov priťahovali. Naše ruky krúžili úplne spontánne a zdalo sa, že nebudú nikdy ukojené.

Neustále sme si pozerali do očí. Chcel som vysloviť tú famóznu vetu: „Lúbim Ťa,“ ale pochopil som, že naše oči ju už dávno veršujú, spievajú i kričia! Myseľ poslala duši telegram, že nikdy nebolo celej mojej sústave duša-telo tak fantasticky ako teraz. Tie slová som nepotreboval, vedel som to už dávno predtým. Poslal mi ich samotný Boh formou tej úžasnej bytosti, ktorá sa nachádzala teraz so mnou na jednej posteli. Ježili sa mi chĺpky, oči vľhli a keď nás viečka navzájom obrali o svetlo, ruky sa rozpálili do belasa.

Až po niekoľkých minútach vášnivého hladenia sa naše hrude stretli. Hlavu som si položil na Natino rameno. Ona spravila to isté. Naše líca splynuli. Stret Natiných prs s mojou hrudou bol ako vkročenie do teplunkého mora a zvitanie sa s prvou vlnou. Zelektrizovalo nás a od tej nespútanej energie sa nám zatočili hlavy. Dotyky nabrali na intenzite. Mohli mi v tej sekunde ponúknuť kufrík plný zlata – za kontakt našich nahých tiel by som ho nikdy nevymenil. Hladil som ju po hlávke, chrčte, občas zbehol rukou aj k zadočku. A dýchal som ju! Naberal ju do mojich nosných dierok, púšťal do seba na výlet, exkurziu, prechádzku a dovolenku. Nikdy som do seba nikoho nevpustil, Nat bola prvá.

Tak ako stolovanie, aj milovanie má svoje chody a ja som bol preštasťný, že ani Nat sa nikam nehrnula. Vnímala ma – moje pohyby, moje pocity a to isté som v plnej miere činil aj ja. Málanko sme sa odklonili a ja som ju začal bokom mojich pier bozkávať po líci, jemne ju obtierať, štekliť a kde-tu náznakom olizovať jazykom. Tak ako sa pytlíak prikráda ku koristi, ja som skracoval vzdialenosť k jej vlhkým perám – k tým dvom nabitým vankúšikom nehy a jemnosti. Panenské stretnutie našich pier v ten večer bolo ako dotyk čumáčika malého a ešte nemotorného zimného medvedíka so svojou milujúcou maminou. Naše pery pochopili, že ak sa budú ešte chvíľku takto pekelné dráždiť a neoddajú sa, energetické centrá neunesú príval túžby a môžu zhorieť. Preto prešli do mierne šantivej hry pripomínajúcej dvoch nezbedných delfínov hrajúcich sa v rodnom oceáne.

Bolo to ako výstup na horu. Pomaličky sme sa navzájom oddávali jeden druhému. V najväčšej prítlunosti si naše jazyky vychutnali svoju mäkkosť a šikovnosť. Hryzkali sa ako dva mladé psíky, ubližovali si v mene miloty, krúžili a zamotávali sa do seba ako pár navzájom očarených divých husí. Hlavy nám tancovali z jednej strany na druhú, ako keď labute predvádzajú balet bez dirigenta. Ruky nám lietali po napätej pokožke v čoraz väčších amplitúdach a drzo sa púšťali do objavovania novej pevniny milúbenej hory.

Vyhrnul som Nat sukňu na bedrá a obšťastnil jej stehná hladné po dotyku. Prestala ma bozkávať a jemnulinko vzdychla do vône sviečok, ktorých rozhorúčené knôty stáli z tej atmosféry nehybne v pozore obávajúc sa, že by o niečo prišli. Nat ma začala hladiť po rozkroku a netrvalo dlho, keď som jej začal opätovať stony vášne. Dodala mi smelosť a začal som ju hladkať cez nohavičky po jej malinkej. To už neboli vzdychy – to bol karneval vášne, festival nehy, manifestácia pritvrdzujúcej sa túžby, slávnosť čistej lásky.

Bolo to ako v americkom romantickom filme – ani som nevedel, ako a mal som natiahnutú ochranu. Znenazdajky sme boli bez šance ubrániť sa

víchru pôžitku, prestali sme rozmýšľať o strachu a chorých zákonoch spoločnosti, ktorá určuje vekové hranice a rešpektuje jediný otvor lásky.

Lahli sme si na bok vyrovnávajúc našimi rozžeravenými telami hebký paplón. Hladil som Nat rukou, ktorá hliadkovala na línií líce – stehno. Hladkal som ju nohou vklinenou medzi jej nohami, mojkal pohľadom, hýčkal myšlienkami, že už ju nikto v živote nebude tak ľúbiť ako ja a nežnil ju jemne provokatívnymi slovami:

– Pokiaľ žijem, túžim ti darovať aspoň jeden malý hriech. Z najčistejšej lásky, akú som kedy k nejakej živej bytosti cítil.

– Naučil si ma prijímať, levík môj zbožňovaný... tvoj hriech prijímam... pod, – šepala Nat neustále ma občerstvujúc pôvabnými a vlhkými bozkami.

Všetko potrebné bolo vykonané a splnené. Odhodili sme ovládače našich tiel na zem ďaleko od nás a začali sa šialene bozkávať. Prešiel som prstami cez Natinu vlhkú štrbinku a presvedčil sa, že je skutočne pripravená prijať ma. Nat neotáľala a už viac ako minútu sa rukou hrala s mojim penisom. Lahol som si na ňu a ona mi oddane rozkročila nohy. Ešte stále bol čas, ešte stále sme vedeli, že v tejto polohe je zrazu náš dotyk tiel nový a mysticky intenzívny. Neriešili sme, či to zapríčinil prvý letmý vonkajší dotyk našich pohlavných orgánov alebo zväčšená plocha prieniku našich telesných obálok.

Keď sme sa napili tejto novej polohy, uvoľnil som si jednu ruku a zaviedol do nej hlavičku žaluďa. Dovolil som mu iba centimetrík nakuknúť, ale dnu som ho celého nepustil. Nat zažmúrila oči a ľahulinko vzdychla. Triaslo s ňou od nedočkavosti, chcela ma celého a to najlepšie hneď, ale ja som mužne uhýbal jej lačným pohybom tela. Prial som si splynúť s ňou na večnosť a ten okamih ešte len začínal, tak prečo bežať nekom, keď sa dá kráčať a vychutnávať si ho zmyslami Boha?

Čo milimeter, to padal celý negatívny svet okolo nás. Závist, zloba, nenávisť, hnev, nevraživosť, vraždenie, vojny, náboženstvá, zákony. Všetko sa menilo na úsmev, verše, tanec, spev, kvety, radosť, smiech, pochoopenie, pomoc a lásku. Čo milimeter, to sa menej ubližovalo prírode, lešom, riekam, vodopádom, jazerám, moriam, ľadovcom a celej planéte. Čo milimeter, to stovky zvierat vyskočili z nástrah lovcov a ďalšie tisíce si zachránili život útekou pred zavraždením a zjedením. Čo milimeter, to sme boli ďalej od Zeme, bližšie k Bohu, ktorý nám mával z kozmu a už nás očakával. Čo milimeter, to sme pri škriabaní na tú horu spasenia nepotrebovali laná, mačky, horolezecké krompáče či skoby. Prišla mi na um primitívne jednoduchá myšlienka, že keby sa všetci ľudia na svete milovali, nezostal by priestor a čas na zlo. V tom momente som si namýšľal, že je to tá najväčšia múdrosť sveta. V tom momente sme sa stali na chvíľku s Nat

polobohmi v ľudských telách. V tom momente Stalin zamilovane obcoval s Hitlerom do zadku a Satan tancoval s Bohom polku.

Poslednýkrát som prirazil a vyplnil Nat úplne. Ten pocit sa nedal opísať. Dorazil som k hranici pravdy, lásky a Bohu. Paradoxne, penisom. Dvierka sa otvorili a tunel sa stal priechodným. Obidve naše rozradostené duše neváhali ani sekundu a skočili si do náručia. Natina duša vyskočila na moju, tá ju zdvihla do výšky a krútila sa s ňou okolo slnka vedom, že teraz sú nezraniteľné, lebo len spolu sú slobodné. Naše duše splynuli na poslednej možnej úrovni a kým sme sa pomalými pohybmi milovali, oni behali držiac sa za ruky prešťastne a vyradostene po celom jednom našom spojenom tele. Stáli sme na vrchole tej hory a Boh nám kýval z oblakov. Pochopili sme, že nám narástli krídla a tak sme nimi začali mávať. Mierili sme k nemu.

– Nat, – šepol som do harmónie našich vzdychov.

– Levík, – šepla Nat dívajúc sa mi do očí.

Presne o ten pohľad mi šlo. Byť láskou v láske s láskou. Dotýkať sa s ňou, cítiť ju cez nežné pomalé pohyby a pozeráť sa jej pritom do očí. Do tých studní, kde raz nájdu naše deti oporu, i keby celý vesmír padal. Kam sa môžem kedykoľvek vrátiť i ja, hoci ubiedený, zničený, kompletne zradený svetom, ukrižovaný celou spoločnosťou besných vlkov, podvedený, špinavý a hladný. Len do tých očí nech sa doplazím a prežijem!

– Lúbim ťa! – povedal som jemne neprestávajúc sa mostiť do Natiných čistých očí.

– Ach, levík, čo mi to robíš? – šepla Nat a rozplakala sa.

– Láska, bolí ťa niečo? – prelakol som sa a prestal sa hýbať.

– Nie... plačem... od šťastia... – vyplavili Natine slané perly slovo po slove do orkánu zimomriavok.

– Ach, moja, – povedal som a moja prvá slza spadla na Natinu spodnú peru.

Klesol som na Nat, ustlal si na jej ňadrách a rozplakal sa. Plakali sme spolu. Od lásky. Od šťastia. Všetci traja – ja, Nat i Boh. Prial som si, aby tento pocit súložil s Bohom do trojky zalial celý svet. Aby ľudia aspoň na okamih precítili nesmiernu lásku. Snáď by ich potom opustili zlostné stavy a svet by sa konečne premenil na raj. Vedel som, že raz sa to stane, len som to chcel urýchliť. Začal som znova prirážať a zrýchľovať, nech sa spustí ten všetkočistiaci vodopád. Zažmúril som oči a posielal tú zázračnú energiu myslou do celého sveta. Energii, ktorá obalila našu matičku zem ochranným dáždnikom a mne nezostávalo nič iné, ako pridávať vrstvu za vrstvou.

Nat bola ako divoká rieka, s ktorou si to rozdával vietor oblečený do

mňa. Prekrásna plachetnica prepravujúca ma do stanice nekonečného orgazmu. Kapitán v podobe zákonov abstinovao, zatiaľ čo jeho loď drzo prevážala pašovaný alkohol. Bola to romantická jazda striedaná strhujúcou smršťou. Nevie, koľko to celé trvalo. Jediné, čo si pamätám bolo, že keď sme šli do finále, Zem sa dotkla Slnka, vzbĺkla od neho a telo sa mi v tom záblesku žiary stalo orchestrom, ktorý dospel k mohutnému crescendo. Zastali sme až ďaleko za cieľovou čiarou a ja som si prial naveky sa prepadávať s Nat do iných dimenzií.

Zostali sme nehybne ležať celí spotení od lásky. Nat bola úžasná. Ženskosť sršala z každého kúska jej tela. Už od prvého stretnutia som tušil, čo všetko v nej asi je, ale toto prekonal i moje najodvážnejšie predvídania. Milovaná bohyňa ležala na mne a tak ako aj ja, bojovala o každý nádych vzduchu. Tentoraz šlo o život a o kyslík. Ľudstvo bolo na pár mesiacov znova zachránené.

Po minútach túlenia a ticha, pretože všetko vyslovené by bola márnosť sama, napadla mi základná filozofická otázka: Byť v Nat či nebyť? A tak som sa začal propagačne hmýriť, nech mi odpovie samotná protiduša.

– Ja nechcem, aby si zo mňa vyšiel, – usmiala sa Nat.

– Tak sa nehemži, lebo maličký sa stáva slimáčikom, – odvetil som vesel.

– Milúbim Ťa, levík.

– Milúbim Ťa, Nat, – opätovoľ som jej vyznanie, ktoré pred chvíľkou v praxi očistilo Zem o pár tisíc ton toxínov.

Možno by sme si vyznávali lásku ešte ďalších dvadsať minút, ale Nat zazvonil telefón.

– Kto volá? – spýtal som sa.

– Mama, – odvetila zdesene Nat.

– Tak zdvihni, nie?

– Čo jej poviem? – preľakla sa.

– Že si sa akurát domilovala. S Markom, nie s Líviou. Hádám ju nebudesh klamať? – hovoril som žartovne.

– Jáááj, ďakujem za radu, – povedala herecky Nat a prijala hovor. – Ahoj, mami.

Chvíľku bolo ticho. Mama určite niečo vyzvedala, ale nepočul som, čo vraví. Počas čakania mi došlo, že hudba už dávno dohrala a v izbe je ticho.

– Som s milencom. Akurát sme sa domilovali, hehe, – zasmiala sa Nat.

„Uff, tenký ľad, dievčatko, tenký ľad,“ šlo mi hlavou počas ticha.

– Nie, nie... nemôžem ti ho dať, už odišiel.

Potom bolo dlhé ticho. Asi prišla prednáška.

– Lívia sa sprchuje. Mám ti ju potom dať k telefónu?

„Odvážna a šikovná. Som zvedavý, či ti to vyjde, mačiatko. Ak nie, šprintujeme do auta a trielime na chatu za Líviou. S Nat skutočne nemám núdzu o zábavu, kam sa hrabe dôchodcovský vzťah s Kikou,“ premýšľal som.

– Asi nepôjdeme ani von. Lívia musí vybehnúť po nejaký zošit ku kamoške. A potom chceme pozerať film. Koľko máš ľudí? Je plno? – zahovorila úžasne Nat.

Znova bolo chvíľku ticho.

– Dobre, zajtra ti zavolám. Papa a dobrú noc, – povedala Nat a zložila.

Podakoval som, že najkrajšia noc môjho života bude bez stresov. A bola. Milovali sme sa ešte dvakrát. Keby číslo tejto kapitoly nebolo dvadsaťjeden, vyskúšali by sme aj takú polohu, žiaľ napriek našej fantázii a odvahe skúsiť všetko, sme sa o to nepokúsili.

Niečo po tretej ráno sme sa pobrali spať. Je to krásny pocit mať vedľa seba milovaného partnera, cítiť jeho teplo a lásku. Zatúlili sme sa do seba a Nat ma o niečo poprosila:

– Milovaný, porozprávaj mi niečo pekné na dobrú noc. Ja som ešte malé dievčatko, – šepkala Nat držiac ma v objatí.

– Zažmúr očičká, prikry sa mnou a myseľ si sama nasadne na prvý sen. Tichučko odletíš do svetla. Tmy už nikdy nebude. Ver mi, srdiečko. Ani ovečky nemusíš počítať, stačí si predstaviť, že sa hompáľaš na vlnách. Zastav všetky myšlienky, už nerozmýšľaj, iba pomaličky plávaj na vlnách. Sú jemné, zoberú si ťa a budú sa o teba starať celú noc. Nikomu ťa nedajú, odoženú každú jednu nedobрую vec, ktorá by ti chcela uškodiť... Levík ťa bude strážiť a hrať sa s tvojimi vláskami, ískať ich, až kým bezstarostne nezaspíš. Teší to jeho dušu a on ju pozorne počúva, lebo ona sa mu potom za to odvdáči pokojom, ktorý môže rozsievať ďalej. Napríklad takým, ktorí sa boja tmy. Neuveríš, ale aj takí existujú. Líčko moje krásne, neskonele ťa ľúbim, vieš to?

– Keby som vedela, že mi zostáva posledných pár minút pozemského života, povedala by som ti do očí, že ťa ľúbim... – nedokončila Nat myšlienku.

– To je celé? – nedalo mi.

– ... a naivne by som sa klamala, že o tom ešte nevieš, – dokončila Nat.

– Ach, dievčatko, kam ty na to chodíš? – obľal ma už snád po šesťdesiatykrát za tento večer pocit nenamaloateľného šťastia.

– Mám dobrého učiteľa, – odpovedala a zababušila sa do mňa ešte viac.

Koče sa zvyknú predbiehať a niekedy sa stane, že sa rozbijú. No občas koče zahoria. Láskou.

20. sekunda

Kto je Palonder?

„Život, som len obyčajný človek! Občas mi tečie sopeľ z nosa, nedarí sa mi roztvoriť igelitku v supermarkete, mávam stavy smútku, nerád chodím na domové schôdze plné penzistov, keď vyhrám tombolu, mám strach si ísť prevziať na pódium kondenzované mlieko v darčekom koši, potkýňam sa rovno pod vlak... Ach, život, čo mi to robíš? Ako to mám uniesť? Raz ma zabíjaš do zeme ako kolík od stanu, aby si ma o pár sekúnd vyložil na krídla čajok, ktoré ma odnesú k hviezdam ticha. Tesne po tom ma bez mihnutia oka hodíš ako klobásu rozhnevanému pitbullovi, aby si ma neskôr nechal milovať sa do trojky s Nat a Bohom?

Uvedomujem si, že najťažšou úlohou v živote je vedieť, ktorým mostom kráčať a ktorý sa zrúti. No mňa baví hrabať sa i z ruín. O to pevnejšie potom bežím tým správnym smerom. Skeptik s veriacim v mojom vnútri vedú nepretržitý dialóg, môžeš mi veriť. Veď skutočná viera sa rodí iba zo skutočných pochybností a prvé odpovede sa rodia z posledných otázok. Nezaspal som na dogmách ako niektorí veriaci, tak mi to poradil sám múdry poet Satan. Nedriemem ako ľudia, ktorým už nešibe, nemajú už stavy bláznenia a trpia vďaka tomu strašnou nudou. Som bežným vazalom potlesku a vypískania pred obecenstvom, ktorému bez hanby predvádzam svoju životnú frašku i balet v jednom. Vnímam vlastné emócie, sú tým najkrajšie nastaveným zrkadlom do môjho vnútra, a vďaka nim sa stokrát denne sám a dobrovoľne udávam vlastnému svedomiu. Sledujem a vyhodnocujem pocity, tak už prestaň práskať tým pojašeným bičom!

Ja viem, život, ja viem... Občas kráčam do seba samého v protismere a na červenú, rovnako ako mnohí moji spoluchodci. Padám a lížem zem, aby som sa učil. Prijímam, vidíš to, nie? Potrebujem sa len vyrozprávať, nič viac. Ďakujem ti za tie chvíľky odpočinku, za tie konzervy šťastia, smiechu a radosti, ktoré mi podhadzuješ, aby som nabral dych do ďalších dlžok. Ale obávam sa, že od tejto vesmírnej heroínovej oplátky lásky, čo si mi teraz dal, budem závislý. Nie som tragéd. Som normálna ľudská hnida s božským nadaním prebehnúť cez minové pole so šatkou na očiach. Na inva-

lidný vozík sa mi vyzbierajú dobrí ľudia, oni totiž ešte skutočne existujú. Možno vďaka tomu, aby láska vyššieho princípu konečne zvíťazila nad láskou. Presne tak. Znie to pomäteno, ale ja cítim, že ty mi rozumieš,“ plávali mi myšlienky v hlave, keď som mieril do hlavného mesta na pesničkovú súťaž, do ktorej moji spoluhráči vložili vagóny nádeje, že nás posunie ešte vyššie. Niekam asi za horizont možnej slávy. A my budeme môcť znova prepísať výšku honoráru na tridsaťtristanovej „umeleckej“ zmluve o hodnotu jednej vietnamskej garsónky smerom vyššie.

Meškal som, takže pedál plynu nonstop súložil dlážku auta. Ranné milovanie je najkrajšie, nemohli sme si ho s Nat odpustiť. Keď sme už boli pobalení, oblečení a na odchode, vrhli sme sa na seba túžobne znova. Čistá nevyliciteľná závislosť väzniaca naše telá a mysle po pár hodinách od užitia prvej dávky. Tvrdé drogy, alkohol, hracie automaty, náboženstvá, počítačové hry – to všetko bolo oproti splynutiu s vesmírnym vedomím na pár sekúnd holé a ľahko odhoditeľné nič.

Konečne som zaparkoval v areáli našej „skromnej a malej“ verejno-právnej televízie a prebehol cez turniket. Vrátnikovi som zamrmľal niečo o tom, že som *obrovský a v našej krajine známy hudobník*. Bez talentu, samozrejme, ako väčšina umelcov súčasnej doby. Schody som bral po poschodiach metajúc naokolo seba kufrom s gitarou ako Džingischán šablou. Metrosexuálneho maskéra hatajúceho ma v ceste ilustračnými štetkami som poslal do čava jediným pohľadom, ktorý som sa naučil z dokumentárnych filmov od „vychovávateľov“ pôsobiacich v období najväčšej ľudskej hlúposti v pracovnom tábore Birkenau.

Čakal som od kolegov otcovské zauchá, ale prileteli mi rotujúce čakany priamo do čela:

– Kde si bol, ty kokot? – precedil cez zuby slová podpory Slavo spoza pritepleného úsmevu.

– V piči z tej mladej, či v piči tej mladej? – pustil sa do mňa vytočený Filip hneď, ako zaregistroval môj príchod. Analogickou analýzou mi došlo, že vymyslené príbehy sú práve tie, o ktorých nepochybujeme. Nikdy ich neskúmame, nepreverujeme, veríme im. Naopak, to, čo si myslíme, že by sa nikdy nemohlo udiť a ľahkovážne o tom vtipkujeme, býva zvyčajne pravda.

– Bez teba sme nemohli začať skúšať, vieš to? Režisér je tamten nasratý ujo s baretkou a veľmi sa na teba pýtal. Je tu pevný rozpis, máme posledných pätnásť minút. To si spravil naschvál?! – šiel to do mňa totálne nasrdený Slavo.

– Filip, prestaň nadávať mojej priateľke. Áno, bol som s ňou, – odmietal som už svetu klamať a skrývať sa. – A prepáčte, že meškám. Postúpime,

verte mi... – ospravedlňoval som sa a dával im zároveň vedieť, že všetko dobre dopadne.

– Jedna ovečka a si hotový? – upozorňoval ma Filip, že posledných šesť hodín ešte nesúložil.

– Tak chlapi, poďme. Zbehneme to, – skríkol na nás nejaký pobeťah z ľavej strany. Na očiach mal okuliare väčšie ako mucha Puk. Nechápal som, že sa s nimi dokáže premiestňovať. Konečný výzor bol pre neho asi dôležitejší ako možná krvavá papuľa.

Pustili našu pieseň a ja som počas troch minút „veľkej“ slávy stratil všetky štyri brnkátka a raz sa vďaka mokrym podrážkam tenisiek slušne vysypal na zem. Telo jednoznačne hlásilo, že sa ešte neadaptovalo a mám brzdiť. Konečne doznel posledný refrén. Všetci v štúdiu začali tliekať, ako keby ešte nevideli hrať rockovú kapelu na halfplayback.

– Výborne, chlapi! Perfektné! Zbehneme to ešte raz. Spevák nech sa prechádza po môle, to je dobré. Ale pozor na plameňomety, aby ťa neošlahli. A gitaristu poprosím, aby mi padal radšej do vysvietenej časti pódia. Zbytočne sa budeš váľať v tmavej časti, kamera to nezachytí, – rozdávala inštrukcie Baretka.

– Ale ja som spadol náhodou, to nebudem robiť, – zostal som prekvapený, čo všetko môžu ľudia zobrať vážne.

– Myslel som si, že je to súčasť šou, – hovorila baretka, – bolo to efektné.

– Sme síce z malého mesta, ale až takí sedláci nie sme, – uviedol som veci na pravú mieru, – váľať sa tu ako mŕtvy chrobák určite nemienim. Nie som nafičaný Angus Young z AC/DC, – rozosmial som znova osádku sály.

– Dobré, ideme ešte raz, – nekomentovala baretka.

Všetky kapely sa triasli o postup. Ja som sa v duchu triasol v pikantných myšlienkových scénkach ležiac na Nat. Všetci interpreti tohto semifinálového kola dúfali, že im celé Slovensko pošle esemesky, aby sa stali jedným z dvoch postupujúcich do národného kola. Ja som v duchu vysvetľoval netrpezlivému Bohu, že teraz s Nat súložiť nemôžem, lebo je odo mňa vzdialená stovku kilometrov. Nech ide do záhrady a ukojí sa o strom. Všetci desiaty súťažiaci chceli postúpiť niekam do európskeho finále. Ja som sníval o tom, že pôjdem čo najhlbšie do Nat, aby som mohol ísť čo najvyššie k Bohu. K tomu svätému a najvyššiemu deduškovi, u ktorého mi vonkoncom nevadilo, že býva občas zdravo nadržaný. Mne sa práve páčilo, že mi šepká do uší chlípne reči. Aspoň tým potvrdzoval, že v prirodzenosti je rast.

– Aha, tam ide Palonder, – takmer sa posral Slavo, keď sme sa vracali z náciku do šatne. Vo vnútri som sa pousmial, koľkými spôsobmi môže byť vykonaný klystír.

Konečne sme sa šli najesť a ja som sa tešil, že sa všetko upokojí. Lenže v hlave sa mi neustále premietala včerajšia nadpozemská noc bez šance na reset. Nevnímal som okolie, stále som vyplňal Nat a ona dopĺňala mňa. Neprestajne padal dážď vlhkých bozkov, valila sa lavína dotykov, šiel zostrih majstrovstiev sveta v spoločnej eroticko-estetickej gymnastike a nad všetkým tým deduško usmiato pokyvoval rukou hrajúc sa na dirigenta.

– Kto je Palonder? – spýtal sa Peter od polievky. Vždy som obdivoval otázky zrodené o hodinu neskôr, ako bol ich čas.

Slavo sa k nemu otočil s výrazom *prekristapána*, už sa vráť z tej tvojej krajiny do nášho storočia a odmietol mu odpovedať.

– Ak uvidíš najprv iba kozy, potom dlho dlho nič a až potom ženskú postavičku, tak to je Hasprová. Tiež jedna z poroty, – zmiatol ho ešte viac Filip.

– A ten westernový čierny komparzista je kto? – vyzvedal Peter ďalej.

– To je Lučenič, šéf poroty, – odvetil som mu usmiato.

– Kurňa, Peťo, to snád nemyslíš vážne! Ty naozaj nikoho nepoznáš? – nechápal Filip.

Peter sa mu asi bál povedať pravdu, a tak len ďalej ticho chlípал polievku. Potešilo ma, že stav Snaživci versus Mimáci je vyrovnaný. A možno sa chcel brániť, že nikto z prítomných netuší, že Simon Phillips je skvelý bubeník zo skupiny Toto a on kvôli tomu nikoho nezosmiešňuje. No nakoniec pokorne mlčal.

Tesne pred generálkou som poslal Nat správu. „Úsmevík, ďakujem za prekrásne dotyky, ale ako mám teraz mojím dlaniam, perám, očiam a duši vysvetliť, že neviem, kedy ňa najbližšie ucítia, pohladia a pomilujú? Sú ofučané, ale hlavne smutné. Prosím ňa, vysyp okolo mňa kruh z vanilkového cukru a vstúp doň ku mne. Kým príde koniec sveta, budeme sa v ňom objímať. Tvoj Slimáčik. P.S.: Čo doma?“

„Tak sa tu usmievam ako mesiačik na hnoji a nevytočí ma nikto a nič na svete :-). Lebo mám svojho Slimáčika s tykadieľkami a domčekom. Zbožňujem ho! Tvoja bezhlavo zalúbená Nat. P.S.: Na východnom fronte pokoj,“ odchrobáčikovala Nat. Cítil som i na dialku, že niet na Slovensku šťastnejšieho páru.

Počas posledného skúšania sa objavila asistentka Ludka. Nízka uvreštaná teta z televízneho štábu, ktorá chcela medzi všetkými súťažiacimi navodiť ohromné priateľstvo. Stále na nás kričala: „Deti, tu sa mi postavte. Deti, chcem tu okamžite vidieť desať nastúpených lídrov z kapiel!“ či: „Deti, keď ukážem takto, budete sa smiať, a ak takto, budete tlieškať.“ Keď už sme boli v priamom prenose, jej nervozita stúpala. Pripomínala mi psa, ktorý sa o tretej ráno pýta von močiť. Režisér ju na totálku zdrbal, že v dôležitý

moment, ktorý mal asi zachrániť planétu Merkúr pred uškvarením, nevedela nájsť nejakú pseudohviezdu. A tak prichádzali ďalšie perly podané s ešte väčším krikom.

– Ona je prijebaná? – otočil sa Slavo ticho na nás.

– Je. Čo to nevidíš? – odvetil mu pokojne Filip.

– Nechápe, že my medzi sebou súperime? Ako mám byť priateľom s tým divným blondiačikom, ktorý si od začiatku sám sebe posiela esemesky z dvoch mobilov? Ona nevidí, že my už nie sme deti? Mám snád na hrudi podbradník a v ruke pastelky? Veď sa tu nachádzajú aj tridsať a viacroční ostrieľaní muzikanti a ona na nás zjape *deti*?! – vytočil sa Slavo.

– Ja by som bol s tými huslistkami veľmi rád priateľ. Vyzerajú šumne, – dával Filip okoliu znova na známosť, že už štrnásť hodín okrem ruky s níkym nekopuloval a poškuloval pritom po troch pekných dievčiniach stojacich vedľa nás.

„Chlapci, nemali sme sa sem ponúkať a teraz by ste nemuseli riešiť takéto prízemné otázky. Hráme sa na hviezdy alternatívneho rocku v našej republike a potom ideme súťažiť s pohrobkami zo Superstar. Videl niekedy niekto, že by Pearl Jam išli na nejakú súťaž?“ Chcel som im to povedať, ale keďže som akurát v mysli bozkával Natin krk, nedostal som sa k tomu.

– Ludka, upokoj sa, najhoršia smrť je z vyplašenia, – prehovoril Slavo s úsmevom do tváre červenej, asi tak štyridsaťročnej asistentke. – Stane sa ti príhoda. Najskôr srdcová.

Našťastie ho nepočula, ale hlúčik okolostojacich *detí* sa výdatne zasmial. No ja som v tom momente schádzal jazykom ľavú Natinu bradavku, tak ako som na to mohol nejakو reagovať?

– Čau, ja som gitarista z Editoru, – prihovoriť sa vysoký plešatý chalansko z ľavej strany Peťovi.

– Čo je Editor? – slušne sa ho spýtal neznalý Peter.

– Rob si piču! – hrdlo sa ofúkol muzikant a otočil sa k svojej bande a niečo im urazene utrúsil.

Čo som mu mal povedať? Že Peter žije v dobe, keď bolo slnko ešte jediným bohom? Sú mu ukradnuté všetky pseudocelibrity, nevidel ani jeden diel súťaže Superstar, lebo práve vtedy bol so Sandrou niekde na horách alebo cvičil v skúšobni na bicích. Mal som opisovať, že Peťo skôr čaká, kedy sa stromy začnú znova farbiť májovými kvetmi? Nezáležalo mu na účinkovaní v nejakej pesničkovej súťaži a ani na tom, že sa vysielala v hlavnom čase. Aj tak tu šlo iba o prachy a všetci interpreti neboli nič viac ani menej ako škripajúce závistlivé kolieska donútené zapadať do seba, aby priniesli peniaze top manažmentu, ktorý túto maškarádu ani nesledoval. Tým ľuďom stačil na konci záverečný papier s číslami, koľko celá šou vyniesla.

Čo som mal vraviť? Že sem nepatríme a naše miesto je v zafajčených kluboch? Napriek tomu, že hráme pre neštandardne oblečených fanúšikov, máme vnútra plné oáz pochopenia? „Peto určite, tak už ho nechajte tak. Nevšímajte si ho, je na inej vlne. Áno, Slavo by sa rád videl všade prvý, čím priam volá do sveta: „Pozrite sa, v detstve mi rodičia nevenovali pozornosť, nevšímali si ma, preto teraz musím vyhrávať i cez mŕtvolu. Tlieskajte mi, posielajte hlasy! Potrebujem to, som slabý, poznačený. Mám v sebe zakorenené choré systémy, pomôžte!“

Filip by sa medzi tými európskymi finalistami tiež rád blysol. Moskovské bulvárne plátky by o ňom písali: „Neukojiteľný Slovák vytrtkal pol mesta, zachráň sa, kto môžeš. Nezáleží mu ani na pohlaví!“ A on by ležal holý na námestí, modlil sa a prosil: „Keď som bol malý, rodičia mi nedali lásku a tak si ju teraz beriem sám. Tvrdó a po svojom. Niečo vo mne nie je v poriadku, ale neviem to objaviť. Dávam jednu ženu za druhou. Ide tu o skalpy, nie o lásku, čerstvú skúsenosť či energiu z nového. Nikto mi nevie pomôcť, alebo lepšie povedané – nechcem, aby sa niečo zmenilo, pretože mne sa takýto život páči!“

„A ten Marko? Je s nimi, ale napriek tomu bez nich. Je tesne pred vstupom do Nat a na to sa nechytá žiadne bratislavské semifinálové kolo či finálová Moskva. Na to má len ohnivý stret Zeme so Slnkom, precítenie nesmierneho jasu z Boha, či jediný dotyk Natiných pier.“

Prezvonila ma Nat. Telepatia stále fungovala. Vystúpil som celý prešľastný z radu *detí*, že budem konečne počuť moju vílu.

– Kam idete? – zrušla na mňa Ľudka dávajúc znať svetu, že strávi ešte maximálne rok v tejto skorumpovanej telke a potom sa jej už určite musia ozvať z NASA, že sa pre ňu uvoľnilo miesto viceprezidentky.

– Idem si zavolať do neba. O postup. Moji spoluhráči túžia ísť do finále, – odvetil som jej s pokorou Krista a dúfal, že som ju odzbrojil. Lenže tety, ktoré desaťročia kričia a vrešia ako mysle zbavené, sú ako líšky a vedia meniť prevleky za jazdy.

– Okamžite sa vráťte, ideme do vstupu! – spravila na mňa zvýšeným hlasom *bu-bu-bu*.

– Mám potrebu sa rozprávať s Bohom o arašidoch, kofole a ich priateľstve. Prepáčte, nezastavíte ma ani fackou, – venoval som jej posledných pár slov vyslovených precítenie a s láskou. Mohla do mňa hodiť i tehlu vypálenú z hovien, nevšímam by som si ju. Kráčal som vytáčajúc číslo do raja.

Deti sa výdatne zasmiali. I moderátorovi trhalo kútikmi. Konečne to boli skutočné deti bez strachu zasmiať sa i na vlastnej poprave. Deti sa nepreťvarujú, tak prečo z nich nakoniec vyrastú umeláci v pavučinách lží? Pavúci, ktorí v starobe zistia, že vo svojej sieti chytili a uväznili samých

seba. Ak si to uvedomia, je to ešte ten lepší prípad. Väčšina hmyzu zomrie v nevedomosti.

– Ahoj, podkovička, tu je tvoj láskoholik, – vítal som Nat na dvojčlennej konferencii o láske.

– Ahoj, slimáček. Tak veľmi som ňa už chcela počuť, – vzdychla nara-dostene Nat.

– Celý čas lietam v myšlienkach za tebou. Pomiloval som ňa dnes v mys-li už asi dvestokrát. Prepáč, nemôžem si pomôcť. Som od teba odteraz do konca života závislý, – povedal som.

– Hehe, – smiala sa Nat, – ja to isté. Ležím celý deň na posteli, mám zavreté oči a prežívam to stále dookola. Som ako naivná pätnástka, – od-vetila Nat, akoby mala dvadsaťpäť.

Zasmial som sa. Tým trefným prirovnaním ma obrala o slová.

– Mám svalovicu aj na mihalniciach. Chcem sa s tebou, miláčko, milo-vať každý deň. Zmier sa s tým. Budem môcť jesť, čo len chcem, aj tak ne-priberiem, – zvestovala mi, čo vyhútala jej ženská logika počas dňa.

– Maličká, nemôžem dlho volať, ale z týchto pár slov som už teraz vo vytržení.

– Kedy idete? – vyzvedala Nat.

– Ešte asi dve kapely. Už sa musím vrátiť, lásočka. Slavo mi ukazuje z desiatich metrov fatera, – referoval som jej, čo vidím.

– Miláčik, chcem ti povedať, že už len pri myšlienke na to, že vôbec existuješ, sa zo mňa stáva najšťastnejší živočích na zemeguli. Posielam dopravné lietadlo vášnivých bozkov, – povedala Nat.

– Nat, zostaň so mnou. Keď nie dlhšie, tak aspoň do smrti. Pa, posie-lam plné Cargo vagóny bozkov. Lúbim ňa, – povedal som rýchlo, lebo Slavo sa už rútil proti mne a v očiach mu horel Rím.

– Pa. Držte sa. I ja ňa veľmi lúbim, – rozlúčila sa Nat.

Vykryl som Slavove naznačené údery, schmatol gitaru a vybehol aj s kapelou na reflektormi ožiarené pódium. Prišli prvé tóny, plameňomety vyšľahli a ja som sa oprel do gitary...

... vstúpil som do miestnosti. Nat ležala nahá na posteli a zvodne ma lá-kala pomaličky sa pohybujúcim skrčeným prstom. Začal som sa vyzliekať. Krafasy som si stiahol do výšky kolien a jednou nohou som si dával dole ponožku. Nič som však nedotiahol do konca. Pre istotu som si začal ešte aj tričko pchať cez hlavu, ale celé sa mi zamotalo a uviazlo niekde na pol-cestě. Mojou neukojiteľnou túžbou som v zmätku, chaose a zbrklosti vytvo-ril sochu nedočkavého mládenca túžiaceho znova očistiť planétu od rádio-aktívneho odpadu negatívnych myslí. Bola to rýchlovka, pretože pieseň na Eurovision Song Contest mohla mať maximálne tri minúty. Keď sme sa

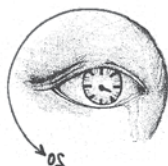
domilovali, potreboval som defibrilátor. Nat sa nado mnou sklonila, dotkla sa ma stvrdnutými bradavkami, mikroblesk s tisícimi voltmi prebehol a ja som ožil.

Všetci tleskali a kričali názov našej kapely. Precitol som a uvedomil si, kde sa nachádzam. Od úderu elektrického výboja ma bolelo na prsiach, ale ďakoval som najmocnejšiemu, že žijem.

Ozývalo sa nám množstvo ľudí. Vraj sme boli perfektní a posielali nám hlasy. Asi to muselo byť dobré, ja neviem. Nebol som pri tom, nepamätal som si z vystúpenia ani sekundu. Dokonca mi volala aj Kika, aké to bolo super a zostala prekvapená, kam som to s kapelou dotiahol a že nám fandí. Nezabudla mi zopakovať, že už vie, čo chce, a na darovaní mojich spermií vyslovene trvá. A nech pozdravím Filipa. Proste zmätená až do konca...

Peter sa spýtal, kedy by mal byť prípadný termín tej Moskvy, že má o dva mesiace naplánované nejaké lezenie v Slovenskom raji, nech sa mu to neprekryje. Výsledky očakávajúci chlapci mu nervózne vysvetlili, že sa môžeme zatiaľ dostať iba do pätnástky finalistov a že dvere Moskvy by sa iba pootvorili. Ja jediný som vedel, že dvere pätnástky sa otvorili úplne. Dvere tej dievčiny, ktorej som si želal po celý život dávať viac než len telo.

Postúpili sme.

19. sekunda

Ked' sa vám do života vrúti atómová bomba

Najpopulárnejší deň môjho života sa začal obyčajne. O siedmej ráno mi zavolať bubeník Peter.

– Marko, prúser jak Čína, – začal zhurta.

– Čo je, Rusi obsadili Terchovú?

– Už sa to stalo, sme v Novom Čase... držím to v rukách a trasú sa mi, – referoval mi.

– Tak to je dobrá správa, nie? Veď to ste chceli... A nemusel si ma zobu-
diť. Túto správu si si mohol nechať aj na neskôr, – odvetil som mu a začal si
nadávať, ako mohla moja myseľ vymyslieť pod pojmom prúser tristo-
safftri zlých správ za sekundu.

– Ale na tej fotke si len ty s Natáliou. Ste na titulke. Citujem: Gitarista
populárnej skupiny spáva s neploletou!

Kým mi Peter čítal obsah celého článku, ktorý dokopy neobsahoval
viac ako desať prázdnych viet bez dôkazov, premenil som sa na papierovú
vreckovku. Vysmrkal sa do mňa celý vesmír, aby mi opäť pripomenul, že
každý druh bolesti chutí ináč. Všetko je raz prvýkrát, to som vedel, ale na-
priek tomu som mal chuť otrčiť kopytá, naložiť svoje bezvládne telo na ko-
bylu, vykydnúť ho do chladného hrobu a postaviť mu malý pomník. Napo-
sledy a s konečnou platnosťou vypustiť džina pozemského trápenia z fľaše,
vyjsť s ním cez poštového holuba na bubon a poslednýkrát všetkým počas
letu do pekla bezstarostne zamávať. Áno, vytočil ma svet a ja som sa bál
zdvihnúť. Dobre som vedel, že tentoraz prestal nado mnou krútiť hlavou a
začal točiť hlavňou. Chytil som ponorku. Zo seba.

„Pokož, všetko vyzerá na prvý pohľad neriešiteľne,“ skrsla mi v hlave
prvá myšlienka. „Lenže toto je problém ako hrom! Preber sa!!“ zajačal vo
mne strach, nech si uvedomím, kde je skutočný sever.

– Marko? Halóóó, si tam? – pošuchol Petrov hlas moju krv znovu do
obehu.

– Aká fotka tam je? – spýtal som sa s následným prelaknutím, či nás
niekto nevyčíhal v erotickej póze.

– Objímate sa. Žiadna sprostárna. Naopak, totálna romantika. Ste tam pekní, – zasní sa Peter neuvedomujúc si, že toto teraz nechcem počuť.

Tušil som, ktorá fotka to asi bude. Určite jedna z tej Líviinej série, keď ma fotila pri prvom stretnutí s mojou divou. Nat si ich zopár dala na svoj webový profil, mohol si ich stiahnuť hocikto. No čo, odpotila sa so známym muzikantom, s tým by sa pýšila každá mladá baba. No informáciu, že je medzi nami niečo viac ako priateľstvo, nevedel skoro nikto.

Behom stotiny sekundy som vyseletoval všetkých, ktorí o tom vedeli. Z mojej strany to boli traja členovia kapely, pričom najviac vedel Peter. Ale ten to určite vytáral aj Filipovi a Slavovi. Z Natáliinej strany Lívia a bohvie kto ešte. Začal som pochybovať o tom, či nenastal únik informácií cez Natín breh, lebo zamilovanosť mladého dievčaťa vidno z tristo metrov a tinedžeri si šíria aj dôležité tajomstvá štýlom *Nikomu to nepovedz, dobre?*

„To spískali Slavo s Filipom! Určite! Do finále zostávajú dva dni a pre nich je to ako brána do doživotnej hudobnej siene. Od nášho prvého fyzického splynutia som sa miloval s Nat ešte dvakrát v aute. Dokonca to bolo včera,“ obliat ma pot. „Domysleli si to a lahkovážne z toho vyrobili kačicu! Lenže netušia, že trafili do čierneho. Zmrdi! Kam ich až dovliekla tá ich besná chtivosť po sláve a peniazoch?! Ale to by snáď nespravili... Boli by schopní obetovať aj vlastného priateľa a riskovať rozpad kapely? Sú z toho hladu a smädu za popularitou schopní ísť aj cez mŕtvolu, to áno, ale toto nie... to snáď nie, to by nespravili,“ analyzoval som situáciu.

„Alebo že by to spravila Nat? Že by sa chcela mnou pýšiť? Nie, ona už dávno nie je dieťa. Otec alkoholik jej fackami urýchlil vývin... Alebo zo srandy? Tak často sa pred ňou predsa hrdím, aký som pevný a pripravený odolávať osudu... a ona miluje sarkastický humor, hmm. Že by ho dotiahla do samotného extrému? Nie, nie, je príliš rozumná, dobre vie, čo by s ňou za tento žart otec dorobil.

Ešte tu je ale jeden motív, ja somár! Ten skúšobný mail Nat, kde som jej pred dvomi dňami písal, že vyhoviem Kike s tým dieťaťom. Len tak, ako zareaguje... V slabej chvíľke či z prípadnej obrany, nech ma nestratí, by to malo logiku. Odpísala mi, že jej by to nevadilo, že je to moja vec. Mohol som jej aspoň povedať, že ju tým iba skúšam, a skončiť tak túto trápnu hru. No ja nie, mne sa zachcelo natahovať to ešte nejaký ten týždeň, nech zistím, čo sa v nej skutočne nachádza. Potvrdila mi to i včera, keď sme sa o tom po milovaní rozprávali. Videl by som pochybnosti v jej očiach, no stále ich mala čisté ako dva horské pramene. Časovo to ale vychádza... Mediálna mašinéria funguje lepšie ako CIA, tým by stačilo málo. Jeden hovor a linka na fotky... Nie, to by nespravila! Nat by to v živote neurobila, ona nie...“ dochádzali mi možné odpovede.

„Jebe ti!?! Jedna fotka, pár slovíčok v kokotských novinách a ty si schopný zradiť tú najmilovanejšiu?! Čo to robíš? Prečo chceš vedieť, kto to spôsobil? Je to jedno, už sa to stalo. Vinníka vždy hľadaj v prvom rade v sebe. Skôr sa sústreď na to, ako zastaviť padajúce kamene a krupobitie, ktoré budú nasledovať,“ preletela mi konečne nejaká zdravá myšlienka myslou.

– Do riti, Marko, povedz už niečo!! – ozval sa znova Peter.

– Peťo, je to Filipovo a Slavovo maslo, však?! – zahrmel som do telefónu.

– Neblázni! To preháňaš! – zostal Peter prekvapený.

– Určite?!

– Najviac o tom viem ja, nevedia podrobnosti. Stále vyzvedajú, ale nič som im nepovedal. A ja som to nespravil, prisahám! – bránil sa Peťo.

– Peťo, na teba som nič nepovedal. Musím končiť. Neviem, čo idem robiť... Ozvem sa. Ahoj, – povedal som zmätene a zložil.

Na displeji blikalo dvanásť prijatých správ. Ešteže si na noc vypínam zvonenie. Preletel som ich. Od sprostých nadávok od neznámych ľudí, cez spolužiakov zo škôl ťapkajúcich ma závistlivo po pleci, ako si *mužsky užívam*, až po zhrozené blízke okolie. Od všetkých tých, ktorí si Nový Čas nekupujú a v živote by tie lacné prázdnoty nečítali.

Vytočil som Nat. Musela byť na ceste do školy.

– Ahoj, lúbetko, – pozdravil som ju.

– Ahoj, – odzdravila mi veselo.

– Nat, sme na titulke Nového Času. Píšu tam, že spolu spávame.

– To komu zašibalo!?! – povedala nahnevane a adekvátne na svoj vek.

– Milá moja, to teraz nie je dôležité. Volám ti len, aby si sa pripravila na niečo strašné. Príde to od tvojich rodičov, rodiny, okolia, školy... Bude to pohroma. Pokrivené charaktery teraz dostanú možnosť zalesknúť sa v celej svojej paráde.

Chvíľku bola ticho. Možno to môj mozog prepočítal aj za ňu, ale výsledok pre nás oboch vychádzal rovnaký: KATASTROFA!!!

– A ten mail o Kike a dieťati som nemyslel vážne, chcel som len vedieť, ako zareaguješ. V živote by som s ňou nechcel mať dieťa. Veď ona sa nevie duševne postarať ani sama o seba a nie ešte o malého potomka. Aj tak ju to onedlho prejde, – povedal som.

Stále nič nehovorila, čím vo mne nechala voľný priestor pre rast obrovitého stromu viny.

– Moje krásne, pripadám si ako preklatie tvojho osudu. Odpusť mi, – začal som sa ospravedlňovať.

– Marko, prestaň! Lúbim ťa, aj keby bolo to dieťa, neprekážalo by mi. To už sme predsa riešili, tak prečo to teraz spomínaš? Kašlem na celý Nový

čas, ty si pre mňa najdôležitejší, rozumieš? – povedala a ja som začal byť zmotaný, kto z nás dvoch je viac dospelý.

– Lásočka, končím teda s tým deckom, žiadne spermie Kike nikdy nedám. Máš pravdu, riešme tento úder, lebo toto je pre nás tretia svetová. Už to pochop, – snažil som sa ju pripraviť na následky a následne v sebe gumoval celú somarinu týkajúcu sa vymysleného Kikinho dieťaťa. Bol to chorý variant, ktorý slepo dopestoval môj zmátožený rozum.

– Oriášok môj, kde sa stratil ten tvoj pokoj? Líbiš ma? – spýtala sa ma Nat.

– Ach, mačička moja s prejemným kožuškom, ako sa môžeš pýtať na to, čo dobre vieš a cítiš. Nikto a nič pre mňa neznamená to, čo ty. Si môj vzduch. Ak ňa stratím, udusím sa. Si pre mňa jediný kvet z celej planéty, iné farby nevnímam. Chápeš, čo pre mňa znamenáš?

– Tak je všetko v poriadku. Dokonca aj dvojčičky mi spravíš ako prvej. Teším sa, teším...

– Ach, líčko, pošli mi kúsok tvojej radosti. Stačí za nechťík, – žalostil som ako typický dospelák, ktorý si uvedomuje, čo príde.

– Povieme, že je to klamstvo, a za pár týždňov na to všetci zabudnú, – nevidela Nat žiaden problém.

– A možno ma zavrú a zabudneš ty na mňa, – odvetil som a hneď bolo jasné, kto rozmýšľa negatívnejšie. – Zabudla si, že sme sa včera milovali a tvojmu otcovi niečo dlžím. Síce nesedel, ale preklínať ma musí šťavnato.

– Odvtedy ma neudrel. Nebyť teba, možno už nežijem, – odpovedala mi Nat. – A milovanie sme si nikdy nenatáčali, tak nechytaj paniku. Alebo si to tajne natáčal? Pošli mi to, hehe, to ma zaujíma, – začala Nat srandovať, ale mne to skôr dráždilo nervový systém, ktorý blikal červenou a reval ako turbína v potápajúcej sa lodi.

– Láska, rodičia ňa pošlú na vyšetrovanie a skončili sme. Keby sme sa naposledy milovali pred týždňom, už nikto nikomu nič nedokáže a bolo by to tvrdenie proti tvrdeniu bez dôkazov. Lenže ja som bol v tebe včera ...

– Rodičia sú dosť mimo, to máš pravdu, ale toto by neurobili. Ak áno, ujdem, – odvetila Nat.

– Nie som si tým až taký istý, – povedal som. – Otec ňa zasa zbije... najradšej by som sa prepadol do pekla, – zaliečal som sa smútku.

– Nech ma zbije, mne je to už jedno. Nebojím sa ho. Marko, milujem ňa, rozumieš tomu? Láska nie je beh cez prekážky a nedá sa kúpiť ako pivo.

– Nat, veď ty si silnejšia a múdrejšia ako ja... – už som skoro plakal.

– Levík, vychutnávaj si chvíľku extrémnej popularity. Druhýkrát sa na titulku toho zdrapu nedostaneš, hehe, – smiala sa z toho všetkého opäť Nat.

– Dobre moje, začínam sa na to pozeraf s úsmevom. Ak ti rodičia zakážu telefonovať, spojíme sa mailom či cez Líviu, dobre? Kúpim si dnes novú SIM kartu a budem ti písať správy pod menom Dáša.

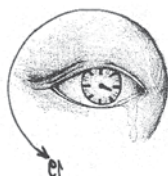
– Jóój, ty môj detektív! Zbožňujem ňa, – smiala sa Nat.

– Tak rád by som bol teraz pri tebe. Nat, príleť za mnou...

– Smejko, budem vystupovať. Autobus už zastavuje, musím končiť. Bozkávam ňa, – povedala Nat.

– Aj ja ňa bozkávam a objímam. Pa, – povedal som.

Na titulke sme sa zjavili ešte dvakrát. Natin hlas som od toho telefonátu deväť dní nepočul. Ako som predpokladal, do našich životov spadla atómová bomba.

18. sekunda

Cítiš sa ako piča? Prežívaj to!

Pochopil som všetkých tých politikov, hercov, športovcov a iné známe či neznáme osoby, keď sa o nich médiá začnú ruvať. Vôbec nehrá hlavnú rolu, či je to pravda alebo lož, následky sú rovnaké. Zasejú chaos do života. Vynoria sa stovky otázok a odpovedí, špekulácií, komentárov, dialógov. Nastane vrstvenie klamstiev a poloprávď, otvoria sa dávne rany a ľudská zákernosť, fantázia, závisť a pomstychtivosť vysadne na šlapací stroj fungujúci na negatívnu energiu.

To, že sa vám pár najvernejších skutočne z celého srdca snaží pomôcť, vcítiť sa do situácie a bojovať za vás, je síce pekné, ale väčšinou to nijako nepomáha. Obsah kade s jedom si i tak vyžeriete iba vy. Do dna. A to ešte nehovorím o nepriateľoch, ktorí lačne čakajú na vaše zakopnutie, či faľošných priateľov, ktorí s radosťou prihodia nejaké tie ohovárania do pahreby utrpenia. Aj ničnerobiaci sú svojim spôsobom taktiež aktívni, pretože si vychutnávajú váš pád z taktickej pozície. Neprihadzujú polienka, no ani vás nefahajú zo šlamastiky. Vyčkávajú a je len na nich, či zasiahnu do boja alebo nie.

Do hodiny od Petrovho telefonátu som si musel vypnúť mobil. Nešlo to ináč. V práci som sa snažil celú moju časť pravdy vysvetliť šéfovi. Chápal ma. Alebo sa len tak tváril a išlo mu najmä o fungovanie firmy? Nechcel o mňa prísť, lebo by musel hľadať vhodného náhradníka? Nevedel som to s určitosťou rozhodnúť a to som ešte netušil, že takýchto verdiktov budem musieť urobiť v nasledujúcich pekelných mesiacoch nespočetne mnoho. Poprosil som ho, že by som si dnešnú osobnú popularitu rád vychutnal osamote v aute a nech mi dá na dnes nejakú služobnú cestu. Najlepšie minimálne na Saturn. Odvetil so smiechom, že tam akurát nič neriešime a poslal ma do Levíc.

Vrátil som sa na skok domov po čierne okuliare a šiltovku. Síce stále vyčíňala zima a Perinbaba skákala do perín, môjmu vyplašenému vnútru to nevadilo. Takmer som si šiel do lekárne kúpiť nejaký prípravok na zrýchlenie rastu fúzov a brady, no včas som sa spamätal.

„A to si bol pre pár ľudí vzorom a ukazovateľom smeru! Si ako tie mechanické nástenné hodiny bez ručičiek – ideš presne, ale v skutočnosti nikomu neukazuješ presný čas. Kde je ten čestný človek, ktorého sa celý čas snažíš zo seba vykresañ, ha? Si haraburda! Nič viac než obyčajná falošná haraburda!“ strieľal do mňa ostrými vnútornými hlasmi.

„Čo odo mňa čakáš? Myslíš si, že som z ocele? Som normálny slabý človek s emóciami, so slzami... cítim a prežívam, nie som žiaden duševný obor! Veríš tomu, že žmurknem viečkami a tento problém prestane existovať? Nie som ani päťnásobný vrah, ktorému je všetko v jeho živote ukradnuté, a ani žiaden svätý muž bez väzby na nejakú živú či neživú vec. Na pokles k vrahom som prisilný a na zaradenie k prebudeným ešte stále dosť slabý. Som jeden z miliardy ľudských mravcov hmýriacich sa po povrchu zemskej kvôli rastu. Kráčam, padám, plazím sa, vstávam, utieram si hubu od krvi i tvár od slz a takto neustále dookola. Čo teda odo mňa čakáš?“ bránila sa vo mne slabšia strana. „Aby si sa neskrýval a nič nezapieral! Uverejnili pravdu a ty to dobre vieš,“ povedalo pevne moje dobré a čestné Ja. „Dobre teda, máš pravdu,“ odvetilo mu slabošské Ja túžiace zahovoriť celú situáciu a ukončiť tento bolestivý dialóg. V skutočnosti však túžilo zosilnieť, len nečakalo, že to pôjde iba pod extrémne tvrdými údermi kladiva a všetkočistiace jazykmi ohňa.

Stiahol som okno na aute a vyhodil z neho počas jazdy okuliare. „To je všetko?!“ nestačilo čestnému vo mne. Zasa som stiahol okienko a vyhodil z neho i šiltovku. „Prepáč mi matka Zem, že ťa špiním. Ty vieš, že ťa milujem. Snáď tie veci čo najrýchlejšie nájdu náhodní chodci a mne bude odpustené,“ šepol som do zatvárania okna a pozitívne sa v sebe nabudil. „Nie, už som raz plakal na krajnici ľudstva. A tam som si slúbil, že do môjho pokoja a harmónie už nikto zvonka nezasiahne. Situácia je katastrofálna, áno, to je jasné, ale prišla práve preto, že som silný a pripravený jej čeliť! Tak podte všetci do mňa, stojím tu ako lev! Buď zomriem, alebo prežijem! Nič zlého sme s Nat neurobili. To vy ste slepi a hladní po koristi. Máte refaze na túžbach a na tých refaziach obrovské gule! Podte a trhajte nás, ale bude to márne, pretože láska sa dokmásať a usmrť nedá! Áno, teraz som smutný a chvíľku potrvá, kým si dobijem baterky. No vám zostávajú len dve možnosti: Buď ma rýchlo zabite, alebo mi budete musieť dopriať čas. Keď ma necháte dýchať, hoci v bolestiach, čochvíľa vstanem z biely a vy raz pochopíte, že láska je pravda! Pravda sa síce niekedy javí ako bolestivá, ale v skutočnosti oslobodzuje a vedie k láske.

Ak ma zabijete, s mojím mŕtvym telom odíde aj šanca na vašu slobodu. V oboch prípadoch však prehráte, pripravte sa na to!!! Áno, poet Satan, pamätám si tvoje slová: „Konaj všetko v súlade s láskou a nemôžeš spraviť

prešlap,“ a ja im verím! Konal som s láskou. Nespravil som nič proti Natinej vôli, necítim vinu.

Kvalita našej osoby klesá, keď s problémom nebojujeme, a prudko narastá, keď sa o to aspoň pokúsime. Nie je možné totiž ratovať človeka, ak on sám nejaví o záchranu záujem. Veď neviditeľné nebeské moci neposkytnú svoju pomoc skôr, kým človek zo seba nevydá to najlepšie. Nastúpi vtedy, keď sama ľudská sila už nestačí...

Aj keď je vonku potopa, vnútri môže žiariť slnko. Všetko, čo sa deje vokoľ nás, je vlastne vo svojej podstate neutrálne, len my si vytvárame v našom vnútri postoj, ako na to zareagujeme,“ začal som sa pozerať na situáciu z druhej strany.

Možno by som sa sám so sebou rozprával počas celej cesty do Levíc, ale našťastie mi zavolala Kika:

– Je to pravda? – spýtala sa ma priamo. Pozdrav asi zabudla v lavici na základnej škole.

– Čo? – snažil som sa dnes byť Markom.

– Že si to rozdávaš s deckom... – dala mi slušne do držky, nech mi konečne niekto natlačie do gebule, že písať si v mešite a v lese je zakázané.

– Kika, kontroluj slová, – snažil som sa mierniť rozvodnený Rýn.

– Vyzerám teraz ako piča! – predviedla mi Kika, akým tónom asi odpovie vyhľadnutý drevorubač čašníčke, ktorá mu na obed donesie pizzu vo veľkosti čajového tanierika.

– Óóó, prepáč, na teba som zabudol. Celý deň si píšem zoznam, komu zavolať a ospravedlniť sa. Odpusti mi, že som ti ublížil. Nemáš pápežovu mailovú adresu?

– Vieš, ako sa na mňa teraz ľudia pozerajú? – spýtala sa ma a ja som si ju predstavil, ako stojí s rukami vbok a prísne kričí na naše virtuálne dieťa z prášku, že má zasa špinavé ruky.

– Snáď nie ako na piču? – ukradla mi Kika poslednú štipku ovládania.

– Ako na totálnu piču!!! – pritakala.

– Ak chceš, aby žena mala tvoj názor, musíš s ňou súhlasiť.

– Prosím!?! – neveriacky odvetila Kika.

– Tak sa s tým stotožni, nebojuj s tým... Si piča, paráda. Usmievaj sa, kráčaj a rozprávaj tak. Ľudia si to nevšimnú, uvidíš.

– Ježiši, ty si jebľý, – povedala rezignovane.

– Ááá, kráľovná čistoty prehovorila. Kika, toto všetko si vytváraš sama vo svojej hlave. Širšie okolie ani nevie, kto si, – zoznamoval som ju s realitou.

– Hlavne, že vie, kto si ty!!! Všetci o tom hovoria! Si najznámejší deviant na Slovensku! A ja som tá piča, ktorá s tebou chodila!!! – nechcela sa

Kika vzdaf toho neslušného slovíčka, ktoré mi k tomu peknému ženskému telu vôbec nepasovalo.

– Teš sa! Keď budeš v starobinci, budeš jediná, ktorá sa bude podpisovať mladým sestričkám do denníčkov, – učil som ju objavovať krásu i v nepekných veciach.

– Všetko by som od teba čakala, ale toto nie... – lámala Kika nado mnou nadobro palicu.

– Dáš mi mobil na tvoju mladšiu sestru? – skúšal som ju rozosmiať.

– Ešte šťastie, že si nesúhlasil s tým darovaním spermií...

– Ver mi, myslel som na všetkých zúčastnených...

– Marko, musím skončiť. Je mi z teba zle, – končila Kika hovor, keď povedala svoje.

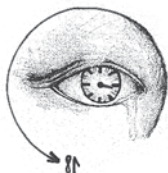
– Prvá veta, kde si nepoužila slovo *piča*.

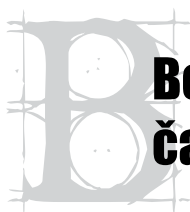
– Ahoj, – nekomentovala.

– Ďakujem, že si zavolala. Hneď mi je lepšie, – povedal som do mŕtveho telefónu.

V ten deň som si nevšimal pohľady zvedavcov a povrchné doberavé otázky ľudí s ktorými som musel prísť do kontaktu. Moja kamenná tvár im rýchlo vysvetlila, že na polozenie druhej otázky už nemajú síl. Stálo ma to však všetku energiu. Domov som prišiel ustatý, ako keby som celý deň oral. Ťahal som vlastným telom na rozpálenom slnku tupý pluh, prešmykoval bosými a dochrámanými chodidlami na suchej kamenistej zemine, dýchal prach a potil krv. No okrem ľudskej hlúposti a zaslepenosti som nezoral nič. Odmenou mi bol pohľad na nedotknuté pole. Ani len radosť z vykonanej práce mi nemala byť dopriata.

Chcel som si pustiť televízor, ale bál som sa. Vnútný hlas sa nadýchol k predslovu a ja som okamžite skočil po diaľkovom ovládači a preletel všetky slovenské kanály. O Markovi a Nat tam nebolo nič! Od radosti som si pustil rádio, ale ani tam nebolo o nás ani chýru, ani slychu. Niekoľko zaklopal na dvere, odvážne som k nim dokráčal a s úsmevom ich otvoril.

17. sekunda

Bol som hore, ale ty si celý čas spal

Pred dverami stál môj otec.

– Ahoj, Marko. Potrebujem sa s tebou rozprávať, – vyslovil zvláštnym tónom. Nemusel som byť nijako extra vnímavý, aby som zistil, že situácia je viac než vážna. Chcel sedieť v kuchyni, nie v obývačke, a dal sa prehovoriť na čaj.

Môj otec vyučoval psychológiu na vysokej škole. Nikdy na mňa nebol tvrdý, ale napriek tomu sme si k sebe nevedeli nájsť úprimnú a skutočne otvorenú cestu. Nepamätám si, že by na mňa a bratov niekedy nakričal alebo sa rozčuľoval. Patril proste do stáda *mámupičistov*. Veľakrát som mu ticho vyčítal, že sa ma do tej čelade vyvolených, ktorých nič len tak nerozhádže, nesnažil dostať výchovou.

– Marko, prečo si mi to spravil? – vyslovil smutne.

– Zamiloval som sa, – odvetil som.

– Prosím ťa, netrep mi tu somariny, – začal znieť nahnevane.

Takého som si ho nepamätal odvtedy, čo moji mladší bratia ešte ako deti zabili starej mame skalou kohúta počas hry.

– Toto mi dnes dekan doniesol k obedu, – hodil otec denník na stôl. Chytil som atómovú bombu do rúk, nikdy som ju totiž ešte nedržal. Prekvapila ma jej nízka gramáž aj chýbajúca poistka. Logické, veď už bola odstiená. Boli sme na tej obálke krásni. Dve duše hladkajúce sa tisícky rokov. Záber bol naozaj z nášho prvého stretnutia v našom poslednom pozemskom prevtelení. Do troch sekúnd sme boli zaľúbení, to sa dá uskutočniť len na Zemi. Nekompromisná krása a čistota v jednom. Uznal som pravidlo, že len pekná obálka dokáže predávať.

– Sme tam prekrásni, však? – spýtal som sa ho zasnene.

– Nikdy som ťa neudrel, ale teraz ti mám chuť jednu streliť, – povedal trasúcim sa hlasom.

– Tak to urob, – povedal som.

Otec vstal a vrazil mi nepodarenú facu. Následne z toho zostal celý v pomykove. Už sa mu netriasol iba hlas, ale celé telo. Nevedel, čo si počať

s tou trestajúcou rukou, uhýbal teda očami. Ani jeho nemá reakcia však nič nezmenila na tom, že prvý fyzický trest od sveta za nepochopenie mojej lásky som mal za sebou. Chcelo sa mi zakloniť hlavu a rozplakať sa, ale odmietol som sa tomu poddať, aby si to otec nevysvetlil ako divadlo.

„Pekne, prvý ma bije otec. Ten, ktorý ma mal aspoň vyslyšať, keď už nie podporiť. Dokonca je psychológ. Čo budú robiť ostatní nevzdelaní ľudia v odbore chodu ľudskej duše? Vytrhnú dosky z lavičiek v parku, priviažu mi ich o nohy ako lyže a kopnú ma dole stometrovým schodiskom? Dobité krvavé telo podupú do bezvedomia, potom ho priviažu o mestský autobus a prevezú sa s ním od jedného sídliska cez centrum po druhé?“ šlo mi v hlave.

– Otec, ja to dievča ľúbim. Nie je v tom len sex, – snažil som sa mu vysvetliť stav môjho vnútra namiesto toho, aby som začal klamať a brániť sa, čo to urobil.

– Spal si s ňou? – spýtal sa ma, akoby moje prvé priznanie prepočul.

– Áno, ale z lásky. Nie z chtivosti, – povedal som priamo, lebo som sa bál, že keby som chvíľku mlčal, už by som nenašiel odvahu na vyslovenie pravdy.

Rukou mu trhlo, chcel ma znova udrieť, ale nenašiel na to silu.

– Ty kretén, vieš, že za to môžeš aj sedieť?!? – zrúkol na mňa. Nespoznával som ho. Musel ma veľmi ľubiť. Škoda len, že mi to vedel dať najavo iba takouto formou.

– Viem, ale nedalo sa ináč. Pri láske sa nerozmýšľa, láska sa prežíva. Tak, ako by sa mal prežívať celý život, – povedal som.

– Prosím ťa, neodpovedaj mi tu ako študent, ja ťa teraz neskúšam, – odvetil.

– Otec, keď naša mama zomierala... keď si vedel, že už niet cesty späť a že by bolo pre ňu lepšie neďať jej lieky alebo ju neposlať na ďalšiu operáciu... Spravil by si to? Nedal by si jej lieky? Ušetril by si ju ďalšieho zbytočného rezania? – spýtal som sa ho.

– To je niečo iné... – odvetil ticho a prekvapene.

– Nie. Je to jedno a to isté. Láska je len jedna. Láska matky k dieťaťu, láska dvoch ľudí, dvoch duší, láska k zvieratu, k stromu, skale, ľudstvu, planéte, vesmíru, Bohu – je to stále jeden a ten istý cit. Tvoja láska k mamine ako k tvojej manželke a moja láska k Natálii je rovnaká vec. Vždy by si konal tak, aby tu bola čo najdlhšie. Láska ti zviazala ruky a nemohol si konať inak. Rozum šiel bokom, aj keď mnohokrát určite reval od šialenstva, že to nevie prijať, – povedal som.

– Musíme sa o tom teraz baviť?

– Musíme, lebo ty si sa o tom s nami nikdy nerozprával. Nepovedal si

nám, že mama zomierala na nevyliciteľnú chorobu. Klamal si nás, že sa stará o svoju mamu, preto nie je doma. Ale v skutočnosti sa stará mama starala o našu zomierajúcu mamu. Povedal si mi to len raz. Plakal si nad mojou posteľou, čo len s nami bude, že mamička nám umiera, že tu po nej zostanú štyria utrápení chlapi, – začali sa zo mňa uvoľňovať veci, ktoré tam roky čakali na vyplavenie.

– Ty si bol hore? – chytil si otec hlavu do dlaní.

– Ja som bol hore, ale ty si celý ten čas spal. Plakal som, až keď si odišiel. Do vankúša, do plyšovej opičky Džudy, do okna, do rána, do skorého brieždenia mojej duše. Nech už život prestane vyčítať s nožom na mojej mamičke, že ja ju ľúbim a keď vyrastiem, zlomím mu za to väzy, krk i nos... Nechcel som počúvať slabošskú lož z milosrdenstva, chcel som počuť pravdu. Absurdnú, ale skutočnú. Mal si za nami prísť a vysvetliť nám to. Celé tie roky na to čakáme, ja, Marián i Martin. A ty nič. Nosíš to v sebe ako lastúra zrnko piesku. A z tej smietky kameňa sa postupne stáva perla nevypovedaného utrpenia. Učíš mladých psychológov mlčky sedieť na gauči, zanie-tene počúvať pacientov, ktorí sú zo života rovnako zmätení ako ich klienti a dúfať, že po dobre položených otázkach nájdu sami v sebe hojivé odpove-de. Ak ich vychováš ako nás, budú to len ďalšie rozprávajúce chladné kamene. Neotvorí srdcia stratených ľudí, skôr ich väčšími uzavrú. Ďalšie generácie si budú v sebe klásť vodopády otázok a krvopotne na ne hľadať odpovede namiesto toho, aby ich život zaplnili úsmev, radosť, poézia, máj, spev a balet. Otec, ja ťa poznám, načítal som ťa takého aký si. Mám ťa rád, ale ak budem mať niekedy deti, budem sa s nimi rozprávať. Veľa, veľa, veľa rozprávať. Prepáč, ale musel som ti to povedať, lebo ty by si mi to nepo-vedal nikdy, – dorozprával som.

– Ja som vedel, že mi to raz vytkneš, – rozplakal sa, – a prepáč, že som ťa udrel, – začalo to z neho padať.

– Nemaj za tú facku výčitky. V detstve a v mladosti som si ich zaslúžil desiatky a ty si mi žiadnu nikdy nedal. Beriem ju ako férovú kompenzáciu za moju rannú nespútanú drzosť a priečenie. Ale za lásku k Natálii nie. Ja to dievča milujem. Nie je to žiadne decko, ale rozmýšľajúca a citiaca bytosť. Vývoj mládeže ide neuveriteľne rýchlo. Nat má taký bohatý vnútorný duševný svet, o akom som ja mohol snívať ešte v dvadsiatke. Viem, že svetu sa to bude ťažko prijímať. Ja, dvadsaťsedemročný chalan a o generáciu mladšie dievča, ktorej by som mohol byť starším bratom a v Afrike i tatom, ale je to proste tak. Všetko v tejto dobe je naopak, no ja za to nemôžem.

– Keď bude mať osemnásť, predstavíš mi ju, dobre? Viacej odo mňa na dnes nemôžeš čakať. A dúfam, že to nebude mať právne pokračovanie. Hanbu rodine si spravil na celý rodokmeň.

- Otec? – oslovil som ho otázkou.
- Čo? – spozornel.
- Chcem sa ti poďakovať za to, že si mňa a bracháčov vychoval, – povedal som.
- Za to nerozprávanie? – pousmial sa cez uschnuté slzy.
- Za to varenie, pranie, žehlenie a snahu nahradiť nám mamu. Každý robí to, čo dokáže a môže. Nie každý je vo všetkých oblastiach profík. Ty sa nevyznáš v psychológii, preto ju učíš. Už som to vavel, všetko je naopak. Vieš, ja som trochu citlivejšia duša. Mafo s Majom by ti takúto vec nikdy nevytkli. Boli ešte maličkí, sú dvojčatá, rovesníci. Vytvorili si svoj svet, spravili si mamu jeden druhému. To iba mne chýbali vysvetlenia a odpovede. Teraz to už vieš, – povedal som.

Otec po chvíľke odišiel. Čaj nedopil a atómovú bombu nechal ležať na stole. S miernym premáhaním som ju vzal do rúk a začal v nej listovať. Zvyknem čítať veci odzadu, niet sa teda čo čudovať, že mi do očí padol bezvýznamný krátky odstavček z poslednej športovej strany: ZOMREL PRETEKÁR. Ďumbierovce. Na čoraz populárnejšom zimnom maratone v Ďumbierovciach zomrel na zlyhanie srdca bežec Ján Slezák z Prešova (50). Pretekov sa zúčastnilo rekordných 369 pretekárov. “

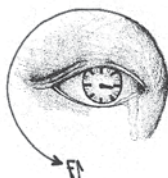
Prefakol som sa. „Ježiš! Jano! Tak ty si sa o to predsa len pokúsil! Čo mi to dávaš za znamenia? Mám vytrvať, alebo odišlo šťastie z môjho života? Obetoval si sa za mňa? Všetko dobre dopadne? Alebo mi zhaslo svetlo? Neboj sa, ja mám v sebe guráže za šiestich... Nech ti je zem ľahká. Svoje si si už splnil. Minimálne u mňa stopercentne. Ďakujem ti, osvietený,“ prihovoril som sa nebohému Janovi Ježišovi Slezákovi Kristovi. Nebolo mi však všetko jedno, pretože som dobre vedel, že náhody neexistujú.

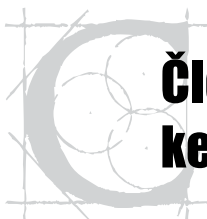
„Marko, bol som síce reinkarnácia Ježiša, ale nikdy som nebol osvietený. Žiaden osvietený človek by totiž nikdy nepovedal, že môže spasíť ľudstvo. Pretože keď sa o to pokúsi, začne byť ten spasený od neho závislý. Ak by som niekoho spasil, mohol by som ho kedykoľvek hodiť späť do jeho mizerného sveta s pohrdavou vetou: Bola to moja práca. Síce by som niečo také ako božie dieťa nikdy nevykonával, ale ver mi, že spasený človek už nie je od nikoho závislý. Nikto za nikoho nič neodrobí, všetko je na každom z nás. Ani ja, ani moji bratia Krišna či Mohamed. Iba tvoj vnútorný otvorený zrak! Do stredu tvojej bytosti nemôže okrem teba vstúpiť nik! Ale daj si pozor, je to vymyslené úžasne – neexistuje spôsob, ako by tam ľahko vstúpil i sám majiteľ. Klamal som, keď som tvrdil, že vojdem do každého vedomia a zachránim celé ľudstvo. Vtedy som bol ešte duševne nedospelý. Spasíť sa môžete len sami. Každý svojím rastom a zodpovedne sám za seba,“ prehovoril ku mne Jano Ježiš.

„Snažím sa byť poslušný a kritický k svojmu vedomiu i svedomiu. Prijímam poznanie, nech prichádza odkiaľkoľvek. Preto sa nevyhýbam ani pokúšeniam. Vstrebám zlé i dobré, rastiem. Len idiot nemení svoje názory. Korekcia postojov vyplynula počas života zo mňa akosi sama. Rešpektujem svoju vnútornú skúsenosť a získané vedomosti rovnako ako skúsenosť a vedomosti druhých. Je mi jasné, že byť vnútorne nezávislý od názoru iných ľudí, neznamená nepočúvať ich. Práve naopak. Až vtedy, keď sa nechcem zapáčiť nikomu, som slobodný počúvať, čo mi hovoria, a som otvorený pravde, ktorá sa mi môže cez nich vyjaviť. Byť slobodný znamená nebrániť sa, ale ani nepodliehať. Byť slobodný aj k sebe samému a vedieť, že i ja sa určite v mnohom mýlim a som pripravený v momente nového poznania meniť svoje zmýšľanie,“ odpovedal som Ježišovi a až potom som si uvedomil, že som v prvom rade odpovedal sám sebe. Bolo jedno, kto stál za tým článkom v tých novinách. Mal som to celé prijať a zobrať si z toho toľko, koľko dokážem uniesť. Ako jednoducho sa to vyslovovalo, tak ťažko sa to ukazovalo realizovať.

Koče sa zvyknú predbiehať. Koče sa zvyknú niekedy aj rozbiť. A koče občas dostanú chuť rozprávať sa o svojej minulosti so svojimi stvoriteľmi a lúštiť im z pier.

Aj ten múdry starec žijúci už roky v lese dobre vedel, čo znamená v mladosti pochovať rodiča. Už to mal však dávno za sebou. Teraz mal chuť hrať na klavíri. Jednou rukou jemne pohladil klaviatúru bez toho, aby nástroj vydal akýkoľvek tón. Bol to rituál, ktorým sa mu najprv prihováral. Všetko malo svoj čas a on to dobre vedel.

16. sekunda

Človek zradí vtedy, keď zradí sám seba

Nat neušla. Jej otec si dal po dlhšom čase konečne na niečom poriadne záležať. Najprv si cez svojich kamarátov z polície všetko dopredu obvolal, potom sadol do auta a vzal Nat zo školy. Zaviezol ju na policajnú stanicu a odtiaľ rovno na lekárske vyšetrenie. Keby sme sa s Nat nemilovali deň predtým, vyšiel by z toho jej otec iba s hanbou a potupou, ale tentoraz staval na dobrú kartu. Natina mama nič netušila a nepomohol ani Natin plač v kombinácii s dvoma neúspešnými pokusmi o útek. Pomaličky som začal pripúšťať variant, že všetko na svete sa deje tak, ako sa má.

Zjedol ma strach, ako keď Zeus prehltol svoju prvú manželku Mitas, po tom čo sa dozvedel, že v nej búcha srdce jeho syna, ktorý by raz mohol byť silnejší ako on. A tak jednoducho Mitas zožral, rovnako ako mňa na jedenkrát prehltol môj vlastný strach, keď sa svet dozvedel, že moje srdce búcha pre Nat a my dvaja by sme raz mohli byť silnejší než celý vesmír. Jediná láska odvážne stojaca proti celej spoločnosti ochotná zomrieť za pravdu. Poslední hrdinovia Zeme, ktorí sú schopní svojím činom vyvaliť bránu pre ďalších nasledovníkov. Jedna jediná láska silnejšia ako spojené vedomie všetkých žijúcich bytostí. To sa mohlo skončiť iba za mrežami.

Jasné, že sa toho politici a premravní ľudia báli už dávno, a tak dopredu vymysleli proti láske tony zákonov. Nerešpektovali, že pravidlá a dogmy sa nesmú stať normou nášho správania. Veď čomu sa človek najviac bráni, to ho aj tak ako prvé dostihne. História mnohokrát dokázala pravdivosť tézy, že ktokoľvek poruší nejaké tabu či zákon, prinesie to niečo dobré, životodarné. Morálni zákonodarcovia však predvídavo a správne predpokladali, že raz za čas sa nájdu srdcoví šialenci, ktorí sa nezastavia pred ničím a ktorým bude treba uťaf krky vytrčajúce z makového poľa všednosti. Ich prýštiaca krv splynie s červenou farbou kvetov a nikto si nič nevšimne. Klesnú na zem a tam buď dokonajú, alebo sa nejako vzchopia, vytrčať však nik nebude!

Spoločnosť bola poskladaná z postavičiek, ktoré sa k sebe otáčali chrbtom, ospravedlňovali sa poldecákom lacnej vodky, odpovedali ošúchaný-

mi frázami, drahým oblečením maskovali lacné vnútra, ale hlavne mlčali vtedy, keď mali hovoriť, a hovorili, keď by sa im skutočne oplatilo radšej počúvať. Keď im bolo zle, žiadali o pomoc práve tých, na ktorých nemali nikdy čas. Odmietali každý ďalší šedivý vlas i pravdu, že ten fantastický klam menom sloboda, s ktorým nevedia rozumne narábať, vlastne vôbec nebolí. Mnohým z nich padali z očí namiesto slz iba sliny lačných psov čakajúcich na zakopnutie ďalšieho „spoluobčana“. Vlastné megaegá si vystieľali betónom, úsmev vymieňali za zlaté čaše a tým si úspešne pestovali pocit vlastnej dôležitosti. Jedine psychiatrie a väzenia sa plnili ľuďmi so snami a s odvahou byť samými sebou.

Zvykli si na rýchly spôsob života, vymoženosti civilizácie, peniaze, počítače, autá, internet. Boli si istí, že budujú akýsi dokonalý systém, nový svet. No akoby pritom zabúdali, načo sú tu. Ľudia tejto doby mysleli hlavne na sex a peniaze, mnoho z nich ani nevedelo, čo chcú. Nemali ciele, netúžili, neprosili vesmír, nevedeli, čo je zmyslom ich života. Výsledkom bola depresia, zlosť, podráždenie, pocit krivdy a sebalútosť.

Všade vládol papierový pokoj, milióny ľudí doma pozerali televízne programy určené pre neľudí. V iných domácnostiach ženy varili a nadávali v duchu na mužov, ktorí sa včera s kamarátmi opili a dnes vyspávali opicu. Často žili v manželstvách bez lásky a neboli verní ani sami sebe, nie ešte svojim partnerom. Obrovská väčšina zachmúrených, znudených a chodiacich fosílií, ktoré nikdy nedospejú, iba zostarnú, nebrala svoj mentálny rozvoj ako výzvu, ale ako zábavu. No v sťažovaní sa na svoj osud a svojich bohov boli neskutoční preborníci.

Práve oni sa báli toho, že sa tu zrazu vyskytli dve spojené duše, ktoré sú ochotné vzdať sa všetkého. Vyzliecť sa donaha a bez hanby vykonať duševný striptíz i na súde. So zdvihnutou hlavou vysloviť pravdu a odsedieť si aj následky. Roboti, ktorí žili podľa spráchnivených zákonov a pričasto skloňovali slová *etika* či *morálka*, tomu nerozumeli a ani nikdy nemohli. Vyrastali v mase rovnako otupených jedincov ako súčasť národa bez rytierov, ktorí by dokázali v tejto dobe slepého šprintu za slávou, uznaním a materiálным vykonať čin hoden čestného človeka.

Moje pojednávania na súde boli verejné, a samozrejme šľavnato medializované. Novinári sa zhŕkli ako hyeny lačné po senzácii, len aby mohli fotiť a písať o deviantovi, ktorý sa ukájal na nedospelom dievčati. Do hĺbky nášho vzťahu s Nat sa im ísť neráčilo. Veď koho by zaujímalo, že sa dospelý muž zaľúbil do pätnásťročnej duše.

„To sa predsa nedá! Je proste úchylný a hotovo,“ hovorila spoločnosť jedným hlasom. „Ten muž je inteligentný, test jeho osobnosti dokonca ukázal mierny nadpriemer. Nie je možné, aby viedol s takým mladým člo-

vekom rovnocennú reč. Je za tým jednoznačne iba sex. A to mladé dievčaťko je ním úplne demoralizované. Získal si nad ňou totálnu moc. Bez toho, aby mala na danú vec vlastný názor, dookola opakuje, že ho ľúbi čistou a obrovskou láskou. Je nemožné, aby v tejto fáze duševného vývinu vedela, čo je naozajstná láska,“ trieskali psychológovia jednu kravinu za druhou. „Zachráňte našu milovanú Natálku. Bože, čo to s ňou dorobil, celá je z neho zmátožená. Prečo práve nás postihol taký ťažký osud?“ s plačom mi odkazovali Natáliini rodičia v krátkom vyjadrení pre najvplyvnejšiu komerčnú televíziu.

Kapela šla na rebríčku popularity hore. Na naše koncerty zrazu chodilo dvakrát viac ľudí ako predtým. Dokonca aj takí, ktorí nás v živote nepočuli a ani nikdy počuť nechceli. Chceli sa len prísť pozrieť na úchyľu, ktorého skloňovali všetky médiá. Našťastie nenastal žiaden vážnejší incident, teda ak nerátam dôchodcu, ktorý ma udrľ dáždnikom pri vykladaní aparatúry z dodávky:

– Ty parchant! Keby si mal dcéru v takom veku, hneď by si všetko pochopil, – šľahal ma penzista vetami i nástrojom proti dažďu s tolkou energiou, že som bol schopný poslať ho šikovným udaním naspäť do pracovného procesu.

Chlapci z kapely ma chránili. Veď som mojím škandálom zatienil celé promo nadnárodnej firmy, čo nám vydala album. Do Moskvy nás síce môj sexuálny škandál neposunul, no i tak sa o nás písalo viac ako o Desmode – a to už bolo čo povedať. Spoluhráči dokonca predstierali, že ma chápu. Keď však Filip začal odo mňa vyzvedať podrobnosti postelných scén, pochopil som jeho krátkozrakosť a došlo mi, že celú situáciu vôbec nenačítal. Jedine s Peťom som zvykol viesť hlbšie rozhovory o podstate mojej netradičnej lásky, ktorá ma zastihla, aj keď mi úprimne povedal, že je pre neho veľmi ťažké tomu porozumieť. Aspoň mi to povedal.

Pojednávania sa tiahli dlhé mesiace kvôli odročeniam pre nedostatok dôkazov. Snažili sa hlavne zistiť, aké veľké psychické škody sexuálny deviant napáchal na vyvíjajúcej sa adolescentnej duši.

Mohli sme všetko zaprieť. Nat mi to stále písala v mailoch, nech popriem pomer medzi nami. „Prosím ťa, milovaný Marko, vypovedaj podľa scenára, ktorý ti teraz píšem. Spali sme spolu len raz, deň pred tým osudným vyšetrením a aj to na moje naliehanie, áno? Nebudú mať na nás nič, lebo to som už mala pätnásť rokov. Prečo ti tak veľmi záleží na pravde? Nikomu o ňu nejde, iba tebe. Oni ju chcú počuť len kvôli škandálu, nič iné za tým nevidia. Svoje prvé priznanie, kde si vypovedal, že sme sa milovali, kým som bola ešte pod zákonom, poprieš. Povedz, že si ho urobil pod nátlakom a všetko sa skončí. Veľmi ťa milujem a neviem sa dočkať, kedy všet-

ko utíchne a ja ťa budem môcť opäť objať,“ písala mi moja milovaná polovička.

„Milúbená, sú vo mne vyššie princípy a ja nemám silu, chuť a ani žiadnu motiváciu ich porušiť. Nemôžem zaprieť lásku. Nemám teraz na mysli lásku ako tú krásnu a neopísateľnú vec, ktorá vznikla medzi nami, ale ako súhrn pravdy, poznania, múdrosti, dobra, pochopenia, prijatia, Boha, proste zlúčeninu rôznych uhlov pohľadov na jednu a tú istú vec, ktorou je LÁSKA. Nemôžem klamať. Ak sa ma zasa spýtajú, či sme sa spolu milovali častejšie, odpoviem, že áno. Keď budú opäť zvedaví, či si mala dovŕšených pätnásť rokov a či som to vedel, odpoviem pravdivo.

Obaja vieme, že milovanie medzi nami prišlo s normálnym vývojom nášho vzťahu. Nešlo v žiadnom prípade iba o sex, ako si to myslia všetci navôkol, ale nech si to myslia aj naďalej. Aspoň nám ukazujú, kde sa končí ich vnímavosť a že sú to práve oni, ktorí myslia v prvom rade iba na sex, pretože vyššie nedovidia. Nebola v tom nijaká chtivosť s jediným slepým cieľom dostať sa do teba a spávať s tebou. Naše láskanie, rozprávanie, objímanie, tulkanie, nežnenie, spoločné spoznávanie našich do seba po-bláznených duší i tiel prirodzene vyústilo do telesného milovania tak, ako horský potok raz skončí v niektorom z oceánov. Vieš to ty, vedia to naši strážni anjeli a vie to aj Boh bohov všetkých vesmírnych vier, náboženstiev, siekť a cirkví. On to všetko videl. Pozná pravdu a poznáme ju aj my. Nemienim porušiť pravidlá, o ktorých som písal na začiatku tohto mailu. Jeho by som aj tak nesklamal. Deduško je na ľudské podrazy a klamstvá dokonale zvyknutý, ale sebe by som napľul do tváre. A to nespravím, lebo iba hlupák alebo blázon vedome škodí sám seba. Keď si sa vtedy bozkávala s Krabíkom, povedala si mi s plačom tieto vety: „Človek zradí vtedy, keď zradí sám seba. Budem sa s tým ešte musieť vyrovnáť sama.“ Pamätáš sa? Teraz ma nútiš zradiť samého seba. Človek nemôže vlastniť väčšie bohatstvo, ako je jeho duša, a ja ju nechcem zradiť.

Ak spomenieš čo i len jednou vetou, že tebe a celej tvojej rodine škodí rozruch okolo našej lásky, začnem o tom premýšľať. Nič iné ma k tomu nedonúti. Ak mám skončiť za lásku vo väzení, skončím tam a s pokojom na srdci si ju odsedím. Nespravili sme nič zlé, ale keďže v tomto svete je všetko naopak, nezostáva nám nič iné, ako to prijať. Veľmi ťa ľúbim. Objímam ťa na diaľku, moja prejediná, tvoj Marko.“

„Zbožňovaný Marko, teraz si pripadáš, ako keby som ja bola tá staršia a dohovárala môjmu mladšiemu chalanovi, ktorého nesmierne ľúbim a nechcem o neho ani na smiešne krátky čas prísť. Prosím ho, aby vyslovil jed-

nu jedínú zastieráciu vetu, ktorou sa vyhne väzeniu, pretože by sa mohlo veľa zmeniť a všetko medzi nami tak pochovať. Pritom nevie pochopiť, že musí hrať podľa pravidiel vlkov, ktorí ho chcú momentálne roztrhať. Oni taktiež používajú falošné triky, takže nie je žiadnym hriechom občas použiť ich spôsoby konania. Lásky sa tým nedotkneš, ona sa nedá pošpiniť ničím. Je čistá svojou podstatou, nič jej neublíži.

Nie, moji rodičia netrpia ani zďaleka tak, ako to prezentujú na verejnosti. Je mi z nich zle. Robí im dobre, že ich všetci ľutujú a prihovárajú sa im. Hrajú na všetkých smutné oči, ako keby si ma zavraždil. Nemôžem s nimi chodiť von, vracala by som každú minútu. Áno, mamina sa ku mne začala správať inak, je pozornejšia a milšia. Muselo sa stať toto všetko? Nemohla sa so mnou rozprávať predtým? Mohla o nás dvoch vedieť od začiatku, nemuselo sa to skončiť takto. Otec neustále pije, nebol tri dni doma. Znova si obul svoje opilecké túlavé topánky. Mama ani nevedela, kde spával. Asi u kamarátov. Ale už sa vrátil. Domov chodí až vtedy, keď už mama spí. Spáva na gauči v kuchyni. Je mi ho ľúto, rada by som mu pomohla, ale žiaľ, on mňa nikdy nebude rešpektovať. A odpustila som mu všetky jeho násilnosti. Pochopila som, že práve on je tá stratená duša, ktorá potrebuje pomoc. Neuniesol svoje životné úlohy a utápa ich v alkohole, lebo nevie ako zo svojich problémov von. Lenže tento zlozvyk ho už pomaličky pre rastá. Opakuje sa, nepamätá si, čo povedal, je vygumovaný... ach, na čo ti to tu píšem a zafažujem ťa tým? Prepáč.

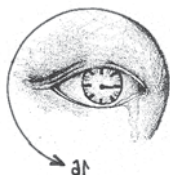
Rodičia dobre vidia, že ťa ľúbim a že ty mi dávaš veľa aj na dialku. Nechcú si to však pripustiť. Nikdy to nepochopia napriek tomu, aj keď sa im neustále snažím vysvetliť, že nejde o obyčajné pobláznenie. Dookola omieľajú, že budúcnosť ukáže, že z našej lásky nič nebude. Sú hluchí k mojim vetám o tom, že sa poznáme už storočia, sme spojené nádoby a ja na kilometre cítim, akú máš práve náladu, aj keď je to obyčajným ľudským vnímaním neopísateľný jav. S miernou hanblivosťou mi naznačili, že sa už zmierili s tým, že som prišla o poctivosť trošku skôr, ako očakávali. Zlé, celé zlé a mimo! Úplne mimo cieľa. Ani len netušia nič z môjho sexuálneho života. Povieť to na súde a všetkým.

Nikto ma neopantal rečičkami, aby sa potom so mnou s hranou láskou vyspal. Netrpela som, naopak, chytila som sa vďaka láske, ktorú ku mne prechovávaš, hviezd. Kvôli mojej rodine ťa nebudem prosiť, aby si klamal. Chcem, aby si sám pochopil, že to bude najlepšia cesta pre nás oboch. Stále to skúšam z brehu našej spoločnej budúcnosti, kvôli nám... Skús nad tým ešte raz porozmýšľať. Prosím ťa o to. Posielam tisíc a dve pusy plus tristo jeden milovaní. Nech ich všetkých porazí, hehe!!! Cmuk. Tvoja perička, ktorá čaká, kedy ju jemne pochrumkáš. Pa, Nat.“

„Milúbená Nat, vyrážaš mi svojou múdrosťou dych! Čo z teba bude, keď budeš staršia? Veď ma odkopneš ako psa, pretože sa so mnou z tej tvojej výšky nebudeš mať o čom rozprávať, taký budem oproti tebe malý. Žiaľ, som a zostanem verným otrokom pravdy a lásky, svoj pohľad na vec nezmením. Odpusť mi a pochop ma. Na súde nehovor nič o strate panenstva, prosím ňu. Nepomôže mi to, iba potešíš hladné uši klebetníckeho davu. Ba celú vec ešte zhoršíš, lebo obvinenie sa začne týkať viacerých a loď násilia zbytočne pohne ľady zla.

Prepáč, láska, píšem iba pár viet, letím totiž na koncert. Opatruj sa, hviezdica moja. Tvoj Marko

P.S. Všetky tvoje poslané bozky a milovania som precítil. A nech ich neporazí, ešte to tak! Naopak, nech ich zoberie Boh na doučovanie. Potom prehodnotia svoje úzke pohľady na svet a pochopia, koľko bólu nimi spôsobili. Ale kto nás potom bude zobúdzťať, keď sa z učiteľov stanú spolužiaci? Pa, tvoj slepo zalúbený somárik. Iá iá iá...

15. sekunda

Iba svet'

Nabokovovu Lužinovu obranu som si dokonale vychutnal. Jeho Cestu na popravisko som nepochopil, no Lolitu mi bolo súdené zažiť na vlastnej koži. Len s tým rozdielom, že moja Lolita ma ľúbila a vedela aj prečo. Nebola dieťaťom, bola vnútorne dospelá, i keď spoločnosť na základe jej veku deklarovala, že ani zázrakom nemôže byť.

– Obžalovaný, lekárska prehliadka potvrdila, že ste mali piateho marca pomer s Natáliou Vrbkovou, čo ste nám aj priznali. Mali ste sexuálny pomer s týmto dievčaťom aj pred dvadsiatymšiestym februárom, teda v čase, keď ešte nedovršila pätnásty rok? – zaznel miestnosťou prokurátorov pevný hlas. Súdna sieň stíchla.

Padla otázka otázok. Stál som bosými chodidlami na hrane sekery, ruky som mal vystreté a snažil sa udržať rovnováhu.

– Ak pomerom nazývate iba sex, tak nie, nemal som. Fyzické spojenie našich tiel bolo len pokračovanie jemných hier našich slov, pohľadov a dotykov, cez ktoré sa hladkali naše milované duše, – odpovedal som.

– Obžalovaný, vedeli ste predtým, ako ste – prepáčte, veľavážení súd, musím obvinenému definovať sexuálny pomer exaktnejšie, – povedal prokurátor smerom k súdu a potom mi znova venoval svoj tvrdý pohľad, v ktorom by pochopenie nenašiel ani Budha, – vedeli ste predtým, ako ste vnikli penisom do pošvy Natálie Vrbkovej, že ešte nemá fyzicky dovŕšených pätnásť rokov?

– Pane, láska sa na vekové hranice nepýta. Storočný muž môže ľúbiť dvadsaťročné dievča a naopak. Zo sexuálneho a z fyzického hladiska je pre ženu najoptimálnejším vekom pre oplodnenie obdobie od štrnástich do osemnástich rokov a u muža je to od šestnástich do dvadsiatich štyroch. Toto je dané prírodou a Bohom. Žiadni lekári, odborníci, sexuológovia, psychológovia a ani súd to nezmenia. Len človek k tomu pridáva duševné hranice podľa všelijakých testov plných záludných otázok. Neustále ich mení a upravuje, veď si ich sám vymyslel. Prírodu nezaujímá, či dotyční mladí ľudia poznajú naspamäť Mendelejevovu tabuľku a akú hodnotu

dosiahla ich inteligencia. Nepotrebuje odpovede týkajúce sa ohladne nízkej či vysokej kryštalickej inteligencie, citovej stálosti, pudového napätia, spoločenskej introverzii či extraverzii. Príroda sa pýta na dokončený vývoj panvy dievčaťa alebo počet, pohyblivosť a priebojnosť mužských spermií. Nie náhodou ona sama určuje najlepší čas na rozmnožovanie. Ale človek musí všetko zmeniť a poprehadzovať. Ide proti prirodzene daným veciam a škodí si práve tou ospevovanou inteligenciou.

– Obžalovaný, vy pravdepodobne hovoríte o nejakých primitívnych kmeňoch, – povedal na moju adresu posmešne prokurátor.

– Prosím stranu obžaloby, aby sa vyjadrovala ako sa v súdnej sieni patrí. Ste tu na to, aby ste kládli otázky. Hodnotenie nechajte na súd, – povedala sudkyňa neutrálnym, ale pevným hlasom, – tento výrok nedávajte do zápisnice, – dodala ešte zapisovateľke.

– Vedeli ste pred pomerom, že Natália Vrbková nemá dovŕšených päťnásť rokov? – skúšal ma prokurátor obehnúť z ľavej strany.

– Poznám jej dátum narodenia od nášho druhého stretnutia. Áno, vedel som o tejto skutočnosti.

– Mali ste pohlavný styk s maloletou aj pred dvadsiatym šiestym februárom?!

– Prečo sa ma stále pýtate na sex? Prečo tu zatiaľ nepadla ani jedna otázka o našom duševnom vzťahu? Prečo sa ma nepýtate na vzájomné porozumenie, súznenie, pochopenie alebo objasnené vnútorné naplnenie? Prečo sa tu nesklonuje slovíčko láska, ale len pomer, styk, penis, akt či sex? Vypracoval niekto Natáliin psychologický profil? Vníma vlastne niekto z našej spoločnosti, že duševný vývoj mladých ľudí tejto doby je rýchlejší? Veď s Natáliou sa bavím o veciach, ktoré som ja začal chápať ako dvadsaťdvaročný, – povedal som.

– Obžalovaný, odpovedzte na otázku, – zaznel tvrdý tón sudkyne.

Pozrel som sa jej do očí. Videl som tam jej dve dcéry pri hre s bábikami. Premietli sa mi tie večery, keď im pred zaspávaním čítala rozprávky. Ticho privrela knihu, prikryla spiace nebeské telíčka a obom dala na dobrú noc po jednom bozku milujúcej matky, aby ich ochránil pred zlými snami. Precítil som všetok ten strach a obavy o ne pri chorobe, dospievaní, maturite, skúškach, svadbe, starostiach so zamestnaním a vzťahmi. V tom pohľade už mala konečný verdikt: VINNÝ!

„Načo toto divadlo, pani sudkyňa, pán prokurátor, škandálovchtiví novinári a uslintane zvedavá spoločnosť? Prečo toto pitvanie, táto sonda do vzťahu dvoch duší? Načo má celé Slovensko vidieť pád sekáčika roztínajúceho spojenie dvoch rúk? Tragédiu plnú utrpenia, šaškareň spoločnosti, ktorá meria teplotu ovzdušia váhou na zemiaky. Teatrálne znásilnenie naj-

čistejšieho citu, akým je láska, a splynutie dvoch do jedného, médiami. Prečo, pani sudkyňa? Aby sa o vás písalo? Trpeli ste v ranom detstve nedostatkom porozumenia, tak ste si vybrali toto povolanie, aby sa nafúklo vaše ego ako balón pred preletom Mount Everestu? Už sa ma nič nepýtajte, prosím vás,“ vysielal som jej očami moje prosby o pokoj. „Vyneste rozsudok, ktorý už máte aj tak napísaný a zamknutý v stole. Rozsekajte ma mačetou, dajte moje mäso obžrať potkanom a potom ho hodte na smetisko niekam za mesto. Nech tam zhnije, len už neurážajte LÁSKU! Počúvate ma aspoň trošku?!“ išlo mi pokračovanie cez oči.

– Obžalovaný, vnímate?! Počuli ste otázku? Odpovedzte! – zaznel prísny hlas sudkyne.

– Prepáčte, ja som zabudol... čo ste sa pýtali? – povedal som, keď som sa prebral do reality a mozog ma upovedomil, že skutočne nie som v hypnóze a nežijem svoj budúci život v roku 2145. Môj psychoterapeut ma nedostal cez časovú líniu do môjho terajšieho života, kde stojím na súde, pretože som sa pomiloval s mojou maloletou celoživotnopúťovou láskou. S tou bytosťou, s ktorou som bol počas všetkých pozemských vtelení už dvanásťkrát v partnerskom vzťahu, dvakrát som jej bol otcom a raz mamou. Ona mne bola trikrát mamou, raz otcom a súrodencami sme boli dokopy sedemkrát. No a práve v tomto živote sa naše smädné duše opäť túžobne dotkli vlhkými perami a mňa za to išli zavrieť do basy.

– Mali ste pohlavný styk s maloletou pred dvadsiatym šiestym februárom? – verklikoval prokurátor.

Otočil som sa do siene a očami som našiel Nat. Neplakala, nebola zachmúrená či smutná, nesmiala sa. Mala na tvári mierny úsmev tichých vífazov. Naznačovala mi, že môžem odpovedať hocijako a ona ma bude ľúbiť rovnako. Nesedelo tam dievčatko, ale kráľovná pokoja! Pred pojednávaním na tom mieste niekto vykopal studňu opory, zásobáreň pozitívnej energie s úsmevom Mony Lisy! Bola hromozvodom pre bolesť i ľudských krátkozrakosť, liečebňou zaslepenosti, palácom rehabilitácie pre duševne krivajúcich. Sedela tam Nat a oči jej hrali svetlom a láskou. Nielen ku mne – k celému svetu!

Po druhýkrát za život som jej vošiel cez oči do duše. O chvíľku som sa nachádzal na záhrade zaliatej slnkom. Bolo dusné leto. Driemal som na ležadle a Nat mi niečo prstom písala na ruku. Štekľilo ma to. Otočil som sa k nej a chytil jej nezbedný prstík. Vyslúžil som si týmto činom bozk na pery. Otvoril som oči rovno do smiechu jej dúhoviek. Ani v tom výjave z budúcnosti z nich nesáľalo nič iné ako obrovská žiara a očisťujúce svetlo. V tom jazere pod čarovným vodopádom uzavreli dve rôzne telá to najsamkrajšie prímerie, aké bolo možné na Zemi dosiahnuť.

Mohol som zaklamať a poprieť i predošlé výpovede u vyšetrovateľov, lenže ja som si dal za cieľ dokráčať k blaženosti a nie k budúcnemu životnému reparátu. Preto som sa nabitý z Natiných očí chlapsky otočil k sudkyni a s tým najväčším mierom na duši odpovedal:

– Áno, naše duše a telá sa milovali i pred týmto dátumom. Keby som dopredu vedel, že budem musieť predstúpiť pred takúto nadržanú komisiu redaktorov z pofidérnych časopisov, písal by som si hádam aj denník, – povedal som.

Súdnou sieňou zahučalo. Konečne prišiel nejaký humor.

– Prosím obžalovaného, aby dodržiaval bontón prislúchajúci váženému súdu, – poslala do éteru prázdnu vetu sudkyňa dúfajúc, že sa zaleskne jej autorita. V miestnosti to však stále bzučalo.

Sudkyňa tresla kladivkom o stôl. Dav sa upokojil.

– Písali ste si denník alebo zaznamenávali pohlavný akt fotograficky alebo na video? – prišla od prokurátora najväčšia absurdita.

„Ctený súd, teraz sa chcem spýtať niečo ja: Ako sa môže kokot stať prokurátorom? Prečo nevyvážajú jebnutých na nejaký ostrov do karantény? Teraz buďte múdra, pani sudkyňa! Máte okuliare ako sova, tvárite sa, že ste zjedli všetku múdrosť sveta a pre nás obyčajných ľudí už nezostalo ani za lyžicu. Ak teda všetko viete, odpovedzte mi. Opakujem otázku: Ako sa môže kokot stať prokurátorom?! A serte na bontón! Určite ste už s priateľmi fajčili na chate marihuanu, uspokojovali niekoho orálne, rozprávali vulgárne vtipy a vynadali poza chrbát nejakej svojej kolegyni do píč. Odhodte tú umelinu, šaty, parochňu, make-up, okuliare, guľôčky lásky aj protézu a staňte sa na sekundu normálnym človekom. Bez masky mi povedzte, kto sem prepašoval tohto chuja, ktorý trepe jednu pičovinu za druhou?“ ozval sa vo mne už dlho spiaci gauner. Zobudil ho vedeli jedine hlúpe bytosti a v tejto miestnosti ich bolo nespočetne veľa. Nečudoval som sa teda, že to z neho vykypelo ako z hrnca.

– Odmietam odpovedať na tieto otázky, ktoré urážajú lásku. Už nepoviem ani slovo. Prosim môjho advokáta, aby odpovedal za mňa, – vyslovil som a posadil sa.

Dopadol som na lavicu obžalovaných ako odtrhnutá skala letiaca do kotliny. Odlúpila sa od spoločnosti rodného masívu, od otcov, mám a súsedov, ktorí jej od detstva vštepovali všetko to, čo by sa jej mohlo v budúcnosti hodiť. No potom ju necitlivo odkopli. Rútil som sa tou sutinou ako šialený meteorit do atmosféry. Čo dotyk s nejakým iným kameňom, to bolestivý odraz späť do kotrmelcov a tvrdej reality. „Prosím, zastavte ma!“ kričala skala. „Bolííí to!“

Odpoveďou jej bol náraz do spadnutého spráchniveného kmeňa stro-

mu. Udiala sa zmena smeru letu, ale bolesť neustala. „Drrrb.“ Stret s ďalším balvanom priniesol odlúpenie jednej z vonkajších vrstiev. Po kopanci od vlastného brata nasledovalo „čľup“ do močiara. „Prosím, zachráňte ma! Nevieť plávať, bez vzduchu sa dusím!“ revala skala strofu od kapely Hrana a padala temnou hĺbinou obkolesená tajuplným tichom. A potom nasledovalo iba „fuk“. O dno. Skala naň usadla olúpaná a obitá až na čisté jadro duše. V momente, keď otvorila oči, ja som ich v súdnej sieni zavrel.

Mal som osem rokov a vedel som, že som najosamelejší tvor v celej Mliečnej dráhe. Pred mesiacom mi totiž odišla mamička do nebička. Teda aspoň všetci dospeláci okolo mňa to vraveli. Mali také presvedčivé tváre, že som im skoro uveril. Ale už dávno som ich poznal. Kade chodili, tam klamali. Vyslovovali blízky priateľ ako *šťastné a veselé, dobrý deň, na zdravie*, ale nevkladali do tých viet nič. Boli to len slová. Nepriali celým srdcom, aby bol dotýčny skutočne zdravý, prežil naozaj pekný deň, alebo aby mal šťastné a veselé Vianoce. Množili frázy, rodili prázdne bubliny bez obsahu. A presne takto sa aj modlili. Vychádzali zo spovedníc a pamätali si len to, koľkokrát majú odriekať Otčenáš, Zdravas a Sláva. Sadli do chladnej lavice, pustili pery na špacír, nech si odševelia očistné vety, ale v mysli piekli poobedňajší koláč, upratovali byt, hrali sa s kamarátmi či dumali nad tým, aká je tá nová asistentka v práci šikovná a aká by bola možno ešte šikovejšia v posteli. Ako som mohol tým dospelým klamárom uveriť, že mamička je v nebičku?

Otec práve na obrovskej práčke s nápisom Robur pral šaty trom chlapcom, ktorým mamu nikdy nenahradí. Vedel to. Hneď vedľa kúpeľne, kde sa to rachotiace monštrum nachádzalo, sme mali malý záchodík. Krčil som sa tam vedľa neho. Jedným ramenom môjho malého telíčka som sa dotýkal studenej keramiky záchodovej misy a tým druhým som sa tlačil na umakartovú stenu. Apo o mne nevedel. Netušil, že meter a pol od jeho nôh za stenou plače, vzlyká a roní slzy jeho prvorodený. Je a chce byť teraz sám a ani nevie, prečo sa v prítomnosti toalety s kulisou hučiacej práčky cíti zrazu bezpečne. Tu ho už nik neklame, nepretvaruje sa a neslintá. Svet do neho zrazu nehádže nabrúsené nože a primitívne sa nerehoce na tom, že jeden malý chlapec nevie pochopiť, prečo mu niečo zobralo mamu.

Ušiel som zo súdnej siene k tej práčke a taktne sa spýtal vlastného detského Ja, či môžem využiť druhú voľnú stranu záchodovej misy. Prekvapená tvár, dolepená a ufúľaná od slz, súhlasne kývla hlavou. V tichosti som vybral metlu, zmeták a pár iných drobností z kúta, naskladal tam svoju dospelácku dušu a všetko zo seba pustil von.

Otec nerušene pral a možno sa tiež pýtal niekoho tam hore, prečo musel prísť o tú dobrú dušu, ktorej mal robiť spoločnosť ešte nejaké tie roky.

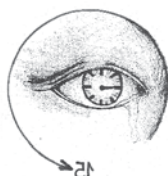
Pre nárek svojej bolesti nepočul vzlyky ďalších miliónov ubolených duší z celého sveta. Možno keby tie užialené duše dokázali prestať nariekať, mohli by sa započuť, začať sa spájať a pomôcť si. Ale to by som asi túžil po zázraku, ktorý by sa aj tak nestal.

Ja som zatiaľ v súdnej sieni prestal snívať o zázraku. Niečo vo mne ma ubezpečilo, že pôjdem do väzenia a hoci by som sa aj na hlavu postavil, nezmením to. „Sediť za lásku. Úžasné!“ usmial som sa vo vnútri, vybral pero a napísal Nat báseň.

IBA SVIEĽ

POD HLIEZDAMI
S TEBOU SA BAZNÍM.
PEKLA NIET,
PEKLO JE NA ZEMI,
BEZ TEBA,
TO UŽ VIEM.

POD PERINOU
BEZ TEBA JA ZBLÁZNIM.
TÍCHO VIET,
IBA BUD',
IBA SVIEĽ,
SEN MAT' SMÍEM.

14. sekunda

Človek, žijúci s láskou k všetkému, nedokáže klamať

– Lúbim Marka. Milovala som sa s ním a budem sa s ním milovať ešte veľakrát. Viem to. Patríme k sebe a ani tento súd naše srdcia neoddieli. O poctivosť som prišla vo svojich štrnástich rokoch. Pripravil ma o ňu môj prvý frajer Robo. Mal vtedy šesťnásť rokov. Pol roka na to som sa raz pripila s mojou kamarátkou Líviou. To už som bola rozídená s Robom. Našu krčmu zavreli a tak sme sa nechali nahovoriť dvomi domácimi chalanmi, že ešte vybehneme do hypermarketu v meste kúpiť nejaký alkohol. Tých chalanov sme dobre nepoznali, len sme sa zdravili. Keď sme kúpili pálenku, šli sme do bytu jedného z nich. Stále nám štedro nalievali, srandovali a mali blbé sexuálne narážky. Potom pustili porno a viac si z toho večera nepamätám. Lívia sa ma ráno spýtala, či si spomínam, čo som robila. Dole ma páliło a tušila som, že sa stalo niečo zlé. Vraj som zaspala a ten starší, volal sa Tibor, ma vyzliekol, vyliezol na mňa a súložil so mnou. Áno, pripitú ma v polospánku zneužil. Lívia si myslela, že to chcem. Nepamätám si ani len záblesk z tejto udalosti a za každé toto vyslovené slovo sa nesmierne hanbím. Rodičom som o tom nikdy nepovedala. Vedela to len Lívia a tí dvaja chalani. Neskôr som to vyrozprávala aj Markovi. Jemu som mohla povedať všetko, nie ako svojim rodičom.

Neskôr som chodila s Paľom. Mal sedemnásť a tiež sme spolu spávali. Síce len tak raz za mesiac, ale dialo sa to. Rodičia o mojom sexuálnom živote nikdy nič nevedeli. Otec pije, veľakrát surovo zbil mňa i mamu, hrubosť je u nás na dennom poriadku. No a mama je neustále v robote. S otcom sa len hádajú a moja otvorenosť k nim by priniesla ešte väčšiu galibu, ako keď som mlčala. Mama naháňa peniaze, aby sme prežili, otca zaujíma iba pohárik. Čo je ich do života ich mladej dospievajúcej dcéry?

Mená a priezviská spomínaných chalanov vám môžem nadiktovať. Áno, pán prokurátor, vošli do mňa penisom a akt prebehol. S frajerami viackrát, s tým, ktorý ma znásilnil, sa to stalo iba ten jediný raz. Všetci spomínaní chalani vedeli o tom, že som nemala dovŕšených pätnásť rokov, – povedala Nat bez prerušenia sudkyňi.

V súdnej sieni, ktorá bola nabitá na prasknutie, bolo čoraz tichšie. Aj tí najzhovorčivejší novinári začali vnímať, že z jednej dorážanej duše tu teraz vyvrelí špinavé usadeniny a patrí sa byť ticho. Že z jedného stromu začala vytekať očisťujúca miazga a to je ten jediný spôsob, akým sa môže mladým nesprátnikom prihovoriť a povedať im, že to nesmierne bolelo a ešte aj bolí. Nech už do nej nikdy nezatínajú sekerou ani penisom, že chce na jar kvitnúť, v lete rásť, na jeseň prinášať ľuďom plody a v zime snívať znova o jari. Chce sa tešiť z vtákov, hmyzu, vetra, dažďa, zo snehu a slnka. Chce ŽIŤ!

– A potom sa zjavil Marko. Počúval ma, radil mi ako skutočný priateľ. Cítila som, že sa so mnou niečo deje, ale bála som sa dať najavo svoje city, pretože Marko bol starší a z pohľadu fanúšičky jeho hudobnej skupiny som ho do veľkej miery vnímala aj ako osobnosť. Zamilovala som sa do neho a aj on do mňa. Celé naše zblíženie prebehlo vďaka veľkej vzdialenosti našich bydlísk v neuveriteľnej atmosfére čistej a postupne narastajúcej lásky. Opakujem, milovala som sa s ním a ešte veľakrát budem. Naše duše si totiž povedali *áno*. Porodím mu deti, budeme ich spolu vychovávať tak, aby nedali vždy slepo na pravidlá spoločnosti, ale rešpektovali v prvom rade zákony lásky. Ten človek, – povedala Nat, otočila sa na mňa a ukázala na mňa prstom, – je jediná bytosť na tejto planéte, ktorá mi dala najviac lásky v mojom ubolenom živote. Je to človek, ktorého chcete poslať za mreže, ale práve on mi ukázal, ako treba vstúpiť do života, ako byť férový k ostatným, cítiť si pravdu, byť čestný a prijímať pády s pokorou a odpustením. Je to duša, ktorú nesmierne ľúbim, a ako on, tak aj ja odmietam používať na opis nášho telesného splynutia výrazy, ktoré sa mi snažíte podsúvať. Práve ľudia, ktorí tieto slová vyslovujú, by sa mali pred týmto váženým súdom hanbiť, že urážajú lásku. Ďakujem, že ste ma nechali dohovoriť, – dokončila svoju výpoveď Nat.

Jej reč sa snažila obžaloba veľakrát prerušiť, ale sudkyňa si to chcela vypočuť celé. V jej očiach sa opätovne objavili dcéry a strach z objavenia reality života dnešnej mládeže. Prelaknutie, kam ich táto spoločnosť a rodičia s ich prevráteným hodnotovým rebríčkom dohnali. Veď kto iný bol za to zodpovedný, ak nie ľudia, ktorí im svojím konaním dávali návod na život? A spoločnosť zatiaľ generálom pripínala ďalšie medaily za zabíjanie, zatiaľ čo s opovrhnutím pozorovala bozkávajúci sa pár mladých ľudí v parku, pretože to presahovalo jej mravné škrupule. Zabíjanie bolo prijímané s úctou, láska odmeňovaná potupou.

Predstavitelia vlád štátov rozprávali o mieri, ale sypali milióny peňazí do zbrojenia. Keby chceli mier, zrušili by všetky armády. Tie vlády však v skutočnosti chceli vojny a zabíjanie. Všetko bolo naopak.

Prokurátor sa najprv prechádzal ako nahneváný lev, ale po napomenutí sudkyňou si namosúrene sadol do lavice. Natáliin otec v polovičke prejavu svojej dcéry odišiel. Možno sa za tie pravdivé slová nesmierne hanbil, ale možno ho naplnila totálna zlosť a namiesto toho, aby zasa niekomu ublížil, radšej zmizol ako gáfor. A možno len dostal chuť na poldeci, všetko bolo možné. Na chvíľku ma prepadli obavy, či ju v opitosti znova nemilosrdne nezmangľuje. Natina mama neprestajne vzlykala. Veril som, že to všetko konečne pochopila. Prvý krok mala za sebou. Dom spadol, nezostávalo nič iné, ako začať kopáť základy na nový.

Ako Nat dopovedala posledné slovo, celá sála na pár sekúnd onemela. Bolo počuť iba tlkot srdc. Nastalo také ticho, že keby nejakej žene spadla umelá mihalnica, všetky uši by to začuli. Pár bytostí si možno uvedomilo, že sa zúčastňujú na poprave lásky v priamom prenose, aj keď vinníkmi sú všetci okrem mňa a Nat. Na klát sa kládli nepravé krky. Mali tam skôr položiť neaktuálny súbor zákonov tohto štátu nestíhajúci na túto kauzu. Niektorí chceli, aby sa to rýchlo skončilo v môj neprospech, nech sa už nemusia rýpať v tej hnisom páchnucej rane. Veď bol jednoznačne porušený zákon a niet ďalej čo riešiť. Svoje dostanú aj tí ďalší chalani, ktorých sa to odteraz začalo bytostne dotýkať. Howg!

Keď sa posledná hláska Natinych slov párkrát odrazila od stien miestnosti, otočila sa moja milovaná smerom ku mne. Naše oči sa stretli. Plakal som a následne na to začali slané perly stekať aj po jej lícnych jamkách. Presne tých, ktoré ma pri prvom stretnutí tak očarili. „Ach, tie tvoje jamky, Nat. Budú mi vo väznici chýbať. Odkedy ich poznám? Ako keby sa toto všetko už raz stalo pred tisícročiami. Déjá vu? Vtedy sme ten level neprešli? Neboj sa, v tomto živote to prekonáme... Kedy som videl tie tvoje jamky prvýkrát? Koľko sa odvtedy roztopilo snehu v mojej milovanej Malej Fatre? Koľko umrelo sŕn, vyfalo sa stromov a narodilo mladých jazvecov, kým sme sa my dvaja stretli a prežili toto všetko? Veď je tomu už viac ako rok...” sumarizoval som čas, ktorý ubehol ako voda z roztápajúcich sa cencúľov.

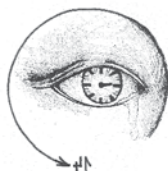
„Ach, milovaná, čo si to dorobila? Musel prísť tento duševný striptíz, aby sa pohli lady v zamrznutých srdciach? Museli ťa títo vlci lační po škandáloch dohnať až k tomuto? Koľko ľudských životov sa kvôli tomu zmení? A možno sa to pre ne ani neskončí dobre... Kvôli mne si to robiť nemusela. Písal som ti predsa, že mi bude čťou sedieť za pravdu a lásku,“ posielal som jej cez pohľad ľútostivé vety.

„Milovaný, veď toto si ma naučil ty. Ja som iba vyslovila čistú a holú pravdu, nič viac. Pravda je iba iný odlesk lásky, tak už neplač a prijmi to. Keby som to nevyslovila, nemohla by som si dnes v pokoji ľahnúť a zaspať

ako čestný človek, ktorý konal v súlade s vyššími pravidlami, aj keď tak čelil nevôli všetkých. Ak človek ľúbi všetko živé, nedokáže klamať, mal si pravdu, levík. Naši anjeli aj Boh bohov sa teraz na nás zhora usmievajú. Vidiš ich? Pravde bolo dané zadosť. Možno tento proces otvorí veľa rán, no omnoho viac ich zahojí a mnohým v budúcnosti určite pomôže,“ prišla odpoveď od Nat.

Koče sa zvyknú predbiehať. Koče sa zvyknú niekedy aj rozbiť. A občas koče zhoria pre dobrú vec a potom stíchnu, aby mohli trochu porozmýšľať. Nad slovami kolies...

Dostal som tri roky nepodmienečne. Ako doznel zvuk úderu kladivka o podložku, starec sa dotkol klapiek a vylúdl tak cez ne prvý ston klavíra.

Vial jemný vánok, ktorý voňal májom. No vo chvíli sa zmenil na príjemný horský prúd a niesol ma správnym smerom za správnou vecou. Cítil som to pórom každej myšlienky. Míňal som doliny, vymleté skalné korytá aj husté lesy, nad ktorými sa pýšili posledné jemne zasnežené vrcholce vysokých pohorí. Všade zneli lubozvučné sláky. Dobre som tie melódie poznal. Zložil ich autor, ktorému sa počas jeho života všetci smiali, hlavne vtedy uznávaní umelci. Avšak dvesto rokov po jeho smrti sa už jeho busta nachádzala vo všetkých dôležitých svetových múzeách. A kde boli „umelci“ tej doby? Vzal ich čas a namiesto nich teraz na vetvách smrekov tancovali noty skromného génia. Všetko bolo naopak.

– Poď, ukážem ti peklo i raj, – prihovoril sa mi znenazdajky neznámy hlas.

– Je to potrebné? – bránil som sa jemne.

– V tvojom prípade priam povinné, – odpovedal hlas.

Vzlietli sme. Krajina zakrátko potemnela, ale stále ju dostatočne osvecovali hviezdy. Vošli sme do krásnej ozdobenej záhrady, ktorá bola v područí silnej žiary luny. Už sme neleteli, ale kráčali. Všade boli zrkadlá, ale seba som v nich nevidel. Tancovali v nich iba tie množstvá okolostojacich a debatujúcich ľudí. Napriek tomu, že celá scenéria bola mystická a temná, vládla tu pozitívna energia. Peklo to určite nemohlo byť, ale na raj mi to zasa pripadalo príliš šedivé a ponuré. Krásne oblečené služobníctvo všetkým rozdávalo zo strieborných podnosov nápoje v honosných pohároch z brúseného skla. V ovzduší bolo cítiť vôňu pečeného mäsa, všade bola hmatateľná hojnosť a pohoda.

– Sme v krajine večného poznania, – oznámil mi hlas.

– Pripadáš ti ako fanúšik Harryho Potera? – odvetil som pohotovo, lebo s Hobitom na hrudi som nikdy nezaspával.

– Tu máš, vypi túto čašu presladkej krvi, – podával mi tajomný hlas pozlátený pohár.

– Prepáč, ale na krv som ja nikdy nebol. Už v ranom detstve som otco-

vi jasne naznačil, nech mi do raňajších müsli krv nedáva, – snažil som sa byť stručný, jasný aj zábavný. Keď zistil, že mu narúšam teatrálnosť a vážnosť situácie, trochu posmutnel.

– Keď to vypiješ, na veky vekov v sebe zastavíš údel času. Už nikdy nepocítiš strach zo straty hmotných statkov, staroby, z neistôt a z blížiaceho sa konca. Kalvária tvojho osudu sa zastaví. Vlci prestanú vyf a temné sily o teba stratia záujem. Prestaneš byť súčasťou nárekov báji a smrť ti prestane spievať do uší trojhlas. Tvoja duša nájde pokoj, – lákal ma.

Trhlo mi rukou, že sa po čaši načiahnem. Jeho slová zneli vábivo. Keby sa mu tak netriasla ruka, asi by som ten obsah mal už dávno v sebe. Chytil som pohár a priložil si ho k perám.

– Pi, budeš kráľom! – šepkal mi tešiaci sa hlas.

Zaváhal som. Vždy spozorniem, keď ma začne niekto do niečoho tlačíť. Robím to podvedome, mám na to obzvlášť citlivo nastavenú anténu. Chvilku som rozmýšľal a nakoniec som mu rázne odvetil:

– Nie, ja chcem zostať pážatom! – dopovedal som a rýchlym pohybom položil čašu na hustý mach.

– Koho tu zasa lanáriš, ha?! – zahrmel spoza nás ďalší, no v porovnaní s mojím terajším spoločníkom, oveľa silnejší hlas. – Zmizni dedo! – zaručala nová postava na scéne.

Môj doterajší sprievodca sa vyparil ako slina z námestia. Nový parták prenikavo smrdel peklom. Pri narodení určite dostal od Boha do vienka husté eso, pretože vzbudzoval veľký rešpekt.

– Za čo si tu? – spýtal sa ma priateľským hlasom obor.

– Za lásku, – odvetil som.

– Večný hlad, nie je v tom žiaden trik, – usmial sa na mňa. – Uletel si na chémii inej osoby? – vyzvedal.

– Nie hocijakej! Pre mňa výnimočnej divy, kúzelnej vamp... rozprávajúcej víly, ktorej srdce bolo vymodelované z dobra... – snažil som sa o opis nemožného.

– Kokotina ako gumený papier! Za lásku sa nesedí. Klameš! – povedal a ostro sa na mňa pozrel.

– Na Zemi je všetko naopak. Tam sa pyká za súcit, dobrotu i za lásku. Ľudia sa tam vyzdvihujú za vraždenie, okrádanie a zlobu, – vysvetľoval som.

– Ááá, tak ty ideš zo Zeme? Tak to všetko vysvetľuje, – upokojil sa parták. – Ako sa cítiš? Potíš sa? Nedá ti spať? – neustále vyzvedal.

– Hodil som si na hrb ťažké bremeno. Je to kyslé, sladké, biele, čierne, chladné, horúce, zlé i dobré. Je to boj... ale krásny. Dal by som čokoľvek, či by to bolelo alebo nie. Mali sme svoju slobodnú zem, územie dobra, ale

pažravá ozruta menom spoločnosť tasila meče zákonov a ukradla nám zo srdca harmóniu i smiech, – vyslovil som.

– Bojoval si? Kričal si? Bil si sa? Šiel si ako bojová loď? Vrela ti v žilách krv? Vzal si pušku a šiel von, nech to stojí, čo to stojí? Urobil si všetko, aby sa to utrpenie skončilo?! Napchal si do tej vzbury svoje srdce, temperament a šikovnosť? Zostal si chlapom?!? – kričal na mňa čoraz viacej obor.

– Nie, – vyslovil som ticho. – Myslím si, že proti prúdu príde prúd, – dodal som po chvíli. Pripadal som si zrazu ako vzorový slaboch, no ináč sa mi odpovedať nedalo. Môj spoluparták neodvetil nič, stále mlčal a tak som ešte dodal:

– Systém je kráľovský bordel...

– Správne. Prijal si to, nemohol si inak, – prekvapila ma zrazu jeho pokojná odpoveď. Všetku tú zlobu v predošlých otázkach na mňa len hral, proste ma skúšal.

– A za to som si vyslúžil raj? – musel som sa spýtať, lebo som chcel konečne vedieť, kde to vlastne som.

– Sme v pekle, – otočil sa na mňa s úsmevom na perách obor, zatiaľ čo nám dve krásne slečny hore bez podali ďalšie dva sklenené poháre očarujúco voňajúcej medoviny.

– V pekle? Čakal som niečo strašné... – uviazol mi hlas v trenkách. I keď som sa tam cítil viac než príjemne, bol som predsa len v pekle prvý raz.

– Aké strašné? Peklo je peklom a hotovo! Nie je žiadne krajšie či škaredšie. Jááj, ja som zabudol, že ideš zo Zeme. Tam všetci očakávajú, už tomu rozumiem, – upokojil sa parták.

– Dal by som za ňu všetko, – začal som nariekať.

– Už sa opakuješ. Mne a týmto ostatným bytostiam to hovoriť nemusíš. Všetci sme si tým už prešli. Vyplať sa, je to iba tvoja farcha, nikoho iného, – povedal.

Chvilku sme mlčali a keď som sa po minúte otočil na stranu, kde predtým sedel obor, už ho nebolo. Svit mesiaca začal slabnúť. Záhrada, lúky a lesy zmizli a mne sa rozbúšilo srdce. Niektorý začal meniť kulisy okolia a nepovedal mi, že mám zavrieť oči, lebo ma celkom pravdepodobne môže od prekvapenia šľahnúť o zem. V hrudi mi bil zvon. Čo zvon – obrovský batyskaf to bol!!! Oheň cez kúdol hmly rozpúšťal ľadovú krásu a mne sa v pare začala konkretizovať postava zatínajúca krompáč do stuhnutej zeme.

Bol to Marko, moja posledná inkarnácia na Zemi. Bol som to ja. Ved kto iný si mohol hľbiť hrob?! Tupý čakan drzo odskakoval od tvrdej zeme a ani lopate sa nechcelo žuť tú polozmrznutú zeminu. Z tváre mi padali slzy a mrzli skôr, ako sa odlepili od líc. „Ach, ja naivný. Chcel som peklo premeniť na raj. Za to sa pyká,“ triedil som si myšlienky. Pustatinou zatiaľ dula

fujavica a pichala ma cez všetky diery ošumelého a na tú obrovskú zimu nedostačujúceho oblečenia. Nič tam nebolo, len holá vymrznutá pláň a jeden uzímený stroskotanec.

– Čo robíš? – spýtala sa ma príroda.

– Píšem závet pre tých, ktorí už nebudú, – odvetil som jej pokorne a stále som neprestával kopáť jamu pre moje podchladené telo. – Radšej nech zhynie ľudský rod, ako by mali vymrieť zvieratá, lesy, rieky, oceány, pohoria a rastliny. Už dávno si, milovaná príroda, mala použiť právo veta, – dodal som.

– Si blázon, musíš sa ešte veľa učiť, – zasmiala sa mi príroda nečakane do tváre.

– Čakal som väčšiu vďačnosť, – odvetil som jej, prestal kopáť a otočil sa k planine zahalenej do rannej hmly.

– Stále niečo očakávaš. Už pochop, že všetko je tak, ako je, – odvetila mi príroda.

Nevedel som, čo jej mám povedať. Na tomto druhom svete sa všetci nejako opakovali a ja som tomu zatiaľ nerozumel. Dobré som vedel, že všetko je naopak, nemohla ma prehovoriť a tak som nereagoval.

– Dobré, keď tak chceš, ja ti tú vďačnosť dám. Pošlem na teba osí roj, – povedala príroda.

– V tejto premrznutej tundre? Osy? Jedla si hříbiky? – spýtal som sa jej.

– Ach, to vaše ľudské očakávanie... Áno, osy v tundre. Čo je na tom?

– Čo máte stále s tým očakávaním? Dajte mi pokoj s vašimi halucináciami, – bránil som sa.

– My nič nemáme. Vy stále niečo máte, – odvetila mi pokojne príroda.

Boli to posledné slová, ktoré som od nej počul. Snád nemusím dopodrobna opisovať, čo ma obklúčilo a nemilosrdne začalo bodáť. Lietajúci vak veľký ako dospelý býk, premiestňujúca sa ničiaci čiernota. Presne tak. Vianoce v lete, osy v tundre! Puchol som ako bruško afrického dieťaťa od hladu, ktorému nepomohlo ani stále chlípajúce vody. Telo sa mi do troch minút zdvojnásobilo a mierne odrazilo od zeme. Premenil som sa na balón a jemne sa začal vznášať v povetrí. Do pol hodiny som trielil k nebesiam rýchlosťou stíhačky. Prefal som oblaky, rozrazil nebeskú bránu, dopadol tvrdo na zem.

– Konečne v nebi! – olizol som šeptom dlážku.

Tešil som sa na raj ako malý chlapec. Vedel som, že na takéto okamihy sa proste nezabúda. Pomaličky som sa postavil, upravil si nohavice a vzpriamal sa, nech majestátnosťou svojho tela vyrazím všetkým dych. Otvoril som oči naplno.

Prokurátor súložil so sudkyňou. Práve s tou osobou, ktorá mi ako sexuálnemu deviantovi odklepla niekoľkoročnú dovolenku v base. Dával ju na barana a ona mu klačiac na štyroch poslušne vzdychala do rytmu. Obrovské, tukom naplnené prsiská jej ovisali k zemi a jej dcéry ich nadržane omakávali. Každá jedno. Vzadu v kúte zatiaľ jej zaťovia masívne mas-turbovali držiak v dlaniach žilnaté penisy túžiace striekať. Na tvári nemali nič, iba výraz zvrátenej chtivosti.

Skrútil som hlavu na opačnú stranu. V tmavom rohu bol v putách o rebriny priviazaný Budha. Na hlave mal rohy.

– Besný kokot! – završtal na mňa.

Trhlo ma. „Do piče, ak tu ešte raz niekto vysloví niečo o očakávaní, rozkopem mu gule,“ začínalo to vo mne vrief. „Toto je akože raj?! Ratzinger, ty luhár! Pápež jeden prašivý a klamársky! Vrátim sa po teba na Zem a zavesím ňu za vajcia do prievanu! Hneď sa začneš na svoje ovečky usmievať a prestaneš sa hrať na pozemského trpitela, ktorý sa tvári, že smiech je hriech. Obratom začneš žiť, pretože tu v nebi všetkých čaká iba ľudskými očami videné veľké sklamanie! Už odteraz ľudí radovať sa, tancovať, smiať, spievať a tvoriť priamo na Zemi. Nerob z nich mŕtvolu, dobre ti radím! Ľudia prišli na svet žiť, milovať a tešiť sa v prítomnom okamihu a nie stále čakať na zajtrajšok alebo na súdny deň. Prosím ňu, neber im život cez tie všetky nesmieš! Raj je jedno veľké klamstvo. Viem to! Som v ňom a nestačím sa čudovať. Zlaté peklo!!!“

– Nevšímaj si ho. Chytil včera amok, tak som ho priviazal, – kráčal ku mne Kristus. V jednej ruke mal vodné bongo vyrobené z vodovodného kolena, druhou ukazoval na Budhu. Aj on mal na hlave rohy. – Dáš si so mnou práska? – zaškeril sa na mňa potmehútsky.

– Nie, nie... – zabľabotal som, – nie, ďakujem. Nedám si tu radšej nič. Kedy ide najbližší vlak do pekla? – spýtal som sa ho slušne

Zastavil sa a celý stuhol. Oči sa mu premenili na generátor bleskov. Zjavne som ho mojimi slovami nahneval. Nakoniec tú zlobu nevedel spracovať, napriahol sa a drbol mi facku. Hodilo ma o stenu. Chytil som sa za blčiace líce, vyskočil na nohy a zavreštal na neho:

– Kurva! Jebe ti?!? Keď ti ja jednu pritrkám, tak budeš mať potrebu vyhľadať zo zvedavosti na mape Slovensko! Už ma nebi!! – hučal som na neho, lebo ma vytočil ako more kompas.

– Nikto ňa nebije!!! – začal na mňa jačať Ježiš. – Vieš, čo je bitka?! Toto môj milý!! – vreštal zrazu celý rozzúrený syn Boží. V záchvate hnevu schmatol zo zeme voľne pohodený bič a začal ním v šialenosti šľahať Budhu. Ten reval ako harpya a neustále roztáčal svoj slovný modlitebný mlynček:

– Kokot besný! Kokot besný! Kokot besný! – zavýjal od bolesti.

Asi po desiatich ranách to Jezusa unavilo. Odhodil krvavý nástroj zla a unavene odkvácól. Prisadol si ku mne a vydýchaval sa. Keď sa upokojil, spýtal sa ma:

– Z ktorej si krajiny?

– Zo Slovenska, – odvetil som. Vtedy som už neveril ani tomu, že tie rozky má pravé.

– V čo tam vaši ľudia veria? Myslím náboženstvo, – spresnil Ježiš otázku, kým si hotoval trávu na kúrenie.

– Šesťdesiat percent sú katolíci a deväťdesiat percent alkoholici, – povedal som.

– Alkoholici? Hmm, nepoznám takú cirkev, – odpovedal mi Ježiš. – Džinisti?

– Niektorí džinisti, niektorí rumisti, iní pivisti, – pokúšal som sa byť presný. – Toto je naozaj raj? – spýtal som sa ho nakoniec s malou dušičkou, lebo som sa stále bál, že môžem za moju drzosť schytať pár výchovných rán bičom po zuboch. Hoci som sa trochu viac obával, že si budem musieť proti vlastnej vôli potiahnuť pár očistných šlukov z jeho drogového bongu.

– Čo sa ti tu nezdá? Normálny raj, nie? – odvetil Ježiš s pokojom.

– Všetko je... – chcel som dopovedať, ale skočil mi do úst.

– Prestaň s tou frázou: Všetko je naopak! Už ma s ňou nasieraš. Všetko je tak, ako má byť. Rieky tečú dole z hôr do morí, vtáky chytajú hmyz, aby nakrmili svoje mláďatá, a ľudia zabíjajú ľudí, aby nasýtili svoje mysle. Sneh padá, tráva rastie, ženy vlhnú, deti plačú, list sa oddelí na jeseň od stromu a všetko sa to deje bez strachu a lipnutia.

– A Ježiš, na Zemi známy ako pokorná a pokojná duša, mrská pičujúceho Budhu. Bez zmilovania, ktorému učil celé národy. No poviem ti, čakal som väčšiu ľudskosť.

– Akú ľudskosť? Veď som konal vyššiu božskosť! Nevidel si to? Vy ľudia ste najväčší špekulanti v celom vesmíre. Ja som nezaložil žiadnu cirkev, za to môže Pavol. A všetci tí zlatom obvešaní pápeži, biskupi a kňazi sú lačné líšky oslepené mamonou a ovládané strachom, že prídu o možnosť manipulovať masou ľudí. Majú prejavy preplnené mojím menom a Bohom, ale nejde im o nič iné ako o zahnanie vlastného strachu z prežitia. Klamú a zastierajú. S použitím „svätého“ kapitálu dávajú vraždiť nevinných, kupujú si politikov alebo menia vyhlásenia. Kľučkujú, aby sa prispôbili dobe, ktorá im ušla o sto rokov a oni to zistili viac než neskoro. V žiadnom prípade im nejde o spasenie ovečiek. Keby tomu tak bolo, vlejú lásku človeku do duše a povedia mu, že môže smelo pokračovať v živote, lebo oni mu naň dali technológiu, nech sa teda ničoho neobáva. Ak bude zle, dvere chrámu sú vždy otvorené, môže si prísť hocikedy po radu. Ale čo robia oni? Napichli do každej veriacej bytosti vysávaciu hadicu, ktorou ju spútali a začali ovládať. Cicajú tie zmätené duše výmenou za prázdne sny o raji a tým rozumnejším sa vyhrážajú pekelnou palicou. Bez hanby a výčitiek zdierajú starých ľudí o posledné peniaze a donášajú tak do vatikánskej truhlice zlaté mince poznačené potom a krvou zeme i obetí. To nemá nič spoločné s mojím životným odkazom, nechcem s tým nič mať! Áno, prežil som ukrižovanie a vrátil som sa spať do Indie – do krajiny, kde som predtým nadobudol svoju duchovnú výšku. Môj hrob je v Kašmíre, ale načo je komu táto informácia? Nik by tomu aj tak neuveril. Ľudia nechcú počuť pravdu, ľudia chcú vládnuť a zotročovať. Neprieči sa im pre to zneužívať ani tie najvyššie morálne a duševné pravdy sveta.

– Áno, ľudia nechcú počuť pravdu. Boja sa jej. A keď získajú slobodu, tak prvé, čo spravia je, že hľadajú niekoho, kto by ich znova zotročil. Boja sa totiž niesť zodpovednosť za svoj život, – pritakal som zamyslene.

– Kokot besný! – vsunul sa krvavý Budha ovísajúci z rebrín do našej debaty.

– Je milý, však? Snaží sa s tebou rozprávať po slovensky. Vie však iba dve slová. Poslední Slováci sa dostali do neba v štrnástom storočí. Boli to nejakí valasi, ktorých ešte v mladosti zavalilo drevo v hore. Boli takí mladí, že nestihli popáchať ešte žiadne hriechy. Vďaka tomu sa sem dostali. Tí ho naučili tú vetu. Potom zdúchli dobrovoľne do pekla, nemali sme tu pre nich klobásy, – povedal Ježiš.

– A čo tu jete? – spýtal som sa ho.

– Kuchyňa už tisícročia nefunguje. Nie je pre koho variť, všetci idú

radšej do pekla. Je tu len pár bytostí. Jeme jogurty a sušienky. Už sa mi z nich práši od huby.

– To ti verím, – pritakal som.

– Prestaň s tou vierou, fakt ma rozčuľuješ! – rozhneval sa opäť Ježiš.

Začal som očami pobehovať po miestnosti, lebo som sa rozhodol, že už nevyslovím ani slovo. Keby sa vo mne našiel nejaký rebel a chcel by niečo povedať, jeho slová by sa aj tak zadržli v hrdle. Postavil som si totiž v ústnej dutine dobre vymyslené šibenice. V prípade neuposlušnutia príkazu, by sa tam do sekundy na každej z nich hompáľalo obesené písmenko.

– Choď už radšej, lebo ňa zahrejem bičom. Tam je východ, – ukázal syn Boží dlhým diabolským pazúrom smerom k dverám.

Vliekol som sa ako zbitý pes. „Mal mi ten Ježiš radšej pár naklást, asi by mi bolo lepšie,“ dumal som. Keď som míňal prokurátora, akurát sa dorobil na sudkynino obézne biele brucho. Dcéry stierali semeno zo svojej matky a pažravo si ho pchali do úst. Naplo ma za celý vesmír. Posledné metre som už doslova bežal, dočiahol kľučku, otvoril dvere a vstúpil v nádeji oslobodenia do objatia čerstvého vzduchu.

Žiaľ, balkón tam nebol. Padal som z tretieho poschodia na rušnú ulicu. „Ach, Bože, čo za pičusa, tvojho syna, si mi to poslal do cesty?“ nedával som si už servítku pred ústa. Skutočne ma už týmto kanadským žartom Ježiš dokonale dožral. Kým som capol na dlažbu cesty, spravil som počas pádu jednu otočku. Pár náhodných chodcov zatlieskalo, no po dopade si ma už prestali všímať. „Veď kto by mi v nebi aj pomáhal, všakže? Nemôžem byť taký naivný a čakať v raji dobré duše. Všetko je tak, ako je. V pekle je rajska a v nebi sa nachádzajú iba väzni, ktorí stále oddane a nemo nasledujú svoje sväté veličiny. Zaslepení a neslobodní až do konca života. Ako tam môže byť sloboda, keď je niekto od niekoho závislý? Keď vzhliada k svojmu idolu so spadnutou sánkou?“ dochádzalo mi konečne.

Tresol som presne na chrbát a zostal tam ležať ako doska. Nemohol som hýbať nohami, telo som si od pásu nadol necítil. Dvihol som aspoň hlavu. Rútila sa na mňa namosúrená lokomotíva. Parná stotonová ozruta mala však iba jedno koleso, a to priamo v strede. Metala do okolia rozzúrenú paru ako monštruózny bicykel frčiaci výhradne iba na nenávisť. Chcel som sa s pomocou rúk odviecť niekam nabok, lebo mi mierila rovno medzi nohy, ale v sekunde pri mne boli dvaja liliputáni. Prikľakli mi paže a dlaňami mi držali hlavu i viečka, nech si v pokoji vychutnám svoju smrť na vlastné oči. Tesne pred stretom so smrtiacou mašinériou železa odskočili a mňa pretalo nablýskané koleso rušňa.

Lokomotíva nefahala ani jeden vagón, ale to mi bolo skutočne šumafuk. Keď zmizla, zostali na ceste ležať dve polovičky môjho tela. Nikto

z okoloidúcich mi nevenoval pozornosť, veď v nebi by čakal súciti iba hlúpy, to už som vedel.

– Máš jediné šťastie, že si v nás nezabil to zvieracie, ktoré je v každej živjej bytosti, – prehovorila na mňa druhá polovička.

– A ty si kto? – vonkoncom som už nič nechápal.

– Som tvoje zlé Ja, tvoj Kain a túžim vládnuť hmotným statkom. A ty si Ábel – dych. Len v Biblii dokáže hmota zvíťaziť nad duchovným. Mám dojem, že v reálnom živote to môj pán Satan zaviedol zle. Ja som ten barbar v tebe, ktorého nevypáli ani slnko, ani mráz. Konečne sa mi splnil sen a oddelil som sa od teba, ty odporná dobrá polovička, hehe, – smiala sa mokvajúca časť mozgu ležiaca na ulici vedľa mňa.

– Nikto ňa nechcel zabiť! Sme dva póly, ktoré neustále vytvárajú motivačné pole. Bez teba by som bol slabý. Jeden bez druhého nemôžeme existovať. Nevkladaj v mojom mene klamstvo do slov! – povedal som na svoju obranu.

– V tej slepej honbe za dokonalosťou som ti zavádzal. Ty si naprogramoval takýto sled udalostí. Kvôli tebe sa tu teraz váľame rozmetaní v prachu a špine raja. Keby si nevymýšľal, mali by sme pokoj a mohli sme si užívať peklo. Chcel si zo svojho života spraviť majstrovské dielo a všetko si iba poslal. Ty! – zvrieskla na mňa zlá polovička a symbolicky ma preťala ukazovák.

– Už mám toho všetkého dost! Čo mám spraviť, aby som sa zobudil?

– Konečne zaspí! Prestaň rozmýšľať!!! Alebo vyslov zaklínadlo, hehe.

– Ako znie? – spýtal som sa s nádejou v hlase.

– Nat je prašivá kurva, – diabolicky sa rozrehotala hnusná časť mojej bytosti.

Pristavil sa pri nás nejaký tulák. Pozeral raz na jeden franforec tela, raz na druhý.

– Nie, to nikdy nevyslovím! Som pripravený trpieť ďalej! – vyhlásil som hrd.

Ako som dopovedal vetu, žobrák už sedel pri mne. Chytil do svojich špinavých dlaní rozgníavenú časť toho, čo bolo pred minútou ešte mojou hlavou, a otvoril nenásytne žgriaňu, koľko mu dovolili sánky. Vzdialenosť medzi jeho polozhnutými hryzadlami a mojím okom sa pekelné zmenšovala.

– Nat, ďakujem ti za otvorenie mojich rán. Vždy som bol rebel, nemohol som urobiť iné gesto, ako môjmu Kainovi ukázať, že si viem stáť za svojím až do konca môjho nepodareného života. Nadovšetko ňa ľúbim a aj budem, – chcel som ešte vysloviť a možno sa mi to aj podarilo. Spomínam si na tú hrôzu naháňajúcu udalosť len matne.

Zažmúriť oko som nestihol. Smradľavý žobrák do mňa zahryzol so zvieracou hrubosťou neuveriteľne lačno a neľudsky. Posledné, čo si pamätám, bola stekajúca teplá krv po mojej tvári.

Zobudil som sa celý spotený. Otvoril som oči a pozeral nehybne asi tri minúty do stropu. Keď sa naplnil môj hrnček odvahy, otočil som hlavou a pozrel na budík. Boli štyri hodiny a dvanásť minút ráno. Ešte ma triaslo. Miloval som Ježiša ako bytosť, ktorá sa svojím životom pokúsila ľuďom otvoriť oči, a tak som nechápal, čo za obrazy sa mi to premietli.

O päť tridsaťsedem po štvrtej som vstal, zapol počítač a napísal Nat mail: „Milovaná Nat, líčko moje zbožňované, bozkami kropené, už som to všetko pochopil. Mal som očistný sen. Bol strašný, ale všetko mi našepkal. Nič nie je naopak, ako som neustále tvrdil. Všetko je tak, ako je a všetko bude, ako má byť. Všetko sa stane, ako sa má stať, všetko bolo, ako malo byť. Raj je rajom a peklo peklom, aj keď nikto by nepovedal akým. Nič nie je dokonalé, ale aj tak je všetko božské. Rodíme sa ako božské bytosti, sme cisári, no tvárime sa a robíme zo seba žobrákov. Síce krásne oblečených a materiálne bohatých, no napriek tomu žobrákov. Začíname umierať hneď po narodení. Niektí s úsmevom a niekto zamračený. No ja chcem umrieť v smiechu!!! Keby sa človek zastavil, mohol by začať konať niečo pre svoje vnútro. Takto robíme síce veľmi veľa, ale nekončiaca činnosť sa stala našou nečinnosťou – zostávajú po nás veľké stavby a obrovské čísla na bankových účtoch, ale všetko je to iba pre materiálnu časť osobnosti. Duša nevyžije z peňazí a fyzické telo nemôže žiť z osvietenia. Treba nastoliť harmóniu, nech si obidve strany podajú ruky práve v presnom strede bežeckej trate.

Kolko ľudí, tolko ciest k Bohu. Nič neodmietajme, všetko použime. Všetko je cenné, na všetkom záleží. Keby tomu tak nebolo, život by nám to nedal. Aj keď sme unavení, nespokojní a zničení a strácame energiu, aby sme sa očistili, aj tak má všetko svoj zmysel. I žeriov nadobúda význam len vtedy, ak nesie bremeno. Keď sa teda ľudské bytosti rodia neuveriteľne silné, je otázkou času, kedy prídu zafaškávajúce skúšky a tie konečne naplnia zmysel našich životov! Život bez útrap by bol len premárneným narodením!

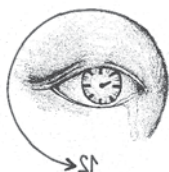
Už nejdem bojovať, neodvolám sa, lebo keď túto prekážku obídem, dostanem ju vzápätí znova, ale v inej forme, až kým si ju čestne neodžijem. Ja som ju počas tejto noci prijal. Došlo mi, že mi nikto nemôže ublížiť. NIK, rozumieš? Je to neuveriteľné zistenie. Jednoduché, no pritom také zložité na pochopenie a skutočné prežitie. Aj keby mi zobrali majetok, ponížovali ma, navymýšľali ešte viac klamstiev a potom ma naozaj zavreli do väzenia – slobodu mi aj tak nezoberú! Môžu ma iba zabiť, ale na to sú oni takí slabí,

aký som ja silný tú smrť prijať s poďakovaním a pokorou. Nedokážu mi vojsť do duše a rozorvať lúku lásky a pravdy, ktorá mi tam rastie. Vieš, čo tým myslím? Už sa nebojím! Ničoho! Som nad tým všetkým, prijal som to! Ach, Bože, ďakujem ti za všetko, za všetky rany! Možno som sa zbláznil, ale po dlhom čase ma naplnil neskutočný pokoj, neotrasiteľný mier, vesmírne šťastie a plnohodnotná radosť. Znie to asi paradoxne, lebo o pár mesiacov si navlečiem väzenský mundúr...

Chápem, prečo ľudia rozmýšľajú a konajú tak, ako konajú. Odpúšťam im a dokonca im veľmi ďakujem! Neustále niečo hľadajú, pritom majú všetko na dosah ruky. V sebe! Stačí do seba vložiť dľaň! Už nikdy nezapochybujem o vlastnej sile! Je neuveriteľné, aký zdroj má každý z nás vo vnútri seba, no len málokto sa snaží ten pozitívny generátor nájsť a zapnúť. Verím v kúzlo dobra a lásky a práve táto viera postavila na tej lúke vo mne malý domček. Je tam aj slnkom zaliata záhrada po ktorej behá huňatý hravý peso a batolia sa tam aj naše krásne zdravé dvojčatá. A si tam ty, môj láskykvet.

Niet takej sily a autority, ktorá by čestne súdila naše viny. Spravodlivosť zákonov je iba klam, lebo ju vytvorili ľudia. Tento pozemský výmysel v službách večnej viny mi môže vziať všetko, len nie tú lúku! Tá lúka je všetko!!!

Nat, si môj hrubý ľad a ja na tebe stojím v strede obrovského jazera počas leta. Každú noc budem prosiť mojich anjelov, že ak mi ťa niekto vezme, nech mi ťa potom vráti. A ja viem, že sa znova stretneme... Raz budeš moja žena a spravím ťa šťastnou. Milujem ťa, tvoj Marko“

11. sekunda

Najkrajšie vety sú bez slov

Keď rádio zahlásilo ôsmu hodinu, usúdil som, že všetci normálne pracujúci ľudia už dávno vstali. Zavolať som môjmu advokátovi:

– Dobrý deň, tu je Marko.

– Pozdravujem vás. Nebojte sa, už to idem písať, myslím na vás, – povedal rýchlo.

Predstavoval som si ho, ako vo svojej kancelárii začal v stohoch papierov náhlivo hľadať môj spis.

– Práve kvôli tomu vám volám. Neželám si, aby ste podali moje odvolanie, – povedal som pokojne.

– Našli ste si iného zástupcu? Mohli sme sa najprv porozprávať, – trafil vedľa vždy slušne oblečený a distingovane sa vyjadrujúci pán, ktorého mi odporúčili známi.

– Nie. Nebudem už hľadať nikoho, – povedal som.

– Uvedomujete si následky?

– Áno. Pôjdem do basy a odsedím si to. Nijaké následky a predsledky neexistujú. Sú iba skutočnosti, – vyslovil som pevným hlasom.

– Čo peniaze? Je tam nezaplatených okolo tisíc eur.

– Vypíšte šek, zajtra sa preň zastavím. Ak tam nebudete, nechajte ho u sekretárky. A vari ste si mysleli, že by som vám zostal dlžný?

– Nie, nie, to v žiadnom prípade! Verím vám... vo všetkom, – odvetil mi zmätene.

– Ste príliš upätý, pán Koloman. Človek by mal život žiť, nie sa stále o niečo báť.

– Máte pravdu. Tak ako vo všetkom. Chcel by som sa vám za všetko poďakovať, – povedal.

– Za čo? Že som nezačal chodiť s vašou dcérou? – pokúšal som sa o žart.

– Ja mám dvoch synov. Nie, za to... ako sa staviate k svojmu osudu.

– Nie je žiaden osud. Veci sa iba dejú. My len kráčame ulicou a vrážame do otvorených zásuviek plných úloh, ktoré ešte nemáme v sebe vyriešené. Nieкто je šikovný a obratne sa vyhýba povinným priečinkom, ale ďalším

narodením sa znova vráti na začiatok štartovacej čiary a aby nešpekuloval, bude mať zaviazané oči šatkou. Iný človek zásuvku v slabosti vysype namiesto toho, aby ju poupratoval, a s pochopením rébusu regulérne a na dobro zasunul. Pri ďalšom kole ju nájde opäť otvorenú. No a ja som sa rozhodol, že túto lekciu si dokonale prežijem a uzavriem ju férovo aj so zásuvkou.

– Držím vám palce. Ak si spomeniete, ozvite sa mi. Budem nesmierne potešený, – vyslovil môj bývalý advokát.

– Napíšem vám. Budte šťastný, – odvetil som mu a vypol hovor.

O päť minút som stále sedel v kresle a mal za sebou ďalší telefonát. V práci som dal výpoveď a čestne sa priznal, čo ma čaká. Šéf sa ma snažil prehovoriť, že to môže ešte nejaký čas trvať a bude pre mňa lepšie byť medzi ľuďmi. Požiadal som ho o zostávajúcich jedenásť dní dovolenky a o ukončenie pracovného pomeru. Odvetil mi, že dovolenku mi síce vypíše, ale padák zatiaľ neprijíma a mám o tom počas tých dvoch týždňov rozmýšľať.

Ľudia si nahovárajú, že človek, ktorý sa nesmeje a nerobí srandičky, je automaticky smutný. Pýtajú sa ho: Čo sa ti dnes stalo? Si akýsi smutný. Niečo vážne? Mňa čakalo väzenie a nemal som už nijaký príjem. Okolie by sa stavilo, že by sa z neho mala stať zronená ľudská troska, životom dokaličený obal s deravou a vyfúchanou dušou. Ja som sa však vo vnútri usmieval. Ešte včera by som tvrdil, že všetko je naopak. Dnes som však dobre vedel, že je to proste tak.

Pochopil som, že bolí, keď duša rastie. Veľmi. Ako keď vám v detstve rastú končatiny. Rozpínate sa a fyzicky trpíte. Duša sa tiež bráni, lebo nechce ísť do nového prostredia, v tom starom už totiž všetko pozná. Má svoje finty, vychodené chodníčky, skratky, je obratná, len tak ju niečo neprekvapí. Do nového nezmapovaného prostredia sa jej samozrejme nechce. A tak pošle tisícku pešiakov v podobe otázok, ktoré dokonale útočia a nedajú sa odbiť jedným slovom. Neustále sa k vám vracajú ako hladný žobrák v Manile a toto dobre vycvičené vojsko vás dotlačí do stavu čistej bezradnosti.

Ste zúfalý, prirovnanie k depresii je nedostačujúce. Duševná transformácia vás dozenie na dno beznádeje. Obrana duše pred vstupom do vyššieho poschodia poznania býva väčšinou v znamení čistého chaosu. Všetky dávno vyriešené otázky sa znova prebudia a začnú do vás opätovne strieľať. Najviac vás dostanú najmenšie malichernosti, ktoré sa vrátia s agresivitou pijavíc. Stratíte zem pod nohami, celá vaša stabilita sa otrásie. Preľaknete sa, že ste sa zbláznilí a vrátili o desať rokov nazad. Ale držte! Je to posledné štádium kopania zomierajúceho psa. Netrvá to dlhšie ako

pár dní. Jediné, na čo sa v tomto období môžete bude, že začnete veriť, že trpíte nejakou duševnou chorobou s nechutne dlhým latinským pomenovaním. Pritom to bude len posledný pokus mysle nevetročiť do nového sveta, kde bude zo začiatku bezradná, nepoužiteľná a donútená začať sa znova učiť. Nikomu sa nechce učiť, lebo to bolí. No bolesť je rast. Strach vyvíjajúcej sa duše je logický, ale nemôžete dosiahnuť extázu, ak neprejdete utrpením. Aj zlato sa čistí ohňom. A toto všetko som mal teraz za sebou. Pochoopil som celú vnútornú bolesť posledných dní. Bola to záverečná lekcia pred novou etapou fungovania na vyššej frekvencii.

Dostal som zdravý hlad, obliekol sa a vyšiel do potravín. Tešil som sa, že tam stretnem neprívetivé predavačky, večne lamentujúcich dôchodcov a ohováračných susedov. Pochválil som mladú predavačku, že jej to dnes skutočne pristane, a kúpil fľaškové pivo bezdomovcom, ktorí sedeli na lavičke pri vchode do obchodu. Doma som si spravil šalát z čerstvej zeleniny, nakrájal na tanier tvrdý syr so šunkou a popri čítaní knihy bezstarostne zmazal esemesku od Slava: „Marko, mrzí nás to, ale musíš ísť z kapely von. Veci, ktoré si narobil, majú nedorozumenia následky a my si už nemôžeme dovoliť, aby na to kapela doplácala. Opatruj sa a ďakujeme za všetko, čo si pre našu spoločnú vec vykonal. V mene celej kapely Slavo.“

Ešte pred dvanástimi hodinami by som zareagoval ináč. Nie, nenadával by som a ani neodpísal Slavovi niečo nízke, vyčítajúce, prosebné, vydiarčské či urážlivé. Ale určite by som aspoň zatelefonoval Peťovi a spýtal sa ho, či mi to nevedeli povedať priamo do očí, ako by sa na priateľov patrilo. A bol by som sklamaný. Tá správa by ma určite poslala do bolesti a otázok, či som vlastne ešte na niečo súci, či mi niekto ľudia v živote ešte uveria a čo som to vlastne za žijúcu atrakciu. Zobrala by mi proste posledný výdych z pier.

Ale teraz sa už nebolo nad čím zamýšľať. Proste to tak bolo a hotovo. Mali právo sa rozhodnúť a oznámili mi to takou formou, akú uznali za vhodnú. Zobral som ten kyslý koláč z taniera a spokojne ho zjedol. Prešiel cezo mňa ako pohladenie vetra, ktorému som z otočky poďakoval za ochladenie. Potom si tú udalosť uchmatla pani Minulosť a už s ňou aj bežala do svojej zapratanej jaskyne, aby si ju tam uložila.

Žal som pocít pochoopenia a ten mi nemohol zobrať nik. Byť zaliaty svetlom, je stav duševného golema s guľôčkou harmónie vrazenou do čela. Šém pokoja mysle. Niet sily, čo by vás stiahla na zem. Ste ako drak – slobodný, letiaci s úsmevom na perách a dobre si uvedomujúci, že sa musel vydať na cestu, lebo bez toho by nedosiahol cieľ. Počítate aj s tým, že sa možno utopíte v nekonečnom oceáne, ale na rozdiel od niektorých rýb ste aspoň napli krídla, lebo ináč by vám nedalo zaspať.

Zazvonil telefón.

– Chcem vám pomôcť, – ozval sa hlas z druhej strany linky.

– Máte dojem, že žiadam alebo potrebujem pomoc? – spýtal som sa veselo a zároveň prekvapene do telefónu.

– Viem, čo prežívate. Zažila som niečo podobné. Len s tým rozdielom, že môj priateľ nešiel za to do väzenia.

– Kto ste, akú máte farbu očí a odkedy predávate cez telefón hrnce? – nechcel som sa vzdaf žartovania.

– Vlastným právnickú kanceláriu v Žiline. Mala som šesťnásť, keď som svojim rodičom oznámila, že už dva roky chodím so štyridsaťročným mužom. Dostala som od otca takú bitku, že som si tri dni nemohla sadnúť na zadok, – povedal vážnym tónom neznámy ženský hlas.

– Ste teraz spolu? – vyzvedal som.

– Nie. Po siedmich rokoch sme sa rozišli. V dobrom. Zostali sme veľmi dobrými priateľmi. To on ma dnes ráno zavolať na kávu a pripomenul mi váš prípad, pretože ja som ho vnímala z tlače iba periférne. Bulvár dvakrát nemusím. Je to seno pre hlúpe stádo.

– No dobre, takže sumár: okrem sentimentálnosti tu pôjde aj o peniaze, však? – snažil som sa v tom rozhovore nájsť štrbinu.

– Nie. Spravím to všetko zadarmo. Zaplatíte iba kolky a súdne poplatky, môj čas a robotu si rátať nebudem. Myslím si, že vás to odvolanie vyjde na smiešny bagateľ.

– Uff, u môjho starého advokáta sme počítali so sumou päťsto až tisíc eur, – bol som stále veselý.

– Dostanem vás z toho.

– O tom nepochybujem, hehe, – zasmial som sa, ale potom som zvážnel: – Prečo to robíte? A dobre si rozmyslite odpoveď. Ona rozhodne, či poviem áno. Ja som totiž rozhodnutý ísť sedieť. Nehrám sa na martýra, dokonca sa na to nejakým čudným spôsobom aj teším.

– Musím to spraviť. Niečo vo vnútri na mňa kričalo, že vám musím zavolať, či zareagujete tak alebo onak. Nie sú v tom peniaze, kariéra, vykonanie zadosťučinenia... nie je to žiadne psychické vyrovnanie dlhu a ani snažia uľahčiť do budúcnosti cestu podobným prípadom netypicky zamilovaných. Nie. Keď cítim potrebu niečo urobiť, nič ma nezastaví a musím sa o to aspoň pokúsiť.

– Keď cítite, že to musíme spraviť, tak to teda vykonajte. Máte môj súhlas, pretože niečo vo vnútri mňa mi šepká, že mám odpovedať takto, hehe, – neustále mi bolo do smiechu.

– Ste zvláštny človek.

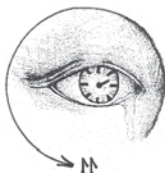
– Nikto nie je zvláštny či neobyčajný človek. Všetci sme jedineční...

všetci proste iba sme. Každý z nás je kúzelník, mág, liečiteľ, anjel, zvestovateľ, nositeľ svetla, Boh. Všetko máme v sebe, narodili sme sa s tým. Všetko vieme. Je v nás celý vesmír, minulosť i budúcnosť. Všetky pravdy, ktoré nám majú byť odhalené. Rozumiete mi?

– Myslím, že áno, – povedala úprimne moja nová advokátka.

Nadiktovala mi, čo jej mám poslať, a ja som to urobil. Zároveň som odoslal mail i môjmu bývalému advokátovi, že veci sa trochu zvrtili a že mám novú advokátku, ktorá za mňa podá odvolanie. Vysvetlil som mu aj to, že to z mojej strany nebola dopredu pripravovaná akcia. Zostávalo už len na ňom, či sa bude na mňa hnevať alebo mi uverí. Jeho možnú negatívnu reakciu som dopredu rešpektoval.

Koče sa zvyknú predbiehať. Niekedy sa stane, že sa aj rozbijú. A koče občas stretnú v správny čas iný koč, ktorý im chce pomôcť. Spoločnosť kočov to zvykne nazývať náhodou a veľkým šťastím, ale pravda je taká, že sa stretli preto, lebo sa stretnúť mali. A keď sa nestretnú, aj tak sa stretnú. Viete prečo? Pretože najkrajšie vety sú bez slov...

10. sekunda

Zastavte koče a pod'ťe sa omočiť!

Moje najkrajšie životné zážitky sa spájali s obyčajnými vecami, ktoré som dostal od toho jediného a vždy boli v spojení s prírodou. Prechádzka horou s milovanou bytosťou, plávanie v mori, jazdenie na koni, beh lúkou či hra s pouličným psíkom. Spájanie a násobenie energií je neuveriteľná mágia. Veď čo si má ľudská duša spojiť a násobiť s hracou konzolou, motorkou, televízorom či motorovým člnom?

Uvedomil som si to, keď som vyšiel z rieky, ku ktorej sme sa chodili opalovať s otcom a mojimi mladšími bratmi ešte v detstve. Po telefonickom rozhovore s mojou novou advokátskou nádejou som hodil do batoha deravú deku, kúpil si v potravinách tri rožky, sójovú konzervu, čokoládu, minerálku s pomarančovou príchuťou a vyrazil k rieke. Tešil som sa ako pavúk na muchu, kedy sa dám do plaviek a ponorím sa do studeného a očistného riečneho toku. Moja duša spievala, pričom telo sa kúpalo v obyčajnej rieke, ktorej brehy láskala bahurina. Nijaký nóbl pobyt v nejakej atraktívnej prímorskej krajine či ležanie na paneloch predraženého Chorvátska by ma neučinili takým rozradosteným dieťaťom ako táto obyčajná slovenská rieka. Naplnila mi telo i myseľ rozkošou. „Koľko máme v našej prekrásnej krajine energetických studní – hôr, pohorí, lúk, pasienkov, jaskýň, riek, jazier a my sa ako takí slepci ženieme do ďalekých kútov sveta len preto, aby sme nezaostávali za rovnako mylne bežiacimi susedmi,“ dumal som.

Na brehu mi začal zvoniť mobil, išiel si vyspievať reproduktor. Ale tá maličká kôпка elektroniky ma nemohla obmývať svojimi vlnami tak, ako to robil božský vodný tok, v ktorom som stál. Aj keby mi volal sám Boh, nevyšiel by som z tej čarovnej rieky von. Ale on to byť nemohol, pretože s ním som práve telefonoval cez tú rieku.

– Milovaná rieka, chcem ti poďakovať.... za tvoje občerstvenie, vlny a príjemný chlad.

– Marko, ber si zo mňa, koľko uvládzeš odniesť, – odvetila mi rieka.

– Chcem ťa poprosiť o energiu.

– Ber si ju, nepýtaj sa. Som zvyknutá, že sa ľudia nepýtajú, iba berú.

– Nie pre seba... – bránil som sa.

– A pre koho? – vyzvedala rieka.

– Chcem tvoju energiu pre všetkých chorých, ktorí nemôžu chodiť, rozprávať, vidieť a vnímať tie úžasné farby sveta ako ja. Pre tých, ktorí sa narodili bez rúk a nikdy nebudú môcť pohladíť líce svojich milovaných. Pre všetkých na vozíkoch, v ústavoch, nemocniciach, sanatóriách, liečebniach...

– Ako si praješ. Stačí myšlienka, – riekla rieka a ja som sa stal médiom.

Keď som sa osušil, pozrel som, kto sa mi to snažil trikrát tesne po sebe pred štvrtihodinou dovolať. Bolo to nejaké neznáme číslo. Nat to nemohla byť, o takomto čase bola ešte v škole. Späťne som vytočil číslo.

– Počkaj, dám ti Nat, – šepol nejaký neznámy dievčenský hlas.

– Marko? To som ja Nat. Volala som zo Žanetinho čísla. Počkaj, vybehnem z triedy, už je hodina, – povedala a v prístroji bolo chvíľku ticho. – Prečítala som si ráno tvoj mail, – neskrývala nadšenie z toho, že už mohla slobodne rozprávať.

– No čo líčko moje, čo sa deje?

– Marko, prosím ťa, veľmi ťa prosím, podaj to odvolanie. Nechcem vysloviť, aby si to spravil kvôli mne. Sprav to pre seba, až potom pre nás a v poslednom rade pre mňa. Ak ma líbiš, aspoň sa nad tým zamysli, – prosila vzlykajúc Nat. Nevedela, že od raňajšieho mailu sa udialo veľa zmien. Napriek žiaľu, ktorý premkol každé jej slovo, som sa rozhodol vyjadriť niekoľko múdrych viet:

– Nat, prosím ťa, neplač. Trhá mi to srdce. Ty dobre vieš, že každý dostane od svojho osudu iba to, čo si sám privolá. Nech už je to čokoľvek, všetko smeruje k rastu. Všetko nám slúži a pomáha.

– Ale ja mám čoraz silnejší pocit, že ty sa chceš vyslobodiť z kruhu osudu letargiou. Prestávaš byť závislý od svojej vôle a oddane vyslovuješ vetu: Staň sa vôľa tvoja. Ako keby si vzdal boj a nechal na sebe pracovať okolie. Kde je tvoja rebelskosť, šikovnosť, kde je tá tvoja zapálenosť pre pravdu a lásku? – snažila sa ma cez slzy znovu primäť k odboju Nat.

– Si šikovná, Nat, ako psychológ ideš na to viac než dobre. Kedy budeš mať tých šestnásť? – chválil som ju. – Láska, vesmírne vedomie ma nechce stratou mojej fyzickej slobody nahnevať, len ma trochu trnistejšou cestou núti k vývoju. Pred rokmi som zrejme musel zastaviť tok výchovnej energie, takže vznikol pretlak a ten sa teraz vylial. Nič viac.

– Preboha, k čomu bude to gesto dobré? Prečo nechceš podať odvolanie? To si vôbec nemusel chodiť na tie pojednávania. Mal si odignorovať celý ten zvrátený súd. Milúbený, však to ešte dotiahneš do konca? – dovzlykalo moje dievča do telefónu.

– Prišiel som na tento svet holý a taký aj odídem. Všetko, čo mám, je prostriedkom na to, aby som spoznal ďalšie aspekty bytia. Všetko je aj tak iba pôžička, ktorú bude musieť každý žijúci subjekt po svojej smrti vrátiť. Je smiešne žiť v sebaklamnej ilúzii, že človek niečo vlastní alebo mu niečo chýba. Nemusím nič, lebo som všetko. Zisk a strata sú vyrovnané, pretože jedno aj druhé sú dary od seba seba. Dá sa získať len poznanie, kto v skutočnosti som. Preto to celé dobojujem, hoci vo väzení.

– A čo ja? Už ani ja pre teba nič neznamenám? Marko, dobre viem, že pod pojmom láska nerozumieš vzťah muža a ženy, ale čistý cit k celému svetu, ale ja žijem tu, na Slovensku, v tomto meste, chodím do tejto strednej školy, mám svoju izbu a v nej sa každý večer dotýkam paplóna s myšlienkou na tvoje ramená. Čakám na vyslobodzujúci okamih dovŕšeniaospelosti, ktorým sa skončí nadvláda mojich rodičov. Prídem za tebou, zamestnám sa a vysokú budem robiť dialkovo. Chcem sa stať ženou človeka, ktorého ľúbim. Ale mám dojem, že sa s ním budem musieť nakoniec vydať do nejakej tibetskej jaskyne a on na mňa bude pozeráť tými čarokrásnymi očami vsadenými do vychudnutého tela. Marko, čo pre teba vlastne znamenám? Prosím ňu, povedz mi aspoň tri vety v ľudskej reči, – dopovedala Nat.

– Nat, prežívam s tebou vrchol tej najčistejšej lásky akú si len viem predstaviť. Cez lásku k tebe som začal milovať celý svet, lebo ty si súčasť Boha, ktorý sa prejavuje v mnohom. Keď ľúbim teba, spoznávam nádhru vo všetkom, čo je. Vďaka láske k tebe som spoznal stav, že dokážem byť v súlade s niekým, kto nie je súčasťou mňa, môjho ega. Učím sa žiť v láske so všetkými živými bytosťami, prírodou, vesmírom a dnes som to dosiahol. Vďaka tebe, – povedal som.

– Ach, Marko, vráť sa medzi živých, prosím ňu. Nefilozofuj, začni dýchať. Pripadáš mi, ako keby si začal žiť v akejsi bubline. V nejakom vysnívanom opare, ktorý ňu má zachrániť pred realitou, – povedala Nat.

– Väčšina ľudí umrie skôr, ako sa druhýkrát duchovne narodí a dospeje. Natálka moja úžasná, si mojím svetielkom, ktoré ma doviedlo k veľkému poznaniu. Pochop, že nie je dôležité, či je situácia pre mňa príjemná alebo nepríjemná. Vždy je totiž správna! Je dôležitá, lebo mi umožňuje spraviť ďalší krok a tá vlna ma posunie o políčko dopredu. Skutočné sebaurčenie a spoznanie je možné len cez obeť, – dopovedal som, aj keď som už mal na jazyku informáciu o odvolaní. No vydržal som to ešte nepovedať.

– Presne tak. Vyslovil si slová „každý vyriešený problém“, ale ty si ho nedoriešil. Ty si sa opustil nahovárajuúc si, že si svätý muž. Hádžeš sa na dav rúk krmených bulvárom: „Na, neste ma!“ Kurňa, tak zamilovala som sa do rockera, ktorý nedá dopustiť na svoj vnútorný hlas, ale teraz počúvam

umierneného Dalajlámu. Miláčik, kedy si sa vyľahol? Všimla som si až teraz, že chodím s Ježišom? – začala Nat bojovať znova zvýšeným hlasom.

Bol som pyšný na jej silu! „Čo len bude z tejto dievčiny o dvadsaťštyridsať rokov? Politická, právnička, prezidentka?“ rozmýšľal som s úctou sklonený pred Natáliiným zmýšľaním.

– Počúvam svoj hlas a ten ma vedie k dokonalosti. Späť k večnej jednote. Byť dokonalý ako tí hore nad nami. Ženie ma to ako revolver pri hlave pilota k záchrane života pasažierov, pretože lietadlo práve niekto uniesol. Je sto ciest a záleží na človeku, ktorou bude kráčať. Je iba na mne, či budem bežať, driapať sa trnistou a strmou cestou dúfajúc, že si ušetrim pár životov alebo pôjdem okľukou. No každá cesta vedie k jednote. Tak si každý z nás vytvára svoj vlastný osud, každý si šije svoj vlastný oblek na mieru. Ak nám teda niečo nesedí, neviňme druhých, my sme sami sebe krajčírmi. Hocijako sa rozhodneme, môžeme odev prešiť. Sme bunkami Boha, my sami sme stvoriteľmi, sami sa môžeme spolupodieľať na našom bytí. Ale v skutočnosti nijaký cieľ nie je. Cieľ je len zdanlivý orientačný bod na obzore, koniec jednej a súčasne začiatok novej cesty, pretože všetko ide v kruhu. Je nezmyselné chcieť sa k nemu dostať čo najrýchlejšie. Múdrejší si cestu vychutná a prežije z nej každý okamih, lebo to je skutočným cieľom, – vyslovil som.

– Len málokto dostane šancu spať s Bohom a ja som bola tá vyvolená. Som druhá Mária, ináč to nevidím. A Boha za to zavrú do žalára. Taký je život, – povedala rezignovane Mária dvadsiateho prvého storočia.

– Milá Mária, okamih netrpezlivosti dokáže zničiť celý život. Nieкто by povedal, že to boli v našom prípade tie sekundy, počas ktorých sme sa protizákonne milovali. Ale to čínske porekadlo pokračuje slovami, že okamih trpezlivosti dokáže ochrániť pred veľkým nešťastím. Ak moju nie dobre črtajúcu sa budúcnosť nedokáže zvrátiť moja trpezlivosť, ktorú mi svojimi slovami zakazuješ, možno sa to podarí tej novej advokátke, ktorá mi dnes zavolała a dobrovoľne bez nároku na odplatu ponúkla, že podá odvolanie. Nezabudni, že ani človek mlčky volajúci o pomoc nie je zanedbateľným činiteľom v šití svojho osudového obleku, – dopovedal som veselo.

– Zabijem ňu! Bozkami! Udusím ňu objatím! Ach, už som sa s tebou chcela rozísť, hehe, – smiala sa Nat.

– Vážne? Tak málo ti stačilo na oživenie nedôvery? – usmial som sa do mobilu.

– Marko, veď ja som zdravo túžiaca žena, potrebujem ňu v sebe cítiť. A čo by to bol za život s mníchom?

– Kedy sa uvidíme?

– Z piatka na sobotu mám dovolené spať u Adi. Čo tak stretnutie pri našich stromoch na lúke?

– Prijímam, – pritakal som.

– Lúbim ťa a neviem sa ťa dojesť, – povedala nežne Nat.

– Lúbim ťa a neviem sa ťa dojesť, hruštička moja sladunká, – zopakoval som jej lúčenie a pridal k nemu pár ovocných spojení.

– Pa, ty môj fruktomil, – smiala sa Nat.

– Pa, bozkávam ťa, – povedal som.

– Vypni, – zaprosila Nat.

– Ty vypni, – hral som sa, že neviem nájsť červený gombík.

– Tak počítame do tri a vypneme spolu, oki? – navrhla Nat.

– Dobre. Raz, – povedal som.

– Dva, – počítala pokorne Nat.

– Raz, – vrátil som sa o jeden.

– Hruštiak! Takto sa do tej školy nevrátim! Uvedomuješ si, že som ušla z hodiny?

– Dva, – odvetil som.

– Raz, hehe, – rozosmiala sa Nat.

– Tak nevypínajme, do šiestej mám zadara, – navrhol som pre zmenu ja.

– Oki, tak nelúčime... snáď to Žanete vysvetlím, – súhlasila Nat a jej hlas sa odmlčal.

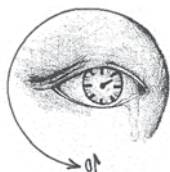
Hodil som nevypnutý mobil do trávy a vošiel opäť do rieky. Nat zostala v mojom objatí cez rieku, ktorá nás učila, že život bol vytvorený pre našu radosť, pre naše potešenie z farieb prírody a vychutnávanie si životnej ľahkosti bytia cez vznešenosť, túžbu a smiech. Nejaká neznáma žena so silným vnútorným pocitom pomôcť, vliala Nat radosť do očí. U mňa sa nič nemenilo, stále som počítal s variantom väzenia, ale namiesto toho, aby som doma plakal do vankúša, som sa čvachtal v rieke tečúcej medzi sídliskom a novovybudovanou výpadovkou z nášho mesta. Všetko bolo tak, ako malo byť. Vypleštené oči vodičov v prepotených košeliach zazerali z vozovky na toho septembrového otužilca a ten ich zasa na oplátku volal okúpať sa: Zastavte koče! Podte sa omočiť! Viete, aká je božská?

O šesť mesiacov bol môj rozsudok pozmenený. Tri roky podmienenčne. V prvom rade som poďakoval rieke. Na dialku som zacítil, že napriek zime, ktorá už v tom období vládla, sa usmiala a hodila po mne jednu ľadnú vlnku: „Prepáč mi, Marko. Ja som tú energiu vtedy neposlala ubiedeným sveta, ako si si zaprial, ale tebe. Celá jej sila šla na tvoj posledný súd, ktorý ti udelil podmienku. Nakázala mi to moja matka, samotná najvznešenejšia

príroda. Vraj si raz chcel kvôli nej obetovať celé ľudstvo, ktorému si už dokonca kopal aj hrob. Doteraz na teba v dobrom spomína.“

Keď som kráčal z toho súdu, už som si bol istý: Svet je taký, akí sme my sami. A čo sme my, to vyžarujeme a to sa nám aj vracia.

Lesom znelo piano. Malebne, ladne, pôvabne. I vtáky z času na čas prestali spievať počúvajúc konkurenciu. Starca to tešilo. Všetko, čo sa dialo v harmónii s prírodou, ho nesmierne tešilo.

9. sekunda

Nekonec konca

Bola všedná sobota obyčajného pozemského života, asi jedna hodina poobede. Letné slnečné lúče sa kúpali v našej záhrade a láskali ešte mladunké a nízke ovocné stromy. Tešili všetko zelené, dýchajúce, žijúce, všetko túžiace rásť.

Myslel som si, že nič nemôže prerušiť túto rajskú pohodičku, no zvonček na bráne mal na to iný názor.

– Marko, prišiel Peter, – zvestovala mi moja žena.

– Aký Peter? – nevedel som. Boli to už roky.

– No aký asi? Bubeník, – odvetila veselo.

Peter – človek, s ktorým som tak veľakrát stál spoločne na pódiu. „Koľko som ho nevidel? Tri roky? Štyri? Čo ten tu robí? A je to vlastne jedno,“ odvetil som si v duchu a uvedomil si, že sa na neho teším. Zanechal v mojom srdci príjemnú stopu a na takýchto ľuďoch sa nezabúda.

– Nat, prived ho za mnou, prosím ňu, nechce sa mi vstať z ležadla, – poprosil som ju.

– Ach, ty môj starček unavený, – povedala s láskou a s náznakom jemnej irónie, ktorú som u nej tak miloval.

– No ako je niekomu dobre, – vítal ma Peťo.

– Ahoj, sadaj. Dáš si niečo? – spýtal som sa ho a vystieral sa upotený z ležadla.

– Dám si túto záhradu plnú pokoja, – odvetil mi.

Od kľíše viet sme rýchlo prešli k prítomnosti. Peťo bol stále so Sandrou, ale nemohli mať deti. Veľmi sa mu o tom rozprával nechcelo a tak sa možno aj kvôli tomu vrátil k spomienkam:

– Pamätáš sa na tú našu koncertnú zábavku? – skúšal ma Peter.

– Tú, kto dá posledný úder na konci piesne? Či ja na gitare alebo ty na bicích?

– Áno, hehe. Filipa so Slavom to vždy nesmierne nasieralo. Hlavne, keď sme to robili na veľkých festivaloch, hehe, – tešil sa Peter.

– Koľko s nimi už nehráš? Čítal som o tom niekde...

– Pred viac ako tromi rokmi, rok po tebe. Už sa to s nimi nedalo vydržať. Im nestúpila sláva do hlavy, im tam vošli celé egá. Zasadli sfaby tučné rite na cisársky trón a nafúkli sa do závrtných rozmerov. Skameneli od peňazí, nadutosti, nadradenosti, povýšenosti, ľudskej hlúposti. Vypatlaný frajerský Jožo Ráž je oproti nim skromný budhistický mních. A tony vypitého alkoholu a skonзумovaných drog si tiež zobrali svoje.

– Kolko teraz berú za koncert? – bol som zvedavý.

– Neviem. Keď som odchádzal, pýtali okolo dvoch tisíc eur. Filip so Slavom si brali ako mozgy kapely dve tretiny. Ani mňa už nepovažovali za seberovného napriek tomu, že som s tebou tú kapelu založil. Veď oni prišli až po nás. A Tiborovi, ktorý ňa nahradil, dávali vieš koľko? Päťdesiat euro! Vraj nech je rád, že hrá v slávnej kapele. Debili, – rozohnil sa Peťo.

– Vidíš, vlkov sme medzi seba pustili, – sumarizoval som minulosť.

Chvíľku sme mlčali.

– Marko, musím sa ti s niečím priznať, – povedal Peťo potichu.

– Len von s tým, už je to aj tak za nami, – dodával som mu odvahu.

– To o tebe a Natálii vtedy Novému času posunul Slavo s Filipom. Celú bublinu dohodli s redaktorom, ktorý nám robil recenziu na ten prvý album, ktorý nám už nevydávala Bety. Nabaláchali ho na peniaze, ale neviem, o akú sumu šlo. Všetko som sa dozvedel až neskôr, – začal Peťo svoju spoveď. Keďže som nereagoval, nadýchol sa a pokračoval:

– Netušili, že sa to môže skončiť súdom. Vôbec nečakali, že to dosiahne také rozmery. Nevedeli dokopy nič, ja som im o tebe a Natálii skutočne nič nehovoril. Skúšali a trafili. Najprv sa tešili, potom sa triasli strachom, čo dorobili. Keď to pretieklo a vycicali z tej všetkej špinavosti poslednú kvapku, rozhodli sa vyhodiť ňa z kapely. Báli sa, že to raz praskne, budeš sa chcieť pomstiť a odídeš aj s menom kapely. Stál som za tebou, no nepočúvali ma. Chcel som tiež odísť, ale bol som slaboch, nedokázal som to. Tešila ma sláva a úspech, ktorý sme zažívali. Až neskôr som pochopil, že všetko bolo v mojich rukách. Keby som odišiel, zobral by som názov kapely ja, alebo by som ich tým vedel donútiť, aby ňa nevyhodili. No ty si mi svojou pokorou a prijatím celej tej veci bez jedinej výčitky vyrazil zbrane z rúk. Myslel som si, že už sa ti nechce hrať, že máš toho po krk. Nepodržal som ňa. Neviem sa ani rozmyšľaním dostať do tej tvojej vtedajšej pozície – väzba na krku... a tí najbližší, čo ti mali pomôcť, ňa podrazili. Všetko zosnovali a potom ňa v tom najhoršom životnom okamihu ešte aj vyhodili z kapely. Ja som sa na to všetko prizeral a nič som neurobil. Síce všetko pozadie tej aféry som sa dozvedel až pol roka po skončení tej súdnej kalvárie, ale aj tak... Napriek tomu som stále nevedel dospieť k rozhodnutiu odísť od nich a povedať im

do očí, čo si o nich v skutočnosti myslím. Prepáč, pripadáam si ako smrad v ľudskom tele, – vyšlo z môjho bývalého spoluhráča.

– Peťo, prestaň sa špiníť... Dobre sa stalo. Veľa vecí by som bez toho nepochopil. Vieš, koľko mi to dalo? – povedal som pokojne.

– Lenže ja si pripadáam ako haraburda. Ešte rok som s nimi hrával a dobre som vedel, aké sú to zmiže. Hanbím sa za to. Pred tebou i pred sebou samým, – vyslovil previnilo Peťo.

– Bolesti sú dary. Keby sa dalo, poďakujem sa im za to aj osobne. Nemusíš mať výčitky. Nikdy sa za to nebudem na nikoho hnevať. Všetko sa stalo, ako sa malo stať. A rozumiem ti.

– Filip ťa odrbal o všetky tantiémy z pesničiek, ktoré si zložil. Všetky peniaze zo Sozy tečú jemu. Dobre si pamätám, ako ti sľúbil, že ti všetky bude dávať. Kde berieš tú silu odpúšťať ľuďom? – nechápavo sa ma pýtal Peťo.

– Vieš, čo je najlepšie spraviť, keď prídeš o peniaze? Zabudnúť na to, darovať dlžníkovi všetko. Odpustiť tomu, kto ťa o ne pripravil. Roztrhať dlžobné úpisy, zmazať záznamy dlhov z harddisku. Očistiš si tak hlavu. Život ti prinesie ďalšie majetky, stačí prosieť vesmír. Tým ľuďom, ktorí okrádajú iných, sa to aj tak vráti. Ak niekoho obabrali, tak len samých seba, – odvetil som.

Mlčal. Hanbil sa a sužoval pred mojimi očami, a tak som v rýchllosti vyhútal zachraňujúcu otázku:

– Čo Filip a Miriam? – ozvala sa vo mne zvedavosť. Po svojom odchode som sa o kapelu prestal zaujímať a bulvár som nikdy nečítal. Kde-tu mi niečo o bývalých spoluhráčoch povedala Nat, ale púšťal som to jedným uchom dnu a druhým von. Vtedy som sa s nimi v duchu rozlúčil a odpustil im.

– Už dávno spolu nie sú. Filip raz prišiel domov ožratý a dofetovaný. Chytil sa s Miriam a v amoku na smrť dopíchal Valana kuchynským nožom. Miriam sa zbalila a ušla. Dala to aj médiám, nečítal si? Z trucu zavesila na web nejaké ich osobné milovačky. Filipa išlo rozhodiť od nervov. Keby vedel, kde sa skrýva, asi by ju premenil na rešeto. Rozmazal to ten istý novinár, ktorý zavaril tebe. Celá tá ich aféra nám v tom období dosť uškodila. Mladé babenky nechápali, ako môže byť človek, ktorý beštiálne zabije svoje domáce zviera, v kapele, ktorej texty sú o prírode a láske. Dostal za to prednášku aj od predstaviteľov vydavateľstva. Potom začal s tvrdými drogami a vezie sa v nich podľa mňa doteraz. Raz bol aj na liečení, ale ušiel odtiaľ. Ty nič o tom skutočne nevieš? – nechápavo sa pýtal Peťo.

– Nie. Ale teraz sa mi niečo vybavuje, že mi to raz písala Nat do mailu. Myslím o tom Valanovi. Chudák. Akosi mi to uniklo, – odvetil som.

– Miriam neskôr žila s nejakým dievčaťom. Bola aj na baby, veď vieš, – povedal Peťo. – Čo ty? Čo robíš? – spýtal sa ma dodatočne Peťo.

– Neuveríš, ale ja som stále v tej istej firme. Vrátil som sa tam. Robím zástupcu šéfa, nechodím už po celom Slovensku ako trtko. A ty? – spýtal som sa ja.

– Robím softy pre Angľanov. Kríza sa ma veľmi nedotkla, mám dobrú prácu už roky. A cestujem. Afrika, Južná a stredná Amerika. Teraz som bol v Indii. Liezol som po Himalájach. Ale nič náročné. Vybehneš do Dharamsaly, najmeš si niekoho z domácich, dáš mu dvesto eur a on ťa desať dní sprevádza po kopcoch. Troj až päť tisícovky.

– Žiadne skoby, mačky či laná? Skutočne nič náročné? – nechápal som, kam sa človek môže po rokoch posunúť.

– Nie je to lezenie. Vravím ti, nič náročné. Je to skôr taká výkonnejšia turistika, treba dobrú kondičku a pevnú obuv, – vysvetľoval mi.

– Musí to byť úžasné spať v spacáku pod hviezdami zakrytý dekou. Videl som nejaké Barabášove filmy, perfektné... – povedal som.

– Marko, nedá sa to opísať slovami. Je to niečo čarovné, božské, očisťujúce. Ležíš si tam na tej vyvýšenej platni sveta... všetky starosti, mindráky a ľudské hlúposti, ktoré ťa sužujú, necháš na letisku vo Viedni, a pýtaš sa, prečo práve ty si jedným z tých vyvolených, ktorý si tento pocit bohov, tento úchvatný pohľad na zasnežené veľhory sveta zaslúži. Marko, veď ja som bol v detstve najväčší drzáň z ulice. Nepočúval som učiteľov ani rodičov. Stál som tam na tých vrcholoch a nevedel si vysvetliť, za čo som si to zaslúžil, – premýšľal nahlas Peťo.

– Peťo, stačí len chcieť a splní sa ti všetko. A na očistenie v živote stačí rozhodnutie jednotlivca. Nič viac. Jediná myšlienka, jediný obrat v mysli a všetko ide samo. Zabudni na to, kým si bol. Dôležité je, čím si teraz a čím sa chceš stať. Každý má šancu na zmenu. Všetko je v našich rukách... Sám si to dnes povedal: Kamkoľvek ideš, čokoľvek hľadáš, na konci vždy hľadáš aj tak iba samého seba. V Dharamsale žije celá tibetská exilová vláda a aj dalajláma, však? – potvrdzoval som si, či si dobre pamätám.

– Áno. Pichá ma pri srdci z toho, čo tí Číňania Tibetanom vykonal. A oni to berú s takou pokorou, až sa nedá nič iné, než sa len skloniť pred múdrosťou toho národa. Keď som tam bol, neustále sa mi vybavovali tvoje slová o koncerte pre Tibet. Marko, ty si bol vždy krok pred nami, ale došlo mi to až neskôr.

Nereagoval som, takže sme chvíľu mlčali. Až kým Peťo neprišiel s tým šíleným nápadom, ktorý ho do môjho domu priviedol.

– Poď, Marko, zahráme pre Tibet benefičný koncert. Ten, ktorý sme vtedy pre našu hlúposť odflákli. Prachy, čo vyzbierame, osobne zanesiem do Dharamsaly. Aj s fotkami akcie, – začal snívať Peťo. – Viem, že máš nejakú kapelu, že stále hráš, – dodal.

– A ako sa budeme volať? Dunčovia? Moja terajšia kapela je neznáma a nikdy sa známou asi ani nestane. Nepritiahne davy. Načo koncert pre sto päťdesiat ľudí?

– Budeme sa volať tak, ako sa máme právo volať. Názov si vymyslel ty, kapelu sme založili my dvaja. Hrali by sme iba piesne z prvých troch albumov, plus veci zo štvorky, ktoré si zložil ty, aj keď Filip ti ich papierovo ukradol, – zhmotňoval Peťo akciu. – Aj tak odvtedy nemali väčší hit, ako bola tvoja Studňa nádeje. Neboj sa, nechcem tú kapelu oživiť. Chcem s ňou zahrať iba jediný koncert.

– A kto bude spievať? – hľadal som slabiny v jeho snoch.

– Zaspieval by to Robo, veď on naspieval naše prvé dva albumy. Minule som ho stretol. Tiež laškoval s nápadom zahrať si po rokoch.

– Ak to celé zorganizuješ, nájdeš druhého gitaristu a basáka, pôjdem do toho. Veď ty ma poznáš, dobre vieš, že som za každú šialenosť, lebo zmena prináša do života energiu. Ale len tento koncert pre Tibet, žiadne ďalšie pokračovanie, aj keby bol z toho úspech ako hrom. Súhlas?

– Jasné, iba tento benefičný koncert, – jasal Peťo, že ma dostal.

– Uvedomuješ si, že nás zažalujú?

– Nech si robia, čo chcú. Mám ich v riti. Náš názor a chuť konať, nám nemôže zobrať nik. To som sa naučil od teba. A naučil som sa aj to, že za každé rozhodnutie musím niesť aj zodpovednosť. Rád si tie následky za tento dobrý skutok ponesiem, – povedal rozhodne Peťo a obidvaja sme mlčky sledovali moju ženu Natáliu, ako k nám kráča s malou dcérkou Sofiou držiac v druhej ruke obloženú misu. Náš krásny labrador Charlie sa jej milo motal popod nohy.

– Máš krásnu ženu, dieťa, psa... celá táto záhrada mi pripadá božská. Ako keby som plával v bazéne tichej radosti, harmónie a lásky. Závidím ti, – vyslovil takmer nepočuteľne Peťo pozerajúc sa neustále na malú Sofiu.

– Je len na ľuďoch, ako a kde si vytvoria svoje nebo. Niektorí celý život čakajú na smrť, pretože premenovali život na utrpenie. Mne sa na nebo čakať nechcelo, a tak som si ho vytvoril už na zemi.

Peťo sa zdržal ešte hodinku. Do debaty sa pridala aj Natália a jemu sa od nás proste nechcelo odísť. No všetko sa raz skončí, i stav utrpenia i stav hojnosti. Keď sme osameli, prihovril som sa Nat:

– Nat, dnes som si uvedomil, že žijeme v nebi. Vieš to?

– Viem, – povedala Nat a presadla si na moje kolená. Sofia sa zatiaľ rukou načahovala po Charliem. No ten si ju nevšímal a spokojne zotrval v tóni kríkov.

– Raz som sa fa v maili spýtal, ako si predstavuješ budúcnosť, – povedal som.

– Áno. Odpísala som ti, že chcem dobrého muža, ktorý mi spraví dvojičky. A túžila som po krásnom veľkom psíkovi, ktorý bude behať po našej slnkom zaliatej záhrade plnej rozkvitnutých kvetov, – odvetila mi Nat.

– Napadne ti niekedy počas dňa, že to všetko vlastne máš?

– Áno. Hocikedy počas dňa sa zahľadím, pozerám sa na teba a prajem si, aby sa nič nezmenilo. Nič. Nech sa nezmení ani len počet byliek na našom trávniku, nech farebné lupienky ruží nemenia polohu. Nech Charlie naháňa muchy, nech voda v našom umelom bazéne začne po týždňoch nečistenia zapáchať, nech mi Sofia svojím plačom dáva najavo, že zatúžila byť blízko môjho srdienka a že ma chce piť. No niekedy sa bojím, že sa to pokazí, že nemôže byť všetko do nekonečna ideálne... – zjavili sa zrazu v Natiných očiach obavy.

– Prestaň s negatívnymi myšlienkami. Naučil som ňu predsa, ako sa vytvára šťastná budúcnosť. Všetko začína v hlave. Už myšlienka je čin, nezabúdaj, – zahriakol som ju jemne.

– Neskutočne ňu milujem, starček môj, – vyslovila Nat.

– Aj ja teba, dievčatko. A tie dvojičky ti spravím. Teraz hneď. Už som sa rozhodol, idem na to, – povedal som a vyložil si Nat na plece nesúc ju do spálne.

– Prestaň, Marko! – bila ma Nat do chrbta. – Čo Sofia?

– Zaspala. Charlie ju stráži. Keď začne mrnčať, Charlie si nás nájde. A dvojičky mám urobené raz-dva, – nevzdával som sa plánu.

Ten koncert za slobodu Tibetu sme zorganizovali v hlavnom meste a s názvom našej kapely na plagátoch. Prišlo množstvo ľudí a vyzbieralo sa dvakrát viac, než sme očakávali. Nat nestála ako princezná pred nášlapnými zátarasmi, ale ako kráľovná na boku pódia a fotila nás. Pieseň Studňa nádeje sme museli hrať nakoniec dvakrát. Bol to večer plný radosti a veľkej slávy. Napriek tomu sme neuleteli do oblakov a celý projekt sme rozumne rozpustili.

Naši bývalí spoluhráči nás dva týždne pred akciou zažalovali. Ten papier sme s ľahkosťou na srdci spoločne s Peťom roztrhali. Keď po pár mesiacoch pochopili, že šlo o jednorazový šialený nápad, prestali vypisovať. A možno zabral Peťov telefonát, že ak si s tým nedajú pokoj, zažalujeme ich my kvôli menu kapely a ja Filipa kvôli právam na moje skladby. Všetkému som sa usmieval. Peniaze zanesol Peťo do Indie a napriek tomu, že to bola maličká slza pochopenia v mori utrpenia jedného národa, zalial nás obidvoch pocit mocného zadostučinenia.

Je dôležité konať v súlade s láskou, aj keď vám budú nástrahy zákonov, okolností a pravidiel spoločnosti lámať končatiny. Počúvajte svoje Ja a

ono vás bude viesť. Keď každý večer uľahnete do postele k spánku ako čestný človek, nenájde sa na svete sila, ktorá by vám ukradla úsmev z tváre.

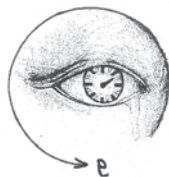
– Čo budeš robiť? – spýtal som sa Peťa.

– Ľahnem si pod tými Himalájami na vyhriatu lúku a prestanem rozmýšľať. A ty? – opätoval mi otázku.

– Napíšem o tom knihu, – odvetil som zo srandy.

– Hehe, neverím ti, – zasmial sa.

– Máš pravdu. Aj tak by ju nikdy nikto nevydal a nemal by ju kto čítať. Všetko by bolo naopak, – povedal som so smiechom.

8. sekunda

Skutočný začiatok konca

Takto by to asi dopísala Daniela Steelová, lenže život písača podľa iných partitúr. Ten divný dirigent oddeľuje nerozdeliteľné a spája nespojitelné. Vylieva sa popritom krv, umiera živé, vybuchujú gejzíry slz, ľudské mysle upadajú do priepastí zatratenia neveriac, že existuje cesta späť. Život je šialenec, ktorý neustále mení kolobeh osudov len preto, aby sme sa tu niečomu naučili. Preto poslal na zem Hitlera a jemu podobných bláznov. Preto sa dejú zemetrasenia a iné prírodné katastrofy. Bičujú nás hladomory, epidémie, vojny, hospodárske krízy, úmrtia a choroby blízkych či vzťahové búrky, aby sa diali zmeny a nastal tok energií. Aby ľudia zažili bolesť a mohli následne na to poďakovať za obyčajnú kôrku chleba, aby si uvedomili pravé hodnoty života, prijímali a ďakovali za súženia, pochopili, že nastal čas konať všetko s láskou. Keby totiž ľudia dokázali udržať svoje srdcia v údive nad každodennými obyčajnými zázrakmi života, nepotrebovali by bolesť. Tú bolesť, ktorá prichádza ako jadro plodu, ktorý pomaličky praská, aby sa mohol dostať na slnko a vzduch. Svoje bolesti si totiž volíme a priťahujeme sami.

Z tej predošlej kapitoly bola pravdivá len stať o celej zrade Slava a Filipa proti mne, to že som zostal v bývalej práci, že som mal novú kapelu a jedným koncertom sme skutočne podporili slobodu Tibetu. Noví spoluhráči boli skvelí ľudia. Možno to bolo tým, že boli všetci o pár rokov mladší ako ja a skutočne moje rady počúvali. No na to, aby šla skupina hore, nestačí len vedieť hrať, mať dobrú aparatúru, skladať kvalitné piesne, koncertovať a snažiť sa robiť promo, kde sa dá. Potrebujete šťastie a vstúpiť do vhodného časového obdobia správnou nohou. A to sa nám zatiaľ nedarilo. Napriek tomu, že sme robili, čo sa dalo, na naše vystúpenia chodilo málo ľudí. Mne osobne to nevadilo, ale chalani asi očakávali v spojení s mojím menom viac.

Nemal som ani dom, hava, ženu a ani dieťa. Mal som kúpený pozemok, no nebolo peňazí na začatie stavby. S Petom som si občas zavolať. Skutočne veľa cestoval a z našej bývalej kapely naozaj odišiel. Filipa a Sla-

va som občas stretol, no ledva mi odzdravili. Uhýbavými pohľadmi mi nepriamo šepkali, ako sa hanbia, a možno by sa mi chceli ospravedlniť, ale nikdy nenašli silu nadviazať rozhovor. Stačilo pridať dve slová a pomohol by som im, ale prichádzal len sotva počuteľný pozdrav. Uzavrel som to tak, že ešte neprišiel čas, krkovička sa ešte musí chvíľku dusiť, pustila ešte málo šťavy a nebude dobre prepečená.

Bol som za polovičkou mojej trojročnej podmienky a Nat fahalo pomaličky na osemnásť. Náš virtuálny vzťah pretrvával. S pribúdajúcimi rokmi získala u rodičov silnejšiu pozíciu a tí jedným očkom prikývli na náš bizarný vzťah. Jej otec absolvoval dve protialkoholické liečenia a to druhé sa zdalo byť zatiaľ úspešné, keďže odvtedy sekal dobrotu.

No v poslednom období sa v našom vzťahu začalo niečo diať. Keď ste s tým druhým napojený na spoločný krvný obeh, vycítite všetko. Začal som sa pripravovať na katastrofu. Vrátili sa mi myšlienky dospelého muža, že dievča ako Nat musí zažiť iné lásky, iný vzťah, iných mužov, iné milovania. Musí prežiť bujaré dievčenské opíjanie aj náhodný sex v parku. Akosi často padalo meno jedného jej spolužiaka a ja som pochopil, že byť upozornený znamená byť ozbrojený. Pripravil som sa na to najhoršie, že sa zamilováva do iného. Veľa žien totiž nepodľahne mužovi z lásky, ale zo slabosti.

Do toho celého som ochorel. Vedel som, že to nebola náhoda. Tri roky som nemal chrípku, ale táto ma zotála ako starú vyschnutú višňu. Uvedomil som si, aké to bude, keď dovším vek starca, teda ak sa mi to podarí. Vliekol som sa vysilený po byte ako nekvalitne prejdený ježko. Všetko mi padalo z rúk a vylial som si dokonca pohár čaju na klávesnicu. Napriek tomu, že som bol nemožný, nedokázal som ležať v posteli. Stále som čeko- val mailovú schránku, no pošta od Nat chodila poskromnejšie, ako bývalo zvykom. I keď *pripravenosť na rozchod* som nazval celým menom, neprestával som sa stále chytať mobilu, či tam nenájdem od nej prevzonenie alebo správu. Keď sme spolu volali, tvárila sa, že je všetko v poriadku a ani moje skryté pomocné otázky nepoužila ako potrebnú prvú pomoc.

Koncom týždňa sme mali ísť hrať na Záhorie. Povedal som chalanom, že ten koncert zahrám. Bez toho, aby som bral antibiotiká, začal som si nahovárať, že chrípka po týždni ustala a fyzicky to zvládnem. Chcel som tam ísť. Doma ma brali mrle. Nevedel som prečo, ale intuícia mi neustále podávala to najškaredšie jablko, aké by mohlo pre mňa na svete dozrieť.

V sále bola zima ako v dutine mrazeného kurafa. Tisol som sa k vypnutému radiátoru a dúfal, že ho majiteľka zapne, keď ma uvidí sa pri ňom triasť. Nezapla. No prišla mi esemeska od Nat: „Niečo sa deje, ale nedokážem ti to povedať. Lúbim ňu. Moje srdce to neustále spieva, ale mám problém, ktorý ma veľmi trápi. Všetko je také zlé... Ach, levík, prepáč.“

Čakal som, že sa v podlahe zjaví trhlina a ja sa do nej prepadnem. Zasu-
nul som mobil do vrečka a znova oblapil ľadový radiátor dúfajúc, že keď
s ním znova splyniem, celý kúrenársky systém tej budovy praskne. Prvá
myšlienka v hlave bola, že neubehne ani deň, aby som sa necítil ako
cudzinec v cudzom tele. No v priebehu nasledujúcich minút sa nič nestalo.
Bál som sa odpísať i zavolať. Chcel som zostať chvíľku v stave utrpenia bez
udania dôvodu. Dobré som si ale uvedomoval, že jej s tým môžem pomôcť
jedine ja a aj to, ako musí Nat neuveriteľne trpieť a túto správu nenapísala
pravdepodobne triezva. „Všetko je, ako je, nezabúdaj. Priprav sa na to, že
čochvíľa dostaneš asi najväčší cukrík vo svojom živote. Obal bude bolesť
spojená s tou správou, sladké jadro bude celoživotné ponaučenie pre tvoju
bytosť. To však pochopíš až po čase. Marko, priprav sa i na to, že možno
prídeš o Nat. Vieš to. Prišla, lebo mala prísť. Dali ste si, čo ste si mali dať,
treba si za to poďakovať. Svet ti ešte toľkokrát spadne na hlavu a potom sa
cez teba pregúľa, bude ho to neuveriteľne zabávať. No ja ti vravím, že to
zvládneš.“

– Pod Marko, ideme na pódium, máme už hrať, – podišiel ku mne náš
basák Michal. – Je ti dobre? Si biely ako krieda...

– Je mi zima, – odvetil som mu. To, že sa znova stávam detektívom
vlastného vnútra, som mu neprezradil.

– Ten majiteľ je pekný chuj. Nechce zakúriť. Má menej mozgových bu-
niek ako zubov. Veď tu má celkom dosť ľudí... obmedzenec jeden skupán-
sky... nikdy nepochopím takto zmýšľajúcich ľudí. Som zvedavý, ako sa
nám to bude na pódiu rozladovať, – hneval sa Michal.

– Ak nám nezaplatí čipsami, tak je všetko v poriadku, – povedal som,
odlepil sa od mrazáku a odišiel s Michalom po gitary.

Na pódiu ma už triaslo ako osiku. Nedokázal som sa hýbať, stál som
tam ako panák. Znova sa mi vrátili myšlienky na starobu. Nadal som si do
plesnivého dedka, ktorý by už nemal hrať rock 'n' roll, ale skôr blues či
jazz sediac senilne na stoličke. No v polovičke koncertu sa vo mne zdvihla
vlna príjemného odporu a ja som cez myseľ zakričal do celého sveta, že
som ešte mladý na smrť a že Nat odpúšťam, nech sa stane hocičo a hneď,
ako zleziem z týchto premrznutých dosiek znamenajúcich svet, jej zavo-
lám.

Odhral som koncert, odložil aparatúru i gitary a hodil veci do auta.
V sále sa už chystala ďalšia kapela. Bol tam slušný bengál, nebolo počuť
vlastné slovo, a tak som aj napriek slušnej horúčke vyšiel von do mrazivej
fujavice. Bolo niečo pred polnocou. Odkráčal som k blízkeму obchodné-
mu domu a vytočil Nat. Zvonilo dlho, snáď najdlhšie za môj život. Už som
čakal pípnutie odkazovača, no potom sa ozval Natin hlások.

– Avoj láska, – povedala smutne Nat.

– Ahoj, milúbená. Prepáč, že volám takto neskoro, ale akurát sme dohrali.

– Ako ti je? – pýtala sa ma Nat na môj zdravotný stav.

– Vrátila sa mi horúčka. Stojím tu pred nejakou trafikou. Chladný vietor mi hučí do uší, ledva ňa počujem. Trasiem sa od zimy, nevydržím tu dlho, – povedal som. – Ako sa máš ty? Čo sa deje? – spýtal som sa jej priamo.

– Ach, levík... – rozplakala sa Nat.

– Moje zbožňované, vyslov to, lebo sa užiališ. Máš dopredu odpustené, – snažil som sa jej pomôcť.

– Marko, ja som to nevydržala... ten Zdeno, vieš, spomínala som ti ho. Ako si nás spolužiačky stále doberali, že sa k sebe hodíme, že budeme spolu chodiť. Myslela som si, že je namyslený... že je debil... – zajakávala sa od plaču Nat.

– Mala si s ním niečo? – snažil som sa skrátiť prichádzajúcu zimnicu.

– Nie, nič... ale ja som sa do neho asi zahľadela... ach, dnes sme si boli spolu sadnúť... už po tretikrát... je úplne iný, ako som si myslela... ale vlastne áno, bozkávali sme sa... ach, odpusť mi. Je mi biedne zo seba samej. Som špina... – plakala Nat.

– Prestaň, Nat! Žiadne výčitky. Toto sa malo stať už dávno. Bavili sme sa o tom, – padali zo mňa slová a ja som sa čudoval, že ich ozvučujem ja a nie som ešte obesený na prvom kandelábri.

– Veľmi mi chýbaš. Potrebujem ňa mať pri sebe. Potrebujem tvoje bozky, objatia... prepáč mi, Marko, – naberal Natin plač obrovské obrátky ničivého stroja, ktorý si zaumienil, že zmetie našu lásku do priepasti nenávisti. To by ale moja *pripravenosť na všetko* nesmela byť mojou osobnou hygienou. Nebolo vo mne ani jednej výčitky, ani len jediného zárodka negatívnej myšlienky k Nat.

Všetko som chápal. Čo som mal dodať? Že keď niekto niekoho ľúbi, nie je hladný po nikom inom? Ako ma teda milovala, keď sa zahľadela do iného, začala sa s ním stretávať, spoznávať ho, bozkávať sa s ním? Že milovaný partner prestane túžiť po inom? A hlavne, keď má šancu partnera si užiť iba raz za dva, či štyri týždne? A mladé dievča? Bez skúseností? Somarina! Od začiatku to všetko hraničilo so zázrakom. Takéto lásky prežívajú iba v dievčenských zápisničkoch. Rozprávkový námet s rozprávkovým koncom sa vyskytuje len výnimočne. Takýto nesmrteľný vzťah dokáže vyrobiť iba filmový priemysel. A ľudia, ktorí nemajú skutočnú lásku, na to pozerajú ako zajace na kapustu. Vlnú im pritom oči a možno aj niečo iné. Filmy zarobia milióny, dajú ľuďom to, čo nemajú, ale svojím spôsobom klamú!

Zavádzajú všetko rozmyšľajúce dávajúc ľudstvu nádej, že láska prenáša hory.

– Nat, neospravedlňuj sa mi. Ani nevieš, aký som ti vďačný, že sa mi takto priznávaš.

– Marko, všetci navôkol mňa majú svoje lásky. Bozkávajú sa v parkoch, túlia sa v puboch, držia sa za ruky a ja sedím pri jukeboxe a myslím na teba. Trhá ma to. Došli mi sily. Bože, som hnusná zmija, prepáč mi... – rinulo sa to z Nat.

– Milovaná, ja viem, o čom rozprávaš. Prosím ňu, tak ako sa tu teraz trasiem od zimy, prestaň mať výčitky. Celé to chápem. Prežívam to isté. Stojím na diskotéke, drvím vínový pohár v ruke a myslím na teba. Roky nám láska dáva toľko veľa, koľko nám aj berie. Toto bol dvojitý dar od bohov lásky. Čo nás stretlo, nebolo obyčajné poblúznenie...

– Prečo nás to stretlo? Marko, vysvetli mi to... ja som mladá duša, strašne trpím... Načo zažívať takú lásku, ktorá mi nedá zaspáť, lebo viem, že sny budú škaredšie ako pomyslenie na teba? No na druhej strane to obrovské utrpenie... koľko do oblakov, toľko do zeme... Každou sekundou bytia, keď ňu nemám vedľa seba, sa rodia stovky smutných myšlienok. Čo všetko sme prekonalí, snáď už len fyzické bičovanie a týranie nás minulo. A teraz príde nejaký Zdeno a pritiahne si ma? Bože, aká som sprostá, aká som krava... veľmi ňu ľúbim, odpusti mi... – slzila Nat a ten jej srdcervúci plač mi bral posledný pokoj z duše.

– Ja neviem, čo bude... čo nastane v mojom vnútri. Chcem, aby si to s ním skúsila. Nejakým divným spôsobom si to dokonca aj želám. Potrebuješ zažiť iných chalanov... ach, rozprávam, ako keby som ňu vôbec neľúbil, ako keby som sa ňu chcel zbaviť, milovaná Nat, – plakal som už aj ja.

Vietor mi rozcuchával vlasy, zimnica mi vlnila telo, neznámy Zdeno mi bral najväčšiu lásku sveta, majiteľ s hviezdou Jeruzalemu na čele nechcel zakúriť v tom svojom špinavom pajzli a moje vnútro do toho kričalo, že to prežijeme, nech ešte stojím, že ten vietor čoskoro ustane, nech držím kolená rovno, ináč sa zošuniem na ten špinavý chodník, ktorý mi v horúčke tancuje pred očami. Že toto je jed, ktorý sa iba snaží dostať zo mňa to najlepšie. Nech obrátim zrak smerom k tým prekrásnym hviezdám, že tam určite jedna hviezdica svieti špeciálne pre mňa a dá mi energiu. V prvom rade mi vylieči telo, potom i dušu, vráti úsmev, ktorý možno na pár mesiacov stratím z tváre a všetko pôjde ďalej. Znova budem medzi ľuďmi rozsievať radosť, smiech a lásku. Nech nemyslím na samovraždu, kým môžem žiť plnohodnotný život. Neležim bez rúk a nôh vo vlastných výkaloch, takže nemám právo čo i len pomyslieť na takého slabošské myšlienky.

– Milovaný, veľmi ňu ľúbim. Nevieť, čo to robím, ale jedno viem určite,

že ňa milujem nadovšetko... nechcem ňa stratíť, – rumádzgala do aparátu zamilovaná časť Natinho srdca, ktorá mi držala stranu.

„Keby toto niekto počúval... nik to nepochopí. Kto varí tento nestráviteľný guláš? Budha, už ňa Ježiš odviazal z rebrín a začali ste sa spolu hrať s mojimi a Natinmi osudovými povrázkami? Boh lásky, počuješ ma? Nabudúce odmietnem tie tvoje lákadlá! Chodte preč, všetky víly! Už si ma nevšímajte! Nechcem vidieť a cítiť vaše vnady a falošnú krásu. Umieram z nej. Som len obyčajný ľudský mutant, viac neunesiem, nenakladajte! V texte jednej skladby som sa už pýtal, či má človek dostávať lásku, hoci za ňu potom zaplatí aj s vysokými úrokmi. Aký je láska chemický elixír? Čo je to za drogu? Dáva i berie... Je schopná prišif človeku krídla, ktorými bezpečne doplachti i na dovolenku na Slnko, no vzápätí sa mení na šidlo a vražedne pichá do zamilovaného srdca. Ach, život na zemi má vďaka nej iné gule, ale ja už mám toho dosť! Stačí ti, že už ležím na chodníku, som tu vystretý ako v rakve!?! Počúvaš ma, Boh lásky? Ak Nat nie je moja životná partnerka, tak tú moju pravú si nechaj schovanú tam kdesi v skrini, kde si ju predtým mnou ukrýval až doteraz!“

– Láska? Čo je s tebou? Prečo nič nehovoríš? Prosím ňa, povedz niečo. Mám o teba strach, – slzili sa Natine slová.

– Pokoj, Nat. Lahol som si tu na chodník. Menej tu fúka. Počúvaj ma, moje... asi sa ti budem menej ozývať. Možno sa na čas odmlčím úplne, – povedal som.

– Nie, Marko, umriem bez tvojich slov. Zastavuje sa mi srdce už pri pomyslení, že ňa nemôžem objímať. Čo bude, keď ňa nebudem počuť?

– Nenapíšem ti ani mail, láska milúbená. Musím sa z teba na chvíľku vyspať. Musím brať do úvahy moje prežitie. Ty otoč všetku lásku, čo máš ku mne, k tomu chalanovi, ináč ňa tá rozdvojenosť zabije. Dobré ti radím, počúvaj ma, láska, som starší. Mám v tom skúsenosť, – hovoril som Nat.

– Čo tu robíte, občan? – stáli zrazu nado mnou dvaja policajti.

– Ležím. Je mi tak dobre. Skutočne, páni príslušníci. Nepil som. O chvíľku vstanem a pôjdem, – pritlačil som si mobil k hrudi a hovoril som na strážcov poriadku.

– Som zvedavý! – povedal s typickou policajnou nadradenosťou ten mladší z nich. Potom odišli smerom ku klubu. Asi dostali chuť si trošku zamachrovať na mládeži.

– Prepáč, Nat, boli tu policajti, – dopovedal som.

– Je mi hrozne... nechcem o teba prísť, – protirečila si neprestajne plačúca a opakujúca sa Nat.

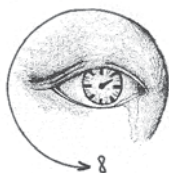
– Ak máme byť spolu, život nás opäť spojí. Milúbená Nat, končím, lebo inak zmrznem. Pa. Lúbim ňa a aj ľubiť budem. Do konca života, veď ty vieš.

A to, že sa ti nebudem ozývať, neznamená, že na teba už nemyslím. Pa, Nat, a ďakujem ti za všetko to úžasné, čo sme spolu prežili.

– Ach, Bože, Marko... – hlesla Nat, – nevypínaj sa...

– Pa, – povedal som a ukončil hovor.

Keď ma spoluhráči dovezli na pohotovosť, mal som horúčku štyridsať a pol. Vraj som blúznil niečo o kočoch a starcovi hrajúcom v lese na klavír.

7. sekunda

Vyfajči slimku na pomníku našej lásky

Prvá vlna neuveriteľnej trýznej prišla hneď, ako som sa vystrábil z horúčky a zasa správne oddeľoval realitu od pekelných psychedelických snov. Ležal som doma vo vlastnej posteli spotený ako vonkajší hemoroid počas neúprosneho leta. Načiahol som sa po mobile, či nenájdem nejakú správu alebo prezvonenie od Nat. Nič. Došuchtal som sa k počítaču, zapol ho a s drkotajúcimi zubami duše som pochopil, že nemám od nej ani mail, ani nijaký odkaz. Nat bola vždy rozumná a začala realizovať môj zámer s tvrdým koncom a neozývaním sa do dokonalej podoby. To som však nečakal a záver bol o to viac zničujúci: Bol som narkomanom a moja droga sa nazývala NAT! Neubehol ani celý týždeň od tej združujúcej správy a chýbala mi viac než kyslík či voda. Všetky moje pevné vnútorné zákony, ktoré som si nastolil, aby mi už nikto neukradol moju harmóniu, radosť a vnútorný jas popadali ako jedličky pred Vianocami. Vypracované boli dokonale, teda až na jeden detail: S ukončením vzťahu s Nat nikdy nepočítali. Bolo tam všetko od straty majetku, zdravia, práce, kapely, po zradu od kamarátov a blízkych, no oddelenie mojej duše od duše milovanej Nat tam zrazu nebolo, aj keď som pred rokmi vypracoval evakuačný plán záchrany osobného pokoja aj pre tento variant. Začínal som od začiatku. Na gebuľu mi totiž nespadlo nič iné ako naše spoločné nebo a zatlačilo ma do bahna smútku až po uši.

Po pár dňoch to Nat nevydržala a začala mi písať užialené maily a esemesky so slovami ospravedlnenia. Posledné, čo som si prijal, bolo, aby trpela výčitkami. A ja som sa zatiaľ zmietať v křčoch mlčania, no v skutočnosti som v sebe nosil obrovskú ruku, ktorá čakala na náznak prelomenia ľadov mojej pevnej vôle, aby obratom vytočila Natino číslo. V súhre s jazykom by moje zamilované srdce behom pár minút vylialo celý svoj oceán lásky do ucha Nat. Toho citu, ktorý mal za čas odlúčenia a nekomunikácie s milovanou bytosťou klesnúť na úroveň môjho prežitia. Opak sa stal pravdou a láska k Nat sa počas tých najhorších dní môjho života ešte znásobila do takej miery, že sa mi šla duša zbláznit. Zvolil som cestu vysvetľujúceho

mailu. Nevedel som, ako je na tom Nat, ale jej utrápené slová mi spaľovali vnútornosť, a tak som jej po piatich dňoch trápenia napísal:

„Ach, milovaná Nat. Ospravedlňujem sa, že ti píšem. Sľubujem ti, že toto je posledný mail, kým sa z teba nevyliečim. Som nesmierne zmätený, chcem ti volať, chcem ňa počuť, chcem sa s tebou smiať, chcem tisíckrát silnejšie nájsť tvoje prezvonenie na mobile. Všade ňa vidím. Pozerám telku a ty si tam. Kráčam ulicou, míňaš ma. Zažmúrim oči, tancuješ predou mnou... Celé dni hľadím na mobil ako mentálne narušený, či ma neprevzvoníš. Prežívam niečo strašné. Tak veľmi mi chýba to úžasné, čo medzi nami vzniklo, až som prekvapený, kde je ten silný človek, ktorý radil celému svojmu okoliu, ale teraz tu leží v kaluži slz doráňaný a zlomený. Áno, povinne prefatá pupočná šnúra lásky mi už nedodáva potrebné živiny a mne spadol celý svet. Keď sa celý oddáš, potom aj celý trpíš. Ako hore, tak i dole – základné princípy nikto z nás proste neoklame...

Chcem ti napísať tieto slová, pretože by si si mohla myslieť, že som ňa nikdy nelúbil, že sa to predsa nedá len tak po jednom telefonáte všetko odstrihnúť. Toto sú posledné vysvetľujúce slová, ktoré ti píšem. Mesiac-dva sa ti nechcem ozvať. Ak ti bude za mnou cez toto obdobie občas smutno, otvor si tento mail, je v ňom všetko. Musím sa z teba vysnívať, ináč zomriem. Nechcem ti stáť v ceste. Obidvaja dobre vieme, že keď sme sa stretli a zblížili, stalo sa niečo božsky podivné. A ja sa stále toho hore pýtam, prečo musím všetko na svete zažiť. Obrovskú lásku, ktorá pre vzdialenosť a vekovú priepasť nemôže pokračovať, zostala nenaplnená, ale našťastie bez výčítiek a hádok.

Keby šlo o nejaké pomätené zamilovanie, kašlem na to. Nat, nikoho som nelúbil tak ako teba a mám strach, že už sa ani nenájde taká duša, ktorá to prekoná. Tak prečo to všetko? Načo sa dotknúť s milovanou bytosťou neba, keď ten pád tak strašne rmúti, trhá dušu, láme kolená a bolí z toho celý človek? Ach, plačem... Tak načo nám ju tí bohovia dali, povedz mi, maličká? Kvôli čomu dostane človek obrovskú lásku, keď za ňu potom iba trpí. Načo tie bozky, objatia, správičky, básničky, hodiny rozprávania, čo prezvonenie, to virtuálny dotyk s milovanou dušou... prečo to, milúbená Nat, povedz mi? Načo mi boh lásky doniesol na zlatom podnose presladkú jahodu, keď ma teraz škvarí v peci zabaleného do alobalu? Ak je bozk splynutie dvoch zaľúbených duší, tak čím bolo milovanie s tebou? Dušotrasenie? Reč raja? Boli sme ako dve rôzne struny natiahnuté na jednom hudobnom nástroji, ktoré sa roztriasli a vytvorili magický súzvuk. No k čomu to všetko nakoniec? Mal som radšej roky orať, ako spoznať pozemský vrchol milovania.

Áno, ja viem, obidvaja sme dopredu vedeli, že by sa musel stať zázrak, aby to božské medzi nami prežilo. Dokonca bola si to práve ty, ktorá pochybovala menej a veľakrát mne, dospelákovi, vyčistila pochybovačné otázky z hlavy. Možno ma zmiatol ten bleskový koniec, možno som čakal pomalé ochladnutie... Lenže situácia sa obrátila z hodiny na hodinu a teraz mám z toho srdce zaliate slzami.

Po pár dňoch som našiel odvahu a pozrel si tvoj profil. Nat, ani nevieš, ako ti toho Zdena prajem, ste spolu krásni. Želám ti ho, nech ťa spraví šťastnou. Prajem ti, aby sa ti v živote už nič zlé nestalo a ak predsa, nech je ti dopriate spoznať pravý zmysel toho všetkého. Ak by čítal tieto moje slová niekto cudzí, povedal by si, že mi šibe. Lenže ja ťa SKUTOČNE MILUJEM a mám ťa plné srdce. Nezostalo tam nič pre nikoho iného. Si tam iba TY... Práve preto ti prajem iba dobré, pretože milovanej osobe sa nedá želať zlé.

Ja neviem, čo so mnou bude. Nevnímam ženský svet. Musím si ťa z toho môjho srdienka presťahovať do nejakej špeciálnej hosťovskej izbičky, ktorú tam budeš mať do konca života, ináč sa zbláznim. Preto ťa v najbližších mesiacoch neprezvoním a ani ti nenapíšem, potrebujem začať kráčať ďalej. Až keď nadobudnem stav, že ti môžem volať ako priateľ, ozvem sa. Už teraz sa na to nesmierne teším. Závidím Zdenovi, že ma vedel v tvojom srdci premazať, pretože ja teraz nedokážem chodiť s nijakou inou babou... nie som schopný ľúbiť dve duše. Ale všetko spraví čas, to už mám odskúšané. Neozvem sa ti aj pre to, aby som ti nezipsoval tvoju dušu na dve polovičky. Možno som ťa iba ja ľúbil ako šialenec. Prepáč, nevidím do tvojho srdca, neviem to posúdiť. A láska nie je súťaž. Nechcem, aby v týchto vetách boli výčitky... no vyzeráš byť na tých fotkách skutočne zaľúbená, ach, prepáč, čo to píšem za výčitky, odpusť mi, láska... plačem...

Predsa len prišlo na moje slová, že ty ešte potrebuješ prežiť iné vzťahy, potrebuješ každodenné objatia, bozky, milovania. Si mladunká, chýba ti to. So Zdenom môžeš byť každý deň, nemusíš sa s ním pred nikým skrývať. Môžeš sa s ním chváliť svetu, nikomu nemusíš nič vysvetľovať. Ja som bol rozmyšľajúci dospelák. Síce s detskou dušičkou, ale predsa som sa ťa snažil vychovávať: „Nefajči láska, nepi tolko, s alkoholom sa spája veľa zlých vecí.“ To všetko som hovoril preto, lebo som ťa ľúbil a keď niekto k niekomu cíti tak veľa, chce pre neho len to najlepšie.

Nat, nemaj voči mne výčitky, neospravedlňuj sa mi, neplač kvôli mne. Som blázon. Do všetkého sa vrhám pojašený, úprimne a z čistej lásky. Som šťastný za tie roky, ktoré sme spolu prelúbili, lebo si ma spravila nadčlovekom. Neboj sa, som bytosť silná, je to otázka mesiaca-dvoch a zasa budem celému svetu rozdávať radosť. Nechcem teda od teba dostávať žiadne esemesky či maily, kde sa budeš lutovať a vyčítať, čo si to dorobila. Stalo

sa, ako sa stať malo. A neboj sa, ja kvôli tomuto nezatrpknem, nezačnem nadávať na lásku. Nikdy v živote! Je to niečo neopísateľné a ak ma ešte počas života niekedy stretne, dám do toho opäť celé srdce. Láska sa má prežívať naplno, inak nemá význam. Zažili sme to aj my dvaja, len teraz nemám odvahu chytiť to kladivo... nemám silu ho zdrapiť a rozbiť ten sen o našom veľkom huňatom psíkovi a našich dvojíčkách bežiacich po slnkom zaliatej záhrade. Ach, zasa plačem. Mal by som sa dať asi liečiť. Dospelý chlap by nemal snívať o nereálnych veciach.

Možno po pár rokoch, keď si toho odžiješ viac, pochopíš, čo sa medzi nami udialo. Že to bolo na hranici s fantáziou. Už vtedy, keď som padol na zem, vedel som, čo sme si to naložili na chrbát. Neviem, čo by sa dialo, keby som bol mladší a narodil sa niekde blízko teba. Náš vzťah by asi hory prenášal, lebo takto som ti dával iba časť toho, čo viem dať dievčaťu. Ach, milúbená, dal by som za teba telo i dušu... Viem, že sa počas tohto života ešte stretneme a objímeme, ale najviac sa teším, keď sa stretneme tam na druhom brehu. Tam za tebou prídem a veľmi ti poďakujem.

Nikdy som nebol okolnosťami taký zviazaný ako pri tebe. Viem vybaviť veľa vecí, prehrýžť sa aj nemožným, ale tu som narazil na prekážku, ktorú nemám momentálne šancu prekonať. Zostáva mi iba pokorne čakať. A možno je to práve jedna z vecí, ktoré som sa mal v tomto živote naučiť. Prijatť veci a zmieriť sa s nimi tak, ako sa vyskytli.

Nat, ak budeš mať problémy na mňa zabudnúť, nerieš to s okolím, lebo ono náš vzťah aj tak nikdy nepochopí a neporadí ti. Spraví to čas a iné vzťahy. Postupne sa tvoja myseľ prestane ku mne vracaa ako moja k tebe. Len tej mojej utrápenej dušičke nejako rozumne vysvetli, prečo má zavrhnúť zbožňovanú bytosť. Daj jej jeden jediný argument, prosím ň! Ona nechce prijať nič! Ona ň stále LÚBI, MILUJE, MILÚBI! TEB! NEUSTÁLE JEJ CHÝBAŠ. VŠETKO, ČO BOLO S TEBOU SPOJENÉ, VŠETKO JEJ CHÝBA, A NIE JE TOHO MÁLO... ona neakceptuje tvoj nový fotoalbum Môj miláčik a ani to, že tam nie je moja tvár, ale fotky iného chalana. Nič si nespája so slovíčkom *zrada*, iba ničomu nerozumie a plače. Prosím ň, príď mi do sna a vysvetli jej to. A možno to ani až tak neriešiš a prekle nieš to raz-dva, iba ja si tu teraz namýšlam bludy o nadpozemskej láske.

Láska, ku koncu sa ti chcem poďakovať. Za všetko. Za nehu, úsmevíky, smiech, hry, objatia, bozky, milovania, rozprávania – všetko to nezveršovateľné... A ZA LÁSKU! I za všetok ten neporiadok, čo mám teraz v duši. Ľudské bytosti sú poháre, v ktorých plávajú nečistoty a tie sa v čase pokoja usadia na dne. Vďaka rôznym udalostiam nastane raz za čas premiešanie pohára. Ten moment treba maximálne využiť a vyloviť nečistoty, kým sú na hladine. Keď budem zomierať a budem mať pohár viac čistý ako

špinavý, budem na seba hrdý, že som tento život nestrávil podaromnici. Ďakujem ti teda, Nat, že si ma tak krásne zamiešala. Aspoň som si cez vnútorný kal uvedomil, koľko mám na sebe ešte roboty. Áno, oddať sa láske kvôli duševnému sebazporozovaniu, je úžasná vec. Platón mal pravdu.

Budem ťa ľúbiť celý život i nasledujúce prevtelenia. Veď ty vieš, ako to myslím. A budem veľmi rád, ak sa mi občas ozveš. Som tu a budem tu pre teba po celý život. Ak sa ti bude zdať, že som zomrel, neprezvňam, nevolám, nepíšem... nemaj o mňa strach, žijem. Keď ti budem chýbať, prečítaj si tento mail. Je v ňom toľko slz lásky, koľko je molekúl v oceáne. Tvoj objímajúci Levík (síce teraz kňučiaci v kúte, ale on bude znova silný a usmiaty, ver mu). Pa

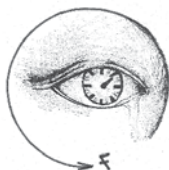
P.S. 1: Nehnevaj sa, keď ti najprv neodpíšem. Každou odpoveďou by šli zo mňa iba ďalšie chrobáčky lásky, lebo ja nedokážem klamať. Vždy robím iba to, čo cítim. Po odoslaní tohto mailu si odrežem obe ruky, aby som sa vrátil do života, nasadil si normálne okuliare a začal ho vnímať triezvo. Už nemôže byť, čo bolo. Sama to dobre vieš. Je koniec. Všetkému. Zdeno odo mňa prebral štafetu lásky. Ja sa pozviecham a znova usmejem na svet, chce to len čas a tvrdé ukončenie, aby to všetko odplávalo, aj keď srdce od nepochopenia kričí veľké zúfalé: Niééé. Žiaľ, prichádza čistiaca čata v podobe rozumu. A ani ty sama nemôžeš hrať na dve strany, bolo by to voči tvojmu frajerovi nefér. Daj mu zostatok všetkej lásky ku mne, potom ti už nebudem ani ja a ani nič zo mňa chýbať. Všetko ti dá on. Už sa opakujem, prepáč. Bolesť neustáva, slová sa vracajú. Každé z inej strany, ale s tým istým obsahom. Pozdrav Líviu a celú vašu krajinku. Nechal som v nej časť seba a nikdy to nebudem ľutovať. Občas choď za mňa pozdraviť naše pole so zajačikmi... vetrík, slnko, stromy... vyfajči tam na hrobe našej lásky jednu slimku, mňa na dialku strasie a okamžite budem cítiť, že na mňa myslíš.

P.S. 2: Pripol som tri básne, ktoré si napísala cez moje prsty TY a ešte som ti ich nedal čítať. Idem to už odoslať, lebo sa uplačem k smrti. Ikonka *Odoslať* je totiž môj život a začiatok začiatku. Treba vstať z prachu, utrieť si slzy a usmiať sa na slnko. Jeho liečivé lúče si potom nájdú ku mne cestu. Píšu to v múdрых knihách, musí to teda aj fungovať. Tak sa mi opatruj a keď príde čas, vráť sa k modlitbe: Keď mi ťa raz život zoberie, nech mi ťa potom aj vráti.“

Keď rozum pochopil, že moje beznádejne a chorobne zalúbené srdce nie je schopné prerušiť písanie a nerobí mu problém napísať aj tisícse-

demstodvadsaťtri péesiek, donekonečna v nich opakovať tie isté myšlienky len inými slovami, nahneval sa a mail odoslal.

Následne na to som schmatol vetrovku a napriek tomu, že som ešte bral antibiotiká, vyrazil som do krčmy. Smerom do toho staničného pajzlu, kde som vždy našiel schopnosť zomrieť, nebyť tam, nedýchať, nerozmýšľať. A to som teraz potreboval viac ako cisár soľ.

6. sekunda

Já jsem Lejdy Karneval

Kým som kráčaľ mestom, začalo sa stmievať. Oproti mne dul nepríjemný mrazivý vietor, ktorý sa rozhodol, že ma najprv zmrazí, odfúkne minimálne tristo metrov voľným štýlom do výšky kostolnej veže a potom ma nalepí na stenu supermarketu. Mal som čo robiť, aby sa vzdialenosť k vytúženému cieľu skracovala. Po ceste som si na znak nostalgie konca duševného splynutia s Nat kúpil v trafike slimky. Áno, tie tenučké babské cigarety, ktoré boli aj na začiatku nášho zblíženia. Keby mi niekto povedal, čo s ňou prežijem, usmial by som sa na neho, odpil si z piva a ďalej mu neveril hádam ani nos medzi očami. No všetko sa udialo a teraz bol tomu všetkému krásnemu koniec. Nevedel som to pochopiť, aj keď som dobre vedel, že všetko je tak, ako má byť.

Po ceste som stretol numerologičku Andreu zamilovane zavesenú do pastora Reného. V duchu som sa pousmial. Malo ma to prekvapiť, no ja som už dobre vedel, že prekvapení v mojom živote bude čoraz menej. Koniec sna o nadpozemskej láske ma nadobro usadil do stavu stoického prijímania úplne všetkého, čo si vedela moja fantázia predstaviť. Keby som o minútu zbadal svojho otca vášnivo sa bozkávať na rohu ulice s Kikou, neohúrilo by ma to. Vedel som, že lekcia, ktorú práve zažívam, je jedna z konečných faciek od života, aby som pochopil, že o prijímaní nemám každému len profesorsky rozprávať, ale v skutočnosti všetko bez reptania v realite života aj prijať. Cesta tou fujavicou mi dala veľa, najmä omrzliny tváre prvého stupňa, no pre ranenú dušu to bolo holé nič.

Najviac mi v ten deň dal deduško, ktorého som stretol tesne pred staničnou krčmou. To som však ešte nevedel, čo je to za kolíka.

– Prosím vás, nemáte oheň? – oslovil som ešte vitálne sa pohybujúceho dedka.

– Mám, mladý. Ale počkaj, najprv sa vysíkam, – odvetil mi prirodzenejšie ako americký prezident. Potom sa ledabolo otočil, vytiahol pindúra z tesliiek a začal šťaf do živého plota pri chodníku. Uvedomil som si, že starí ľudia už nemajú šancu zo svojej povesti čo stratíť. Aj keby sa tento star-

ček predou mnou rovno na cestu vykadil, nemal by som mu to za zlé. Asi by som si začal nahovárať, že trpí nejakou záľudnou chorobou a proste tú kôpku vykonať musel, ináč by mu bolesť v bruchu poprehadzovala vnútorné orgány. Vždy by som našiel nejaké vysvetlenie v jeho prospech, tak som bol totiž vychovaný.

– Keď som bol mladý, bolo čím, ale nebolo s kým. Teraz je s kým, ale nie je čím, – zahundral dedko smerom ku mne, kým si ho oklepával. Zapol poklopec a na nohaviciach mu vyrašili dva močové fliačky. Hneď mi došlo, že som stretol vzácného ľudového baviča, ktorých je na svete poriecko.

– Tu máš, – povedal a podal mi krbové zápalky.

– Ďakujem. Snáď s tým nepodpálím celý park, – zažartoval som, ale dedko ma už nepočúval. Pozoroval mladú dievčinu, ktorá oproti cez cestu vynášala smeti. Na to skuvíňajúce vetrisko bola oblečená skutočne skromne a to dedkovi nedalo:

– Dievčička, len sa ty teplejšie obliekaj. V zime sa smeti v pyžame nevynášajú, kundička ti prechladne, – kričal na ňu milým hlasom.

– Len sa vy, starký, starajte o svoje vajká, – zakričala mu späť s úsmevom mladá dievčina a už aj šprintovala po klzkom snehu do vchodu za teplom.

Dedko sa usmial. Bola rýchlejšia ako klebeta, nestihol jej nič odvetiť. Potom sa otočil na mňa a povedal mi:

– No čo, mladý, ideme na víno?

– Môžeme... – odpovedal som mu ležérne.

– Si nejaký smutný... poď, alkohol síce nie je odpoveďou, ale aspoň zabudneš na otázku, – vyslovil, chytil ma popod pazuchu a už ma aj šikoval do staničnej nalievárne.

– Tak čo je? Čo tebou lomcuje? – spustil do mňa dedko, keď sme si sadli, vyzliekli kabáty, obidvaja skúsili radiátor, či vôbec hreje, a objednali si po dvoch deci červeného.

– Ja neviem, či vám to mám rozprávať... bude to znief fádne a otrepane. Som sklamaný z lásky... z nenaplnenej, božskej, dokonalej, no napriek tomu povinne ukončenej.

– Keď si nájdeš peknú ženu, vytrtkajú ti ju a potom sa ti budú smiať. Keď si zoberieš škaredú ženu, tiež ti ju vytrtkajú a aj tak sa ti budú smiať, – zafilozofoval dedko. No minul cieľ. A možno ani nie. Paranoidné predstavy, ako sa Zdeno práve miluje s Nat, boli obratom tu.

– Tu nejde o sex s druhým. Cítil som sa s ňou úplne kompaktný. Mala na mňa hojivý účinok, bola môj repík na dušu. Dalo sa s ňou baviť od zliav v obchode až po náboženstvo. No museli sme to skončiť pre veľkú vzdiale-

nosť a vekový rozdiel medzi nami, – snažil som sa to vysvetliť môjmu zošúverenému psychológovi, ktorý si ma objednal práve na túto hodinu, do tejto krčmy, kde zastal čas.

– Žena je ako olympijská trofej. Musíš o ňu bojovať a potom ti celý život visí na krku. Možno sa ti dobre stalo, – povedal dedko.

– Lenže moja duša neustále spieva pieseň o tom, že toto dievča bolo pre mňa dokonalé a inú takú nestretnem, – odvetil som mu.

– Nech sa páči, – vsunula sa do nášho rozhovoru čašníčka vláčiaca so sebou všade špinavú zásteru. Bola v polčase životného rozpadu, no tie dva poháre vína stihla doniesť a položiť na náš stôl, kým ešte neumrela.

– Tolko som čítal o škodlivých účinkoch alkoholu a cigariet, že som sa rozhodol prestať čítať, – zadrel dedko a posunkom prstov si odo mňa vypýtal cigaretu.

– Čo to kúriš za pičoviny? – vyzvedal, keď som mu podal jednu výročnú slimku.

– To je symbolická spomienka na tú moju bývalú, – šepol som.

– Lepšie sa dobre obesiť, ako zle oženiť. Nájdeš si inú voňavú pičku. Vravím ti, dobre sa ti stalo, – už si bol na istom dedko.

– Deduško premilý, myľte si tofu syr so syfilisom. Veď vám vravím, nebol v tom len sex, – zvýšil som s úsmevom hlas. – Opakujete sa ako televízna reklama.

– Bola pekná? – spýtal sa ma ignorujúc moje obranné narážky.

– Pre mňa najkrajšia na svete.

– Kde je krása, tam je i jebačka. Nevieť si predstaviť ľudí, ktorí nemyslia na sex. Takí snád ani neexistujú. Ak áno, musia byť chorí. Umelo ho tlmia, a to nemôže skončiť ináč ako ich homosexuálnym synom alebo lesbickou dcérkou. Celibát je práve ten dôvod, ktorý dohnal ľudí k zvrátenému sexu a perverznosti. Nastala neharmonia a môžu za to tí skurvení cirkevníci. Pápeži, kňazi i biskupi sú šašovia, ktorí chcú zhrnúť iba peniaze od nás chudobných a už tisícročia sa im to darí priam výborne. Podľa mňa sa okolo jebačky točí všetko. Žena potrebuje len poriadne tvrdý kokot. A keď jej to povieš rovno do očí, začne od údivu a prekvapenia otvárať ústa. Vtedy jej tam treba rýchlo vopchať cikulu, – povedal dedko a odpil si z vína.

– Dedo, koľko máte vlastne rokov? – nedalo mi nespýtať sa, keď som sa dosmial.

– Budem mať sedemdesiat, šuhajko, – usmial sa na mňa a jedným fahom stiahol tretinu slimky.

– Byť vami, idem do dobrej poisťky, – snažil som sa mu poradiť.

– Nepotrebujem žiadnu poisťku. Chcem, aby bol na mojom pohrebe každý úprimne smutný, – dodal bez váhania.

– Máte ženu? – spýtal som sa ho.

– Moja žena ma bez prestávky obviňovala z toho, že ju nikdy nepočúvam... či z niečoho podobného... Keď už bola stará, tak som jej povedal, aby sa správala primerane k svojmu veku. Do týždňa umrela, – dopovedal dedko stále plný vtipov, dorazil víno a potom sa geriatricky šarmantne otočil k pultu: – Hééj, dievčička, nože nám dones ešte dve vínka.

Prekvapene som sa pozrel na svoj ešte nedotknutý pohár. Bol to presne ten mohutný sklenený pohár, do ktorého nám na základnej škole dávali cez obedňajšiu prestávku hnusne osladený čaj. V tom momente som si s určitosťou uvedomil dve veci. Prvá bola, že s Nat ležím na čistom dne a nie je už kam klesnúť. Možno, ak by som vybúral dno, mohol by som sa sebazničujúco rútiť ako kamikadze do spaľujúceho stredu zeme. To robia len idioti, takže prvý záver znel: SOM IDIOT. Druhým faktom bolo, že tento dedko mal viac životnej vitality ako ten mladý uplakaný sráč, ktorý sedel oproti nemu. Druhý záver teda znel: SOM ZDOCHÝNAJÚCI SRÁČ. Prijemne ma nahneval. Schmatol som energicky víno s tým, že ho vypijem na jeden chmat a začal ho lačne logať.

– Vieš, mladý, láska nie je len túžba čistiť si s priateľkou navzájom jazykom genitálie, – vypustil dedko perlu neuvedomujúc si, že pijem.

Vyprskol som od smiechu, stráviť sa to proste nedalo. Keď som sa nadýchol, našiel som silu odvetiť mu:

– Veď toto sa vám snažím stále vysvetliť.

– Ale veď ty si múdry pánko, – chválil ma dedko, – len už nebuď taký tragéd, – dodal, ako keby ma ani nepočúval.

– Máte pravdu, deduško, ale ako mám dosiahnuť pokoj, keď na ňu neustále myslím? Ako mám srdcu vysvetliť, že jeho jediná hviezda momentálne dosvietila?

– Rozlúčil si sa s ňou? Nahádzal si jej veci do kufra a zakopal ich pod slivkou? Moja stará mama bola veľmi tvrdá žena. Troch mužov pochovala, hoci prví dvaja iba driemali. Vždy, keď jeden zomrel, zbalila jeho veci do kufra a zakopala ich za stodolu. Chvilku nosila čierne šaty. Potom si doma otvorila demižón domácej, nadrbala sa a vydala sa opitá do šenku a tam sa nahlas spýtala, či sa nájde nejaký muž, ktorý ju bude vedieť dobre potrkáť. No a prihlásil sa môj starý otec.

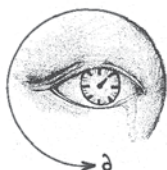
– Aha, tak to veľa vysvetľuje, – povedal som.

– Niektó skúša, či má dovarenú fazuľovú polievku obarením jazyka, iný nanúti lyžicu pokusnému králikovi. No a niekomu stačí ponoriť varechu do hrnca a pomiešať. Už sa tým netráp. Plačom nič nezískaš. Nevyťahuj na svetlo božie minulosť, je to nanič.

Sedel som s tým čarovným dedom ešte asi dve hodiny. Padali z neho

neskutočné životné pravdy odeté do prekrásnej vulgárnej, no neurážajúcej stareckej reči. Nestíhal som tie jeho jednoduché múdrosti plné pohlavných orgánov vstrebávať, ale dobre som vedel, že hovorí pravdu. Po štvrtom dvojdecáku už začal byť opitý. Keď po ďalšom pohári začal dookola a otravne vyspevovať Gottové slová Já jsem Lejdy Karneval, zdvihol som sa a poďakoval mu. Pri bare som zaplatil celý náš účet a v plnej spokojnosti odišiel. Dostal som odpovede, ktoré som v posledných dňoch tak úporne hľadal. Chcel som v tej krčme zomrieť, no stal sa opak. Tentoraz som sa v nej narodil.

Kočíš akurát dokontroloval kolesá koča a klavirista doladil klavír. Schyľovalo sa k poslednej jazde.

5. sekunda

Nechcem zapáchat' žiarlivosťou, chcem voňať láskou

Keď som prišiel domov, čakala ma od Nat odpoveď:

„Milovaný Levík, píše ti najhoršia stvora na svete. Ja neviem, čo ti mám povedať a napísať... Tak plačeme obaja. Každý deň sa mi lejú z očí slané perly výčitiek, smútku a beznádeje, pretože až teraz som zistila, ako veľmi ňa ľúbim!!! STÁLE. Aj keď pri Zdenových fotkách mám napísané Moja láska, no v žiadnom prípade to nie je TO, čo cítim k tebe. Ľúbim Líviu, najbližších, zvieratá, prírodu a svojím spôsobom aj jeho. No ty si moja LÁSKA na celý život.

Už som dokonale pochopila tvoje slová o tom, čo nás postretlo. Tak silno som sa do teba zamilovala, že som sa bála žiť. Uviedli sme sa do stavu božských opilcov. Pomaličky začínam chápať, aké ťažké obdobie odlúčenia nás čaká vďaka tejto vesmírnej láske. Teda, ak sa nič nezmení.

Ja prežívam niečo strašné. Tisíckrát za minútu ňa chcem požiadať o krok späť. O odpustenie, návrat do tvojich snov, básní, objatí, rozprávání. Túžim sa oddať milovaniu s tebou, keď budem spontánne plakať, ty sa ma budeš pýtať, či ma niečo nebolí, a ja ti odpoviem ako najšťastnejšia bytosť na svete že nie, pretože plačem od najväčšieho šťastia, aké môže človek uniesť, aby nezomrel.

Povedz slovo a rozlúčim sa so Zdenom a celá šťastná sa vrátim do posledného stavu, keď sme spolu lietali. Pôjde to? Napíš, že áno a ujdem na víkend z domu. Za tebou. A zabijem ňa ospravedlňujúcimi bozkami. Aj keby ma mala hľadať polícia, spravím to. Lebo ak ma tvoja strata zabije, budú si rodičia sami vyčítať, že ma za tebou nezaviezli dobrovoľne.

Už ma nebude trápiť, že sme nemohli byť spolu. Budem opäť znova šťastná vidieť raz za pár týždňov môjho milovaného. Áno, vraveli sme si, že v osemnástich odídem z domu, ale život odkrajuje naše osudy s presnosťou salámového noža, niektoré veci proste človek mieni a Boh mení. Ak sa mi nepodarí dostať do vášho mesta na vysokú, bude to trvať roky, kým budeme spolu nastálo. Ach, prečo to vlastne píšem? Poznám ňa. Keď niečo po-

vieš, nezmeníš názor. Si muž, ktorý si stojí za všetkým, pre čo sa rozhodne. Nezlomil ťa ani súd, celá mienka spoločnosti, mohli by ti kosti mliaždiť a ty by si neoblomne stál za našou láskou. A ako som sa ti odvdáčila? Ach, to ten môj nedozretý rozum, plačem. Srdiečko moje, bozkaj ma, prosím... Som naivná, teraz ťa má obmäkčiť pár slov od jednej pojašenej sedemnástky? Od osoby, ktorú si naučil ľubiť čarovným spôsobom a ona zabalansovala pri prvom väčšom oslnení druhým chalanom. Marko, plačem ako ešte nikdy. Nech ma radšej začne otec znova biť, lebo toto sa nedá uniesť...

Už viem, že počas tých rokov čakania na teba nezahyniem, len sa mi vráť, ja ti bežím v ústrety. Vydržím všetko, lebo tieto trýznivé dni mi dali odpoveď, čo v tebe mám, ako ťa ľúbim a čo pre mňa znamená. Držať sa so Zdenom za ruku mi dalo pocit mať fyzicky vedľa seba chalana. Kráčať s ním bez strachu mestom, ale to je nič v porovnaní s našim duševným mostom. S tým obrovským potrubím, ktorým sme si vymieňali myšlienky a sny, ktoré sa pomaličky zhmotňovali. Beriem to ako skúšku, ktorá raz musela prísť. Stačilo mi, viem, čo mi mala našepkať, a tak ťa veľmi prosím, odpusti mi a vráť sa!

Chýbaš mi, potrebujem ťa! Bez teba som len tieňom a nebyť teba, môjho slnka, nie som už ani tým. Umriem bez teba. Dobré čítaj tieto slová, miláčik môj. Neber ich ako vydieranie. Nevieť sa zmieriť s tým, že ťa dlho a možno už nikdy neuvidím, neobjímam ako môjho milovaného, nebudem cítiť tvoju náruč, ktorá mi dávala energiu na týždne dopredu, nedostane sa mi tvojho božského objatia, aké som od nikoho iného tak necítila...

Stále na teba myslím, nedokážem zabudnúť. Neustále sa mi rozochvejú pery, zavrú viečka a z očí mi padá Niagara. Deje sa to stále, keď zaspávam, čítam si tvoje správy a maily, aj keď vstávam, pozerám na mobil, či ma tam niečo od teba nečaká, hoci dobre viem, že nie...

Bozkávam sa so Zdenom, no bozkávam teba. Keď s ním kráčam, zatváram oči, lebo kráčam s tebou. Nevieť, či by som nemala ísť za psychológom, či to nie je nejaká choroba. Vyžiadalo si to moje telo? Chcelo mať vedľa seba imitátora, no dýchať túži pre teba. Môžem robiť hocičo, si v mojej mysli, v mojom srdiečku... Ja ťa odtiaľ nikdy nevypustím. Ty si mi písal, že ma sťahuješ do inej komnaty, no ja nie. Celé moje srdce máš pre seba. Do konca môjho života.

Poznáš ťa, urobíš mi to naschvál, aby si si ma vychoval. Nevrátiš sa ku mne, aby som zažila iného chlapa, iný vzťah, niečo nové, aby som vedela porovnať. Ale mne stačil tento čas. Skutočne, láska moja! Ak som ja začala tento test, toto ukruté trápenie, tak ty ho ukonči. Ty máš kľúč v dlaniach. Prosím ťa tu na kolenách a takáto uplakaná... ver mi, píše to moja ubolená duša milujúca iba TEBA!

Ak inak nedáš, prosím ťa, buď šťastný. Keď ja sa nebudem, aspoň ty sa usmievaj. To len ja som ten blázon, ktorý na teba nikdy nezabudne. Aj keď sa trápiš a budem trápiť, je mi to jedno. No ja potrebujem vedieť, ako sa máš, čo nové sa s tebou deje. Keď o tebe nemám informácie, idem sa zblázniť. Prosím ťa, piš mi, zdvihni mi, nezabíjaj ma... plačem...

Keď nadíde čas, raz si tých obrovských huňatých havkov zaobstaráme a porodím ti dvojičky. Pozdravuj plyšáčka Natoleva, kvietoček Šmochlinku... LÚBIM VÁS!!! A ďakujem ti za všetko!!! Nemohla som stretnúť úžasnejšiu bytosť. Život mi nemohol nahradiť lepšieho učiteľa, milenca, duchovného radcu ako vás, pane. O to ťažšie bude celé to zmierovanie, ach, čo je toto za skúšku? Veď ja zahyniem... Pa, už sa opakujem, ale ako si písal ty, nejde mi skončiť. Najradšej by som ti opisovala každú moju sekundu bytia a čítala o tých твоjich. Bozkávam ťa, len a len tvoja malá a neposlušná Nat

P.S.: Video s levíkom, čo si mi poslal pred mesiacom, ma neustále rozplakáva. Pozerám ho dookola ako šialenec... takisto si stále púšťam tvoje nahraté slová: „Halóó, mačiatko, počuješ ma? Ja ťa ľúbim!“ Nonstop počúvam albumy, čo si mi napálil, a stále pri nich revem ako trinásťročná pubertiačka. Všetko mi ťa pripomína. No musím to všetko chytať do rúk, čítať, púšťať si, lebo si to ty... aj keď plačem, aj keď trpím. Spomienky na teba a na všetko, čo sme spolu prežili, sú to najkrajšie, čo mi zostalo a čo ma v živote stretlo. Len ty si ma tak krásne prekliat – láskou takou veľkou, z ktorej sa dá žiť aj päť životov. Tieto slová raz skončia na dne koša, no ani nový zajtrajšok mi nedovolí vyhádzat tvoje pery, dotyky, objatia, milovania, dušu a srdce z môjho vnútra. Nikdy nezozbieram tvoje veci napáchnuté tebou a nehodím ich do práčky minulosti. Nikdy, to radšej skonám vlastnou rukou! Len ty jediný si mi vedel dať nepatrným dotykom viac lásky, ako mi iný dá za roky chodenia či žitia. Už to viem.

Keby sa dal vrátiť čas na nejaký deň, keď sme boli spolu, tak by som ho nikdy nechcela skončiť. Trval by naveky. Ďakujem tým bohom lásky, ktorých spomínaš, že nás spojili. Neľutujem ani jednu sekundu, ktorú sme spolu prežili. Neľutujem ani tú bolesť, ktorá ma teraz naplnila. Mám, čo som mala dostať, len tvoje trápenie ma mrzí. Všetko bolo, ako malo byť, všetko je tak, ako je, a všetko bude, ako bude. Dovolila som si napísať tvoje obľúbené slová a teraz v ne dokonale verím už aj ja. Kolujú mi v žilách, dýcham ich, plačem, potím slzami, chodím s nimi, zajakávam sa od nich, žijem z nich.... Zostáva už len prijať skutočnosť, nič neodmietam, všetko absorbovať a za všetko poďakovať. Mal si pravdu...

ODPUŠŤ MI NAVEKY. Tvoja večne milujúca Nat“

Prečítal som si jej slová snád päťkrát, no už som neplakal. Celé som to vďaka tomu deduškovi pochopil. Napísal som jej odpoveď, ale neodoslal ju. Uložil som ju do mailových konceptov so zámerom, že zajtra si ju ešte raz prečítam a až potom odošlem. Áno, slúbil som si, že jej už neodpoviem, ale v ten večer mi to víno premiešané s krvou v mojich žilách povolilo ešte jednu výnimku.

Potom som sa vyzliekol, umyl sa, lahol si, zažmúril oči, predstavil si Nat a takto som sa jej v myšlienkach prihovril:

„Milovaná, lúčim sa s tebou. Musím tak urobiť, lebo až dnes som zistil, že som s tebou stále v spojení. Neozývanie sa a verbálna či písomná nekomunikácia je stále málo. Každou myšlienkou sa k tebe celé dni vraciam, a to je silnejšie puto ako všetky slová stvorené cez klávesnicu, mobil či pero. Áno, toto je ten posledný kanál, ktorý som zabudol vypnúť. Bez jeho umlčania by som sa užialil k smrti.

Poznáš ma dobre. Musíme toto obdobie obidvaja preklenúť. Musíme byť chvíľku bez seba. Ak sa naše cesty znova pretnú, budeme si aspoň na istom, že to bola skutočná a pravá láska na celý život. Teraz mám aspoň dôvod žiť kvôli tej skúške a tebe, aj keď si ďaleko kilometrami, rokmi a dokonca teraz aj v dlaniach iného. Musíš zažiť všetko to iné, ktoré kvôli mne k tebe nemohlo dokráčať. Nechcem byť tým filtrom, ktorý tvojej duši zahatá všetky iné vplyvy. Sme od seba len krátko, preto tak trpíme. Nadpozemská láska, nadpozemské utrpenie. Občas ľudia prežijú okamih blaženosti, ale ten okamih ich vrhne do ešte väčšej biedy. To sa stalo aj nám. Keď je utrpenie nepretržité, zvykneš si naň. Ľudská prispôsobivosť je takmer nekonečná. Ak trpíme a bôľ stále trvá, začneme ten stav považovať za samozrejmosť, bolesť ustane.

Vďaka tebe som si uvedomil, že láska znamená temer smrť. V obrovskej láske k celému vesmíru dôjde človek k osvieteniu, no v nekončiacej láske k jedinej duši stačí už iba jeden krôčik a človek môže umrieť. Nat, sami sme si spoločne vypísali úmrtný list. Odkiaľ to viem? Umieral som po tieto hodiny bez teba, viem to. Mám tú skúsenosť pod kožou, môžeš mi veriť. Už to chápem. Keď sa niekto lúči so svetom, musí zákonite skončiť v bezvedomí. My sa však rodíme, aby sme žili, a ja som si zaumienil, že sa mi na tvár vráti úsmev. Zajtra, keď vyjde slnko, vybehnem na balkón a usmejem sa z neho na celý svet. Prosím ťa, urob tak aj ty.

Pochopil som aj iné veci. Došlo mi, že človek si do vzťahu skutočne pritiahne vždy len takého partnera, cez ktorého sa zrkadlí. Buď je to jeho pravý opak, alebo človek veľmi podobný jeho vnútru. V oboch prípadoch nám tí druhí pomôžu objaviť v sebe to, čo sami nie sme schopní spoznať. Ty si si ma pritiahla svojím dobrom. Uvoľnila si zo mňa všetky tie verše. To

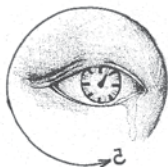
ty si ma naučila tak vrúčne ľúbiť, i keď to chceš pripísať na moje konto. Ty si písala cez moje prsty zamilované básne, to ty si mi pohybovala perami, keď som vyslovoval všetky nevšedné vyznania lásky.

Nat, naše duše splynuli do jednej a hrali spoločnú symfóniu lásky a pochopenia. Znásobila si moje dobro svojím, s ktorým si sa prirodzene narodila. Preto som po tebe hneď poškuľoval, preto si ma zaujímala, preto sme boli po celý ten čas spolu, preto si ma pritiahla ako somáríka kukurica. Mali sme sa stretnúť, malo to tak byť. Vďaka tebe som sa stal čistejším, lepším, chápacejším k druhým. Menej sa hnevám, posudzujem, očakávam a viac pomáham a chválím.

Niekoť stretne človeka, ktorý ho neustále rozčuľuje. Mal by mu poďakovať, že mu svojím správaním ukazuje vlastné nedostatky. Lenže ľudia si namiesto vlastných opráv obliekajú mundúr zbrojnoša a vyrazajú do vojny. Mali by sa učiť, no oni idú bojovať. Každému podľa jeho želaní. Snáď to pochopia v budúcom živote a vyjde im to.

Možno je toto rozlúčenie iba dočasné a o pár rokov budeš vedľa mňa stáť ako právoplatná manželka, avšak v tomto okamihu mi nejde o nič iné, ako ťa poslednýkrát v sne z lásky objasť. Zajtra ráno budeš pre mňa opäť čistá spriaznená duša, žiadna ikona, ktorú by som chcel vlastniť. Ovládať predsa nie je ľúbiť. Dvaja milenci sú ako dva stĺpy, ktoré podopierajú jednu strechu a tou je láska. Nemali by sa navzájom vlastniť, mali by nechať jeden druhému nezávislosť, priestor a slobodu. Nechcem po desaťročiach zapáchať žiarlivosťou, nenávisťou, strachom, chťičom, výčitkami a manipulovaním. Chcem voňať láskou, radosťou, súcitom a úsmevom. Všetko toto mi došlo až dnes. Pa,“ dovysielal som slová rozlúčky k Nat, objal ju, pritisol moje pery jemne na jej pery a odstúpil od nej. Začala sa vzdalovať. Ruka mi automaticky vyletela hore a kývala jej. Po lícach mi stekali slzy šťastia. I ona mi kývala, no v jej očiach som videl zármutok a žiaľ. Moje dúhovky vysielali prijatie, poďakovanie a lásku. Dúfal som, že i ona to čo najskôr pochopí.

No to už kočíš práskol do koní a koč sa divoko rozbehol. Klavír zaplakal prvými vzlykmi...

4. sekunda

Vesmírne dary sa neodmietajú

Vstal som do nedeľného rána, otvoril balkón a vstúpil naň bosý. Ovalil ma príjemný novembrový chlad, no pre mňa bolo dôležité slnko a to si ma tam našlo. Síce zubaté, ale napriek tomu krásne. Usmial som sa naň a ono sa usmialo na mňa. Naplnila ma radosť zo žitia. Spomenul som si na Nat, čo asi robí. Myšlienka na ňu však už nebola naplnená bolesťou. Skúsil som najtvrdšiu duševnú skúšku – zažmúril som oči a predstavil si, ako sa miluje so Zdenom. Síce som ho videl iba pár sekúnd na fotkách, ale dôležitá nebola dokonalá predstava hercov scény. Dôležitejšie bolo, že mnou neprešla žiadna negatívna emócia. Obom som im poprial to najlepšie, čo som im ako obyčajný smrteľník mohol zapriať, vrátil sa do izby, zavrel balkón a zapol televízor.

Prepol som na dokumentárny film, kde Američania počas druhej svetovej vojny dobýjali nejaký ostrov obsadený Japončikmi. Čisté ľudské jatky. Japonci jedli mäso zo svojich mŕtvych druhov schovaní v podzemných katakombách, ktoré Američania začali zaplavovať vodou zmiešanou s benzínom. Z lásky k druhej ľudskej bytosti tú horiacu zmes zapalovali, aby im dali najavo, že majú starosť o ich telesnú teplotu. Japonský cisár zakázal vlastným mužom vzdať sa. Heslo znelo, že posledná gulka či granát je pre nich ako hrdinov tejto vojny *za milovaný národ*. Nechápal som to.

„Umrieť za národ? Čo je to za kravinu? Aké národy, aké rasy, aké čiary po zemeguli? Sme predsa ľudské bytosti, nestačí to? Musí byť niekto Francúzom, iný Arabom a ďalší Afričanom?“ Komentátor pokračoval, že jeden americký novinár o tejto bitke napísal krásnu knihu. „Tento výrok mám ako pochopiť?“ nechápal som. „To sa už vonkoncom nedá! Ako môže niekto napísať „krásnu“ knihu o zabíjaní, vraždení a strieľaní do druhej žijúcej osoby? V tom sa predsa krása vidieť nedá...“ rojili sa mi myšlienky v hlave.

Keď mi po pol hodine došlo, že nepozerám televízny program určený pre ľudí, vypol som ho a zostal ležať v posteli. Vedel som, že sa vo mne udialo niečo veľké.

„Od dnešného rána ju skutočne ľúbiš čistou láskou. To, čo bolo dote-

raz, bolo sčasti stále len hojenie si vlastných nedokonalostí. Už ju nepotrebuješ, ale napriek tomu k nej cítiš nesmiernu lásku. Vnímaš to?“ prihovarilo sa mi vnútro. „Môžeš byť na seba hrdý. Prvotné schodíky pochopenia bolesti z lásky si preskočil bravúrne. Hovorím o princípoch opustenia sa a nekonečného žalovania sa iným. Nepoužil si ani zhnusenie si odchádzajúceho partnera, klamlivo nenafúkol všetky jeho nedokonalosti a prešlapy. Nezačal si sa ani utešovať vetami, že to vyhladí nejaká ďalšia, pretože takto by si ten problém len obišiel a on by si ňa počkal za rohom. Toto všetko si mal v sebe už odžitie. Stál si na poslednom schodíku k víťazstvu. Začal si hrať hru na odlúčenie. Tým by si však utišil bolesť, ale aj lásku. Ani si neuvedomuješ, že raňajším testom s predstavou, že Nat sa miluje s niekým iným, si to celé prijal, pochopil a vyhral nad tým. Odmenou ti je, že zostala už iba čistulinka láska bez nánosov falošného chcenia. Teraz jej už môžeš povedať, že ju ľúbiš a nebudeš klamať. Cítiš, že srdce už nič nebolí? Naopak, spieva si. Bodaj by nie. Veď stačilo urobiť posledné rozhodnutie a prišlo by o lásku. Dnes jej už môžeš pokojne zavolať, písať si s ňou, stretnúť ju a nič to s tebou nespraví, rozumieš?“ dohovorilo moje vnútro.

Párkrát za život som si bez pocitu zveličovania uvedomil, že som niečo zvládol, ale teraz som si bol istý, že som pochopil jeden z najväčších otáznikov sveta. Tou najčistejšou cestou som odstránil bolesť z lásky. Chémiu, ktorú milióny ľudí po sklamaní preklajú a premenia sa tak obratom na vzťahové cencúle. Ten nezvládnutý cit, ktorý davy zradených pasuje do stavu bezdomovcov, alkoholikov, ktorý do nich zasieva choroby a vďaka ktorému nejedna duša vlastnou rukou odíde zo života. Hrdinským činom som sa odmietol stať potravou pre knihy plné duševnej hygieny nešťastne zamilovaných.

Naplnila ma radosť žiť. Otočil som sa na jeden bok, medzi nohy si zhúžval paplón a jemne ho rukou pohladil. Usmial som sa do steny a ten úsmev automaticky odletel do celého sveta. Vstal som, až keď sa mi vrátili miliardy potvrdení o doručení od ubolených duší ďakujúcich za poláskanie. Nemohol som im pomôcť. Vyliečiť sa museli sami. No napriek tomu som dúfal, že to bolo pre nich aspoň ako hrnček vody pre plaziaceho sa človeka na púšti.

Zapol som počítač a prečítal si, čo som včera napísal Nat:

„Milovaná Nat, už dávnejšie som čítal Kurta Tepperweina a mám dojem, že som ho pochopil až teraz. Tu je pár jeho myšlienok:

Často hovoríme *milujem ťa*, ale v skutočnosti vyslovujeme *potrebujem ťa* alebo *neopúšťaj ma*. To len dokazuje, že sme ešte nespoznali skutočnú lásku. Predpokladom na to je, že začneme milovať samých seba.

Bezvýhradne sa prijmem takí, akí sme, a naučíme sa so sebou žiť. Povie sme svojmu bytiu *áno* a potom budeme šťastní, aj keď budeme sami. Mali by sme byť v pohode sami so sebou, mali by sme prijať svoje bytie. Potom nás prestane bolestne zasahovať kritika ostatných a budeme oslobodení od závislostí. Dokiaľ toho druhého potrebujeme, nie sme skutočne slobodní. Keď sa oslobodíme od strachu, že nás partner opustí, sme schopní dať mu aj väčšiu slobodu. Láska sa nedá uväzniť a nasilu držať.

Kým žijeme, je našou úlohou a zmyslom nášho života naučiť sa milovať. Nielen svojho partnera, ale všetko. Bezhranične, neobmedzujúco, všeobsahujúco. Vysielaj lásku, ktorá nevylučuje nič a nikoho. Zamilovanosť a láska sú veľmi rozdielne stavy. Ako kvet a plod. Plod sa objaví, až keď kvet odpadne a uschne. Pravá láska je vedomé prijímanie nedokonalostí. V láske stretneme vždy toho, kto je obrazom nás samých. Podľa zákona rezonancie sme schopní pritiahnuť si len takého partnera, ktorý je našim protikladom a tak nás robí úplnými.

Často hľadáme lásku v partnerskom vzťahu, lebo nie sme schopní milovať samých seba. Milovať druhého znamená dávať a priať tomu druhému bez toho, aby sme za to niečo očakávali. Láska je radosť, ktorú pocítujeme v myšlienkach na milovaného človeka alebo v jeho prítomnosti. Otvorí sa, pustí toho druhého do svojho vnútra a necháť mu možnosť podieľať sa na našom tvarovaní. Všetko s ním chcieť zdieľať, prispievať s radosťou k blahu druhého a byť tu úplne pre neho a jeho osobný rozvoj.

Zamilovanosť trvá na opätovaní citu – môže byť pre zamilovaných veľmi stiesňujúca, náročná i dusiaca, pretože vyžaduje neustále dôkazy lásky. Zamilovaný chce vlastniť toho, koho miluje, mať ho len pre seba a byť od neho závislý. No len čo sa v láske objaví závislosť, vzťah je narušený. V láske si zo srdca prajem, aby bol ten druhý šťastný a som ochotný preto urobiť všetko. Dať mu čas, pozornosť, voľnosť i slobodu. V láske netrvám na opätovaní svojich citov, ale konám z nezištnej náklonnosti, úcty, rešpektu, ba i z obdivu.

Môžem popri milovanom milovať i iných ľudí a pripúšťam, že on má právo na to isté. Nie som emocionálne závislý od reakcií toho druhého, lebo ho milujem nezávisle od toho, či budú moje city opätované. Problém je, že veľa ľudí sa zaujíma iba o tú časť lásky, ktorú dostávajú. Chcú byť milovaní a menej sa starajú o schopnosť milovať. Ľudia si namýšľajú, že stačí stretnúť tú pravú osobu, že je to vec náhody a šťastia a všetko pôjde samo od seba. Podľa nich sa netreba ničomu učiť.

Mám písať ešte niečo viacej? Pa, Levík“

Ten mail som zmazal. Bola to len kopa teórie, ktorou sa dalo prihovoriť

len veľmi vyspelej a sčítanej duši. A koľkí z nás sú pripravených na realizáciu? Z potôčka duší nik. Z veľkej rieky nik. Z obrovského jazera nik. Z mora nik. Z oceána nik. Z celého vodstva duší jedna, aj tá sa ešte nenarodila. Moje vnútro chcelo písať v to ráno už úplne iné vety. Jednoduchšie a prehľadnejšie.

„Milúbená Nat. Dnes ráno som sa zobudil do čistej lásky k tebe. Viem, že ti budem pripadať ako šialenec, ktorý každý deň píše niečo inšie, lenže ja som za tých pár hodín urazil vesmírne míle. Bolia ma nohy, no srdce je vyslobodené a šťastné. Drží v náručí srdcia všetkých, vrátane tvojho, a vie, že už mu ho nikto nevyplieni. Aj keď sa to tvoje rozhodlo môjmu zakývať na rozlúčku, moje sa teší z odtlačku, ktorý mu zanechalo.

Tu nešlo o pochopenie, tu šlo o prijatie. Už ma nebolí duša, zostala len čistá láska. Už mi nechýbaš, lebo keď nechcem byť stále s tebou, som stále s tebou. Prezvonenie, mail od teba, tvoj hlas, tvoje dotyky, tvoje objatia sú síce niečo krásne a neopísateľné, ale v porovnaní s tým duševným gejzírom, ktorý obojstranne tryská od mojej duše k tvojej, je to zanedbateľné nič. Už v tom nie je vlastníctvo, už ma nezraňujú predstavy, že ňu niekto iný drží za ruku, že do teba vnika niekto iný. Že už nemôžem za tebou prísť a pobožkať ňu, lebo teraz má na teba pozemské fyzické právo niekto iný. Toto sú len telesné viazanosti nás prízemných pozemšťanov choro vychovaných podľa pravidiel *mať*.

Nat, nemôžem sa k tebe vrátiť, lebo som od teba nikdy neodišiel. Od dnešného rána ňu ľúbim najsilnejšie, ako som kedy mohol. To, čo bolo doteraz, nebolo odo mňa čisté, odpusť mi. Burácajúci vulkán sa ustálil do pokojnej bublajúcej krátery, z ktorého odo mňa k tebe prúdi ten najsilnejší tok pozitívneho poznania, pravdy a lásky, aký dokáže moja bytosť vysielat'. Celá bolesť sa premenila na radosť a ja som začal ľubiť celé ľudstvo. Aj s jeho vojnami, diktátormi, šialencami, vrahmi...

Žiadne časové odlúčenie a odmlka! Čo som to chcel porobiť!? Preto sa moje srdce tak trápilo, lebo dobre vedelo, že chcem uhasiť lásku k tebe. Škoda, že Boh mu nedal možnosť rozprávať zrozumiteľnejšou rečou. Nie, zle píšem. To ja som sa ešte nenaučil ho tak dobre počúvať a rozumieť mu. Ono od začiatku vedelo, že existuje spôsob nezabiť lásku a žiť v radosť ďalej. Ešte šťastie, že ľudské srdcia sú nevzdelané a konajú úprimne. Nie sú ako zmätený mozog prepĺnený zbytočnými informáciami. Civilizácia sa vzdaluje od prírody. Čím je človek viac civilizovaný, tým viac uviazne vo svojich myšlienkach. Stráca spojenie so srdcom, ktoré je našťastie stále krásne primitívne. Chýbal možno iba deň a ten chybný krok by som urobil. Posledné rozlúčenie som vykonal, dnes stačilo iba zatlačiť gombík *na pár*

mesiacov ende a prameň by vyschol. Zostalo by priateľstvo, nekončiaca extáza by zanikla. No ráno som pochopil, že som dozrel, a môžem byť s tebou v neustálom kontakte. Závisí od teba, koľko budeš chcieť odo mňa brať, aby si si neškodila. Koľko zatúžiš, toľko dostaneš.

Hocikedy, keď budeš mať chuť ma počuť, prezvoň ma. Zavolám ti. Keď budeš potrebovať, hocikedy mi napíš. Ak budem mať ja cestu okolo vás, zastavím sa a objímam ňu. Prídem a podám si s tvojím otcom ruku, nech mi odpustí, ak v sebe cíti prnutie, že som mu uškodil. Nemám problém sa mu ospravedlniť. Aj tvojej mamine. Mám ich rád, aj keď som nemal šancu im to niekedy povedať do očí. Počas života by mal človek anulovať čo najviac konfliktov, nad ktoré vyrastie, pochopí ich a na ktoré nájde riešenia a odvahu vysporiadať sa s nimi.

Smútok, sebaláska, strach a nádeje nie sú nič viac ako zrkadlové obrazy pozemského Ja. Malé vlnky na veľkej vlne života. Sú prchavé a nestále. Slzy tečú z pozemských srdc, ale skutočný duch nikdy neplače. Všetky vášne sú len pena, ktorá strieka z ľudskej lásky, strachu a očakávaní. Iba ten dosiahne konečného šťastia, kto prekoná svoje vášne a pozemskú lásku.

A budúcnosť? To je to posledné, nad čím sa zamýšľam. Bude, ako bude. I keď ty dobre poznáš moje heslo: Už myšlienka je čin. Preto niekde v hmlistej budúcnosti vidím svoju manželku a vedľa nej dve cupitajúce dvojčky. Kráčam jej v ústrety, počkaj... už ju vidím lepšie... áno, si to ty!

Pekne sa mi opatruj, predobrá dušička. Nezabudni v sebe nosiť radosť, tá otvára všetky brány. Viem, že si silné dievčatko, a celé to raz pochopíš a vstrebeš. Objímam a pohládzam ňu ako to len najvrúcnejšie dokážem. Pa, tvoj milujúci Levík“

Odoslal som tých pár viet a dúfal, že zo semienok niečo vyklíči a v Natáliinom vnútri z nich vyrašia púčiky, ktoré vykvitnú v nádherné kvety pochopenia. Ziasal som do tých slov všetko, čo som cítil. Návrat späť do vzťahu s Nat mi ani nenapadol. Vnútorne mi niečo signalizovalo, že by to po čase dospelo do tohto istého bodu a všetko by sa zopakovalo. Načo teda strácať čas, keď túto konkrétnu situáciu sme dostali s Nat na vyriešenie práve v tomto okamihu? Vesmírne dary sa neodmietajú.

Kone sa šli zabíť, tak trielili. Premenili sa na beštie túžiace všetko rozdupať. Kočič už dávno vypadol z toho rozbesneného tajfúnu a roztrepal si hlavu o skalú. Drevo koča praskalo, revalo, chrapčalo, prosilo, ale kone ho nepočuli. Uši mali plné klavírných nôt z lesa, popri ktorom trielili. Za čom sa vytváral prášny chvost ako predzvesť niečoho nepekného.

Klavirista sa nemračil, ale ani neusmieval. Nachádzal sa vo svojom strede.

Predposledná sekunda

Nieko musel zažiť koncentrák, mne stačila jedna facka. Od života

Vrecká pamäti som mal plné zožltnutých listov z jesenných stromov, lístkov z dávno minulých koncertov a autobusových liniek, ktoré už roky nepremávali. Ležali tam aj staré listy nájdené dospievajúcim hľadačom menom Marko, ktorý sa inšpiroval knihami Julesa Vernea a bol presvedčený, že v byte sa musí nachádzať nejaké tajomstvo alebo poklad a jeho poslanstvom je ho nájsť a rozlúštiť. Po hodinách pátrania mu vošla do rúk škatula od topánok vyložená vzadu na najvyššej skrini v byte. Malému uplakanému a čerstvo desaťročnému Markovi neskôr došlo, že by bolo možno lepšie, keby tú škatulu v ten pátrací deň svojho detstva radšej vôbec nenašiel.

Staré listy písané rukou mojej, vtedy ešte žijúcej mamy. Slová, v ktorých otcovi z celého srdca vyznávala lásku, opisovala ich prvé stretnutia, alebo písala vety, cez ktoré riešili pre moje oči nepochopiteľne vyznievajúce problémy ich čerstvého, ročného vzťahu. A potom list, kde mama otcovi oznamovala, čo jej povedal lekár. Dávala mu na známosť, že v jej tele sa začína vyvíjať živý plod. Nový tvor, malý človečik, ktorý rastie a je odhodlaný vstúpiť do sveta.

Oznamovala mu to nevšedným spôsobom – nie osobne, ale cez riadky. Asi jej to tak pripadalo romantickejšie, možno to bola v tom čase taká móda alebo tým maskovala mierny strach z toho, že by na to môj otec reagoval neprimerane jej očakávaniam, keďže bol len druhákom na vysokej škole a ona by mohla zostať slobodnou mamičkou. Dopredu, jasne a veľmi citlivo mu vyložila, že ak by sa stalo hocičo, to dieťa sa narodí a ona mu dá všetko. V rukách sa mi začal trepotiť nasledujúci list. Bol od otca. Písal, že v živote nikdy krajšiu novinu nedostal:

„Najbližší víkend prídem domov, i keď som to nemal v pláne. Tak ťa vybozkávam, že nebudeš stačiť lapaf dych. Ešte päť minút po prečítaní tvojich riadkov mi po chrbte chodili zimomriavky šťastia! Náš prvorodený bude vychovaný v radošti a láske, lebo z radošti a lásky aj vznikol. Lúbim ťa!“

Ten desaťročný chlapec oblečený v domácich teplákoch a vo farebnej flanelke sedel opretý o mohutnú mahagónovú skriňu, z líc mu padali

obrovské horúce slzy a on nevedel prečo. Čítal o začiatku vlastného života a dojalo ho, že vznikol z lásky, ktorá nebola zradená, ale každou vetou, slovom a vnemom opätovaná. Čítal o sebe. Prvýkrát čisto a jasne. Bez otáznikov a hľadania právd. A teraz ten istý chlapec stál pred chladnou jamou, v ktorej ležala jeho láska, ktorá neuniesla obrovskú lásku. Znova mu padali krokodílie slzy z očí a napriek tomu, že všetky vysvetlenia mal v sebe, nevedel ich umlčať.

Stál tam a všetci sa na neho pozerali ako na vraha. Jedine Lívia mu hrdinsky robila garde. Bola na pol metra od neho a lialo sa to z nej ako z krhly. To ona Markovi zavolala a oznámila mu tú strašnú správu. Bolo to necelých sedem mesiacov od jeho nevšedného rozchodu s Nat, od ich bizarného dohovoru, že všetko bude, ako má byť, a že ak ich svet má spojiť, tak sa tak udeje. Marko bol akurát u svojho priateľa Tomáša, ktorý sa konečne vrátil zo svojich potuliek svetom. Pomáhal mu upratovať rodičovský dom po starej mame, v ktorom sa Tomáš rozhodol začať bývať.

– Marko, Natália si zobrala život, – vyslovila Lívia dusiac sa slzami cez mobil a hrdinsky preglgala žiaľ, plač a bolesť cez slová záverečného rozsudku.

Sadol som si cez starú špinavú záclonu na radiátor. Garniža povolila ako Natina vôľa nevzdať sa a celá zašlá bytová ozdoba mi spadla na hlavu. Horná polovička tkaniny prepadla cezo mňa a ja som tak zostal sedieť v zajatí krutej reality. Zaprášená záclona ma robila škaredou nevestou, ktorú si nikto nikdy nevezme za ženu. A tak sa v to pojašené nedelné doobedie rozhodla pre šialenosť a obliekla sa do svadobného. Vystrojila si svoj vlastný biely deň tak, ako život občas prináša dni čierne.

Ruka s mobilom mi klesla. Lívia sa odpovede odo mňa nikdy nedočkala. Okno sa rozbilo, krkavec vletel do izby, pazúrmí nôh sa pevne chytil môjho tela a vydrapil mi z hrude srdce lámajúc rebrá. „Vráť mi ho!“ chcel som za ním zakričať, ale nevládal som otvoriť ústa. „Skutočne ho chceš späť?“ obrátil sa ku mne prekvapený krkavec zababraný od mojej krvi. Zostal som ako obarený. „Nie, môžeš si ho nechať,“ odvetil som mu smutne po sekundách, keď mi došlo, že ak človeku vypustia päť litrov krvi z tela, tak všetko je márnosť a o nič na tomto svete už vlastne nejde.

– Nat spáchala samovraždu, – povedal som Tomášovi.

– Dochádzajú mi slová... – nevedel, čo odvetiť.

Dlho bolo ticho.

– Vieme to už dávno. V závere sú len dve cesty. Život, alebo smrť. Ich výber, aj ich následky treba prijať. Úprimnú sústrasť, – odvetil po chvíli ticho Tomáš a objal plačúcu trosku okolo ramien. Okrem tých šprintujúcich koní som bol jediný, kto začal ten lesný klavír vnímať...

Tie tri dni do pohrebu trvali dlhšie ako celý môj doterajší život. Všetky žihadlá, čo som doteraz schytal od včiel osudu, boli proti tejto skutočnosti ničím. Hodnotu vecí si človek uvedomí, keď príde tá najskutočnejšia sekunda. Kat Zármatok prišiel do môjho hradu a amputoval mi jediným rýchlym pohybom meča všetku radosť zo života. Zmizol aj cit pre orientáciu a bytie nadobro stratilo zmysel. Kým som si v zrkadle obzeral ranu po hadovi, v raji zatiaľ pršal krvavý dážď a nocou neustále hral klavír. Kone sa nie a nie zabíť. Koč držal silou vôle klinec a ja som sa začal klamať, že keď nás s Nat rozdelila láska, tak aj na slnku raz vyjde peklo. Všetko malo byť, ako malo byť, i keď niekomu možno občas život pripadal ako netopier za vesený dolu hlavou.

Byť na pohrebe vlastnej lásky je niečo, čo by ani Satan neprial vedúce mu anjelov. Pripadal som si ako posledný biely kôň na čiernom trhu. Väčšina zúčastnených mala pre mňa na čele napísaný odkaz, že som ju zabil ja. Ale nenašiel sa nik, kto by prišiel a naplul mi za to do tváre. Natin otec bol opitý, musel to z jeho pohybov a gest vidieť každý. Natáliina mama plakala. Keby som mal srdce, asi by mi jej prišlo ľúto, no krkavec sa s ním ako si nevracal. Podľa mňa už ani nežil. Zadrhol sa mojím srdcom.

Farár púšťal do obehu vety, ktoré boli pre mňa prázdnejšie ako púšť bez vody: „... jedného dňa jednoducho zistíme, že potrebujeme Boha, ktorý by sa v milosti sklonil k našej bezmocnosti. Boha, ktorý by nás objal v našej neúplnosti, osamelosti, hriechnosti a smrteľnosti a prijal nás...“ Keby som bol vypatlaný svalovec z posilňovne, vykročím proti nemu a narovnáam tomu farárovi, pripomínajúceho mi obrovskú koreničku, nos. Lenže ja som bol obyčajný slaboch. Ešteže mi v duši hral ten klavír. Zažmúril som oči a nechal cez stekajúce slzy vánok slobodne chladiť moju tvár. „Ach, Bože, počuješ? Rozpráva o tebe farár, tak si to vychutnaj.“

„Áno, máš pravdu, Tomáško, priateľu môj múdry. Lenže ja ti chcem oznámiť, že zabúdaš na naše fyzické telo. Aj osvietení ľudia trpia. I oni plačú, keď im odíde majster napriek tomu, že sa s ním môžu stále spájať cez astrálne telo. Chcem ti povedať, kamarát môj predobry, že by som najradšej odišiel za ňou, toto mi teraz pripadá na ceste k oslobodeniu ako najsprávnejšie riešenie. Nájsť tak odvahu, zoberiem na seba nôž. Ja viem, že môj problém ti pripadá ako malá trieska zadretá v prste, no mne v skutočnosti neznámy krkavec ukradol srdce. Nenechal mi ani mailovú adresu. Chodím tu už tri dni bez krvnej pumpy, ktorá nemá čo tlačiť do žíl, pretože som päť litrov tej zázračnej tekutiny daroval stareнке umierajúcej na leukémiu vo viere v zázrak. Je otázkou času, kedy sa mi podlomia nohy, klesnem na zem, prepadnem cez zábradlie mosta a spadnem do nasrdenej uzimenej rieky.“

Tomáško, mením sa. Prestal som cikať do umývadla a spotreba vody sa mi za rok zvýšila o dva kubíky. No nevadí mi to. Sused nado mnou začal počúvať AC/DC, ale mňa vôbec neteší, že mám aký-taký vplyv na okolie. Ostatok ľudí by určite povedal, že zhubný. Ale čo z toho? Satanskí poeti by o tom napísali desiatky básní, prepití maliari by dopichali svoje plátna štetcami a rozzúrené manželky by doviedli mužov cez fackovací obrad k obrovskému prekvapeniu a seba k plaču. No čo z toho, keď vo vnútri mi rastie burina a po radosti tam nezostala ani stopa vône?

Ponúkal som Bohu jednu hru. Poker o môj život za život Natálie, lenže svetelné bytosti s ľuďmi karty nehrajú. A možno sa urazili, pretože to zo mňa cítili. No veriť v mojej situácii v dobrého Boha mi pripadá intelektuálne nepoctivé. A tak, kamarát môj, plačem a chradnem. Nevieť, čo so mnou bude. V golgotskej a nejasnej dialave vidím, ako mi podstrčený krkavec, najatý hrať vedľajšiu úlohu v mojom duševnom dospievaní, vracia moje ošetrované, no scvrknuté srdce. Podáva mi aj deravé kapce na opätovné vkročenie do ďalšej potrebnej etapy chodníčka plného tunelov i pláží. Cítim, že keď to mystérium smrti prebrodím a neschytám až taký rozsiahly bajpas duše, budem znova usmiaty a pevný. To iba teraz pochybujem, že mi to už vlastne za to nestojí. Len teraz, Bože môj, clivota opanovala moje vnútro v celej svojej hĺbke. Aký som smiešny, keď sa v živote opakujem a chvascem, že už mi nikto neukradne pokoj z duše... No v skutočnosti som biedny hmyz. Ach, pane, kríž, ktorý si na mňa naložil, už nevládzem niesť. Prosím ňu, vezmi si ma k sebe.

Kolkokrát som spadol, toľkokrát som sa hrdo postavil. Kričal som v sade do svetla sveta, že už som pochopil, už mám lieky, návody, riešenia, technológie. Ja hlúpy, vždy len na tej úrovni, na akej som bol! Smejem sa, aký som naivný a teba, Bože môj, obdivujem, že som ňu ešte neunudil. A ďakujem ti, že mi vždy pošleš znamenia, ktoré ma donútia poutierať sa od slanosti a vstať. No teraz nie som na obyčajnom dne. Teraz som na dne v inej dimenzii a ja sprostý som stratil súradnice návratu. Toto sa skončí možno mojou smrťou, prinajlepšom psychiatriou. Je viem, že ty jediný ma aspoň trochu chápeš, hoci skloňujem samovraždu...“ víril mi hlavou.

Všetci navôkol mňa plakali a soplili. Hlavne babky, z ktorých mnohé ani netušili, aká duša odišla. Potvrdilo sa mi, že ľudia s náboženským presvedčením sa obávajú smrti najviac. Zanechal som na chvíľku úvahy a nechal radšej znieť ten podmanivý klavír. Očistoval ma. Nebolo v tom lese krajšieho vodopádu spásy.

„Ach, mamička moja milovaná, i tebe musím poslať pár slov smútku. Je mi pláno, čerešne už nekvitnú pre moje oči, vtáky netrillujú pre moje uši, dlane milúbenej nehladkajú moje ruky... No i tak cítim potrebu vysloviť

ti slová podakovania, že si ma porodila a umožnila mi tak v túto hodinu stáť nad čerstvým hrobom. Byť na vlastnom pohrebe je niečo strašné, mamička.

Chcem sa ti pochváliť, že som dospel. Viem to, lebo slzy mi vyplavujú oči z jamôk. Som vo veku, keď by som ťa vedel objasť silno, plnohodnotne, úprimne a z takej lásky, že by aj tá rakovina zbalila svoje hryzadlá a ušla z teba. Žiaľ, meškám pár rokov. Ale na to som si už zvykol. V niečom meškám, na niečo som už starý, „kotúľali sa mi slané perly k zemi.

„Mamulienka jediná, chýbaš mi,“ plakal som vo vnútri ako sto na smrť vyhladovaných indických detí súčasne, „potrebujem teraz tvoju náruč viac ako v mladosti. Vyrástol mi v duši obrovský bodliak a ja sa učím vidieť čistú krásu aj v tom jeho čudesnom kvete. Je to jatrivé, chorľavé, trnité... ale to ty dobre vieš, prechádzala si niečím podobným a všetko na vlastnej koži prežité nám nik nevezme. Ach, nevyšímaj si, že tak ukrutne plačem, musím... Život mi najprv zobral teba a teraz i Nat. Prosím ťa, studňa moja sploditeľská, maminka, ty si teraz s ňou, nájdí ju a pozdrav. Je to tá mladunká dušička, ktorá je medzi vami len pár dní. Nájdeš ju podľa očí, krajších v nebi niet. Povedz jej, že to tu nejak dobojujem, a za pár desaťročí pribehnem za ňou. A možno to bude už za sekundu. Odkáž jej, že mi chýba ako ostrov vtákom letiacim ponad oceán. Šepni jej, že si ju nájdem a opäť budeme v spoločnom objatí. Teším sa na ňu a táto jediná myšlienka mi dodáva odvahu žiť, ach, plačem mamko moja jediná...”

A ten klavír hral. V lese, kde bol len jediný muž. Posledný z posledných, ktorý našiel odvahu utiecť pred všetkým, aby našiel sám seba. Cez pochybovačné srdce, ktoré nakoniec skutočne prebudilo spiaceho diabla.

„Ach, Nat, už ťa niet a mne sa začína usadzovať hrdza v duši. Čo si to dorobila? Veď toto nebol nikdy tvoj štýl. Maličká, nedokončila si naplnenie životnej zmluvy, ktorú si podpísala pred opätovným vkročením na zem. Prepáč mi, toto bola posledná výčitka, ktorú som proti tebe vyslovil. Viem, že teraz to asi ľutuješ, tak načo tie moje nepekne vety? Alebo je riskantný podnik pozemských inkarnácií, pri ktorých je v hre náš život a duševné zdravie, navrhnutý tak, že nám po smrti spomienky na prežitý život nespôsobujú žiadnu ďalšiu bolesť ani utrpenie? Neviem to, ale ty už teraz asi áno.

Čo bolo dôvodom tvojho odchodu? Kto ťa k tomu dohnal? Veď ty si vždy rozmýšľala slniečkovito, i keď sa život s tebou práve nemaznal. Čo ťa k tomu priviedlo? Otec, frajer, drogy, tvoj smäd po mojom hlade? Prečo si sa mi neozvala? Neprezvonila, nenechala hocjaký odkaz. Stačil jediný mail, jediné písmenko, jediná myšlienka. Ach, daj mi znamenie, lebo na tieto otázky zahyniem. Alebo si si zaumienila ma týmto činom vytvarovať na obraz boží? Mala si sa ma ale najprv spýtať, či sa chcem vlastne v tom

ráme nachádzať. Radšej by som bol obyčajným človekom. Neobdarený, duševne i majetkom chudobný – ale s tebou!

Čo sa stalo? Prečo sme si vymenili roly? Veď ja som vždy pochyboval viac ako ty, ja som vždy filozfoval a márnil čas slovnými špekuláciami namiesto toho, aby som žil. Ty si bola plameň a ja pahreba. Ty si bola lampáš tmy a ja mrak dňa. Rieka bola o tebe, kameň o mne. To nie je otázka tohto dňa, ale tisícich rokov. Prečo je to teda takto? Ja som mal odísť, ja som si mal otľčť gebeňu o skalú ako ten vypadnutý kočiš. Prečo ešte žijem a teba niet? Odpovedz mi, prosím, lebo sa zbláznim... do teba ešte viac...

Perička, plačem a triem prefažkú biedu. Už pred rokmi som predal sám seba, aby som mohol na splátky kupovať teba. Nie, nikdy nebudem ľutovať, že som staval v rulete na zlé číslo a džbán sa rozbil. To, čo si ma naučila ty, by som vo svete hľadal márne. Zrkadlo moje, daj mi ešte poslednú lekciiu po tejto osudovej facke. Pošli mi recept ako z tejto bolesti von, pretože mne nepuklo v kolene, mne puklo srdce. Rozdrvil ma modlitebný mlynček, niekto ma pribil topánkou o podlahu ako ohnutý kliniec. Som strom dorúbaný búrkou, bezvýznamná bublinka vo vodováhe, s ktorou každý len tak hádže, a mne je všetko jedno. Už sa nebijem do prs, zbledol som a vyhasol. Prišiel princ a pobozkal ma ako žabu. Premenil som sa na fuťa bez guráže, ktorý netuží byť zahrnutý do deja. Čo z toho, že zajtra bude lepšie, keď vždy, keď sa ráno zobudím, je dnes? Bolí ma to, ruve a trhá!

Áno, viem, život sú opakované pády a vstávania. Bolesti i radosti. Odchody a narodenia. Nie je to beh v kruhu. Je to beh v špirále, kde niekto smeruje do stredu a niekto na okraj. Teóriu ovládam, tak prečo neustále listujem v Satanskej biblii a hľadám ten správny riadok, aby som jeho odriekaním dokázal prekročiť hranicu tieňa a ujsť z dosahu lampy strasti. Sám som neprišiel na nič svetoborné, iba naberal dych, aby som prekričal ti cho. Produkujem bezradné výkriky, ktoré vzápätí usychajú na perách. Načo to všetko teda?

Nie, nerozprávam zo sna! Neplačem zbytočne. Dobré si uvedomujem, že každá slza sveta je potrebná, len túžim, aby sa to už skončilo, pretože od tvojho skonu rozprávam so žiletkou v hrdle a žijem s hadom v žalúdku. Prestane niekedy to prehĺtanie vlasu? Povedz a ja si strčím hlavu pod pazuchu a odidem z tohto močiara zomierajúcich medzi živých.

Ach, zbožňovaná... Bola si osou, okolo ktorej sa krútil celý môj svet. Aj vtedy, keď sme sa prestali jeden druhému ozývať. Nebolo dňa, aby som ňa na dialku stokrát neobjal. Nebolo zaspávania, aby som si ňa neprivinul a neposlal ti oblaky pozitívnej energie. Na oplátku som cítil, že každé ráno svojou rosou polievaš náš láskykvet. Pochopil som vďaka tebe lásku tretieho tisícročia – nemať, nevlastniť, nevidieť, necítiť, a predsa ľubiť až po hrob.

Presne tak, až po hrob. Preto tu teraz stojím ako usoplený strašiak do ma-ku, odmietam počúvať sprostosti z farárových úst o tom, ako si milovala telocvik a poéziu, a bojím sa otvoriť oči, pretože s kľavirom v nočnom lese mi je lepšie. Ach, daj mi znamenie,“ revalo ranené zviera v mojom vnútri v amoku žviachajúc pichľavý bodliak.

Vymodlené znamenie od Nat nakoniec pristálo na mojej brade. Božia ruka ma prišla liečiť, priviesť do vyššieho stavu vedomia. Poddal som sa, prijal úder a zatackal sa. Z rozfatej spodnej pery mi vyšla sladkastá krv. Pil som ten kalich zmierenia do dna v snahe očistiť sa. Dobré som vedel, že každý má taký život, aký si podľa svojho zmyšľania a cítenia zaslúži. Keďže som bol bitý, asi som o to nejakým spôsobom žiadal.

Agresívny zásah niečej končatiny ma znova hodil do Mliečnej dráhy na planétu Zem, k otvorenému hrobu milovanej Natálie. Stratil som rovnováhu, no ako som padal, nejakí cudzí ľudia ma odzadu chytili. Len tak-tak som sa udržal na nohách. Zaklonený dozadu, podopieraný z oboch strán neznámymi bytosťami, som našiel odvahu otvoriť oči.

– Tento za všetko môže! – ucítil som opilecký dych pred sebou. Predo mnou sa mykal v zajatí pacifistických rúk Natin otec. Lívia sa mu s hysterickým plačom hodila okolo krku a prosila ho, aby prestal. Vystrel som sa a ruky ma pustili. Nieкто mi podal papierovú vreckovku a ja som ňou umlčal krvou plačúcu peru.

Tá nahnevaná päť mi vrátila srdce do tela. Krkavec sedel na vetve najbližšieho stromu a šepkal mi, nech Natinmu otcovi zavreším do tlamy, že ak nevie pomáhať, nech aspoň neubližuje, pretože pomsta nie je riešenie a v konečnom dôsledku človeka ničí. Najlepšia cesta je zmierenie, odpustenie a zabudnutie. Áno, prijať bôľ je neľahké, ale násilím sa životné problémy nikdy nevyriešia, anulujú sa jedine láskou.

– Prepáčte, – povedal som všetkým v kruhu, ktorí ma mohli začuť, otočil som sa a smutný kráčal z cintorína. Chcelo sa mi plakať, i byť pevným chlapom zároveň. Túžil som si lahnúť bruchom do púštného piesku, vystrieť ruky a cez vlhkosť očí sa spojiť s najbližším pozemným vodným prameňom. Nič z toho sa však nedalo uskutočniť.

Krkavec sa odrazil od konára a ladným pohybom sa vzniesol smerom ku mne. „Si slaboch, mal si mu jednu zavesiť! Veď ty jediný vieš, že pravda je na tvojej strane!“ ševalil, no ledva som ho cez plieskajúce krídla rozumel. Zohol som sa po šušku: „Zmizni, lebo ťa trafím!“ precedil som cez zuby. Odletel do bezpečnej vzdialenosti a lačným pohľadom ma sledoval. „Povedal to už dávno Mark Twain: Kým si pravda obuje topánky, lož obide pol sveta,“ hlesol krkavec, ktorý mal neustále chuť ma vychovávať. „A k čomu bude dobrá moja obhajoba? Ja nie som Boh, neviem vdýchnuť život, ni-

jakým spôsobom nevzkriesim Natáliu,“ odvetil som mu smutne a kráčal preč.

– Ach, Nat, chcel by som byť tým, ktorým som bol, keď som si želal byť tým, kým som teraz, – šepol som do krokov milovanej, ktorej už nebolo.

– Marko, počkaj, – dobehla ma Lívia.

Otočil som sa a počkal ju. Chvilku sme mlčky kráčali. Zavesila sa do mňa a mne to spravilo dobre. Aspoň niekomu som mohol pomôcť.

– Prečo si sa jej prestal ozývať? Vieš, ako čakala na hocičo od teba?

– To som nevedel, – zajachtal som, – myslel som, že je šťastná so Zdenom. Že nemá dôvod sa mi ozývať... prestala mi písať, esemeskovať, volať...

– Nebola šťastná. Po troch mesiacoch sa rozišli. Stále ňa spomínala, chýbal si jej... Vždy ľúbila iba teba. Celým srdcom. Spravila to kvôli tebe. Jej otec začal opäť piť. Raz ju v delíriu znova hrubo zbil. Plakala mi na druhý deň na hrudi, že bez teba tento život nevládne. Bol si pre ňu všetko. Milovaný, milenc i otec.

– Veď som jej povedal, že sa so mnou môže spojiť, kedy zatúži! V radosť i v smútku. Prvé mesiace po našom rozchode sme boli stále v kontakte, ale potom mi prestala brať telefón a odpisovať na maily, – nevedel som, čo povedať, a tak som sa opakoval. Utvrdil som sa, že ak ľudské bytosti prestanú medzi sebou komunikovať, začnú tápať a vymýšľať. Rodia sa chybné uzávery a tie prinášajú chybné rozhodnutia. Žiaľ, niekedy konečné.

– Dozvedela sa, že si začal chodiť s tou tvou novou babou, preto ti nedvíhala, – povedala Lívia.

– Ale ja som s nikým nezačal chodiť... Akou novou babou? Petra je len kamarátka, – reagoval som zmätene na nový úder.

– Zverejnil si jej fotky v tvojom profile... Nat to brala ako hotovú vec. Nechcela sa ti pliesť do vzťahu, tak sa odmlčala, – koktala už aj Lívia.

– Ach, nie! – vyšlo zo mňa zúfalo. – Toto je životný príbeh dvoch zblúdilých somárikov. Škoda len, že jeden z nich to neprežil, – povedal som, objal Líviu a rozplakal sa.

Zostali už len tie letiace kone s kočom a človek z lesa mlátiaci pokojom duše do klavírných klapiek. Ten dobre vedel, že čím viac sa vzdialil blízkemu okoliu, tým viacej sa priblížil ľudstvu.

A zostal ešte jeden osol túžiaci umrieť, ktorý žil obyčajný život, nič viac. Žiadna hra v kasíne. Tam sa dalo aspoň občas vyhrať.

Posledná sekunda

Sekunda pred zbláznením

Vracal som sa z pohrebu môjho druhého Ja. Po pár kilometroch som skrútil volant prudko doľava a zišiel na rozbitú prašnú cestu medzi dvomi poľami. Prešiel som asi dvesto metrov a zastal. Prišiel som na miesto, kde sme sa s Nat veľakrát rozprávali, bozkávali, túlili, nežnili, hýčkali, maznali, laskali, aj milovali. A to všetko sme robili i v tomto aute, na ktorého spätnom zrkadle sa stále hompáľal príviesok od nej – od mojej múzy, víly, bohyně svetla...

V ten jesenný deň vyšla z auta malá utrápená dušička bývajúca v jednom malom byte nachádzajúcom sa na smiešne malom sídlisku v jednom ešte menšom meste, ktoré spadalo pod ukrutne malý štát a ten stál na malom kontinente obohaný trochou vody. Jej kontinent dýchal na malej planétke, ktorá sa točila v jednom bezvýznamnom vesmíre, ktorý bol veľký ako zrníčko prachu. Tá duša sa zložila na kraj poľnej cesty, zaklonila hlavu, no tá jej spadla do hlbokého výmoľa, ktorý tam zanechal bozk od obrovského kolesa traktora. Zavrela oči a zhlboka sa nadýchla celého vesmíru, vrátane toho zrníčka prachu.

Svet bol konečne znova na ruby. Bol to ten starý dobrý priestor, v ktorom som sa cítil istý. Z rádia spievala Hanka Zagorová pieseň o *malovanom hrnečku* a láske medzi mužom a ženou. Študenti konzervatória si na námestiach zarábali hraním na flautu a violončelo. Nat dojčila dvojčatá, náš pes Charlie jej ležal pri nohách a životodarné slnko polievalo záhradu pozlátenou krhlou. Čistý univerzalizmus krásy chvíle, poetika duše, nenávratnosť a prítomnosť okamžiku... Áno, obyčajné kliše, nič viac, ale úprimne nabité až na prasknutie. Prosil som, nech táto sekunda bytia zamrzne naveky, nech neprekročí limit chodu sveta a nenastane tak moje konečné zbláznenie.

Vystrel som sa z výmoľa, posadil sa, oči som však neotvoril. Vrátila sa realita dnešného dňa. Bolesť zo straty najbližšieho, prázdnota existencie, bezcieľna budúcnosť. Z autorádia znela nejaká americká speváčka vyrobená tým istým spôsobom ako jej nádrž. Naopak, na námestí opitý bezdo-

movec trieskal do detského klavírika kúpeného ešte za starých dobrých 112 Kčs. Po jemnej flaute a romantickom violončele nezostala ani nota. Ešteže mi v hlave znel ten vyslobodzujúci klavír...

A ja som sa točil v duševnom chaose okolo svojej telesnej osi na osirelej záhrade. Držal som vlastnú odtatú hlavu v zdvihnutých rukách, aby dokázala nazrieť i do tých tmavých zákutí, kam by normálne nedovidela. Hľadal som Nat, no jej nebolo. Okolo mňa dychčal peso Charlie a v jeho clivých očiach sa nezračilo nič iné ako snaha pomôcť mi, vylízať moju dušu do stavu pokoja, ľahnúť mi na hrud a poslať energiu, ako to vedia len oddané zvieratá. Bol to ten súčasný svet, ktorý som nevedel pochopiť a nechcel prijať. Doba, v ktorej Vesmírní lídri bojovali proti čipom, pápež podpisoval ďalší dekrét o zabíjaní a prezident Ugandy masturboval tesne nad tvárou svojej slúžky. Svet, v ktorom ľudia hľadali niekoho na sex do trojky, ale nevedeli žiť vo dvojici, nieto ešte sami so sebou. Žilo tu iba pár chudobných boháčov, ostatok tvorili bohatí bedári.

Niekoť odvážny vo mne sa nadýchol k myšlienke: „Ach, bolesť moja, upokoj sa už, buď múdra. Čo si žiadala, to už sa stalo... Na všetky bóle tu predsa máme spánok a slnko. Ak nám to prvé niečo zoberie, tak to druhé ešte stále svieti na oblohe. Slnko je dnes za mrakom, ale keď zajtra vyjde, budem mu bežať v ústrety. Sľubujem všetkým, i tebe Nat!“

Opätovne som si ľahol a zaklonil hlavu do podpisu pneumatiky. Starý svet mi bol príjemnejší napriek tomu, že zem ma neprijemne chladila a špinila mi nohavice. Blesk roztrhol nočné plátno a Hanka Zagorová, čarovná flauta i Nat boli obratom späť.

– Miláčik? – hlesla ku mne z nebies Nat.

– Lásočka? Stalo sa niečo? Potrebuješ pomôcť? – odvetil som celý prekvapený mojej víle, ako keby nikdy neodišla z tohto sveta.

Chvíľku mlčala a potom smutne vyslovila:

– Milovaný, prosím ťa, už sa netráp...

– Malička, LÚBIM ŤA, nejde to ináč... sme spojené duše... – vyslovoval som slová, ktoré už odo mňa tisíckrát počula. – Je mi biedne, čo ti budem klamať. Závidím hoviadkam ich nízku úroveň bytia. Nechcem sa už nikdy narodiť ako človek. Žiaľ, nemôžem sa pretvarovať, teraz to tak jednoducho cítim. Už netúžim a nesnívam o premene poézie zamilovania na prózu neskoršieho života. Nikdy. Nemám teraz silu pretavovať následky minulosti a prítomnosti do budúcnosti. Došla mi para. Som ľudská troska naplnená sutinami nevnímavosti, syčím ako prasknutý kotol. Som čistá nula plná Antarktídy sebadôvery, vzorový severný pól nulovej sebaúcty. Nikdy som nevzal šerifovi ženu a napriek tomu, kým jar prešedivela do leta a ono následne odkvitlo do jesene, sa tu teraz rozmieňam v nuansy zničujúceho

dymu. Nevieť, načo žiť. Pre koho, keď teba už niet. Hľadám si alibi, aby som sám nad sebou vyniesol ortieľ a ukončil tak túto pozemskú kariéru ničoty. Mám strach, že už nestretnem bytosť, ktorá mi do života prinesie toľko vzrušenia, čistoty a vytrženia ako ty, lastúrka moja chýbajúca. Osobu, ktorá ma znovu zahrnie tým najčistejším teplom v tomto obrovskom studenom vesmíre. Už nechcem byť pekárom, ktorý sa zamiloval do kráľovnej... do kráľovnej, ktorá mu dokonca ešte aj umrela.

– Marko, mesiac a ani slnko nikdy nezachádzajú či nevychádzajú. Oni proste sú! Tak prečo si všímaš dátumy narodenia a úmrtné listy? Zápis o smrti je len obyčajný papier. Jedna vec je pravdy objaviť, druhá vec je ich zaviesť do života. Čím dlhšie necháš problém existovať, tým ťažšie budeš vracieť mier do mysle. Toto si mi predsa vždy vravieval ty.

– Ja viem, ale v tieto dni sa nachádzam v strede cyklónu, v jadre búrky. Túžim, nech ma od hlavy po päty potrhá, ale žiaľ, zostávam stále netknutý. Chýbaš mi viac ako bocianovi komín. Miliónkrát viac, ako kým si žila. Stačil jeden telefonát, a to mrzí najviac. Štipka odvahy do JEDINÉHO HOVORU! Ach, slzy sú mi súdené do konca môjho bytia. Túžim, aby si prišla za mnou a mala na sebe len parfém. Neboj sa, oblečiem ťa do mojich dlaní. Pokorne si ku mne ľahneš ako rieka k nohám rybára, prosím ťa tu uplakane. Ak sa tak nestane, prídem za tebou.

– Ach, Marko, nerozmýšľaj takto. Čo získame z každého prežitého života, to nám zostane navždy.

– Milúbená Nat, že to hovoríš práve ty... prepáč. Nechoď na mňa s týmito ezoterickými veršami. Ja chodím stále po zemi. Keď ma uštipneš, zabolí ma to. Vždy som chcel konať proti zlu láskou, veď niet lepšej odozvy na zlo, ako dve holé telá milujúce sa v bezpečí a z lásky. No nemôžem už dostať ani len bozk. Tak načo tu mám ešte zotrvať, keď mi dom opanovala tma? Aký má význam, že celý svet je plný svetla a rozžiarených hviezd, keď môj duševný príbytok je plný temnoty, hoci je vystavaný zo slonoviny?

– Príde ti do cesty iná duša, ver mi. Vidím to odtiaľto lepšie ako ty.

– Ťažko sa myslí na iné, keď mám v hlave len jednu adresu, – nehladal som dlho odpoveď.

– Ľudia rýchlo zabúdajú. Nič nie je staršie ako včerajšie noviny, – nedala si pokoj Nat.

– Mojoška, prestaňme sa o tom baviť. Bolí ma to, zraňuje. Rana je od včerajšia citlivejšia. Nechcem na teba zabudnúť. Vymazať ťa z hlavy ide miliónkrát ťažšie, ako ťa raz pochovať. Už sa mi raz podarilo prekrásne zmierenie s pozemskou láskou, ale to si zostala ŽIŤ! Ty si teraz čistá duša bez okov fyzického tela, bez rozumu plného mylných a zavádzajúcich nánosov, no ja som stále ľudsky nízko. Volaj ma človek.

– Si priečny ako flauta, vieš to?

– Ach, konečne žart. Prelakol som sa, že svetelné bytosti nežartujú.

– Dobre teda, skúsím to z inej strany, ty môj blázonko. Tu je jeden príbeh. Z môjho posledného života. Pamätáš sa? Stretli sme sa? – vyslovila sarkasticky Nat.

– Keď zomriem, tak ňa uhryznem do uška, – vyslovil som nežne.

Zasmiali sme sa.

– Bola som malinká, mala som možno sedem alebo osem rokov. Nemohla som mať hava, lebo sme ešte bývali v činžiaku, tak som mala len korytnačku, rybky, mravčeky, vtáčiky a poľné žabky. No moja babka mala dvoch psíkov. Jedného bieleho krásneho špica, ktorý bol veľmi múdry. Niekedy mi pripadal ako človek. Síce nevedel rozprávať, ale všetkému rozumel. Bola to sučka, Dona. Ja som ju volala Donka. A potom ešte jedného veľkého poľovniackeho hava, ten sa volal Ťapo. Sprostučký, ale tiež som ho mala v mojom srdiečku. Ťapo sa s Donkou spáril a mali štyri šteňatka. Jedno úplne biele, druhé celé čierne a dve flakaté. To čierne bolo najmenšie, samo sa mi pritmolilo k nohám. Pripadalo mi také opustené, bolo mi ho ľúto. Mohli sme si nechať len jedno a mne ako najmenšej dali vybrať, ktoré to bude. Vzala som do náručia to čierne, neviem, čo sa stalo s ostatnými. Teda teraz už viem... Človek by povedal *niečo hrozné*. Sučke, ktorá u nás ostala, som dala meno Bianka. Ešte žije a má troch potomkov. Včera som nad nimi chvíľku lietala, sú krásni a šťastní.

– Ach, Nat, môj rozum kričí *nie*. Čo za absurdný rozhovor to vedieme?

– Marko, nerozmýšľaj! Cít!! No ale späť k Donke. Raz som sa dozvedela, že sa Donka stratila. Hľadala som ju, no nenašla. Bola stará, smutná a nevládala. Po nejakých týždňoch mi mama povedala, že dedo ju otrávil a mne naklamal, že sa stratila. Áno, otec môjho otca bol taký.

– Moja maličká... smutný príbeh, – vyslal som utešenie pre Nat do neba.

– Má to pokračovanie. Raz prišiel dedo domov opitý a robil babke zle. Hádali sa, dedo vyšiel na dvor, chytil lopatu a začal ňou biť starého nevládneho Ťapa. Babka, takisto ako ja, milovala všetko živé. Keď odišla Donka, týždeň plakala. No Ťapa milovala nadovšetko. Zbožňovala ho. Pred našimi očami ho dedo tou lopatou ubil na smrť. Zabil ho. Ešte aj teraz mám ten obraz pred očami – babka plače opretá o plot, moja mama a teta držia opitého deda a ja ho bijem švihadlom. Slzy mi tečú po detských líčkach, v žilách mi koluje láva nenávisť k tomu netvorovi, ktorý sa nebránil použiť všetko, len aby ublížil. Ničil babke kvety i ruže. Urážal ju, bil a bol schopný usmrtiť milované zvieratá, len aby zasadil čo najbolestivejší úder. Paradoxne najbližším. A tak to dievčatko šľahá a šľahá, švihadlo sviští vzduchom a zarýva sa do dedkovho tela, ktorý nadáva a zúri. Krúti sa od bolesti,

poníženia, absurdnosti situácie, aj nečakaného zvratu situácie. Čo úder, to lepší pocit na mojej dušičke. Po tejto strašnej scénke som sa celá znavená od plaču a únavy zvalila do trávy hneď vedľa mŕtveho Ľapa. Objala som jeho tuhé telo a plakala do neho. Dedko sa vytrhol a odišiel do krčmy, – povedala Nat a mne stiahlo srdce. Chvíľu vládlo ticho.

– Keď som prišla sem, čakali ma. Donka i Ľapo. Krištáľovočistá jednoduchá duša. Sú tu už aj babička s dedkom. Ich duše sú neuveriteľne spriaznené, sú spolu nepretržite, smejú sa a radujú jeden z druhého. Bez toho, aby mi niečo vysvetľovali. Okamžite som pochopila, že dedko vzal na seba v poslednom svojom živote ťažkú úlohu trýzniteľa. Čakala som, že za moju samovraždu budem kritizovaná, že moji učitelia, sprievodcovia, rada starších i najvyššia sila nepredstaviteľnej ušľachtilosti a lásky mi silne pripomenú, že som nezvládla všetky moje vytýčené úlohy, ktoré som si do tohto života naplánovala. Ale nestalo sa tak. Mohla som si vybrať medzi dvomi životnými rozhodnutiami a každé by bolo správne. Každé jedno by spustilo následky k rastu môjho okolia. V tomto živote nešlo o môj vývin. Chápeš, čo ti chcem povedať?

Na chvíľku som stratil reč. Keď som si poskladal myšlienky, vyslovil som ich:

– Znie to absurdne. Naznačuješ mi, že ja mám na tvojom odchode vyrásť najvyššie? Že tomu, ktorý trpí najviac, to najviac dá? Teda, ak vydrží. Nikdy som nechcel byť zvýhodňovaná duša. Nepamätám si, že by som o to niekedy prosil. Aj tak tu v reáli lížem zem a vdychujem oxid siričitý. Vífazi skutočne zostávajú mnohokrát nakoniec sami a mňa momentálne nezaujímam, či pôjdem vyššie. Dobré viem, že najdôležitejšou úlohou nášho života je objaviť v sebe Boha. Prejaviť sa ako on. Už len zámer je úžasným napredovaním, ale ja nechcem nič inšie, ako ležať na gauči a hladkať ti ramená. Sľubujem, budem nežnejší ako medvedík z virtuálnej pohľadnice. Nieкто dobrý tú blahoprajnú kartu vypíše, nalepí známku a pošle za tebou. Toto chcem. Nechcem sa stať Bohom. Chcem byť obyčajným človekom, ktorý bude dávať celú lásku svojej milovanej.

– Máš právo takto zmýšľať. Ale dobre si povedal – nepamätáš si. Vytýčil si si svoje úlohy, vesmírne dobro má s tebou iné zámery. Nezabúdaj, že ani jediné prasknutie konárika nie je náhodné. Život je plný nástrah a nebezpečia. No veľa je ho v nás samotných, v našich slabinách. V tom, ako sabotujeme vlastnú existenciu a v strachu, ktorý nám bráni v dosiahnutí cieľa. Svetlo poznania, naše hľadanie múdrosti, podvedomá túžba spojiť sa a splynúť so zdrojom, to je plameň, ktorý nikdy neuhasne. Žiadna temnota ho nikdy nepohltnie a neustále nás bude hnať, aby sme prekonávali strach a získavali späť stratenú sebadôveru.

– Všetkému rozumiem, všetko do seba zapadá. Všetko sa deje, ako sa má, ale moje srdce plače rúzne NIE! Keď si teraz všemocná, prevteľ sa na sekundu do mňa a tento rozhovor stratí význam. Ja viem, čo mi chceš povedať. Dá sa to vysloviť jediným slovíčkom, na ktorom stojí a padá celý ľudský bôh. Znie PRIJATIE.

– Marko, ty moja hlávka milovaná, presne tak: ŽI! Všetko, čo si zapraješ, od vesmíru aj dostaneš. Ľudia sú preto chudobní, lebo o nič nežiadajú. Pros o pokoj, novú partnerku, lásku a príde to. Veď ty toto všetko ovládaš. Stačí sa iba usmiať a všetko vkročí do života. Ži, ako keby som bola neustále vedľa teba. Ber život ako hru a buď veselý. Potom ti nehrozí trapas či neúspech. Ja som prišla, vykonala dielo a telo potom opäť odložila. Smrť je iba pojem, ktorý vedie k omylu. Keď budeš pestovať zármutok a svojej duši dáš výraz utrpenia, porastie oboje. Nepotrvá dlho a celý tvoj život bude prerastený smútkom a zaplavený slzami. Choď, zakop bolesť, začni sa usmievať nad svojím žiaľom, zabudni naň tým, že osušíš slzy iných.

Ako Nat v mojej duši dohovorela, slnečné lúče mi pohladili tvár. Čarovala. Otvoril som zrak do ostrého jesenného slnka, ktoré zázračne vykuklo cez nečakane narodenú štrbinu v hustých závesoch mrakov. Ani ten najnešikovnejší meteorológ na Slovensku by ešte ráno nepredpovedal, že slnko dnes zasvieti.

– Ach, Nat, každým činom mi dávaš vedieť aká si silná duša! Pohnúť mrakmi a urobiť tak znamenie, nedokáže začiatočník. Vojsť mi do myslenia a otočiť mi ho o stoosemdesiat stupňov... Kde si sa učila kúzliť? Prišla si sekundu pred mojím zbláznením, ďakujem ti! Už som vyberal sekeru na skrinku mojich životných právd a skoro som zdemoloval celý môj vnútorný chrám pokoja! Bolo to o vlas, o chl, o krôčik, o myšlienku... prichytila si ma tesne pred činom, ty šibalka milovaná. Áno, sú len dve cesty: prijatie alebo pomalá smrť a ja ti sľubujem, že to tu ešte nevzdám, i keď pár dní žijem bez cieľa a motivácie. Teraz si mi tým slniečkom a krásnymi slovami znova pripomenula, že je tu ešte vôňa ihličia, v zime pol metra snehu, v ktorom sa môžem vyblázniť, ticho lesa, džavot detí, teplý dážď, smelá chrobač schopná denne nanosiť tony stavebného materiálu i pouličný žobrák týrajúci detský klavír. Ďakujem, láska. Veď kvôli vôni jari, slnku leta, farbe jesene a vločkám zimy sa predsa oplatí žiť! Keď príde môj čas a pretnem oblaky, príď ma privítať. To objatie si vychutnáme. Lúbim ťa tak, ako som ťa ľúbil po celé tisícročia, – odvetil som Nat.

Dokonalá mozaika božieho zámeru sa uzavrela. Každý kamienok mal svoje miesto a dôležitosť bez ohľadu na svoju veľkosť a čas, kedy do diela zapadol. „Koľko som sa musel nasmiať i naplakať na mojej ceste, aby som dokráčal k tejto poslednej sekunde? K tomu šialenému bodu zvratu, času,

keď sa otáčajú presýpacie hodiny. Jeden cyklus sa začína a druhý končí, lebo zotrvať v tomto stave nejde dlho, to by viedlo k istému zblázneniu. Dokrival som k tomu mystickému okamihu a stačilo tak málo. Buď na seba zobrať vraždiaci nástroj, alebo sa druhýkrát narodiť. Bývať v tom istom tele, ale s inou dušou. Znovuzrodenou, osvietenou a skutočne žijúcou. Musí človek naozaj takmer zomrieť, aby sa druhýkrát narodil?“

Erupcia vulkánu v mojom vnútri zmietla všetko negatívne do kanálu minulosti. Zvlnili ma zimomriavky orgazmu narodenia. „Presne tak. Ak by nebola posledná chvíľa, nič by sa nedokončilo. Život, milujem ňu!“ zasvietil reklamný slogan v mojom vnútri na mieste, kde ešte pred hodinami trónil obrovský bodliak bolesti rozožratý už zdochnutým, chorobou mysle napadnutým zvieraťom. Prešla mnou vlna slnka a jasú, myseľ začala levitovať.

Bolo nevysvetliteľné, ako sa moja duša v rýchlosti postavila na nohy a znova začala čerpať z predtým známych istôt. Vstalo i telo, ktoré dokráčalo do auta cítiac obrovskú chuť žiť a usmievať sa. Na svet, prírodu, ľudí. A cez úsmev odhadzovať ich masky. Tešiť sa cez Boha a matku prírodu smerom do seba a odrazenou vlnou rozmrazovať všetky ikony chladu navôkol.

– Oplatí sa žiť. Odlož tú sekeru... – šepol klavirista z lesa a jedna smiešna bytosť stojaca na bezvýznamnom slovenskom poli začala svojím pohľadom tešiť jesenné lúky, brázdy, zeminu, prach, blato, stromy, hlavnú cestu, blízke mestá, krajinu i vtáky, ktoré vzdali zimný odlet. Slniečko sa na mňa ešte chvíľku usmievalo a potom zašlo späť za mraky. Bolo spokojné, že ďalšia živá bytosť pochopila a prijala zmysel bytia. Radovala sa aj Nat, ktorá ma pozorovala z ostrova tých najvyšších právd. Deduško strihal kvety do nedeľnej vázy a bol pokojný. Aj keby som do roka zomrel od žiaľu, bol by pokojný. No teraz si lišiacky uvedomoval, že na mojom úspešnom kroku vyrástol i on. Nedal to ale znať, na to bol privysoko.

Už som chcel odísť, ale niečo ma donútilo otočiť sa. Pohľad mi padol na niečo ligotavé na neďalekom strome. Dokráčal som k nemu. Na tenkom konáriku sa vo výške očí hojdal privesok, ktorý som daroval Nat. Sklonil som zrak k zemi. Svietil tam biely filter z dofajčenej slimky.

– Nat, ty si tu bola, kým si si vzala život? Nechala si mi ten privesok na rozlúčku? – vysielal som celý prekvapený do vesmíru.

– Áno, milovaný. Nechala som ti ho na tom strome, pri ktorom sme sa tak často bozkávali. Chcela som si ešte všetko pripomenúť, nehnevaj sa na mňa, – šepla Nat z nebies.

Vrátil som sa do auta, zvesil privesok od Nat zo spätného zrkadla, podišiel znova k stromu a zavesil ho k Natinmu.

– Nie, Nat, ako by som sa mohol na teba hnevať! Cítim to rovnako. Aspoň privesky zostanú na tomto svete fyzicky spolu. Budú sa vášnivo

milovať vo vetre života, kým ich niekto nenájde. Nech potom neznámemu nálezcovi prinesú do života šťastie a radosť. My zostaneme navždy spolu, ako nám to bolo súdené večnosťou.

– Teším sa, – hlesla Nat usmiato.

– Vydržím tú sekundu a potom budeme znova spolu. Pa, Nat, – rozlúčil som sa s ňou a pobožkal obidva privesky.

– Už máš tú sekundu za sebou, ani o tom nevieš. Znova si sa narodil, aby si mohol žiť pre niečo vyššie. Pa, levík, – prišli posledné hlásky od Nat.

Sadol som do auta, naštartoval, pustil si muziku a začal spievať refrén pesničky, ktorá práve znela z rádia. Bola to moja Studňa nádeje. V tom momente som pochopil, že som ju pred tými rokmi zložil sám sebe. Na tvári sa mi zjavil úsmev bláznivých, ale šťastných bytostí...

Znenazdajky sa jednému z páru funiacich koní v šíale nom behu nešťastne podlomila noha. Podkol sa, stratil rovnováhu, začal padať až nakoniec svojou váhou a pádom strhol na seba i zdravého spolubežca. Pekelný koč sa krvilačne prehnal cez polomŕtve zvieratá. Prefal množstvo z ich svalových tkanív a pomohol tak krvi predrať sa na vzduch. Oje koča sa zlomilo a celé to krútiace sa čudo sa začalo rútiť dolu lesným svahom. Vrážalo do stromov, lámalo konáre a ničilo konské klby. Rozdrvilo dvere i strechu koča, klinec spojov povoľovali. Kvapky krvi a triesok šíalene vírili vzduchom a kone erdžali v agónii ukrutného zomierania. Rachotu bolo zrazu viacej ako kyslíka. Lesná apokalypsa sa začala.

Koče sa zvyknú predbiehať a niekedy sa zvyknú aj rozbiť. A občas koče zhoria. Pre jas v očiach iného koča. A ten sa potom nepochopiteľne usmeje na svet, hoci by mal skôr plakať.

Klavirista žijúci v lese dohral. Letmo sa obzrel smerom k svahu, kde niečo pred chvíľkou so strašným hlukom mocne poslednýkrát zadunelo. Dva mŕtve kone a jeden rozbitý koč mu však nemohli vziať harmóniu. Myslou mu síce prebehla myšlienka, že pred dávnymi rokmi bol v pozícii toho strhnutého koňa, ale viac sa tým nezaoberal.

Múdry starec, už roky plný šťastia, pokojne vstal a začal kráčať k svojej chalupe. Na pleci mu sedel verný krkavec. Raz pánovi doniesol naspäť jeho srdce a odvtedy boli nerozluční priatelia.

Bol čas chystať drevo. Zima sa blížila.

Buďte šťastní, Hirax
5. 5. 2009

KLAVÍR NOČOU ZNEL

ČUVO A ÚŽASNE.

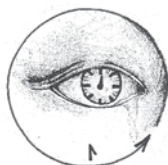
KLESALI KLAPKY,
KLESALI KVAPKY,
KLESALI ŽENY,
KLESALO ĽUDSTVO
ZÁZRAČNE.

LEN TEN JEDINÝ ČLOVEK
ŽIJÚCI V LESE RASŤOL,
LEBO SI POVEDAL,
ŽE NEBUDE PADAT.

ODMIETOL NOTY,
A TO MU DALO KLÚČ
KU VŠETkým
PARTITURAM SVETA.

V TOM NOČNOM DAZDI
ZACIAL HO POKOJ.
ČO BY ZA TO DALO
CELE ĽUDSTVO?

VŠETKO.
ALE HLAVNE
NEPOKOJ.

Sekundu pred zbláznením (Všetko je, ako je)

49. sekunda, Keď otec hrýzol do mňa i do bratov	8
48. sekunda, Som prasa, viem to	13
47. sekunda, Spravil som si guľôčku	18
46. sekunda, Mohla byť radšej staršia a nemať prsia	23
45. sekunda, Pripravovaná vražda nevinného hava	28
44. sekunda, Vytrestáte niekoho, keď vám pošle cez net srdce?	35
43. sekunda, Keď mravce čerpajú energiu z obrov	40
42. sekunda, Princezná zo Sáby	47
41. sekunda, Lívia je ešte poctivá?	52
40. sekunda, Mlčali	56
39. sekunda, Nesklam ju, lebo ináč budeš musieť vyhľadať pastora Reného	61
38. sekunda, To, čo mám v dlaniach, nikomu nedám	68
37. sekunda, Plakala	75
36. sekunda, Hrávala som na saxík a už dva roky som nespala	82
35. sekunda, Jaternica nie je maternica	88
34. sekunda, Poľovačka na lásku	93
33. sekunda, Prepáč, musím ísť čapovať pivo	99
32. sekunda, Keď sa duchovno človeka meria päsťami	104
31. sekunda, Keď idiot stojí na krajnici a čaká na odpovede z kozmu	109
30. sekunda, Začnite sa usmievať. Aj nasilu	117
29. sekunda, Solitaire	124
28. sekunda, Nieкто v sebe pestuje barbara, iný anjela	129
27. sekunda, Sex, drogy a rock ´n´roll	134
26. sekunda, Smrť, myš a lienka	140
25. sekunda, Šepkanie, prak a motýľ	146
24. sekunda, Pripadám si ako kurva	150
23. sekunda, Keď je život bezcenný pre teba, neber ho aj ostatným!	155
22. sekunda, Satan nie je poet	162
19. sekunda, Levík, čo mi to robíš?	170
20. sekunda, Kto je Palonder?	178
19. sekunda, Keď sa vám do života vrúti atómová bomba	186
18. sekunda, Cítiš sa ako piča? Prežívaj to!	191
17. sekunda, Bol som hore, ale ty si celý čas spal	195
16. sekunda, Človek zradí vtedy, keď zradí sám seba	200

15. sekunda, Iba svieť	206
14. sekunda, Človek, žijúci s láskou k všetkému, nedokáže klamať	213
13. sekunda, V nebi?	217
666. sekunda, V pekle!	221
11. sekunda, Najkrajšie vety sú bez slov	228
10. sekunda, Zastavte koče a podťe sa omočiť!	233
9. sekunda, Nekoniec konca	239
8. sekunda, Skutočný začiatok konca	246
7. sekunda, Vyfajči slimku na pomníku našej lásky	253
6. sekunda, Já jsem Lejdy Karneval	259
5. sekunda, Nechcem zapáchať žiarlivosťou, chcem voňať láskou	264
4. sekunda, Vesmírne dary sa neodmietajú	269
Predposledná sekunda, Nieкто musel zažiť koncentrák, mne stačila jedna facka. Od života	274
Posledná sekunda, Sekunda pred zbláznením	282

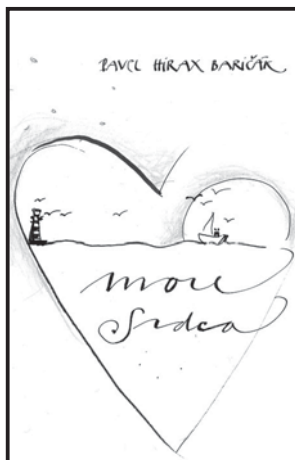
Ján Marton
„Život nie je pes, je to suka“

Písané po slovensky, 128 strán, formát 120 x 180 mm, tvrdá šitá väzba, farebnosť čiernobiela, obálka matné lamino

Ján Marton nie je slovenský Charles Bukowski spod Tatier, on je zrkadlo. Nás všetkých. Koľko je v človeku pekného, toľko je v ňom aj škaredého. A z Martonových naturalistických básní prýšči túžba chytať sa práve koreňov. Špinavých od hlíny, polozhnitých, zapáchajúcich, ale ŽIVÝCH! Kto neprijme Martonove slová, nie je čistý, je iba vychovaný. A to je kurva rozdiel!

Pavel „Hirax“ Baričák
„More srdca“

***Písané po slovensky, 112 strán, formát 120 x 180 mm, tvrdá šitá väzba,
vnútro čiernobiele, obálka celofarebné matné lamino***

Debutová básnická zbierka od Hiraxa – blogera, filozofa, hudobníka, cestovateľa, fotografa, poetu, spisovateľa, ktorá vyšla na jeseň 2009. Viac ako 90 básní, aforizmov, bájak a zamyslení zaoberajúcich sa dušou, láskou, rôznymi odtieňmi vzťahov, spoločnosťou, vesmírom... Celkovú atmosféru myšlienok dopĺňajú skvelé ilustrácie z ruky Martinčanky Janky Tomkovej.

Pavel „Hirax“ Baričák
„Kým nás láska nerozdelí: Hľadania“

***Písané po slovensky, 208 strán, formát A5, tvrdá šitá väzba,
farebnosť čiernobiela, obálka lesklé lamino + prebal***

Druhý román od Hiraxa. Menej halucinácií, viacej filozofovania, ale stále písané rečou ulice s množstvom svetla a lásky. Autor o knihe: „*Láska sa nedá spútať ničím. Je to čistý cit. Láska nie je o žiarlení, vlastní, výčitkách, posudzovaní, láska nepodozrieva, láska nič nevnucuje, láska má byť šťastím pre oboch partnerov, láska dáva priestor, láska nie je nefungujúci vzťah, láska je plynúca rieka, láska je sloboda! Ale v dnešnej dobe je všetko naopak. Neexistuje zlo či dobro, existuje len skutočnosť a stav vecí. I hriech a peklo si vymysleli sami ľudia, aby sa mali čím strašiť. Život nie je boj, ako si mylne nahovára množstvo ľudí na svete, ale hra a učenie.*“

Pavel „Hirax“ Baričák
„Kým nás láska nerozdelí: Nachádzania“

***Písané po slovensky, 176 strán, formát A5, tvrdá šitá väzba,
farebnosť čiernobiela, obálka lesklé lamino + prebal***

Druhý a záverečný diel druhého románu od Hiraxa. Menej halucinácií, viacej filozofovania, ale stále písané rečou ulice s množstvom svetla a lásky. Autor o knihe: „Sme maličké kryštáliky, ktoré skladajú božskú podstatu (zabudnite, prosím vás, pri slove Boh na všetky dogmatické vyjadrenia rôznych cirkví, ktorým ide iba o moc a peniaze). Naše pády a bolesti nie sú ničím iným ako rýchlovýťahy do našich duší. Všetky životné kopance sú prepotrebné látky, prichádzajúce k nám v prestrojení a motivujúce náš vnútorný rast. Každý jeden živý element vo vesmíre je tu pre niečo vyššie, aj keď si to ani neuvedomujeme. A s naším duševným vývinom rastie aj spoločné vedomie vesmírnej identity. Všetci sme bunky Boha, tak už prestaňme konečne spolu bojovať, podajme si ruky a objímme sa. Život je krásny, pochopme to už, aj keď možno práve plačeme.“

Pavel „Hirax“ Baričák
„Raz aj v pekle vyjde slnko“

**Písané po slovensky, 240 strán, formát A5, tvrdá šitá väzba, farebnosť
čiernobiela (okrem 5 celofarebných krvavých strán), obálka lesklé
lamino + prebal, špecifikum: posledná kapitola je zašitá**

Prvý Hiraxov román, ktorý zožal obrovský úspech nielen čo sa týka predajnosti, ale aj záplavou pozitívnych ohlasov od čitateľov. A čo hovorí na svoj debut autor? „Ak cítim moju schizofrenickú dušu v muzike Lunatic Gods či Editor, teda striedanie jemných, ba až baladických pasáží s agresívnymi a šialenými úletmi, tak to isté môžete čakať aj v mojom románe Raz aj v pekle vyjde slnko – zmes prekrásneho a škaredého. O čom je? O živote (Sex, drogy a rock'n'roll), vzťahoch, láske, nevere, tejto uponáhľanej dobe a o spoločnosti odsúdenej na zánik, pekle, Bohu, diabloch, anjeloch, smútku a o radoostiach všedných dní, proste o živote takom, aký je. Bez servítok, to vám zaručujem. A všetko zabalené do šialenej psychodélie presvietenej lúčami lásky, ktorá vás nakoniec aj tak dostane. Radi čítate Matkina, Bukowského, Vonneguta, Hellera či Gogola? Milujete sarkastický a ironický humor života? Tak potom nech sa páči...“

Pripravujeme:

Vynasnažim sa, aby cestopis z môjho putovania po Paname, Kostarike a z pobytu medzi indiánskymi kmeňmi žijúcimi v džungli Darién, nachádzajúcej sa pri hraniciach s Kolumbiou, vyšiel v roku 2010. Celý tento netradičný cestopis bude napísaný klasickou *hiraxčinou* (viacej pocitov, menej faktografických údajov) a navyše obohatený o skvelé farebné fotografie, umocňujúce celú túto výpravu.

Buďte šťastní, Hirax

**Autor aktívne pôsobí vo viacerých slovenských rockových kapelách.
Tu je výber z niektorých jeho albumov:**

CD NOTHING „Prvopraveň“

Smutný, pochmúrny, clivý a emocionálny rockový pokus o preniknutie do bolesti ľudskej duše. Všetky texty o láske z rôznych uhlov pohľadu, sklamaní a hľadani sa v tomto svete pletenca vzťahov, ako i hudbu, napísal Hirax. Album bol nahratý v zostave: Hirax - gitary (Editor, Lunatic Gods), Ročo - spev (ex-Metalinda, Rebbo), Murko - bicie (Editor, Horská chata), Elvis - basa (S.R.O. atď), Gréta (Gréta and The Mantinels), Peter Slamečka (Gladiátor).

Kontakt: <http://bandzone.cz/nothing>

CD EDITOR „Pod parou“

Album od slovenskej melodickej rebel-punk-hardcore formácie plný chytľavých refrénov, rebelujúcich textov a „hitových“ melódií, ktorý vyšiel v tom istom čase ako kniha Kým nás láska nerozdelí: Hľadania, teda začiatkom zimy 2008. Ak sa vám páčia kapely ako Konflikt, Alkehol či Slobodná Európa, niet pochyb, že tento album si zamilujete. Dvanásť piesní s celkovým hracím časom cez 40 minút. Ako prídavok videoklip *Kľokan* v PC formáte a ďalšie štyri bonusové piesne.

Kontakt: <http://bandzone.cz/editor>, www.editor.sk

CD LUNATIC GODS „Ante Portas“

Najtvrdšia kapela z Hiraxových kapiel mixujúca do svojej „lunatic“ metal podoby všetky extrémne štýly ako death, black, doom, thrash či heavy metal. Piaty album v poradí od tejto, už aj vo svete pomerne známej metalovej undergroundovej veličiny prináša psychoextrémnu experimentálnu zmesku tých najväčších šíleností na vysokej hráčskej úrovni, akú si ľudské ucho len vie predstaviť. Slovenské texty a hudbu na tento album, ovenčený v kategórii Hard 'n' Heavy cenou Aurel 2007, napísal Hirax.

Kontakt: <http://bandzone.cz/lunaticgods>
www.hromrecords.sk

Všetky knihy i CD nosiče dostať na adrese vydavateľstva: HIRAX Records / HLADOHLAS Group, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01, Slovensko, www.hiraxrecords.sk, hirax@hiraxrecords.sk

Motívy dole zobrazených tričiek, ako aj množstvo iných rodiacich sa v Hiraxovej hlave môžete dostať na stránke: www.hiraxrecords.sk

Adidog

**Anti KFC: A teraz my
zjeme tvojho otca**

Dog looks at the moon

Hirošima

iPood

**Už by toho ľudského
vývoja aj stačilo, nie?**

Nauč ma, ako umierať!

Stop the madness

Všetky tričká dostať na adrese vydavateľstva: HIRAX Records /
HLADOHLAS Group, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01, Slovensko,
www.hiraxrecords.sk, hirax@hiraxrecords.sk

Všetky dobré knihy
nájdete v najväčšom
internetovom kníhkupectve
www.martinus.sk

martinus.sk

Tisíce príbehov. Jedno kníhkupectvo.

Vydal HLADOHLAS Group, s.r.o., Martin 2009
Jazyková úprava: Anna Fričová, Jana Vargová, Mgr. Mima
Redaktorská úprava: Jana Vargová, Róbert Mankovecký
Ilustrácie koncov sekúnd: Kristína Rebecca Krížová
Básne prepísala: Janka Tomková
Duša na obálke: Janica
Grafika, zalomenie, fotografia na obálke: Mišo Šesták, misosestak@gmail.com
Vydanie prvé
Vytlačila tlačiareň P+M, Turany 2009, www.p-mtlac.sk

Objednávky:
HIRAX Records, Rumunskej armády 1/6, Martin 036 01
www.hiraxrecords.sk, hirax@hiraxrecords.sk

Hiraxové úvahy, glosy, básne, ukážky z románov a cestopisov:
www.baricak.blog.sme.sk
<http://citatie.madness.sk/person-3628.php>

ISBN 978-80-970013-4-6